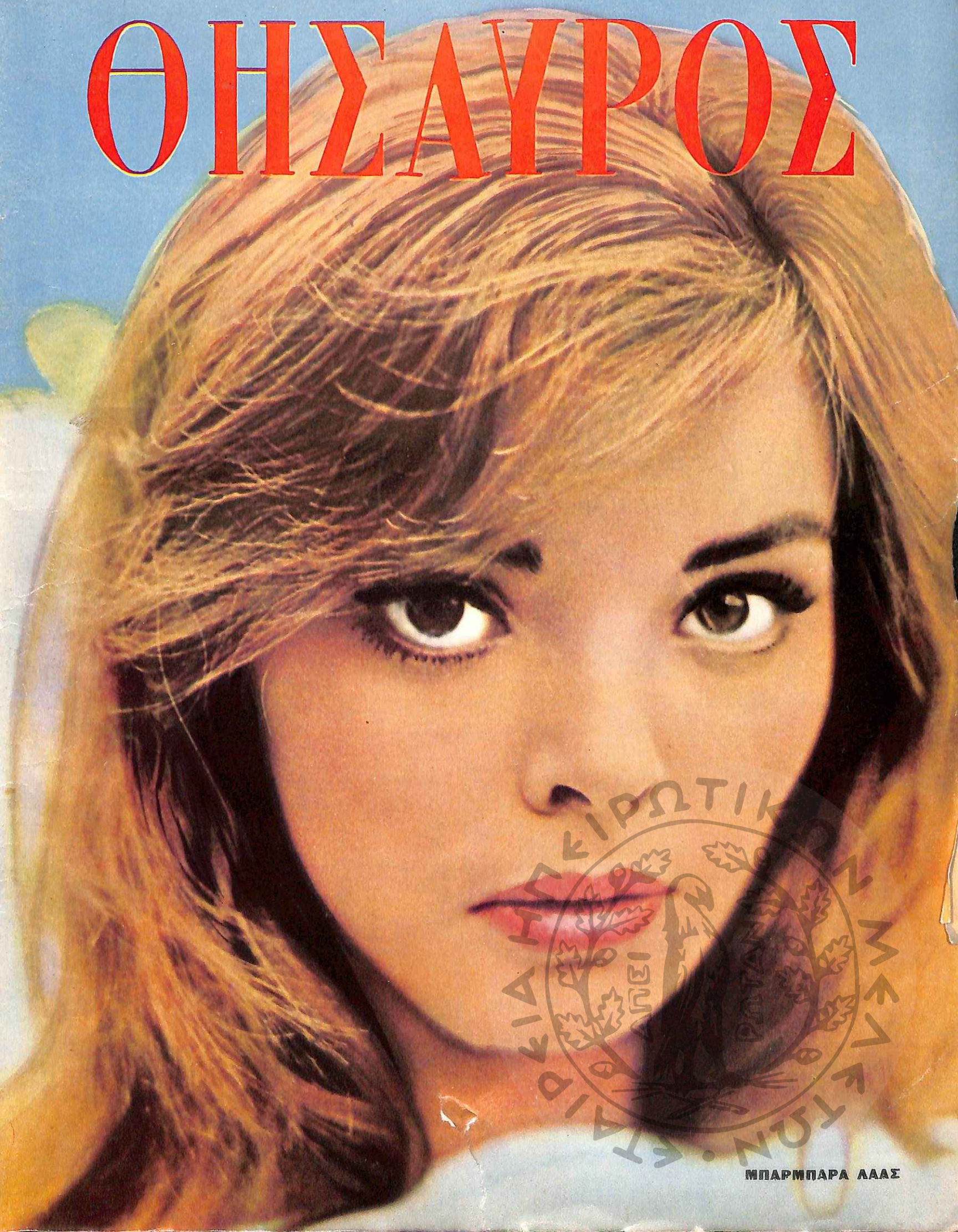

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΛΑΑΣ

PIA.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η θυσία της Μπιάνκας

Ο πατέρας της πέθανε, όταν η Μπιάνκα, ήταν δεκαεπτά χρονών.

Τον αγαπούσε πολύ και τον είχε κλάψει με δάκρυα, που χύνει κανείς, όταν είναι στα χρόνια της Μπιάνκας. Η μητέρα της, σφίγγοντας την στην αγκαλιά της, της έλεγε:

— Μικρή μου Μπιάνκα, δέ μου μένεις παρά έσύ στον κόσμο!...

Κι' η μικρή Μπιάνκα την είχε πιστέψει. Όταν η μητέρα της παρηγορήθηκε και στέγνωσε τα δάκρυά της στο πούπουλο της πούδρας, για να ξαναγορίσει στη κοσμική ζωή, η Μπιάνκα παραξενεύτηκε. Είπε όμως μέσα της:

«Καλύτερα έτσι, για να ξεχάσω τη καυμένη ή μαμιά!»

Και δεν πικραινόταν, όταν η μητέρα της την άφηνε μονάχη στο διαμέρισμα μαζί με τη δασκάλα της.

Επειτα, η κυρία Φαρνέζε—η μητέρα της Μπιάνκας—όταν η κόρη της έγινε δεκαεφτά χρονών, βρήκε ότι δεν έπρεπε να την αφήνει μονάχη στο σπίτι. Κι' άρχισε να την παίρνει μαζί της στους χορούς.

Η Μπιάνκα κι' η μητέρα της είχαν αρκετή περιουσία και ζούσαν χωρίς στενοχώριες. Το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας ήταν της Μπιάνκας, κληρονομιά απ' τον πατέρα της, μα το διαχειριζόταν η μητέρα της.

Συνήθισμένη στη σπατάλη ξόδευε τα εισοδήματά τους, μα δεν πείραζε το κεφάλαιο, που ήταν η πρόκληση της κόρης της.

Η κυρία Φαρνέζε ήταν κοκκίνα. Της άρεσαν τα φάρτα, μα δεν προχωρούσε στις αγάτες της. Ήθελε όμως να έχει γύρω της ένα σωρό θαυμαστές. Ήταν 35 χρονών και η καλή ωριμή καλλονή της άρεσε στους άντρες.

Κι' ένα φλέρτορε με όλους, στο τέλος έρωτεύθηκε έναν επαγγελματία Αργεντινό χορευτή, που ζούσε από τις γυναίκες...

Η ξανθή χήρα άφωσιώθηκε σ' αυτόν και για να τον αποσπάσει από τις άλλες γυναίκες, τον συντηρούσε με έξοδα της.

Ήθελε μάλιστα να τον έγκασε στην στοίτη της. Μα το έμπόδιο ήταν η κόρη της. Και για ν' απαλλάξει απ' το έμπόδιο αυτό, αποφάσισε να παντρεύει όσο μπορούσε πιο γρήγορα τη Μπιάνκα.

Εκείνη δεν είχε κανένα φίλο, μα ούτε και βιαζόταν να παντρευτεί.

Η μητέρα της όμως έννοιασε να την ξεφορτωθεί και της βρήκε για γαμπρό έναν επαρχιώτη καταστηματάρχη, που ευχαρίστως θα έπαρνε την προίκα της για να επέκτεινε τις δουλειές του.

Δεν υπήρχε ίχνος έρωτος ούτε συμπαιδείας σ' αυτό το συνοικέσιο. Μα η Μπιάνκα με το μαλακό κι' υποτακτικό χαρακτήρα της, υπάκουσε στη μητέρα της. Παντρεύτηκε ούτως ή άλλως.

Ούτε και πήγε να εγκατασταθεί μαζί του στην επαρχία...

«Έτσι η κυρία Φαρνέζε έμεινε ελεύθερη να ζήσει με τον Αργεντινό... Καμιά φορά θυμόταν την κόρη της και της έγραφε. Είπετα απότομα έπαψε να της γράφει».

Η Μπιάνκα έμαθε ότι η μητέρα της τα είχε χαλάσει με το χορευτή, που της έφαγε αρκετά χρήματα κι' ύστερα την εγκατέλειψε, ακολουθώντας μια πλούσια Αμερικανίδα.

Η κυρία Φαρνέζε, για να παρηγορηθεί, έφυγε μ' άλλον νεαρό φίλο της, για την Κιουάνη Ακτή! Κι' η Μπιάνκα έννοιασε ντροπή για τη μητέρα της...

Ο άντρας της δεν την άφηνε πιά, γάλλοι άλλωστε μαζί της. Κι' από τότε η Μπιάνκα δεν έμαθε τίποτε γι' αυτήν.

Πέρασαν πέντε χρόνια... Η Μπιάνκα δεν άποκτησε παιδιά. Οι δουλειές του άντρα της δεν πήγαιναν καλά και την παροίονη της χρεωκοπίας του, μάζεψε εκείνος όσα

λεπτά είχε στο ταμείο κι' έφυγε με μια γυναίκα με την οποία είχε σχέσεις πριν από το γάμο του.

Η Μπιάνκα με τον μαλακό της χαρακτήρα της, έδωσε σε λίγο το διαζύγιο που ζήτησε ο άντρας της. Ξεπούλησε ύστερα ό,τι έμπορεύμα άφησαν οι δανειστές στο κατάστημα και πήγε στη Ρώμη να ζήσει οικονομικά. Μα η μοναξιά της ήταν τώρα ανυπόφορη στα είκοσιπέντε χρόνια της. Όλη τη ζωή της την είχε περάσει με υπομονή και υποταγή στη μοίρα της, χωρίς ελπίδες, χωρίς πόθους κι' όνειρα. Τώρα, όμως, η δυστυχία καρδιά της ζητούσε λίγη αγάπη, λίγη παρηγοριά...

Σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση βρισκόταν, όταν γνωρίστηκε μ' ένα όμοιο νέο, ευγενικό, μα φτωχό. Δέχτηκε τον έρωτά του και τον αγάπησε κι' όλη τη δύναμη της καρδιάς της μα με το θάρρος, που δέχεται τις καμιά φορά οι στολμες γυναίκες, περιόρισε τις προλήψεις. Και δέχτηκε να συζήσει μαζί του χωρίς να παντρευτούν.

Ζούσε σ' ένα όνειρο, που από αυτόν ήθελε να ζωνήσει ποτέ...

Η κρίση της ήταν αρκετή. Όσο να καταλάει έπειτα από λίγο καιρό ότι ο φίλος της δεν ήταν όπως τον νόμιζε στην αρχή. Δεν ήταν φτωχός τιμωός κι' εργατικός. Ήθελε τώρα ότι ήταν ένας τεμπέλης, που ζούσε από τις αισθηματικές του περιπέτειες! Αυτό όμως δεν την έμποδισε να εξακολουθή να τον αγαπάει μ' όλη την ψυχή της.

Τού έδινε χρήματα, του πλήρωνε τους λογαριασμούς του ράφτη του, του έκανε δώρα.

«Έτσι, το μικρό της κεφάλαιο σιγά σιγά λιγόστευε. Έθλεπε πως μια μέρα θα πεθάνει στην ψόβα. Μα σταματούσε τις σκέψεις της και ζεσταμούσε τις ανησυχίες της για το μέλλον μόλις. Ο λιγγοστός της αγάπης της της έβλεπε τον κατήφορο της κατάρτησης, που είχε πάρει, ρο ζών άγαπημένο της δεν είχε πη τιποτα για τη μητέρα της. Δεν ήθελε να ντροπιστεί μπροστά του για τη διαγωγή της, χωρίς να καταλάβει ότι κι' αυτή τώρα έκανε την ίδια ζωή της μητέρας της!...

«Ένα απόγευμα που ήταν στο σπίτι με τον άγαπημένο της, άκουσε να χτυπούν την πόρτα. Πήγε εκείνος και άνοιξε. Η Μπιάνκα είδε τότε με τρόμο μια γριά μαινάδα να όρμα μεσα και να φωνάζει:

— Πού είναι αυτή η παλιοναγκα, που μου πήρε τον άντρα μου; Ήταν η μητέρα της!

«Η Μπιάνκα την κούταζε άναυδη. Σ' αυτό το σημείο είχε καταντήσει η μητέρα της!...

Ο νεαρός, που μ' αυτόν είχε φύγει για την Κιουάνη Ακτή, όταν της έφαγε όλα τα χρήματα, την παρατήρησε. Εκείνη κατόπιν ρίχτηκε στα ναρκωτικά και στο ποτό. Είχε γίνει αλκοολική. Κινηγούσε τον παλιό της φίλο, που σ' αυτόν είχε κληθήσει, σαν βέλλα, γιατί ήταν γριά, δεν είχε λεπτά και δεν την ήθελε πια κανείς...

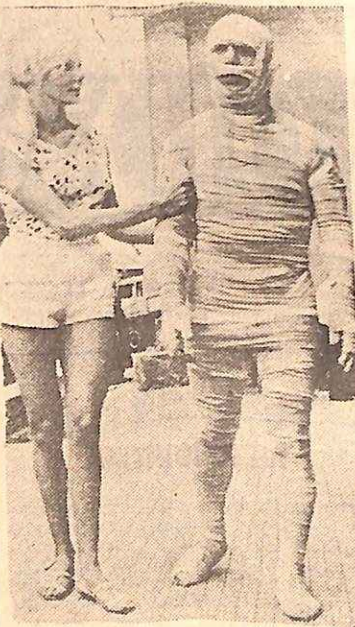
Κι' εκείνη, τον παλιό φίλο της μητέρας της, η Μπιάνκα είχε κάνει δικό της φίλο!

Η μητέρα της, μέσα στο μεθύσι της, δεν άναγνώρισε την κόρη της. Έκακοθύνασε να τη βρίζει και να τραβά τον νέο για να τον πάρει μαζί της.

Η Μπιάνκα δεν φανέρωσε τίποτα. Είπε μάλιστα σ' εκείνον:

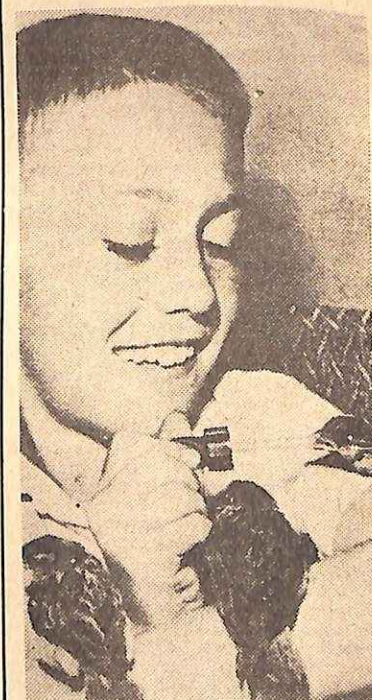
— Πήγαίτε!... Πήγαίτε μαζί της για να την παρηγορήσει! Μη την κοκκομαχειριστείτε!... Βλέπετε πόσο σ' αγαπάει!...

Κι' όταν εκείνη έφυγε, πήρε ένα ξυράφι κι' άνοιξε τις φλέβες της! Β. ΜΑΡΤΙΝΙ

ΜΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΕ ΣΤΥΛ
...ΦΡΑΝΚΕΣΤΑΙΝ

Ο νέος κωμικός του Ιταλικού κινηματογράφου Φράνκο Φράνκι γυρίζει τώρα στην Τσινατάτα μια κωμωδία, στην οποία κάνει εμφανίσεις, που θυμίζουν κάπως τον Μπάρτι Κάρλοφ της σειράς των φιλμ γύρω από το τέρας Φρανκενστάιν. Ο Φράνκι, που άρχισε την καριέρα του από την τηλεόραση, εμφανίζεται τώρα για πρώτη φορά μπροστά στον κινηματογράφο φακό. Το ταλέντο του θα τον βοηθήσει να καταλάβει σύντομα μια ξεχωριστή θέση ανάμεσα στους μεγάλους κωμικούς της 7ης Τέχνης.

ΜΠΙΜΠΕΡΟΝ ΓΙΑ ΝΕΟΣΟΥΣ

Ηλικίας 8 χρονών ο Ραϊμουντ Φάλεβ έρχεται ένα δικό του τρόπο να σώσει από βέσαιο θάνατο τρία μικρά πουλάκια, που έπεσαν στον κήπο του, ύστερα από μια φοβερή καταιγίδα. Τα νεογέννητα, που δε μπορούσαν να πετάξουν, κατέφυγαν κάτω από το αυτοκίνητο του πατέρα του Ραϊμουντ, ζητώντας εκεί, κοντά στη ζεστασιά της μηχανής, να στεγνώσουν τα μουσκεμένα φτερά τους. Ο Ραϊμουντ, όταν τ' ανακάλυψε, τα πήρε σπίτι του και άρχισε να τα ταϊζει μ' ένα... σταγονόμετρο, που έκανε χρέη πιπιλιερόν. Τα πουλάκια είναι τώρα μια χαρά και δε δείχνουν καμιά διαθεση να πετάξουν μακριά από το μικρό σωτήρα τους.

Η πρώτη εμφάνισι του 'Ελ. Βενιζέλου στην πολιτική της 'Ελλάδος

Η ΑΠΟΦΑΣΙ της Ένωσης Κέντρου ν' άποσχη ένδοχομένως από τις προσεχείς εκλογές, μου δίνει την ευκαιρία ν' ασχοληθώ με παλαιότερες εποχές.

Για πρώτη φορά στις εκλογές του 1911 χρησιμοποιήθηκε η αποχή σαν πολιτικό όπλο. Την χρησιμοποίησαν τα παλαιά κόμματα έναντι του νεοσύστατου τότε κόμματος των Φιλελευθέρων και του Ελευθερίου Βενιζέλου. Αλλά παρακολούθησέ με τα πολιτικά γεγονότα, που ώδηγησαν στην άπονη του 1911.

Η Έπανάστασι του 1909 σιγά σιγά έφτανε να γίνει η μεγαλύτερη επανάστασις της νεώτερης Ελλάδος. Τους νέους αξιωματικούς, που επαναστάτησαν στο Γουδί, στις 15 Αυγούστου του χρόνου εκείνου, τους ακολούθησαν οι μεγάλες μάζες του λαού. Το πανδημο συλλαλητήριο, που έγινε στην Πλατεία του Συντάγματος, κάτω από το παλάτι, στις 14 Σεπτεμβρίου 1909, έδωσε το λαϊκό περιεχόμενο στη στρατιωτική επανάστασι. Κυρίως, έναντι δύο είχαν στραφεί οι επαναστάτες του Γουδίου. Έναντι των παλαιών κομμάτων και της Αλφής. Σ' αυτούς τους δύο απέδιδαν τη σάπιλα της τότε εποχής και τη φουλκρατία. Και η πρώτη δουλειά της Έπανάστασης του 1909 ήταν ν' απομακρύνει τους πρίγκιπες από το στρατό, μαζί με τον τότε διάδοχο και άρχοντά του στρατού Κωνσταντίνο και να παραμείνουν τους πολιτικούς. Και να μείνουν σχηματιστή κυδερνίσι, μετά την Έπανάστασι του Γουδίου, από τον παλιό κομματοάρχη Κυριακούλη Μαυρομυχήλη και είχε διατηρηθεί και η Βουλή, αλλά στην πραγματικότητα διοικούσε ο στρατιωτικός σύνδεσμος. Αυτός έτοιμαζε τα νομοσχέδια για τη Βουλή και επέβαλλε τις αποφάσεις του στην κυβέρνηση.

Ο στρατιωτικός σύνδεσμος κάλεσε τον Ελευθέριο Βενιζέλο, πρωθυπουργό τότε της Κρήτης, να έλθει στην Ελλάδα και ν' αναλάβει την κυβέρνηση. Ο Βενιζέλος επιφυλάχθηκε να δεχτεί την πρότασι. Ήθελε προηγουμένως να μελετήσει επί τοπύ την κατάστασι. Κι' έγραψε στην άπαντησί του προς το στρατιωτικό σύνδεσμο, την 22 Δεκεμβρίου 1909: «...δεν δύναμαι, ές άλλο, ούδε κατ' αρχήν να δηλώσω ότι είμαι έτοιμος ν' αναλάβω την Αρχή, εφ' όσον εγγυηται μελέτη της καταστάσεως δεν με πείσει ότι το συμφέρον του Έθνους μου επιβάλλει τούτο ως επιτακτικόν καθκον...».

Στις 25 Δεκεμβρίου 1909 ο Βενιζέλος, άγνωστος και μόνος, έφθασε στον Πειραιά με το Ιταλικό ατμόπλοιο «Σιγκαπούρη». Μια ατμάμαχος του πολεμικού ναυτικού, με τον υποπλοίαρχο Αλέξ. Χατζηκυριάκο, τον παρέλαβε από το Ιταλικό πλοίο. Αρνήθηκε να δεχτεί τους δημοσιογράφους. Έγκατεστάθηκε σ' ένα φιλικό του σπίτι στην Αθήνα.

Τα παλιά κόμματα κατάλαβαν τον κίνδυνο από την παρουσία του νεοφερμένου πολιτικού και του έκατελλαν ευθύς αμέσως τηλεγραμμάτα. Ο φιλικός τους τύπος έγραφε πως έπρεπε να εξουδετερωθεί με κάθε τρόπο. Από τότε άρχισε να σχηματίζεται το μέτωπο του αντιβενιζελισμού, που αργότερα θα διχάσει την Ελλάδα και θα μάς οδηγήσει στην κατάρτησή του 1922. Πίσω από τα παλιά κόμματα, ήταν η Αλή και μερικοί αξιωματικοί, που τότε είχε διώξει η Έπανάστασι του 1909.

Ο Βενιζέλος, μιλώντας στους αξιωματικούς του συνδέσμου, τους είπε πως η ευκαιρία τους είχε φύγει. Ένώ η Έπανάστασι είχε γεννηθεί από την αντίδρασι προς τα παλιά κόμματα και στις μεθόδους του Στέμματος, φάνηκε, ωστόσο, συντηρητική και διαστακτική.

Όταν οι επαναστάσεις, πρόσθεσε, γκρεμίζουν και άνοικοδομούν, τότε μόνο είναι επαναστάσεις. Οι επαναστάτες του Γουδίου δεν γκρεμίζουν. Ανάδυσαν την κυβέρνησι σ' έναν από τους άρχηγους των παλιών κομμάτων και διατήρησαν την παλιά Βουλή. Συνεπώς η ώρα των ριζικών μέτρων είχε πιά ξεφύγει κι'...

Ο Βενιζέλος συναντήθηκε με τους αξιωματικούς που διηύθυναν το σύνδεσμο. Άρχηγοί ήταν ο συνταγματάρχης του πυροβολικού Νικόλαος Ζορμπάς. Τον περιστοιχι-

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΟΧΕΣ

Συνταγματάρχης Νικόλαος Ζορμπάς άρχηγός της Έπανάστασεως του 1909.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1909 ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

οι αξιωματικοί Ι. Φικιώρης, Σβορώνος, Ε. Κονταράτος, Σάρρος, Αλ. Χατζηκυριάκος, Πάσχος, Παμίκος, Ζυμβρακάκης, Θάναος Λιδωρίκης, Κουρτάκης, Μπότσας, Γεροντάς, Θεόδ. Παγκάλος και άλλοι. Ο Ζορμπάς εξέθεσε τους σκοπούς και τις κατευθύνσεις της Έπανάστασης. Ήταν μαλλον επιφυλακτικός. Τα νεώτερα, όμως, μέλη ζητούσαν ριζικές λυσεις. Είχαν κηρύξει υπέρ της δικτατορίας, με δικτάτορα το Βενιζέλο και υπέρ της άμεσης άνατροπής της δυναστείας. Ο Βενιζέλος αντιτάχθηκε βασικά στην τελευταία απαίτησί τους. Τόσο, που προκάλεσε την καταπληξι στο ακροατήριο. Ο επαναστάτης του Ξερίσσου είχε ένα «κομπλέξ» απέναντι της βασιλείας, που τον ακολούθησε ως το τέλος της ζωής του. Ίσως, γιατί είχε μεγαλώσει και είχε ζήσει, στα πρώτα χρόνια της πολιτικής του δράσεως, στο τέλος της δικτατορίας εποχής, που τα άνακτοδούλια έπρεψαν άκομα την πολιτική ζωή του τόπου του.

Ο Βενιζέλος, μιλώντας στους αξιωματικούς του συνδέσμου, τους είπε πως η ευκαιρία τους είχε φύγει. Ένώ η Έπανάστασι είχε γεννηθεί από την αντίδρασι προς τα παλιά κόμματα και στις μεθόδους του Στέμματος, φάνηκε, ωστόσο, συντηρητική και διαστακτική.

Όταν οι επαναστάσεις, πρόσθεσε, γκρεμίζουν και άνοικοδομούν, τότε μόνο είναι επαναστάσεις. Οι επαναστάτες του Γουδίου δεν γκρεμίζουν. Ανάδυσαν την κυβέρνησι σ' έναν από τους άρχηγους των παλιών κομμάτων και διατήρησαν την παλιά Βουλή. Συνεπώς η ώρα των ριζικών μέτρων είχε πιά ξεφύγει κι'...

έπρεπε να χρησιμοποιήσουν με περίσκεψη όση δύναμη τους είχε άπομείνει. Οι αξιωματικοί και ο άρχηγός τους Ζορμπάς τον παρακάλεσαν ν' αναλάβει την εξουσία. Ο Βενιζέλος δεν δέχτηκε. Τους είπε πως έπρεπε να γυρίσει στην Κρήτη. Δέχτηκε μόνο να μείνει μερικές ημέρες για να συνηνευθή εκ μέρους του συνδέσμου με τα κόμματα για το ζήτημα της Έθνοσυνελεύσεως, που έπρεπε να καλέσουν. Τους έητσε δε να έλθ η μέλλουσα Έθνοσυνέλευσις άναθεωρητικό μόνο χαρακτήρα και όχι συντακτικό. Να υπορην ν' άναθεώρηση τις μη βασικές διατάξεις του πολιτεύματος. Επομένως, η βασιλεία και η δυναστεία θα έμεναν στη θέση τους. Ο σύνδεσμος δέχτηκε τις άπόψεις του και ο Βενιζέλος άρνησε τις διαπραγματεύσεις.

Είπε τους πολιτικούς άρχηγούς Κ. Μαυρομυχήλη, Γ. Θεοτόκη και Γ. Ράλλη. Ο Μαυρομυχήλης τον άποχαιούσε. Ο Θεοτόκης δέχτηκε στην άρχή τη συγκλήσι άναθεωρητικής έθνοσυνελεύσεως. Είπετα μετανόησε και άλλαξε γνώμη. Στο μεταξύ, μηχανορραφούς κατά του Βενιζέλου και του συνδέσμου, με τις πλάτες του παλατιού,...

Στις 10 Ιανουαρίου ο Βενιζέλος συναντήθηκε με το Ράλλη και σε ύφος τραχύ του είπε πως η κατάσταση είχε φτάσει στο άπροαγέτο. Έπρεπε να δεχτούν την άναθεωρητική, που τότε έπρεπε, για να μη φθάσουν στα χειρότερα. — Και τι σκέπτεστε να κάνετε; τον άδικοσε ο Ράλλης, άν οι φόβοι σας πραγματοποιήσουν; — Η θά φύγω άμέσως για την Κρήτη και θ' άφισω το σύνδεσμο να δώσει τη λύσι ή θά μείνω εδώ...

ΕΠΑΜ Κ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

και θ' αναλάβω την άρχηγια πραγματικής επαναστάσεως!...

Η άπειλή είχε πιάσει. Ο Ράλλης έσπευσε να πείση το Θεοτόκη και τον Μαυρομυχήλη να δεχθούν την άναθεωρητική. Την ίδια νύχτα έγινε και μια θεαματική επίδειξι της δυνάμεως του συνδέσμου. Η δευτέρα μεραρχία, συγκεντρώθηκε στα παραπήγματα. Ο στρατός και ο σύνδεσμος είχαν τεθεί σε έπιφυλακή. Η κοινή γνώμη είχε συγκινηθεί από τις μετακινήσεις αυτές και ο έκνευρισμός ήταν γενικός. Τέλος, στις 15 Ιανουαρίου, οι πολιτικοί άρχηγοί συμφώνησαν να δεχθούν την άναθεωρητική, εφ' όσον θά ήταν σύμφωνο και το στέμμα.

Ο Ράλλης άνακοίνωσε την άπόφασί τους στο Βενιζέλο κι' εκείνος στάν Ζορμπά. Ο Βενιζέλος είπε στην άρχή της Έπανάστασεως ότι ήταν δέδαιος πως ο Γεώργιος θά δεχόταν την άναθεωρητική. Επρεπε όμως να εκλέσουν άπ' άνα που μαζί με το σύνδεσμο, θ' άναλάμβανε την εξουσία. Ο Βενιζέλος πρότεινε το Σκουλούδη και το Δραγούμη. Το ίδιο δράδυ συλήθε η έπιτροπή του στρατιωτικού συνδέσμου κι' έψήφισε το Δραγούμη.

Όστόσο, οι μηχανορραφίες των πολιτικών κομμάτων δεν έπαυσαν. Ο Θεοτόκης την άλλη μέρα είδε το βασιλιά. Ο Γεώργιος πήρε θάρρος και άρχισε να βέη δρους. Πρό πάντος ζήτησε να διαλυθεί ο σύνδεσμος την ίδια εκείνη μέρα και τη συμφωνία για την άναθεωρητική να την έπικυρώσει το συμβούλιο του στέμματος.

Πραγματικά, στις 16 Ιανουαρίου έγινε στο παλάτι το συμβούλιο. Έλαβαν μέρος όλοι οι πολιτικοί άρχηγοί. Ο Γεώργιος ήταν επιφυλακτικός και στο τέλος δεν πήραν καμιά άπόφασι. Η κατάστασι άρχισε πάλι να γίνεται κρίσιμη. Ο στρατιωτικός σύνδεσμος διάταξε γενική έπιβήρωσι της φρουράς Αθηνών στα παραπήγματα για την έπομένη.

Την ώρα που παρήλαυνε ο στρατός στα παραπήγματα, περνούσε ο Γεώργιος από τη λεωφόρο Κηφισίας (τη σημερινή Βασιλίσσης Σοφίας), κατεβαίνοντας από το Τατόι. Άκουσε τους στρατιώτες να ζητάνκραυγάζουν για την Έπανάστασι και πιά κάτω τους φοιτητές και τους έργατες να φωνάζουν: — Θάνατος στους παλαιοκομικούς!... Θέλωμε Συντακτική!...

Όταν είδε αυτά ο Γεώργιος, άφθηκε και τους τελευταίους του διαταγμούς. Κάλεσε το Δραγούμη και του άνέθεσε την κυβέρνησι και συγχρόνως δημοσιεύτηκε το διάταγμα (20 Ιανουαρίου 1910), που καλούσε τη Βουλή σε νέα συνέδω για την 1η Φεβρουαρίου. Ειδικές κοινωβουλευτικές επιτροπές, σε συνεργασία με το σύνδεσμο, διέταξαν να άρθρα άναθεωρησεως του Συντάγματος. Το σχετικό ψήφισμα έγινε δεκτό με ψήφους 150 εναντίον 11. Στο πρωί της 17 Μαρτίου ο βασιλιάς διάταξε στη Βουλή διάγελμά του. Εκπρόσωπο η διάλυσι της Βουλής και η προκήρυξι νέων εκλογών, άπληης άναθεωρητικής, για τις 8 Αυγούστου. Η νέα Βουλή θά συνερχόταν την 1ην Σεπτεμβρίου 1910.

Ο στρατιωτικός σύνδεσμος θεώρησε πια ότι το έργο του είχε ληξει και άποφάσισε να διαλυθεί. Η κοινή γνώμη έπαισε πια ν' άνησυχή. Τα πολιτικά μας πράγματα έμπαζαν στο δρόμο της διαλύτητος. Η συμβολή του Βενιζέλου στη λύσι ήταν μεγάλη. Ο άθνηακός τύπος άναγνώρισε το έργο του.

Έγραφε πως χορορεύσει στο σηματοφόρο «των νέων ιδεών» Ελευθέριον Βενιζέλον τίτλους έθνικής ευγνωμοσύνης». Η πρώτη αυτή επιτυχία καθέρισε το Βενιζέλο στις λαϊκές μάζες. Τα παλαιά κόμματα κατάλαβαν τον κίνδυνο και άναμειλικτό άγώνα έκαναν, κας του νέου «σωτήρος». Στα πλαίσια της άποψης αυτής ήταν και η άποψη από τις εκλογές του 1911, για την όποια θα γράφουμε στο έπόμενο σημείωμα.

ΕΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χάρης στη μεσολάβηση της πριγκιπίσσης Ελένης, ο 'Αλέξανδρος κι' η 'Ασπασία συμφιλιώνονται. Μία μέρα, τέλος, ο νεαρός βασιλόπαις της εξομολογείται την αγάπη του. Κι' η 'Ασπασία επίσης τον αγαπάει. Λίγο καιρό αργότερα, οι Σύμμαχοι αναγκάζουν τον Κωνσταντίνο να παραιτηθεί από το θρόνο του και να φύγει στο εξωτερικό... κι' οι δώδεκα μέλη της βασιλικής οικογένειας, βασιλιάς ανακηρύσσεται ο 'Αλέξανδρος. Το στέμμα που θα φορέσει στο κεφάλι είναι ακάνθινο. Η 'Ασπασία προσιστάται, συμφορές και είναι περιίληπη. Ο 'Αλέξανδρος της αφιερώνει τον τελευταίο συνάντησή με τον πατέρα του. Ο Κωνσταντίνος του είπε ότι δε θα είναι βασιλιάς, αλλά μόνον τοποτηρητής του θρόνου.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ

Μιά τραγική μοίρα βάραινε πάνω στον 'Αλέξανδρο, από τη στιγμή, που ανέβηκε στο θρόνο. Ο πατέρας του τον ήθελε απλό τοποτηρητή του θρόνου και συνεχιστή της δικής του πολιτικής. Ο Βενιζέλος, αντίθετα, προσπαθούσε να τον παρασύρει προς τα μεγαλόπνοια όνειρά του και γι' αυτό αγωνιζόταν να τον γλυτώσει από την επίδραση των δικών του, από την επιδραση των δικών του.

Ο 'Αλέξανδρος δεν είχε δική του γνώμη. Ήταν επηρεασμένος, όμως, από τις αντιλήψεις του πατέρα και της μητέρας του και γι' αυτό μισούσε το Βενιζέλο, που τον θεωρούσε σαν έχθρο της οικογένειάς του. Την ημέρα, που τον όρκισε σαν πρωθυπουργό, είπε:

— Τον όρκισα, το Σατανά, αλλά δεν τούπιασα το χέρι, μ' όλο που αυτός έκανε την κίνηση να μου δώσει το δικό του. Ούτε μετά την όρκωμοσία τον συγχάρηκα...

Σατανά τον ανέβαζε, Σατανά τον κατέβαζε.

Την ίδια εκείνη μέρα έστειλε στον πατέρα του ένα γράμμα, γραμμένο με συνθηματική μελάνη. Η μόνη του χαρά ήταν, όταν μπορούσε να τρέξει στο σπίτι της 'Ασπασίας, για να της αφηγηθεί τις σκοτούρες και τις αγωνίες του.

Αλάφρωνε για λίγο. Κι' έπειτα ξαναγυρνούσε στο παλάτι, για να σκύψει το κεφάλι στα βαριά καθήκοντά του.

Έπειτα από την πρώτη συνεργασία του με το Βενιζέλο, άσχηγοτό στην 'Ασπασία και το Ζαλοκώστα:

— Ήρθε κρύος, τυπικός (ο Βενιζέλος). Καθώς δεν τρούδασα κατά την όρκωμοσία το χέρι, φάνηκε πως δεν το περίμενε ούτε σήμερα. Χαιρετηθήκαμε με το κεφάλι. Του έδειξα μία καρέκλα, μακριά μου, όπου και κάθησε. Όταν του είπα, ότι είμαι έτοιμος να τον άκουσω, άρχισε να μιλάει με κακία. «Θα κάνετε, τούτο, θα

κάνετε το άλλο». "Η «δεν θα κάνετε αυτό, δε θα κάνετε εκείνο». Δοκίμασα να συζητήσω μερικές απόψεις του, μα με διέκοψε. «Έγω θα κανονίζω τα πάντα, Μεγαλειότητε. Σεις είσθε ανεύθυνος. Δεν θα έρχονται οι υπουργοί μου να συζητούν μαζί σας, αφού δεν έχετε ευθύνη. Θα σας στέλνουν καθένας τους τα διατάγματα, που ετοιμάζει, και σεις θα τα υπογράφετε. Αν ποτέ τύχη, όπως δεν ευχόμαι, ναχέτε αντιρρήσεις, θα φωνάζετε έμένα, όχι τους υπουργούς, να τις εξετάζω μαζί σας. Έννοείται, ότι δεν υπάρχει λόγος να με φέρνεται στο παλάτι για άσημαντα ζητήματα. Το σύστημα

Ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος ήταν μανιώδης για το αυτοκίνητο. Στην εικόνα, στο βολάν της καινούργιας «Παρά», που άποκτησε μετά την άνοδό του στο θρόνο, μαζί με το σκύλο του Φρίτς.

αυτό συνεργασίας, είναι όχι μόνο κατάλληλο για τις περιστάσεις που περνάμε, αλλά είναι και γενικώς το καλύτερο. Έτσι κάνουν στην 'Αγγλία». Υστερα ο Βενιζέλος πλησίασε το κάθισμα του κοντύτερα και μούδωσε μάθημα για τον αγγλικό κοινοβουλευτισμό και τη συνταγματική βασιλεία. Με μεταχειρίστηκε σαν θητούδι. Πίσω από τα γυαλιά, τα μάτια του έδειχναν έχθρητητα. Τι να κάνω; Αυτός έχει τη δύναμη, εγώ δεν έχω τίποτα! Χωρίς να με ρωτήσει, τηλεγράφησε στους πρόσωπους μας Βερολίνου, Βιέννης, Σόφιας και Κωνσταντινουπόλεως, να ζητήσουν τα διαπιστευτήριά τους και να φύγουν άμεσα. Κήρυξε δηλαδή τον πόλεμο εκ μέρους της 'Ελλάδας. Όταν διαμαρτυρήθηκε, ότι για τόσο σπουδαίο ζήτημα, μ' έφερε μπροστά σε τελεφεσμένο γεγονός, χωρίς να συνεννοηθεί πριν μαζί μου, έστρωσε κατά τύπου, έφερε τί μου απάντησε: «Οτι θεωρούσε πως η 'Ελλάς ατιμάζεται αν αρσπορούσε και μία μόνο ώρα να εκτελεσθεί τις συμμαχικές υποχρεώσεις, που

είχαν αναλάβει ο πατέρας μου απέναντι της Σερβίας. Δεν είχε, λέει, καιρό ναρθεί να με ρωτήσει! Μου έδωσε ύστερα να υπογράψω επίσημη πράξη το βασιλέα της Σερβίας, στην οποία αποκλήρυντα την επιστολή του πατέρα. Φυσικά, άρνήθηκα να το κάνω. Έπέμεινε να με βάλει να υπογράψω. Έπέμεινε κι' εγώ στην άρνησή μου. «Ποιός διευθύνει την εξωτερική πολιτική», με ρώτησε. «Η κυβέρνηση», του αποκρίθηκα. «Τότε υπογράψετε αυτό το γράμμα. Είναι έγγραφο χρήσιμο στην εξωτερική πολιτική της». Του δήλωσα, ότι δε θα υπογράψω κατ' ούδενά λόγο, όχι μόνο επειδή θέ-

— Η Σοφία του έκανε παρατηρήσεις, γιατί τάχα υπέκυπτε στις αξιώσεις του Βενιζέλου κι' απομακρυνόταν από τη γερμανόφιλο πολιτική. Του έκανε ένα σωρό συστάσεις και του ζητούσε χρήματα, επιτακτικά σχεδόν.

— 'Αλλ' ο 'Αλέξανδρος είχε κι' αυτός τα σχέδιά του. Πρώτα-πρώτα, ήθελε να παντρευτεί την πολυαγαπημένη του 'Ασπασία. 'Η βελε έπειτα να επωφεληθεί από τη βασιλική του περιπέτεια, για να εξασφαλίσει ένα ήρεμο μέλλον.

— Θα μείνω περίπου δυό χρόνια βασιλιάς, λογάριζε, όπως μας αφηγείται ο Ζαλοκώστας. Με το χρήμα, που θα μαζέψω (Σ. Ζ. από τα περισεύματα της επιχορηγήσεώς του) θα μπορέσω ν' αγοράσω τούτο το κτήμα (Σ. Ζ. έννοουσε το κτήμα Συγγρού). Έννέα μήνες το χρόνο θα ζω δωρεάν εδώ, από τα προϊόντα μου, και θα οικονομώ αρκετά για να πηγαίνω ταξίδι το καλοκαίρι. «Ετσι, όταν παραιτηθώ, θα τ' βγάδω πέρα, και σύνταξι αν δε μου δώσουν. 'Η Αθήνα θα προτιμήσει, φαντάζομαι, τα δικά μου, αυγά από των άλλων, μία και θα είναι καλύτερα, γιατί ήθχω πάστρα, σύστημα, μηχανικά μέσα. Στην 'Αγγλία, σε μεγάλες φάρμες, κάνουν δαίτια ιδιαίτερη στις κόττες, για ναχουν καλή γεύση τα αυγά τους. Έκει όλοι προτιμούν τα προϊόντα των «τζέντλεμεν» της εξοχής. Από τα αίματα, που κυκλοφορούν μέσα μου, προτιμώ το αγγλικό, κι' ίσως εξ αίτιας του να αισθανώμαι κλίσι προς τη γή. Μετά τον πόλεμο, θα πάμε μαζί (Σ. Ζ. με το Ζαλοκώστα) στο Λονδίνο, να μελετήσουμε αυτή την εχειρίση. Δεν είναι δύσκολη. Τα μηχανήματα θα τα πάρουμε σε τιμές ρεκλάμας. Οι 'Αγγλοι είναι έμποροι σόμπι, δεν αποκλείεται να μας τα δώσουν και δωρεάν. Έπειτα θα διαλέξωμε τα ζώα. Ο γέρο-Κανελλόπουλος θα μας χάρισι λιπάσματα για την πρώτη χρονιά. το υπουργείο Γεωργίας θα με βοηθήσει με γεωπόνους. Θα ιδής κι' σπουδαία αποτελέσματα θάχω. Άλλωστε, τί άλλη δουλειά μπορεί να κάνη ένας πρώην βασιλιάς;

— Ο άνθρωπος αυτός άραματιζέται. Κι' όμως έχει τόση δύναμη άραματισμού, ώστε πιστεύει

όσα όνειρεύεται. 'Ακόμη περισσότερο: 'Επιβάλλει στους άλλους να τ' πιστεύουν. Όταν έφυγε από το παλάτι, έκανα το σταυρό μου και είπα: Μακάρι να βγή αληθινός!

— 'Αλλά πόσες πίκρες έπρεπε να δοκιμάζη κάθε μέρα! Τα Χριστούγεννα πήρε ένα γράμμα από τη μητέρα του. 'Απευθυνόταν «προς τον πριγκίπα 'Αλέξανδρο».

— Ο 'Αλέξανδρος δάκρυσε, πιάνοντάς το στα χέρια του. Τόσο, λοιπόν, τον υποτιμούσαν οι δικοί του, που δε σέβονταν ούτε τους τύπους; Γιατί τον πλήγαναν έτσι;

— Η Σοφία του έκανε παρατηρήσεις, γιατί τάχα υπέκυπτε στις αξιώσεις του Βενιζέλου κι' απομακρυνόταν από τη γερμανόφιλο πολιτική. Του έκανε ένα σωρό συστάσεις και του ζητούσε χρήματα, επιτακτικά σχεδόν.

— 'Αλλ' ο 'Αλέξανδρος είχε κι' αυτός τα σχέδιά του. Πρώτα-πρώτα, ήθελε να παντρευτεί την πολυαγαπημένη του 'Ασπασία. 'Η βελε έπειτα να επωφεληθεί από τη βασιλική του περιπέτεια, για να εξασφαλίσει ένα ήρεμο μέλλον.

— Θα μείνω περίπου δυό χρόνια βασιλιάς, λογάριζε, όπως μας αφηγείται ο Ζαλοκώστας. Με το χρήμα, που θα μαζέψω (Σ. Ζ. από τα περισεύματα της επιχορηγήσεώς του) θα μπορέσω ν' αγοράσω τούτο το κτήμα (Σ. Ζ. έννοουσε το κτήμα Συγγρού). Έννέα μήνες το χρόνο θα ζω δωρεάν εδώ, από τα προϊόντα μου, και θα οικονομώ αρκετά για να πηγαίνω ταξίδι το καλοκαίρι. «Ετσι, όταν παραιτηθώ, θα τ' βγάδω πέρα, και σύνταξι αν δε μου δώσουν. 'Η Αθήνα θα προτιμήσει, φαντάζομαι, τα δικά μου, αυγά από των άλλων, μία και θα είναι καλύτερα, γιατί ήθχω πάστρα, σύστημα, μηχανικά μέσα. Στην 'Αγγλία, σε μεγάλες φάρμες, κάνουν δαίτια ιδιαίτερη στις κόττες, για ναχουν καλή γεύση τα αυγά τους. Έκει όλοι προτιμούν τα προϊόντα των «τζέντλεμεν» της εξοχής. Από τα αίματα, που κυκλοφορούν μέσα μου, προτιμώ το αγγλικό, κι' ίσως εξ αίτιας του να αισθανώμαι κλίσι προς τη γή. Μετά τον πόλεμο, θα πάμε μαζί (Σ. Ζ. με το Ζαλοκώστα) στο Λονδίνο, να μελετήσουμε αυτή την εχειρίση. Δεν είναι δύσκολη. Τα μηχανήματα θα τα πάρουμε σε τιμές ρεκλάμας. Οι 'Αγγλοι είναι έμποροι σόμπι, δεν αποκλείεται να μας τα δώσουν και δωρεάν. Έπειτα θα διαλέξωμε τα ζώα. Ο γέρο-Κανελλόπουλος θα μας χάρισι λιπάσματα για την πρώτη χρονιά. το υπουργείο Γεωργίας θα με βοηθήσει με γεωπόνους. Θα ιδής κι' σπουδαία αποτελέσματα θάχω. Άλλωστε, τί άλλη δουλειά μπορεί να κάνη ένας πρώην βασιλιάς;

— Ο άνθρωπος αυτός άραματιζέται. Κι' όμως έχει τόση δύναμη άραματισμού, ώστε πιστεύει

όσα όνειρεύεται. 'Ακόμη περισσότερο: 'Επιβάλλει στους άλλους να τ' πιστεύουν. Όταν έφυγε από το παλάτι, έκανα το σταυρό μου και είπα: Μακάρι να βγή αληθινός!

ΕΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Κατά τα μέσα Μαρτίου, ήρθε στην Αθήνα ο δούξ του Κόνωτ, θείος του βασιλιά.

— 'Η επίσημη ανακοίνωσι πληροφορούσε, ότι θα επεδίδε στον 'Αλέξανδρο το διάσημο του μεγαλοσταύρου του Λουτρού, που του είχε απονεμίσει ο βασιλιάς της 'Αγγλίας.

— 'Αλλ' ο 'Αλέξανδρος ανησύχησε. Μήπως ο Σατανάς — ο Βενιζέλος — του είχε σκαρώσει καμιά ιστορία κι' ήθελε να τον παντρώσει με καμιά 'Αγγλίδα πριγκιπίσσα; Είχε γίνει κάποτε λόγος για τη Μαρία... Αυτό σίγουρα ήταν!

— Τις ανησυχίες του τις έκανε γνωστές στην 'Ασπασία:

— Δεν έννοουν να μάς άφισουν ήσυχους, τους είπε. Λες κι' η αγάπη μας τους ένσχει.

— 'Η 'Ασπασία χλώμιασε. — Φαντάζεσαι πως γι' αυτό ήρθε εδώ ο δούξ του Κόνωτ; ρώτησε με φωνή, που έτρεμε.

— 'Αι, γιατί άλλο; της απάντησε. 'Η 'Αγγλία θέλει να με δέση στο άρμα της!

— Κι' αν σου κάνη αυτή την πρόταση, τί απάντησι θα δώσης; — Θ' άνηθώ!

— Ένα ωχρό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της 'Ασπασίας. 'Αλλ' έπειτα ξανάγινε σδοβρή.

— 'Οχι, είπε.

— Τί σημαίνει αυτό το όχι; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

— Δε μπορείς ν' άρνηθής.

— Δε μπορώ...

— Πρέπει να θυσιάσωμε την αγάπη μας στο συμφέρον της χώρας και του βασιλιά... Ένας τέτοιος γάμος έχει πολλά πλεονεκτήματα.

— Ο 'Αλέξανδρος χτύπησε με όρη γή το πόδι του στο πάτωμα.

— Θέλεις, δηλαδή, να παντρευτώ τη Μαρία; ρώτησε.

— Έγω δε θέλω τίποτα, απάντησε η 'Ασπασία. 'Αλλά πρέπει...

— 'Ε, λοιπόν, μάθε το, δε θα την παντρευτώ! φώναξε ο 'Αλέξανδρος. Και θα πω στον Κόνωτ να μ' άφισι ήσυχους... 'Α, αλήθεια, ξέρεις τί σκέφτηκα; Το πρώτο πράγμα, που θα κάνω μόλις με έπισκεφθή αυτός ο κύριος Κόνωτ, θα είναι να του παρουσιάσω τη μηνηστή μου.

— Έμένα;

— 'Ακριβώς. Έτσι. θα του κόψω το βήχα.

Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της 'Ασπασίας.

— 'Αλεξ, σε λατρεύω, φιλούρισε, πέφτοντας στην άγκαλιά του. 'Αλλά δεν ξέρω αν πρέπει να δεχτώ αυτή τη θυσία...

— Δεν είναι θυσία, της απάντησε. Δεν ξέρεις πως δεν υπάρχει για μένα μεγαλύτερη ευτυχία από την αγάπη μας;

— 'Αλλ' οι φόβοι του ήταν μάταιοι. Ο Κόνωτ είχαν έρθει στην 'Ελλάδα για να μελετήση από κοντά την κατάστασι και να δη, ως πού μπορούσε να φτάση η ελληνική συνδρομή στον άγώνα.

— Ο 'Αλέξανδρος, ώστόσο, δεν έχασε την ευκαιρία. Και, σ' ένα τσάι, που έδωσε στα Άνακτορα, του παρουσίασε την 'Ασπασία, σά μνηστή του, όπως και ήταν.

— Ο Κόνωτ έμεινε κατενθουσιασμένος.

— Μεγαλειότητε, του είπε, όταν έφυγε η 'Ασπασία, αν ήμουν νεώτερος, θα έρωτεύομαι κι' εγώ

τα είχαν άξια για το παρελθόν... Κυττάξετε τί γίνεται στην 'Αγγλία. Οι πριγκιπίσσης δεν παντρεύονται πιά πριγκίπες και βασιλιάδες, αλλά 'Αγγλους πολίτες, με τίτλους, είτε και χωρίς τίτλους... Έτσι, ο δεσμός της βασιλικής οικογένειας με το λαό γίνεται μεγαλύτερος. Για την 'Ελλάδα, το πράγμα αυτό είναι πε-

στο θρόνο σαν τοποτηρητής και εκτελεστής των διαταγών του.

— Στη θέση σας θα ήμουν πολύ ευτυχισμένος... είπε ο Κόνωτ.

— Προσπαθώ να είμαι όσο μου τ' επιτρέπουν οι περιστάσεις, απάντησε ο 'Αλέξανδρος, όχι χωρίς πικρία.

— Όταν έφυγε ο Κόνωτ, έτρεξε στο σπίτι της 'Ασπασίας.

— Δεν ήρθε για τη Μαρία, της είπε. Οι σκοποί της επισκέψεώς του είναι πολιτικοί. Και ξέρεις κάτι; Δε βλέπει κανένα εμπόδιο στο γάμο μας... Το ίδιο κάνουν και στην 'Αγγλία.

Είχαν γλυτώσει από έναν εφιάλτη. Ένα όνειρο ευτυχίας γλυκοχάραιε μπροστά τους. Αυτό το όνειρο ίσως αύριο να μπορούσε να πραγματοποιηθεί.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ

Με τον έρχομό του δούκα του Κόνωτ εδώ συνδέεται ένα περιστατικό, που μάς το περιγράφει ο Ζαλοκώστας.

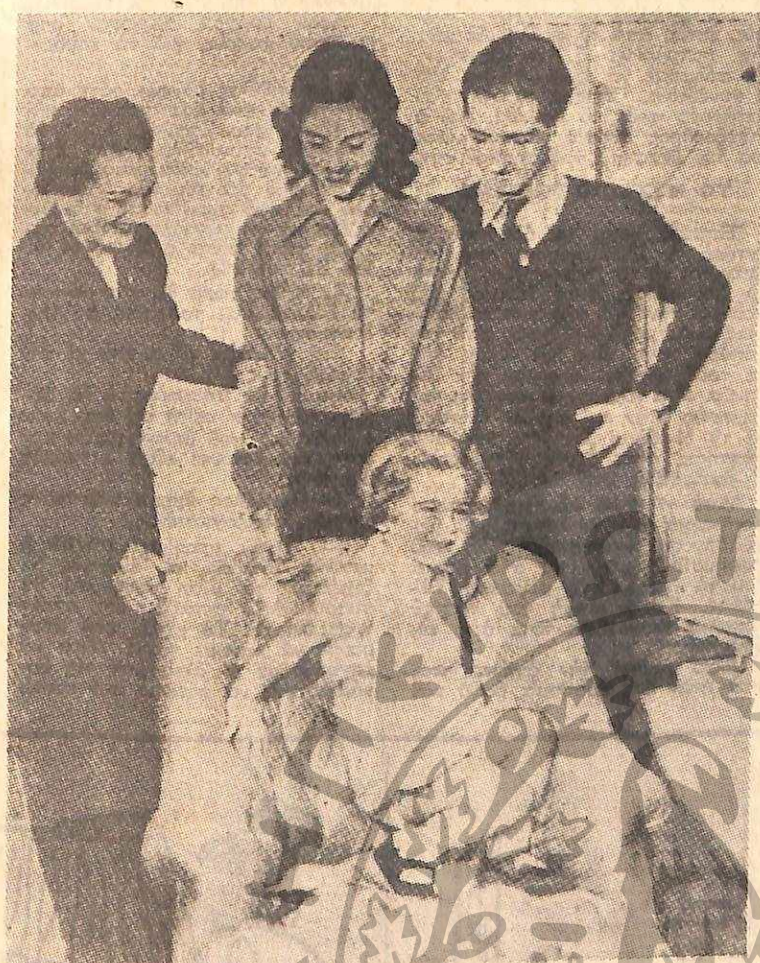
— Εκείνο τον καιρό, γράφει, είχε πραγματοποιηθεί το όνειρο του 'Αλεξάνδρου ν' αγοράσει μία δεκακύλινδρη Πακάρ. 'Η ευκίνησία της μηχανής κι' η ευκολία με την οποία ανέβαινε τους ανηφόρους, τον έστρέλλαιναν. Κάθε μέρα δοκίμαζε να πετύχη νέα ρεκόρ. Πήγε στο Τατόι σε 24 λεπτά της ώρας, πήρε τις στροφές του φαλκικού Δέλτα με 80 χιλιόμετρα, έτρεξε 120 χιλιόμετρα στο παραλιακό δρόμο, με κίνδυνο να σκοτωθώ, γιατί ο στίβος ήταν χαλασμένος. Αυτά όμως, δεν του αρκούσαν. Καθώς ο Μαρής 'Εμπειρικός είχε φέρει τότε νέο τύπο Καντιλλάκ, τον προκάλεσε να κάνουν άγώνα ταχύτητας ως την Τρίπολη, με έπαθλο το αυτοκίνητο, που δάχανε την κούρσα. Συμφώνησαν να ξεκινήσουν την έπομενη Τετάρτη. Μα ακριβώς την προηγούμενη μέρα, ειδοποιήθηκε ο βασιλεύς, ότι έρχόταν ο δούξ του Κόνωτ και δε μπορούσε να αποουσίαση από την πρωτεύουσα.

— Ο 'Αλέξανδρος κάλεσε τον 'Εμπειρικό στο παλάτι και του ζήτησε ν' αναβάλουν το στείχημα για μερικές ημέρες. Ο Μαρής δέχτηκε, αλλά είπε πως αυτός θα πήγαινε οποιαδήποτε την άλλη μέρα στην Τρίπολη. Ο 'Αλέξανδρος δεν ήθελε, επειδή έτσι ο αντίπαλός του θα δοκίμαζε το δρόμο και ο άγών θα ήταν άνισος. Τον παρακάλεσε να μην πάη, μα ο 'Εμπειρικός επέμενε. Τό βράδυ, κατά το φαγητό, ο βασιλεύς δεν είχε όρεξη να μιλήσει. Πού και πού φιθύριζε: «Ο 'Εμπειρικός είναι πονηρός». Άσπου αποφάσισε να μην τον άφισι να πάη στην Τρίπολη. Ζήτησε από τον άρχιμαγειρά του τρεις όκαδες πατάτες και μία όκα ψιλή ζαχαρή.

— Μ' αυτά θα τον έμποδίστηκε; τον ρώτησε.

— Μάλιστα, μου απάντησε. Έλα μαζί μου.

— Μεσάνυχτα, ξεκινήσαμε μαζί

Η 'Ασπασία Μάνον (άριστερά) μαζί με την κόρη της 'Αλεξάνδρα και το σύζυγο της τελευταίας Πέτρο της Γιογκοσλαβίας. Στην πολυθρόνα ή κορούλα της 'Αλεξάνδρας.

αυτή την ύπεροχη νέα, που μοιάζει με ζωντανό αγαλμα.

— Και θα κάνετε τρέλλες γι' αυτήν; ρώτησε ο 'Αλέξανδρος.

— Ο Κόνωτ τον κύτταξε έκπληκτος.

— Ποιές τρέλλες έννοείτε; ρώτησε.

— Θα την παντρευόσαστε π.χ. παρά τη θέλησι των δικών σας;

— Γιατί όχι;

— 'Αδιαφορώντας γι' αυτές τις ήλιθιες προλήψεις για την καταγωγή;

— Ο Κόνωτ γέλασε. — Ζούμε στον 20ό αιώνα. Μεγαλειότητε, απάντησε. Όλα αυ-

ρισσότερο άπαρόνοια. 'Η δυναστεία σας έχει γενική προέλευσι και δεν έχει ρίζες! ακόμη. Ένας γάμος με μία 'Ελληνίδα από καλή οικογένεια, θα σας κάμη περισσότερο δημοφιλή...

Το πρόσωπο του νεαρού βασιλιά έλαμπε από χαρά.

— Κι' εγώ το έχω σκεφτή, είπε. 'Αλλ' είμαι ο μόνος άνώμεσος στους δικούς μου. 'Η μητέρα μου δε θέλει ν' άκούση λέξι. Είναι αλήθεια πως ο πατέρας μου μούδωσε μία άόριστη συγκατάθεσι, αλλ' υπό ένα όρον...

Δάγκωσε τη χειρή του.

— Ο όρος ήταν να παραμείνη

ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα, συνοδεύονται ἀπὸ τὸν Σ. Μπουμπουλή κι' ἕνα Ζακυνθινὸ ἐνωτοῦράρη τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἐμπειρικός καθόταν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ στὴ γωνία οὐδοῦ Βασιλείας Σοφίας καὶ Νεοφύτου Βάμβα. Ὅταν φτάσαμε σπῆτι τοῦ, ἀνοίξαμε σιγά τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ προχωρήσαμε στὸ κηροβόλι, ζητώντας τὸ γκαράζ. Καί νει δὲ μὰς ἀκούσε. Τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου δὲν κυκλοφοροῦσε οὔτε ψυχὴ τὰ μεσάνυχτα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους. Μόλις ἀντικρύσαμε τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ, πετάχτηκε ἀπὸ ἐκεῖ δίπλα ἕνας σκύλαρος τόσο ἐπιθετικός, ὥστε ἀναγκαστήκαμε νὰ βγούμε πάλι ἔξω. Ὁ Ἀλεξάνδρος ἀπέφυγε πὼς τὸ γκαράζ θὰ εἶχε ἔξοδο καὶ στὴν οἶδο Βάμβα καὶ πραγματικὰ βοήκαμε ἐκεῖ δεύτερη πόρτα. Διὰ ταῖς τὸν ἐνωτοῦράρη νὰ σκαφάλλωσθαι ὡς τὸ μοναδικὸ ἠλεκτρικὸ γλῶμπο, ποὺ φωτίει τὸ δρομῶκα καὶ νὰ τὸν οὐβήσῃ. Ἐστειλε ὅστερα τὸ Μπουμπουλή καὶ τὸν ὑπαξιωματικὸ νὰ καθίσουν φρουροὶ στὴς ἀκροὶς τοῦ δρομίου, ἀπαγορεύοντας τὴν ἀνοδο, ἀν καί τυχὸν ζητοῦσε νὰ περάσῃ, κι' οἱ δύο μὰς, σπρῶχνοντας μὲ τοὺς ὤμους, καταφέραμε νὰ παραβιάσουμε τὴν πόρτα. Ἀδύνατον! Δὲν ὑποχωροῦσε. Ἦτανε φανερό, ὅτι τὴν ἐδῆριζε ἀπὸ μέσα χοντρή ἀμπαρά. Ἐξακολουθήσαμε τὴν προσπάθεια μὲ πείσμα. Τραβιάσαμε δυο-τρία βήματα πίσω καὶ πῆταμε μὲ τόση ὁρμή πάνω στὴν πόρτα, ὥστε ἀναγκασθήκαμε ν' ἀλλάξουμε ὅμο ὑπόθεσι ἀπὸ κάθε χτύπημα, ἐπειδὴ πονούσαμε. Ὁ κρότος, ποὺ κάναμε ἴτανε μεγάλος, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ τοῦ κήπου οὐρλιάζε καὶ τὸν σκέπαζε. Ἐπρεπε, ὥστόσο, νὰ βιστούμε, γιατί οἱ βρόντοι, γρήγορα ἢ ἀργά, θὰ ἐξυπνοῦσαν ὅλη τὴ γειτονία. Ὁταν ὑποχώρησε λίγο ἡ πόρτα, εἶδαμε ἀπὸ τὴν ὁριζὸν τῆς, οὔτε πρᾶγμα τὴν ὑποστήριξε ἀμπαρά τέσσερα δάχτυλα πλατεῖα. Ἦ θέα τῆς, ἀντὶ ν' ἀπογοητεῖται τὸ βασιλεῖα, τὸν ἔκανε νὰ διπλασιάσῃ τὴ δύναμίν του. Ἐπὶ δέκα λεπτά, πῆταμε πάνω στὰ ξύλα μὲ μανία, σὰ νὰ ἐξαρτιόταν ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα αὐτῆς τῆς πόρτας ἡ ζωὴ μὰς. Κάποτε ἀκούστηκαν σφύρημα τοῦ ἐνωτοῦράρη, σύνθημα, ὅτι κάποιοι πλησίαζε. Ὅταν ἀπομακρύνθηκε, ξαναρχίστηκε.

— Θὰ σὰς δοῦν, τοῦ εἶπα, καὶ εἶναι ντροπὴ...

— Καὶ στὴν ἐφημερίδα ἀνπρόκειται νὰ μὲ βάλουν αἴριο, Χρήστο, δὲ θὰ φύγω ἀπὸ δῶ, ἀν δὲ χαλάσω τὴν Καντιλάκα. Ὁ Ἐμπειρικός δὲ θὰ πάη στὴν Τριπολι!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ἐπρεπε νάχη μεγάλη ψυχικὴ ἀντοχή ὁ Ἀλεξάνδρος, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἦταν δέσιμος τοῦ πατέρα του καὶ τῆς γερμανοπληκτικῆς πολιτικῆς. Κι' ἐκτός ἀπὸ τὸν πατέρα του, εἶχε νὰ κάμῃ καὶ μὲ τοὺς ἀντιβενιζελικούς τῶν Ἀθηνῶν. Μία νύχτα συναντήθηκε κατ'ομιλίαν στὴν κοίτη τοῦ Ἰλίου τοῦ Νικόλαου Στράτο, ποὺ τοῦ σύστησε, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ν' ἀνισταθῇ στὸ Βενιζέλο.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὕψιστο σιγὰ-σιγὰ τὴν ἐπιδρασί τοῦ μεγαλόπνοου πολιτικῶν, ποὺ τοῦ παρουσίαζε μπροστὰ στὰ μάτια τὸν δόξα τῆς μεγάλης Ἑλλάδος. Κι' ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ βασιλεῖα σκιρτοῦσε τότε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Εἶχε ἀκόμη τὴν ἀγάπην του, ποὺ ἦταν ἕνα αἶσθημα βαθὺ καὶ

τυραννικό. Ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ φαίνονταν λεπτομέρειες μπροστὰ σ' αὐτό. Ἐξορτῶντας πὼς ἦταν προσωρινὸς βασιλεῖα, οὐνευόταν μὴ ἡρεμῇ ζωὴ κοντὰ στὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαποῦσε. Ἐπρεπε, ἄραγε, νὰ ὑπακούσῃ τοὺς γονεῖς του, ποὺ, ἀπὸ φόβο μήπως ἀποχτήσῃ ἀπογόνους, τοῦ συνιστοῦσαν ν' ἀναβάλῃ αὐτὸ τὸ γάμο, ὥσπου νὰ τεματισθῇ ὁ πόλεμος, ἡ μήπως ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸν βρισκόμενον στὸ θρόνο γιὰ νὰ τὸν πραγματοποιήσῃ. Τί θάλεγε ὁ Βενιζέλος σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι; Ὁδὶνε τὴν συγκατάθεσί του ἢ ὁ ἀρνιόταν.

Στὸ μεταξὺ, ἔπρεπε νὰ παριστᾶν καλὰ τὸ ρόλο του. Ὁ Βενιζέλος τὸν ἐπαίρει μαζί του στὴς ἐπισκέψεις, ποὺ ἔκανε στὸ μέτωπο καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν φέρνῃ διαρκῶς ἐπ' αὐτῆς ἡ ἐκείνους, ποὺ ἐφῆταν μὲ τὴν ἀνδρεία καὶ τὸ αἷμα τοῦς τῆς μεγάλης Ἑλλάδας. Ὁ Ἀλεξάνδρος ἐκινούσε τότε καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴν Γερμανία κι' ὅλες τὶς ἐπιφυλάξεις του.

Μία Κυριακὴ, ὁ Ἀλεξάνδρος κάλεσε τὸ Βενιζέλο σὲ τραπέζι. Ἀφοῦ ἔφαγαν, πέρασαν στὸ γειτονικὸ σαλόνι, γιὰ νὰ κουβεντιάσουν.

Ὁ Βενιζέλος ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸ βασιλεῖα. Αὐτὸ τὸ γράμμα προερχόταν ἀπὸ ἕναν Κρητικὸ χωροφύλακα, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὴ φρουρὰ τῶν Ἀνακτόρων καὶ ποὺ συνιστοῦσε στὸ Βενιζέλο νὰ μὴ ἀγγίξῃ κανένα φαντῶ, γιατί τάχα ὁ βασιλεῖα θὰ τὸν δηλητηρίαζε.

— Μόλις τώρα θὰ σὰς δώσουν τὸ δηλητήριο... τοῦ εἶπε ὁ Ἀλεξάνδρος.

Καὶ γέλασαν κι' οἱ δύο μὲ τὴν καρδιά τους.

Δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ βάλαμε τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ἀμοιβαία καχυποψία, ποὺ δηλητηρίαζε τὴν ψυχὴ τοῦ ἔθνους; εἶπε ὁ νεαρὸς βασιλεῖα.

Ὁ Βενιζέλος ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς σκελλοισμένος.

Ὅταν πραγματοποιήθῃ ἡ μεγάλη Ἑλλάδα, οἱ Ἕλληνες θὰ ξεχάσουν τὰ μίστη τους καὶ θὰ συμφιλιωθοῦν μεταξύ τους, ἀπάντησε ἔπειτα. Τὸ μόνο, ποὺ μπορούμε νὰ κάνουμε τώρα, εἶναι νὰ ἐργασθούμε μ' ὅλες μὰς τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ φέρωμε πρὶν κοντὰ

αὐτὴ τὴ μεγάλη στιγμή τοῦ ἔθνους.

Δὲ θὰ μπορούσατε, τοῦλάχιστον, νὰ δώσετε ἐντολὴ στὰ ὄργανά σας νὰ σταματήσουν τὶς διώξεις ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων σας.

Τὰ μάτια τοῦ Βενιζέλου ἔλαμψαν πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του.

Ὁς τώρα ἐκτύπησα μόνο ἐκείνους, ποὺ ἐναντιώνονται στὸ ἔσκημα τοῦ ἔθνους, ἀπάντησε. Εἶμαι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῆς ἱστορίας. Ἄν ἔχω προσωπικούς ἐχθρούς, προσπαθῶ νὰ τὸ ξεχνῶ.

Ἐνα ἄλλο βασιλικὸ τραπέζι ἀξίζει ν' ἀναφέρωμε ἐδῶ.

Προσκαλεσμένοι ἦσαν ὁ στρατηγὸς Ἰωάννου.

Ὁ βασιλεῖα τὸν εἶχε γνωρίσει στὸ μέτωπο. Κι' εἶχε θαυμάσει τὴν παλληκαριά του.

Αὐτὴ ἡ παλληκαριά ἔχει ἀπομείνει θρυλική. Ὁ Ἰωάννου ἀψηφούσε τὶς σφαῖρες καὶ στίς ἐπιθεωρήσεις, ποὺ ἔκανε στὰ φυλάκια, προχωροῦσε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

Οἱ ὑπασιτιστὲς του, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, περπατοῦσαν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. Γιατί οἱ Βούλγαροι, ποὺ ξεχώριζαν τὸν Ἰωάννου ἀπὸ τὸν γυαλιστέρω παρρησία του, ἀρχίζαν τὸ κανονίδι. «Μπράβο! ἔλεγε γελώντας ὁ Ἰωάννου. Πρέπει κι' οἱ ἐχθροὶ νὰ χαίρεται νὰ τὸν στρατηγὸ!». Σήμερα τοῦτος, αὐριο ἐκείνους, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦσους του, σκοτώνονταν. Ἀλλ' ὁ ἴδιος δὲν πάθαινε τίποτα ποτέ.

Κάποτε, λοιπόν, ὁ Ἰωάννου ἦρθε στὴν Ἀθήνα, γιὰ ὑποθέσεις τῆς Μεραρχίας του κι' ὁ βασιλεῖα τὸν κάλεσε σὲ γεῦμα.

Ὁ Ἀλεξάνδρος ἦταν λιτοδίαιτος. σὰν ὅλους τοὺς ἀθλητικούς τύπους.

Στὸ τραπέζι σερβίρισαν πρῶτα πιλάφι μὲ γορίδες. Ὑστερα μπιφτέκι.

Μετὰ τὸ μπιφτέκι ἔφεραν παγωτό.

Ὁ Ἰωάννου γούρλωσε τὰ μάτια του.

Μπορῶ νὰ ρωτήσω κάτι; ρώτησε.

Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Ἀλεξάνδρος.

Τέλειωσε τό... φαγητό;

Μά... φυσικά, ἀφοῦ μὰς σερβίρισαν τὸ παγωτό.

Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότηατε, εἶπε ὁ Ἰωάννου. Ἀλλὰ πει-

νάω... Εἶμαι δὰ καὶ κοτζῆμ ἀντρας!

Ὁ Ἀλεξάνδρος γέλασε καλόκαρδα, ἐνῶ ὁ Ἰωάννου συνέχισε:

— Ἐκεῖ πάνω στὸ μέτωπο, οἱ φαντῆροι μου μοῦ μαγεῖρεῖον τρία καὶ τέσσερα φαγητά...

Ἀλλος φέρει ἕνα κοττόπουλο, ὁ μαγειρὸς διαλέγει ἕνα-δύο μπριζόλες, ὁ σιτιστὴς κρῖνει γιὰ μὲν τὴν σκυταριά... Εἶπα, λοιπόν, μὲσα μου: «Ἀφοῦ ἐκεῖ πάνω στὴν ἐρημία, μοῦ φέρνουν δυο καὶ τρία πιτάτα, στὸ βασιλικὸ τραπέζι θὰ σερβίρουν τοῦλάχιστον ἕξη...».

Καὶ πῆρα λίγο ἀπὸ τὸ καβέσα...

Τί θέλετε τώρα, Μεγαλειότηατε; Νὰ γυρίσω στὸ μέτωπο καὶ νὰ πῶ στὰ παιδιά, φέρτε μου γρήγορα νὰ φάω, γιατί σηκώθηκε πεινασμένος ἀπὸ τὸ βασιλικὸ τραπέζι!

Ὁ Ἀλεξάνδρος ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια. Καὶ πρόσταξε νὰ φέρουν κι' ἄλλο φαγητό.

— Ἄμα εἶναι ἀδεῖο τὸ στομάχι μου, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἀδεῖο καὶ τὸ μυαλό μου, εἶπε ὁ Ἰωάννου.

Τὸ γερμανικὸ στρατηγεῖο εἶνε πάντα στὸν Κωνσταντῖνο ἀξιωματικούς ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ Γκαίρλιτ, γιὰ νὰ στέλνῃ κρυφὰ μνημόματα στὸ γυῖο του. Δυὸ ἀπ' αὐτοῦς, τὸν Καλαμαρά καὶ τὸ Χατζόπουλο, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς τοιφεύσαν, μαζί μὲ τοὺς συνεργάτες τους.

Μὰ ἦρθαν κι' ἄλλοι. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν δυὸ ὑπολοχαγοί, ὁ Ἡλίας Παπακόστας κι' ὁ Πονηρόπουλος. Ἐνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο τοὺς ἀποβίβασε στὴς ἀκτὲς τῆς Τριφυλίας.

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοί, περπατοῦσαν νύχτα, πῆγαν στὸ Νησί τῶν Καλαμῶν καὶ παρουσιάστηκαν στὸν πολιτευτὴ καὶ γιατρό Φεῶν.

— Ἐχομε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ βασιλεῖα γιὰ τὸ γυῖο του, τοῦ εἶπαν.

Καὶ τί θέλετε νὰ κάνω ἐγώ; τοὺς ρώτησε ὁ Φεῶν.

Πρέπει νὰ φροντίσῃς νὰ φτάσῃ στὰ χέρια του.

Ἐξέρετε, ὅτι κινδυνεύει τὸ κεφάλι τὸ δικό σας καὶ τὸ δικό μου;

Καὶ βέβαια!

Σὰς εἶδε κανεῖς;

Μεῖναι στὴν καλύβα τοῦ Σωτήρχου, ποὺ εἶναι κομπάρσος μου καὶ σέμπρος στὰ χιτημάτα μὰς, ἀπάντησε ὁ Πονηρόπουλος.

Τὸν ὥρκα στοὺς εἰκόνημα τῆς Παναγίας νὰ μὴν πῇ σὲ κανένα τίποτα... Κανέναν ἄλλον δὲ μὰς εἶδε.

Κι' ἐδῶ πὼς μῆκατε;

Πηδῶσαμε ἀπὸ τὸ φράχτη... Πρέπει νὰ μὰς κρύψῃ κάπου. Τὸ ὑποβρύχιο, ποὺ μὰς ἔφερε θὰ περάσῃ σ' ἕνα μῆνα, γιὰ νὰ μὰς ξαναπάρῃ.

Ὁ Φεῶν ἔκρυψε τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ του, τοὺς ἔβαλε ἐκεῖ ἀφθονο νερό κι' ἀφθονα τρόφιμα κι' ὅστερα ἐφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐδῶ δὲν ἦταν εὐκόλα. Ὁ Φεῶν χτύπησε πολλές πόρτες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν προθυμοποιήθηκε νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ. Οἱ ἀντιβενιζελικοὶ εἶχαν τρομοκρατηθῇ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Καλαμαρά, τοῦ Χατζόπουλου καὶ τὸν συνεργάτων τους καὶ δὲν ἤθελαν ν' ἀνακατεθῶν σὲ παρόμοια ὑπόθεσι.

Στὸ τέλος, ὁ Φεῶν πῆγε νὰ στήσῃ καραοῦλιν στὴν οἶδο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικίου.

Εἶχε προσέξει, ὅτι ὁ μαῖτρ τῶν Ἀνακτόρων πῆγαινε κατὰ τὶς ἐπὶ τὸ βράδυ νὰ πιάσῃ δουλειά. Εἶχε ἀντιγράψει, λοιπόν, σ' ἕνα χαρτί τὶς ὁδηγίες τοῦ Κωνσταντίνου καὶ, μόλις τὸν εἶδε νὰ πλησίαζῃ, τοῦ τὸ ἔβαλε κρυφὰ στὰ χέρι.

Ἐπίκαιροι διόχοι

ΣΧΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Αὐτὲς τὶς μέρες ἀόρισαν κι' ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα καὶ παραλλήλως κλείνουν τὰ βιβλιοπωλεῖα, διότι οἱ περισσότεροὶ βιβλιοχαρτοπώλες τῶν ἀρμόδιων μπουχτίσαν ν' ἀκούνε τὶς παρόλες!

★

Τὸ δικίον μὲ τὸ μέρος τους τὸ ἔχουν, φυσικά, ἀλλὰ μὲ τὰ παρὰ τὸ μείνουν καὶ μόνον κι' ἀντὶ νάχουν στὰ ράφια τους βιβλία σχολικά, θ' ἀρχίσουν νὰ βάζουν «βιβλία... παραπλόν»!

ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΦΥΤΩΡΙΟΝ

Κατάπληκτοι ἐμάθαμε, αὐτὲς τὶς μέρες ὅλοι, ὅτι στὴν πολυθούλητη τῶν Καλαμῶν τὴν πόλιν ἕνα σχολεῖο βροῖνε καλὸς περιφραγμένο καὶ μὲ πλατὺ προαύλιον... χαιροφανεμένο!

★

Πικρίαν ἐδοκίμασαν, ἐν τέλει, ὅσο ποτὲ κι' ἡ τάξι ἡ ἀνώτερη κι' ἡ τάξι ἡ μεσαία, διότι γιὰ τὴν χώρα μὰς θὰ πουν οἱ μαθηταί, ὅτι εἶναι: «ἡ χώρα, ποὺ ἀνθεὶ καὶ θάλλει ἡ... χασισέα»!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ Γεροδήμος ἦτανε τῆς μόδας νεανίας καὶ λάτρης κάθε σύγχρονης γκαγκστερικής ταινίας, γι' αὐτὸ μὲ τὸ μαντήλι τὸν ἐκάλυπτε τὰ μούτρα του καὶ χόρημα κλεψιμῶκα κατέβαζε ἡ κοῦτρα του...

★

Μὰ σηκωτὸς εὐρέθηκε στὸ τιμῆμα μιὰν αὐγὴ ὅπου, θαρρῶ, τὴν κοῦτρα του γιὰ μῆνες θὰ χτυπάει καὶ θὰ θογγὴ συνέγεια καὶ θὰ μονολογῇ: «Ὁ Γεροδήμος γάβηκε, ὁ Γεροδήμος... πάει»!

ΝΕΑ ΚΟΠΤΙΚΗ

Τῆς ἐποχῆς οἱ «μόδιατοι» κι' ἡ μόδα ἡ γυναικεῖα, ποὺ μὲ τοὺς ἀντρες ἔρχονται συχνὰ σὲ ἀντιδικία, μὰς λένε πὼς ἡ πράγματι καλόνοστη γυναικα, ὀφείλει, πιά, νὰ ντύνεται μὲ ἀνδρικό... γιλέκο!

★

Κατόπιν τούτου ὁ σύζυγος ριγεὶ ὁ καφερός, γιατί μὲ νέα ἔξοδα, εἰς τὸ ἔξῃ, θὰ μπλέκῃ καὶ πρέπει νάναϊ ἀφάνταστα σκληρὸς καὶ τολμηρός, γιὰ νὰ τῆς πῇ τῆς φίλης του: «Κοιμένο τό... γιλέκο»!

ΔΥΟ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ...

Μαλλιᾶδες ὀνομάζεται ὁ κλέφτης ὁ θρασὺς, ποὺ μετὰ πεποιθένως καὶ τόλμης περισηῖς, τὸ ἴδιο θῆμα θέλῃς νὰ κλέψῃ δυὸ φορές γιὰ νάχη μάζες ἀνετες καὶ μάλιστα γερές...

★

Τὸ ἴδιο θῆμα διάλεξε γιὰ δεύτερη ληστεία, ἀλλ' ἀκριβὰ τὴν πλήρωσε τὴν τὴν ἀπληστία, γιατί σὲ λίγο βροῖνε στὴ «στοῦργκα» μανθρωμένος κι' ἀπο... Μαλλιᾶδες, πᾶντα, ἐγγὺς «κουρεμένος»!

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Συνηγορία γίνεται, ἀπὸ τινος θεομῆ, στὰ ξένα γὰ ἐκθέσουμε τὸν ὁμοφρον Ἑομῆ, τὸ κάλλος τὸ ἀγαθὸ μὰς γιὰ νὰ διαφημίσῃ καὶ «μάρκα» καὶ δολλάρια πολλὰ ν' ἀποκομίσῃ!

★

Στοὺς ξένους ἄς τὸν στείλουμε, λοιπόν, τὸ δίχως ἄλλο μεγάλο... κέρδος θάχουμε καὶ ὀφελος μεγάλο, γιατί ὁ Ἑομῆς ἀνέκαθεν κι' ὡς ἔμπορος θαυμάζεται καὶ, ὅπως ξέρουν ὅλοι μὰς «Κερόδος» ὀνομάζεται!

ΝΤΟΛΤΣΕ ΒΙΤΑ

Μετὰ πολλῶν ἐπίσπευσε καὶ κάποια Τσολομῆ, κοπέλλα, ποὺ δὲν ἤξερε νοικοκυρὸ καὶ σπῆτι, γιατί καταπιανόταν μὲ πᾶστες καὶ γλυκά, ποὺ ἐκρυβαν στὸ βάθος τους γερά... νάρκωτικά!

★

Νάρκωτικά πατίκωνε στὶς πᾶστες, ἦγον ἦτοι, ἡ πάντα σεμνοφρόνουςα κι' ἄλλα Τσολομῆ, ὥσπου τὸ «ἐμπόρευμα» τὴν ἔβγαλε στὴ φόρα καὶ σ' ὅλους μὰς ἀπέδειξε τὴ «πᾶστα» εἶναι τώρα!

ΕΥΧΗΣ ΕΡΓΟΝ

Μεγάλοι ἐπιστήμονες μὰς ἀναγγέλλουν ὅτι μεταμοσχεύουν ἀντα κι' ἀνθρώπων σηκῶτι καὶ, κατὰ τὰ λεγόμενα, οἱ πρὶν πολλοὶ τους, ἦδη, τὴν πάθουν τὸ ἀγαθὸν τῆ ἑσπερὸν παιχνιδί...!

★

Μακάρι λέμε ὅλοι μὰς, νὰ κάνουν τέτοιο θαῦμα κι' ἡ γιατρεία τοῦ ἥπατος νὰ γίνεται ἐν τῷ ἄμα, διότι τ' ἀπειράριθμα φορο-ἐντάλιμα καὶ μὰς κόβουν, τ' ἀφιλότιμα, συχνὰ τὰ... ἥπατά μὰς!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Εἶναι γιὰ τὸ βασιλεῖα, τοῦ εἶπε.

Ἐπειτα χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Φεῶν εἶχε γράψει στὸ κάτω μέρος τοῦ χαρτιοῦ μιὰ διεύθυνση, ὅπου θὰ περιμένε τὴν ἀπάντησι τοῦ βασιλεῖα. Ἀλλ' οἱ μέρες περνοῦσαν κι' ἀπάντησι δὲν ἔπαιρνε.

Πῆγε τότε στὸν γιατρό Οἰκονομόπουλο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρίσω πίσω, γιὰ ν' ἀνανεώσω τὶς προμήθειες σὲ τρόφιμα καὶ νερό τῶν δυὸ ταχυδρόμων. Διαφορετικά, θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἐδῶ πρέπει ν' ἀνοίξω μιὰ παρὲνθεσι.

Ὁ Φεῶν γύρισε. Εἶχαν περάσει εἴκοσι μέρες ἀπὸ τότε ποῦ εἶχε φύγει.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς, εἶχε προσλάβῃ ἀπὸ τύφου. Ἀλλ' ὁ σύντροφός του δὲν τόλμησε νὰ φωνάξῃ γιατρό. Δὲν εἶχε οὔτε λίγο γάλα, γιὰ νὰ δώσῃ στὸ δυστυχισμένο, ποὺ πνιγόταν ἀπὸ τὸν πυρετό.

Μέσα στὸ ὑπόγειο ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀποπνικτικὴ. Ἀπὸ φόβο μήπως τοὺς ἀνακαλύψουν, οἱ δυὸ ἐγκλειστοὶ ἀποπατοῦσαν ἐκεῖ καὶ τὸ βράδυ δὲν ἀναβάνε φῶς...

Μία μέρα, ὁ ἀρρωστος πέθανε. Κι' ὁ σύντροφός του ἔσκαψε ἕνα λάκκο καὶ τὸν ἐθαψε...

Ἀλλ' ἄς ἐξανουλώσουμε στὸν Οἰκονομόπουλο: Ὁ γιατρός σχετιζόταν μὲ τὸ φίλο τοῦ Ἀλεξάνδρου Ζαλοκώστα. Πῆγε, λοιπόν, νὰ τὸν βρῇ καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶ

Κάθε μέρα, που περνούσε η αγάπη μας γινόταν πιο δυνατή...

ΜΕ τον "Ιωνα, γνωρίζαμε από παιδιά, πηγαίναμε μαζί στο σχολείο, ήμασταν δυο καλοί φίλοι μέχρι εκείνο το βράδυ της Πρωτοχρονιάς, που δόθηκε ο χορός του Ναυτικού "Ομίλου. Γιατί, εκείνο το βράδυ, κάτι άλλαξε ανάμεσά μας.

"Όταν τα φώτα έσβυσαν, τα μεσάνυχτα, πάνω ακριβώς σ' εκείνη τη στιγμή, που ο παλιός χρόνος πεθαίνει και ο καινούργιος γεννιέται, ένοιωσα τα χέρια του "Ιωνα να με σφιγγουν δυνατά και τα χείλη του φλογισμένα πάνω στα δικά μου, ενώ η φωνή του, βραχνή, γεμάτη πάθος, άγνωστη, μου ψιθύριζε:

— Σ' αγαπώ, Μαρίνα, σ' αγαπώ...

Χωρίς να το καταλάβω, απάντησα στο φίλ του, χωρίς να το καταλάβω οι χτύποι της καρδιάς μου συντονίστηκαν με τους χτύπους της δικής του καρδιάς. Και, ξαφνικά, ένοιωσα πώς εκείνο, που αίσθανόμουν γι' αυτόν από πάντα, δεν ήταν μια απλή φιλία, μια αγάπη, ένας γλυκός, δυνατός, απέραντος έρωτας.

"Όταν τα δημιουργήματα γυρίσανε στα στίγια μας έσπλωσαν στο κρεβάτι, με δε μπόρεσα να κλείσω μάτι. "Ενοιώσα σαν τρελή από ευτυχία στη σκέψη πως ο "Ιωνας με αγαπούσε και στην ευτυχία μου αυτή έρχόταν να προστεθεί και η περηφάνια, γιατί ο "Ιωνας ήταν ο πιο έμορφος νέος του σχολείου μας, το κρυφό όνειρό κάθε κοπέλλας.

Οι διακοπές των Χριστουγέννων πέρασαν γρήγορα και ξαναγυρίσαμε στο σχολείο. Μά μου ήταν αδύνατο πια να συγκεντρωθώ στα μαθήματά μου. Καθισμένη στο θρανίο μου, με τα μάτια κλειστά, έπλεθα γλυκά όνειρα. Πάνω στα

«ΘΕΛΩ ΝΑΣΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ...»

βιβλία μου και στα τετράδιά μου, σε κάθε σελίδα τους, νόμιζα πως έδλεπα και ξανάδλεπα την αγαπημένη μορφή του "Ιωνα, τα μάτια του να με κυττάζουν, τα χείλη του να με κυττάζουν.

Κάθε μέρα, κάθε ώρα, που περνούσε η αγάπη μας, γινόταν πιο δυνατή, πιο βαθεία, πιο αληθινή. "Ηταν μια αγάπη μεγάλη, από εκείνες, που δεν τελειώνουν ποτέ, από εκείνες, που κρατούν αιώνια, ακόμα κι' όταν η μοίρα χωρίζει σκληρά τις καρδιές.

Και η χαρά της δικής μας αγάπης ήταν γραφτό να τελειώσει πολύ γρήγορα, αναπάντεχα, σκληρά. Μια μικρή επιπολαιότητα, μια κοινή παρεξήγηση, μια ασχημη στιγμή, ή μήπως ήτανε η ίδια της το άπνεστο θέλημα της ίδιας της μοίρας, που «ήθελε» να μάς χωρίσει, που «ήθελε» να σκοτώσει τη χαρά μας, τα όνειρά μας, την ευτυχία μας;

Ένα πρωί, ο "Ιωνας με πήρε στο τηλέφωνο, για να μου πη πως έβγαλε για το Κάιρο κι' ότι θα έλειπε δυο-τρεις μέρες, για να τελειώσει μια δουλειά του πατέρα του.

— Θα μου λείψεις πολύ σ' αυτές τις μέρες, του ψιθύρισα τρυφερά.

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

— Κι' έμένα θα μου λείψεις, Μαρίνα, μα πρέπει να κάνουμε λίγη υπομονή. "Η απόστασι δυ- ναμώνει τις μεγάλες αγάπες, σαν τη δική μας. Γεια σου, αγάπη μου!

"Άφσα το ακουστικό στη θέ- σι του αργά, νοιώθοντας ξαφνικά μια παράξενη μελαγχολία να μου βαρύνει την ψυχή. Δε μπο- ρούσα να καταλάβω τι ήταν, ή θλίψη, που για τρεις ολόκληρες μέρες δε θα ξανάδλεπα τον αγα- πημένο μου, ή πληγή για τις ώρες της μοναξιάς, που θα περνούσα χωρίς αυτόν, ή ένα παράξενο α- σχημο προσίσθημα από εκείνα τα μηνύματα, που μάς στέλνει η ψυ- χή σε κάποιες μυστηριώδεις στιγ- μέες;

Βρισκόμουν βυθισμένη σ' αυτή τη μελαγχολία, προσπαθώντας ά- δικα να συγκεντρώσω την προσο- χή μου στις σελίδες ενός βιβλίου, όταν το τηλέφωνο χτύπησε πάλι. Με μια κουρασμένη κίνηση, σήκω- σα το ακουστικό. "Ηταν ένας από τα παιδιά της συντροφιάς μας, ο Βασίλης.

Συνάντησα τον "Ιωνα και μου άναγγειλε πως φεύγει για το Κάιρο, επομένως εσύ άαχης μο- ναξιάς, μου είπε εύθυμα. Τι λές, θάβλεπες να περάσω να σε πάρω και να πάμε στον "Ομίλο για τένις;

Δίστασα για μια στιγμή. "Η- ξερα πως ο "Ιωνας ζήλευε το Βα- σίλη, γιατί νόμιζε πως μ' αγα- πούσε κρυφά. Μά έκανε λάθος. "Εγώ και ο Βασίλης ήμασταν μόνο καλοί φίλοι και τίποτα περισσό- τερο.

"Έκανα, ωστόσο, λάθος. Λίγη ώρα αργότερα, μόλις είχα βγή

αδελφή του ή Μελίνα.

— "Α, εσύ είσαι, Μαρίνα, μου είπε χαρούμενα. Ξέρεις; Πριν από λίγο, ήρθε ο "Ιωνας. "Έφερε ένα δεματάκι, κάτι σα δίσκο και μου είπε να σου το δώσω...

— Μά... ο "Ιωνας δεν έφυγε σήμερα για το Κάιρο; ρώτησα, με φωνή πνιγμένη.

— "Όχι, δεν έφυγε, μου απάν- τησε η κελαϊδιστή φωνούλα της Μελίνας. Την τελευταία στιγμή, το ταξίδι του αναβλήθηκε. Τώρα, αυτό το δεματάκι τί θα το κάνω; Θέλεις να σου το φέρω;

— Ναί, φέρε μου το, Μελίνα, φέρε μου το άμέσως!...

"Εμεινα ακίνητη στη θέση μου και περιμένα μέχρι, που άκουσα το κουδούνι της πόρτας να χτυ- πάει. Σηκώθηκα και άνοιξα στη Μελίνα. "Έκείνη μπήκε μέσα και μου έδωσε το μικρό δεματάκι.

— Άνοιξέ το να δούμε τί εί- ναι... μου είπε, με παιδιαστική περιέργεια.

"Ηταν πραγματικά ένας δίσκος. Πλησίασα και τον έβαλα στο πικ- άπ. "Η φωνή του τραγουδιστή και η μουσική ξεχύθηκαν στο δωμά- τιο.

«Θέλω νάσαι ευτυχισμένη με αυ- (τον που αγαπάς...».

Δε μπόρεσα να συγκρατηθώ πε- ρισσότερο και έσπασα σε λυγ- μούς, σκεπάζοντας το πρόσωπο με τα χέρια.

— Μά γιατί κλαίς; με ρώτησε η Μελίνα, ανήσυχη, κατάπληκτη. — Δεν είναι τίποτα, Μελίνα, της είπα. Άνοιξε με μένα και τον "Ιωνα, έχει συμβη κάποια πα- ρεξήγηση. Γι' αυτό, θέλω να μου κάνης μια μεγάλη χάρη: Μόλις θα γυρίσει στο σπίτι, να μου τηλε- φωνήσης κρυφά. Θέλω να τον δω, να του μιλήσω...

Μου το υποσχέθηκε και ήξερα πως μπορούσα να της έχω επι- στοσύνη. Μά οι ώρες άρχισαν και πάλι να περνούν βαρυστατικές και το τηλέφωνο δε χτυπούσε.

Πέρασα μια νύχτα φοιχτή, γε- μάτη αγρύπνια. Το άλλο πρωί σηκώθηκα εξαντλημένη, με μάτια κατακόκκινα, με καρδιά βαρεία. Και τότε μόνο το τηλέφωνο χτύ- πησε...

"Ηταν η Μελίνα. Μά αυτή τη φορά η φωνούλα της δεν ήταν πια χαρούμενη και ξενοιαστή, αλλά πνιγμένη από λυγμούς.

— Μαρίνα... ο "Ιωνας...

— Λέγε, τι συμβαίνει στον "Ιωνα; τη ρώτησα, γεμάτη άγω- νία.

— Χτες το βράδυ... τον χτύ- πησε ένα αυτοκίνητο... Λένε πως ήταν μεθυσμένος...

— Και τώρα που βρίσκεται; — Τώρα είναι... είναι πεθαμέ- νος!

"Εβγαλα ένα άγριο ξεφωνητό κι' έτρεξα στο σπίτι του "Ιωνα. "Έπεσα πάνω στο άψυχο σώμα του κι' έκλαψα απελπισμένα, απα- ραχτικά. Μά το κλάμα μου, ή α- πελπισία μου δεν ώφελούσαν σε τίποτα. "Ο "Ιωνας ήταν νεκρός, είχε φύγει για πάντα, πριν να προφτάσω να του εξηγήσω, να του πω πως τον αγαπούσα, πως δεν τον άπαιχνα ποτέ.

Πέρασαν χρόνια από τότε, με ή πληγή της καρδιάς μου δεν έ- χει πληγρευθεί. Κάθε τόσο άκούω και πάλι εκείνο το δίσκο και τό- τε ο πόνος μου γίνεται ακόμα πιο βαθύς, πιο δυνατός, πιο απέ- ραντος. Και τότε κλαίω και πάλι απελπισμένα για κείνο το πρώτο και μοναδικό μου έρωτα, που δεν πρόλαβα να χαρώ.

ΜΑΡΙΝΑ Η. Μ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι νιόνυμοι άρχίζουν την πρώτη ήμερα της συζυγικής ζωής τους με ένα μεγάλο περίπατο στην έσοχή. Τρώνε σ' ένα κεντράκι και το άπό- γευμα φτάνουν στην "Εκλή. "Έκει όμως τους πιάνει μια ξαφνική πό- ρα και ο Ντίνος άναγκάζεται να ση- κώσει στα χέρια του την "Ελσα για να την περάσει από ένα χαντάκι γε- μάτο νερό. Γυρίζουν μουσκεμένοι στο ξενοδοχείο και η "Ελσα την άλλη ή- μέρα φέρεται από τον πευρέτο. Παρ- όλα τα ζεστά και τις άσπιρίνες, που παίρνει, η "Ελσα καταλαβαίνει πως χρειάζεται και μια έντριθ ή κολώνια. "Ο Ντίνος άναγκάζεται να της κάνει την έντριθ στην πλάτη και κατόπιν τη βοηθάει στο φαγη- τό. Τα αισθήματά του τώρα είναι περίεργα. Τη μια στιγμή νοιώθει μίσος και την άλλη τρυφερότητα...

7ον

"Εκείνο το άπόγευμα βγήκε πάλι για λίγο ο Ντίνος και γύρισε να- ρισ κοντά στην άρρο- στη «σούζυο» του. Την άλλη μέ- ρα, όμως, η "Ελσα έβυπνεσε κα- λά. "Ο πευρέτος είχε πέσει, ή πλάτη της δεν πονούσε.

— Στο είπα! φώναξε χαρού- μενη. Ξέρω την κρίσι μου. Συνή- θως, δε μου βαστάει περισσότε- ρο από λίγες ώρες ή άρρώστεια.

— Θα σηκωθείς; τη ρώτησε. — Φυσικά! Μου φαίνεται κι' έ- μορφη μέρα.

"Ηταν μια όλόφωτη μέρα, κα- λοκαιρινή σχεδόν. "Η γή μοσχο- δολούσε από τη χθεσινή βροχή κι' άπλωνε τις όμορφίες της, σε γυ- ναίκα άπάνω στην τελευταία λάμ- ψη της νεότητας της.

Πήραν το δρόμο προς το Κε- φολάρι, κατά το μεσημέρι.

— Δεν προτιμάς να πάμε με το άμάξι; τη ρώτησε πριν ξεκι- νήσουν.

Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— "Όχι, να περπατήσουμε. να ξεμουδιάσω...

Προχωρούσαν, όμως, άργά, έ- πειδή η "Ελσα ένοιωθε τα πόδια της άδύνατα ακόμα.

Δεν είχαν περάσει ακόμα όλα τα ξενοδοχεία, όταν άκουσαν από μακριά μια έξαλλη γυναικεία φωνή:

— "Ελσα... Σας τσακώσαμε!

Δυο κυρίες προχωρούσαν κατα- πάνω τους, με τα μπράτσα όρ- θανοικητά. Έτοιμες για έναγκαλι- σμούς.

— "Όχι, ψιθύρισε η "Ελσα, έ- νοηλπτική συνάντησι...

Την άλλη στιγμή όμως πήρε το πιο γοητευτικό της χαμόγελο.

— "Ω, κυρία Μαρνακή... Δε- σποινίς Γιούλια...

Φιλιά σταυροειδώς, έπειτα οι συστάσεις:

— "Ο σύζυγός μου... "Ο κύ- ριος Τασσάς...

Του άπαξαν τα χέρια, του τα τράνταξαν. "Επειτα, δυο ζευγά- ρια μάτια, με άπροκαλυπτη πε- ριέργεια, στήλωσαν άπάνω τους:

— "Όστε εδω μάς κρυβόσα-

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

στε... Κι' όλος ο κόσμος θάβαζε στοίχημα πως ήγχατε στη Ρόδο...

— Τα πισουνάκια μας!... Έ- κανε ή δεσποινίς Γιούλια Σίρκα. Και χαμογέλασε πλατιά, δεί- χνοντας μια σειρά πελώρια και κι- τρινισμένα δόντια.

"Η αδελφή της, ή χήρα Χριστί- να Μαρνακή, της έμοιαζε, μόνο που τα δικά της δόντια ήταν ά- σπρα. Θά ήταν κι' οι δυο τους κοντά στα έξηντα, και φαίνονταν διδυμες. Φορούσαν ίδια έλαφρά έπανωφόρια άνοιχτά γκριζα, ίδια παπούτσια στο ίδιο χρώμα, κι' είχαν βαμμένα τα μαλλιά τους στον ίδιο ξανθό τόνο.

— Καλέ, πως δεν κάνατε το ταξίδι του μέλιτος στην Ευρώ- πη; ρώτησε, κυττάζοντας με τα πολλά άνοιχτόχρωμα ματάκια της, που σπίθιζαν από περιέργεια, ή Χριστίνα.

— Μά βέβαια, επικύρωσε ή Γι- ούλια, στην Ευρώπη άπαιρεπε να πάτε!

— "Αδύνατον! άποκρίθηκε ή "Ελσα.

— Γιατί; ρώτησαν κι' οι δυο μ' ένα στόμα.

Και τα πονηρά ματάκια τους κύτταζαν μια την "Ελσα, μια τον Ντίνο.

— Που τον άφινουν οι δουλειές; έκανε ή κοπέλλα.

Και κρεμάστηκε με μια κίνηση

έρωτευμένη στο μπράτσο του «συ- ζύγου» της.

— "Α, έτσι... φώναξε ή Γι- ούλια.

"Επειτα κι' οι δυο αδελφές κυτ- τάχτηκαν με μια κίνηση μελετη- μένη, σα να ήταν μέλη μπαλλέ- του. (Είχαν ζήσει τόσα χρόνια μαζί, έμοιαζαν τόσο, που, αθελά τους, έκαναν τις ίδιες κινήσεις, τα ίδια έπιφωνήματα, τις ίδιες παρατηρήσεις!...

— Βλέπετε;... φώναξαν κι' οι δυο μ' ένα στόμα.

Κι' ή Χριστίνα εξήγησε, με όλη την άφέλεια, της "Ελσας:

— Τι είναι ο κόσμος!... Ξέ- ρεις τί άκούσα να λένε; Πως ο άντρας σου δεν έχει δουλειές!...

— Χαχά! γέλασε δυνατά προ- κλητικά, ή "Ελσα. "Α, το λένε... Άκούς, Ντίνο, αγάπη μου;... Δεν έχεις, λένε, δουλειές!...

"Ενοιωσε το αίμα να χτυπά ή στις φλέβες του από το θυμό του ο Ντίνος.

"Όστόσο, προσπάθησε κι' αυτός να χαμογέλαση, καθώς πρόφερε σιγανά:

— Άσε τον κόσμο να λήν...

— Μά βέβαια, αγάπη μου, έ- κανε επιδεικτικά ή κοπέλλα.

"Επειτα, του χάιδεψε το μά- γουλο, με μια κίνηση τρυφερή και προστατευτική.

— Τι μάς νοιάζει έμάς, έ. ά-

("Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης, σε στιγμές που τεμπελιάζουν,

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— "Όργανώσεις, Σωματεία και λογιών-λογιών όμάδες παρουσιάζουν ανένανς πανηγύρεις κι' «έβδομαδες» και χωρίς άμφιβολίες και χωρίς πολυλογία, οι γιορτές αυτές δεν κάνουν ούτε μια στιγμή... άργια!

Βλέπεις, ήγουν, πανηγύρια του κρασιού, του σταφυλίου, έβδομαδες ροδακινών κι' έβδομαδες της Τροχαίας, που καλύπτουν ένα μινια λεμονιό πορτοκαλιού κι' από μουντζες Γιαταχών κι'... συννεφιάζει όλη ή Αθήνα!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— "Εορτάζονται ήμέρες λαουδιών και τραγουδιών, έβδομαδες των μανώνων κι' έβδομαδες των παιδιών, μολοντί στον καιρό μας, που σκαρτερεί με σπουδή, το παιδί χάνει ή μάνα και ή μάνα τό... παιδί!

Συναντάμε, κάθε τόσο, έβδομαδες κατικές ήτοι... φιλοδασικές, ενώ γύρω μας τα δάση

κριτικάριουνε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

παίρνουν φόκο τακτικά και προσθέτουν στην γιορτή τους αρκετά... βαγγαλικά!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Διανύουμε, άρισμένως, εποχήν γιορτών άθρόων, προς τιμήν γνωστών κι' άγνω- (στον

ποιητή μας και ήρώων... "Αλλά βλέπεις μέσ' στο κύμα των πολλών πανηγυριών κι' έβδομαδών των «άστρων» και των φίλων των έγχωριών που του κινηματογράφου το κοινό, το άγαθόν

το υποχρεώνουν να ην «έβδομαδα των... παθών»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Πανηγύρεων ήμερες συναντάμε κάθε μέρα και τα χάνουν οι τσιρίστες που μάς έρχονται εδω πέρα...

Δηλαδή, πολλοί τους χάσκουν κι' άλλοι τρίζουν τα μάτια και τ' ανετρήτα κεράτια, βλέπουν, όπου κι' άν πηγαίνουν γιατί μ' όλες μας τις γκίνιες ξεφαντωμάτα μάς μύρια

κι' ίσως πούν πως ή φυλή μας είναι «για τά... πανηγύρια»!

Διά το πιστόν: F. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΑΘΗΝΑ'Γ'ΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ —
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

γόρι μου;... Τί μάς νοιάζει!... — Τα πισουνάκια! είπαν, με ύφος λαγυμένο, οι δυο αδελφές. — Μακάρι να ήην είχε δου- λειές... άναστένανε όσο μπορού- σε πιο ειλικρινά, ή "Ελσα. Θά μέναμε πολλές μέρες εδω... Ένω τώρα...

— Πως; ρώτησαν κι' οι δυο τους μ' ένα στόμα.

Κούνησε ή "Ελσα το κεφάλι της. — Δυστυχώς... "Ελάχιστες ή- μέρες μπορούμε να μένουμε...

— Θα γυρίσετε κιόλας; Αυτό ήταν όλο;...

— Δε σάς λέμε πως θα γυρί- σουμε σήμερα κιόλας... γέλασε ή "Ελσα.

— Καλέ, καθήστε! φώναξε ή Γιούλια. Καλέ, έρωτευμένα παι- δια είσατε και τί δουλειές θα κυττάτε;... "Εγώ σάς λέω να πάτε πιο μακριά, να γλεντήσετε...

— "Ενοιωσα, ένοιωσα σας, εί- πε ή "Ελσα, κλεινώντας το μάτι στο Ντίνο. Γλεντούμε και εδω κοντά.

Ξεκαοδίστηκαν στα γέλια οι δυο αδελφές κι' ή Γιούλια προσπά- θησε να κάνει κάποια αδιάκριτη έ- ρωτηση:

— Γλεντάτε, έ;

"Ο Ντίνος διως δε βάσπαξε. Πέρασε το νερό του στο μπράτσο της "Ελσας.

— "Ελα, πάμε! της είπε σχε- δόν απότομα.

— Να πηγαίνετε, να πηγαίνε- τε, να μη σάς καθυστερούμε, έ- καναν οι δυο αδελφές.

Και πάλι νειοσφίες και φιλιά. — Πέρασε το νερό σου στη μέ- ση μου, ψιθύρισε ή "Ελσα έπειτα στον «άντρα» της όταν άρχισαν να προχωρούν.

Πέρασε αυτός το χέρι στη μέ- ση της χαλαρά.

— Πρόσχε! του έπτε εκείνη, ώπου να στρίψουμε τη γωνιά έ- δω! Είναι βέβαιο πως μάς τρώνε με τα μάτια. Πρόσχε! να μη τους δώσουμε θέμα για συζητήσι.

Μηχανικά έσφιξε αυτός πε- ρισσότερο το χέρι του κι' έτσι προχώρησαν άρκετά βήματα ώσ- που έφθασαν στη στοφή του δρό- μου.

"Ενοιωθε το κορμί της λαστι- χένιο νεανικό, απαλό και δυνατό μαζί δίπλα του.

Το βήμα της παύριζε με το δικό του, ο όμως της άκουμπή- σε άπάνω του.

— Τώρα μπορείς να μ' αρά- σης, του έπτε με το τυπικό της ύψος ξαφνικά, μόλις έστρίψαν την γωνία.

Σαν αυτόματα κατέβασε εκεί- νος το χέρι του.

— Ξέρεις τί κοιτούσμπολες εί- ναι αυτές; του έπτε την άλλη στιγμή, γελώντας ή κοπέλλα. "Ο Θεός να σε φιλή!

Γρονέαν από σαλόνι σε σαλόνι, άνοιγουν την πετασιά κι' άρχίζουν το κουτσο- μπολόι.

— Τι βάζουν να πούμε για σε- να; τη ρώτησε σοβαρά.

— Τίποτε... έλλιπώς τίποτε, του άποκρίθηκε γελώντας. Άλλά θάβλεπα τόσο να έχουν να λένε. Κα-

λά που συναντηθήκαμε φάτσα. "Αν έρχονταν από πίσω μας, κι' έδλεπαν ότι περπατούμε έτσι... έτσι... τυπικά, αβρίο θα το δη- μούσιαν οι έφημερίδες.

Την κίτταξε για να την ψυχο- λογήσει. Μήπως θάθελε να την κρατάει πάντα από τη μέση; "Η Έλσα όμως κίτταξε μακρυνά, με ύφος αδιάφορο.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΑΣ ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ

"Ήταν η τελευταία ημέρα που θα περνούσαν στην έξοχή. Μιά έβδομάδα είχε βαστάξει αυτό το παράξενο ταξίδι του γάμου. "Η Έλσα φερόταν μαλακά, γλυκά, και σηκώνονταν χαράματα για να αφήνει και τον Ντίνο να ξεκουρα- στεί στο ωραίο κρεβάτι. "Εκείνο το πρωί —το τελευταίο που θα περνούσαν στην Κηφισιά— ση- κώθηκε νωρίτερα από τις άλλες φορές. Συνήθως περνούσε άπανά από το νυχτικό της τη ρούπα της, για να νάρη να τον φωνάξει. Σήμε- ρα όμως, χτύπησε την μεσιανή πόρτα, όπως το συνήθιζε και του παρουσιάστηκε με το νυχτικό της.

"Ήταν ένα λουλουδάτο νυχτικό, με πολλές δαντέλλες, με μπουκέττα από πασχαλιές ριγμένα θωρείς εδώ κι' εκεί από κάποιο ιδιότροπο χέρι. Γαλάζια κορδελάκια περ- νούσαν μέσα από τις δαντέλλες κι' ένα γαλάζιο κορδελάκι συγ- κρατούσε τα μαλλιά της. Συνήθως φορούσε ρόζ, που ταίριαζε με τα καστανόχρυστα μαλλιά της και με το ρόδινο πρόσωπό της. "Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπε με τέτοια χρώματα, κι' όπως φωτού- σε θαμπά η πρώτη άχτιδα της ημέρας, είδε τα μάτια της βαθύ- γαλάνα, ίσως μωβ, σαν άνθη πα- σχαλιάς.

— "Ελα, του είπε πρόσχαρα, ή σειρά σου.

— Μα γιατί σηκώθηκε τόσο νωρίς; τη μάλωσε σε τόνο σχε- δόν τρυφερό.

— Χάρτασα τόν ύπνο... "Επει- τα, αυτό δά έλειπε να μη σ' αφή- νω ούτε τις λίγες πρώινες ώρες, κοιμήσου! Κοιμήσου, όσο θέλεις. "Εσύ ταλαιπωρήθηκες πολύ μ' αυ- τη την ιστορία. Νοιώσεις πως δέ- το κατασβαίνω;

— "Όταν αφήνόνταν στη φύση της, όταν του μιλούσε έτσι γλυκά, αν- θρώπινα, τα λαικκάκια στα μά- γουλά της γίνονταν τρυφερά, λές και γλυκάνισμα και ζητούσαν χά- ρισ ή φιλή.

— Σ' άνοησιστά που με νοιά- ζεσαι, της είπε σοβαρά.

— Ντίνο, του απερίσθη με φωνή παλλόμενη, μη νομίζεις πως είμαι καμιά ανασίθη ή καμιά άχάριστη. Καταλαβαίνω πολύ καλά τί μεγάλη θυσία έκανες για μένα...

— Στάματησε, τον κίτταξε στα μάτια, έρωτηματικά. "Ο Ντίνος όμως θεώρησε καλό να τη διορ- θώσει:

— "Οχι για σένα, δεν τα εί- παμε:

— Τα μάγουλά της κοκκίνισαν ά- νεπαίσθητα.

— Το ξερω! του πέταξε κοφτά. "Αλλά για μένα δεν έχει σημασία. "Εγώ την υποχρέωσι την παίρνω ολοκληρωτική δική μου και να είσαι βέβαιος, ότι δεν θα ξεχάσω ποτέ πόσο καλά μου φέρθκες, πόσο τίμα...

— Στάματησε και σαν να πνίγη- κε ή φωνή της από συγκίνηση. Την άλλη στιγμή του φώναξε, με το κοφτό κι' επιπόλαιο συννό- νως ύφος, που παίριαν όταν ήθελε να βάλει ένα τέρας ανάμεσα τους:

— "Αλλά, έπιασα τη φλυαρία και σου κλέβω στιγμές πολύτι- μες από τόν ύπνο σου. Πήναινε, Πήνε ο Ντίνος στο δωμάτιο κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα. "Ο- ταν έπεσε στο κρεβάτι, που μ' ο- σκολούσε πάντα μ' ένα άνεπαί- σθητο, λεπτό άρωμα, έκλεισε τα μάτια του ήδονικά.

Γαλάζια λουλούδια χόρευαν μπροστά του... θαλασσιά, βαθύ- γαλάνα, μενεξεδένια. "Αλλάζαν χρώματα, όπως άλλαζαν χρώματα και τα μάτια της. Και είχαν έ- να άρωμα λεπτό, ευγενικό, ένα άρωμα που τόν δροσίζε και συν- χώνων τόν μεθύσι.

— "Ελσα...

— Πρόφερε τ' όνομά της σιγανά, τρυφερά.

— "Ελσα... αγάπη μου...

— "Ανοίξε τα μάτια του τρούαν- μένος. Θάβαζε στοιχημα πως εί- γε προσφέρει δυνατά αυτά τα λό- για. Κίτταξε γύρω του, ήσυχια.

— "Ελσα... "Ελσα...

— "Επανελάβε γίλιες φορές τ' ό- νομά της και κάθε φορά την έβλε- πε αλλοιωτική μπροστά του. "Αλ- λε όχι πιά όπως την έβλεπε τις άλλες ημέρες, ένθουκα, περιφρονη- τικά! "Όλες οι άλλες εικόνες της είχαν σβύσει στην ψυχή του κι' έβενε μόνον ή μιά, ή δυσωπή, ή τρυφερή, ή γαλάζια.

Με τα μάτια όδονοιόχτα στο πρώτο φως της αύγης, που έκανε γαλάζια όλα τα έπιπλα, τούς τοίχους, τα σκεπάσματα, έκανε την πρώτη όμολογία στον εαυτό του:

— Σ' άνοησιστά που με νοιά-

— Την άναψω. Είμαι τρελλός γι' αυτήν... Θάβαζε στοιχημα το κεφάλι μου, πως θα τη μισούσα. Το έπεδιάδα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου να τη μισώ. Την περιφρονούσα... ήθελα να την κά- νω να πονέσει... Πώς μπήκε ή ά- γάπη έτσι κοντά μέσα στην καρ- δια μου;

— Οι φίλες του γτυπούσαν, το κεφάλι του έκαινε.

— Τώρα τί θα νίκη συλλογι- στηκε με ξαφνική άπελπισία. Της έδωσα το λόγο μου. Προτιμώ να πεθάνω παρά να παραδώ τη συμ- φωνία μας. "Αλλά έγω ακόμα έζη- υπνες μπροστά μου "Εξη μ'ήνες!... Πώς θα τους βαστάζω; Κι' έπει- τα... θα την νάσω...

— Τα δάκτυλά του πάγωσαν. Μό- νον στη σκέψη πως θανάτων ή ημέρα που θα την έχανε, κατ'ά- δε πως πάγωνε ολοκληρωσ.

— Ανασκήθηκε στο κρεβάτι του, άνασταναύοντας... "Ενώ ήταν κου- ρασμένος, ενώ τ' ό κορμί του, τα- αλωρημένο από τόν ύπνο στο στενό καναπεδάκι, έζητούσε την άναπαύσι, τα νεύρα του δεν τόν άσπινον με μιά θέσι.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— Την άναψω. Είμαι τρελλός γι' αυτήν... Θάβαζε στοιχημα το κεφάλι μου, πως θα τη μισούσα. Το έπεδιάδα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου να τη μισώ. Την περιφρονούσα... ήθελα να την κά- νω να πονέσει... Πώς μπήκε ή ά- γάπη έτσι κοντά μέσα στην καρ- δια μου;

— Οι φίλες του γτυπούσαν, το κεφάλι του έκαινε.

— Τώρα τί θα νίκη συλλογι- στηκε με ξαφνική άπελπισία. Της έδωσα το λόγο μου. Προτιμώ να πεθάνω παρά να παραδώ τη συμ- φωνία μας. "Αλλά έγω ακόμα έζη- υπνες μπροστά μου "Εξη μ'ήνες!... Πώς θα τους βαστάζω; Κι' έπει- τα... θα την νάσω...

— Τα δάκτυλά του πάγωσαν. Μό- νον στη σκέψη πως θανάτων ή ημέρα που θα την έχανε, κατ'ά- δε πως πάγωνε ολοκληρωσ.

— Ανασκήθηκε στο κρεβάτι του, άνασταναύοντας... "Ενώ ήταν κου- ρασμένος, ενώ τ' ό κορμί του, τα- αλωρημένο από τόν ύπνο στο στενό καναπεδάκι, έζητούσε την άναπαύσι, τα νεύρα του δεν τόν άσπινον με μιά θέσι.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

— "Ελσα... "Ελσα... Γιατί να μην είσαι ένα φτωχό κορίτσι; "Αν ήσουν μιά φτωχική κοπέλλα, να πατούσα τόν όρκο που σουδύσα.

πόν; Νά μ'ας φέρουν τ' ό πρώινό; — Δεν είναι νωρίς; Θά ξαφνί- αστούνε...

— "Έχεις δίκιο. "Ας καθήσου- με λιγάκι. Θέλεις να πάμε στο μπαλκόνι;

— Ναι, αυτό είναι το καλύ- τερο.

— "Ανοίξαν τη μπαλκονόπορτα του μεγάλου δωματίου, έβγαλαν καρέκλες στη βεράντα και καθή- σαν. "Ο άέρας μισοβολούσε πύκτο και θυμώσι. Χλωμά γαλά- ζιος ό ούρανός άρχιζε να παίρ- νη ρόδινες άποχρώσεις. Στα δέν- τρα τ' ό πουλιά τιτίβιζαν όλα μω- ζι, φλύαρα, εύχυσμένα. Παιός έξερι τί νάλεγει, τί να διηγόνταν για τη μεγάλη περίπτεση της νύχτας που είχε περάσει. "Ο δρό- μος μπροστά στο ένοικοιό του ή- ταν έρημος ακόμα, από μακριά άκούγονταν μανάχα τ' ό γαυνίσμα κάποιου σκυλιού.

— "Η τελευταία ημέρα! ψιθύ- ρισε ή Έλσα, σαν να μιλούσε μονάχη της.

— Ναι... ή τελευταία ημέρα.

— Αύριο τέτοια ώρα θαύσατε στη "Αθήνα, στο σπίτι μας.

— Θα είναι έτοιμο; τη ρώτη- σε, για να πη κάτι, ενώ ή καρδιά του κλωτσούσε στο στήθος του.

— "Εννοώ με τίς άκατανίκητες επι- θυμίες να της πιάσει το χέρι, να την τραβήξει άπάνω του, να ζητή- ση τ' ό χείλη της.

— Βέβαια, θα είναι έτοιμο! του άποκρίθηκε ζωηρά. Τους έ- πα να τ' ό συγγιόνουν όπως θέ- λουν. "Η μαμά είναι μοναχική. "Α- πό γούστο δεν της παραδίδει κανείς. Τ' ό διαμερισματάκι μας θα είναι κομψό, έτσι τ' ό ζή- τησα. Είμαι σίγουρη πως θαύου- με εύχαριστες εκπλήξεις.

— Μιλούσε γρήγορα, νευρικά, και κάτι τούλεγε τ' ό Ντίνο, πως κι' αυτή ήθελε να μιλή έτσι, για πράγματα συνηθισμένα, για να μη τ' ό αφήνει καιρό να σκέπτε- ται. "Αλλά όσο και να προσπα- θούσε να λη, να λη, κάθε τόσο σταματούσε ή κομψότητα. Αυτό τ' ό πάβαιναν πάντα. "Αρχίζαν με την καλύτερη διάθεσι μιά συζήτηση κι' άξαφνα, δεν ήξεραν τί να πού- νει. "Επειδή μετά λίγες φράσεις, όποιον και να ήσαν τ' ό θέμα, κατα- λάβαιναν πως δεν είχε νόημα να συνεχίσουν τη συζήτηση. "Ήταν σαν να μιλούσε ένας μελλοθάνατος για τ' ό μέλλον.

— Δεν ήσαν και κάνουν κα- νένα σχέδιο, επειδή πίσω από κάθε σχέδιο ώρθωνόταν ή πραγ- ματικότητα.

— Προς τί; Οί ημέρες είναι μετρομένες, όλα θα τελειώσουν.

— Πάντως, δε θέλω να θυμά- σαι με άποτροπισμό αυτές τις ημέρες ή τ' ό μ'ήνες που θα πε- ράσουμε μαζί. Θέλω, να προσπα- θήσω να είσαι εύχυσμένος... Τ' ό ξέρω πως δεν είναι εύκολο. Αυτό τ' ό ξέρω πως σου ζητώ πολλά. Κι' όμως, θα ήθελα να μπορούσες να μην είσαι δυστυχισμένος τούλα- χιστον.

— Δεν είμαι δυστυχισμένος, της έπτε με άξιοπρέπεια.

— Πάρε τ' ό ζήτημα έλαφρά κι' άπλά. Μιά περίεργη περίπτεσι έξη μ'ήνων...

— "Εσφίξε τις γροθίες του ό Ντί- νος. Τ' ό λόγια της αυτά, σαν να ευπνούναν μέσα του πάλι την έγερική του διάθεσι. Παρά να τ' ό κάνουν καλ' ό τούζεναν την πλήρη του. "Η Έλσα όμως φαίνονταν ά- νυπνητή για τ' ό κακό που τ' όκανε μιλώντας έτσι. "Ισασίνα, ήταν βέβαιη πως έροχόταν κοντά του, πως τ' ό φερόταν φιλικά.

— "Ας αφήσουμε αυτή τη κου- βέντα, τη διέκοψε άπτόμα. Τί λες, δεν είναι ώρα να μ'ας φέρουν τ' ό πρώινό;

— Τόν κίτταξε παραξενεμένη:

— "Όπως θέλεις.

— Σηκώθηκε αυτός, χτύπησε τ' ό κουδούνι. Κι' από κείνη τη στιγ- μή άρχισε ή συνηθισμένη τους ζωή Τ' ό πρόγευμα, ό περίπατος. "Επαίριαν όποιον δρόμο βρισκό- ταν μπροστά τους και τραβούσαν άδρες ολοκληρωσ. Στ' ό δρόμο μι- λούσαν για διάφορα πράγματα τώρα. Σιγά-σιγά, μάθαιναν ό έ- νας τ' ό γούστα τ' ό άλλου κι' άρ- χίζαν να διηγόντου ό ένας στ' όν άλλο διάφορα έπεισοδία από την παιδική τους ζωή, από τη μαθητική τους ζωή. Σιγά-σιγά ήξεραν άπ' έξω ό ένας την ιστορία τ' ό άλλου, έως μιά άρισμένη ήλι- κία. "Η ιστορία της Έλσας στα- νατούσε στα δεκαεπτά της νό- νια. "Οε τότε τ' ό είχε διηγηθή χίλιες δυό μικροπεριπέτειες παι- διατικές, χίλια δυό άστεία ή σο- βαρά περιστατικά. "Από κεί και

με μαθηματική ακρίβεια, όλα θα τελειώσουν.

— "Η Έλσα όμως έφερε τη συζή- τησι στην εργασία τ' ό Ντίνο:

— Ξέρεις, τ' ό έπτε με τ' ό σο- βαρό και συγχρόνως παιχνιδιάρι- κο ύφος της, σκέφθηκα! Μετά λί- γες ημέρες θα καλέσω σε τσάι μερικές φίλες μου. Θά της διαλέ- ξω. Και θα τ' ός μιλήσω για σέ- να. Θά τ' ός πω ότι έχω την άεί- ωση να σου φέρουν τ' ό υποθέσεις τους.

— "Ελσα, τη διέκοψε, δεν νο- μίζω ότι είναι άξιοπρέπεια αυτό.

— Γιατί; Πώς άλλοιτε μπορεί να γίνη; Δεν σου υποσχέθηκα να σε υποστηρίξω στη δουλειά σου; Θά κρατήσω την υπόσχεσι μου, όπως κρατάς έσύ όσα μου υπο- σκέθηκες, έτσι θα κάνω κι' έγω.

— Ναι, αλλά δεν φαντάζουσαι να είναι τόσο εύκολο όσο τ' ό φαν- τάζεσαι. Οί φίλες σου πρώτα πρώτα δεν πιστεύω ναχουν τό- σες υποθέσεις. "Επειτα θάχουν τ' ός δικηγόρους τους.

— Τί σε νοιάζει έσένα! Ντί- νο, θα είμαι εύτυχη αν μπορούσε να σε βοηθήσω σ' αυτό τ' ό ζήτη- μα. Νά τ' ό ξέρης πως θα είμαι εύτυχη.

— "Επειδή μου τ' ό υποσχέθηκες: τη ρώτησε γυρω τ' ό την κυττάει.

— "Οχι μόνο γι' αυτό...

— "Αλλά... "Ελσα, "Επειτα ά- ποκρίθηκε, σιγανά, άπλά:

— Κι' επειδή ξέρω πόσο αξί- ζεις, Ντίνο. Τώρα που σε γνώ- ρισα έτσι από κοντά, ξέρω πως είσαι ένας καλός χαρακτήρας και πως αξίζεις πραγματική ύποστη- ριξη. Πες μου όμως κι' έσύ: Με περιφρονείς πολύ ακόμα;

— "Οχι...

— "Η άπάντησι του ήθε γρήγορη, αυθόρμητη.

— Πάντως, δε θέλω να θυμά- σαι με άποτροπισμό αυτές τις ημέρες ή τ' ό μ'ήνες που θα πε- ράσουμε μαζί. Θέλω, να προσπα- θήσω να είσαι εύχυσμένος... Τ' ό ξέρω πως δεν είναι εύκολο. Αυτό τ' ό ξέρω πως σου ζητώ πολλά. Κι' όμως, θα ήθελα να μπορούσες να μην είσαι δυστυχισμένος τούλα- χιστον.

— Δεν είμαι δυστυχισμένος, της έπτε με άξιοπρέπεια.

— Πάρε τ' ό ζήτημα έλαφρά κι' άπλά. Μιά περίεργη περίπτεσι έξη μ'ήνων...

— "Εσφίξε τις γροθίες του ό Ντί- νος. Τ' ό λόγια της αυτά, σαν να ευπνούναν μέσα του πάλι την έγερική του διάθεσι. Παρά να τ' ό κάνουν καλ' ό τούζεναν την πλήρη του. "Η Έλσα όμως φαίνονταν ά- νυπνητή για τ' ό κακό που τ' όκανε μιλώντας έτσι. "Ισασίνα, ήταν βέβαιη πως έροχόταν κοντά του, πως τ' ό φερόταν φιλικά.

— "Ας αφήσουμε αυτή τη κου- βέντα, τη διέκοψε άπτόμα. Τί λες, δεν είναι ώρα να μ'ας φέρουν τ' ό πρώινό;

— Τόν κίτταξε παραξενεμένη:

— "Όπως θέλεις.

— Σηκώθηκε αυτός, χτύπησε τ' ό κουδούνι. Κι' από κείνη τη στιγ- μή άρχισε ή συνηθισμένη τους ζωή Τ' ό πρόγευμα, ό περίπατος. "Επαίριαν όποιον δρόμο βρισκό- ταν μπροστά τους και τραβούσαν άδρες ολοκληρωσ. Στ' ό δρόμο μι- λούσαν για διάφορα πράγματα τώρα. Σιγά-σιγά, μάθαιναν ό έ- νας τ' ό γούστα τ' ό άλλου κι' άρ- χίζαν να διηγόντου ό ένας στ' όν άλλο διάφορα έπεισοδία από την παιδική τους ζωή, από τη μαθητική τους ζωή. Σιγά-σιγά ήξεραν άπ' έξω ό ένας την ιστορία τ' ό άλλου, έως μιά άρισμένη ήλι- κία. "Η ιστορία της Έλσας στα- νατούσε στα δεκαεπτά της νό- νια. "Οε τότε τ' ό είχε διηγηθή χίλιες δυό μικροπεριπέτειες παι- διατικές, χίλια δυό άστεία ή σο- βαρά περιστατικά. "Από κεί και

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΣΤΙΣ πλατειές λεωφόρους της Λουάντα βασιλεύει η ήσυχια.. Μια ήσυχια επιφανειακή, που ένα προσεκτικό αυτί δε θα δυσκολευτεί ν' ακούσει στο βάθος της τις βροντές, που έχουνται μέσα από τη ζούγκλα της Αγγκόλα.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΙ ΑΝΕΜΟΙ

Γιατί αν η πρωτεύουσα της μεγάλης Αφρικανικής αποικίας της Πορτογαλίας, ζει σε μια ατμόσφαιρα ειρήνης, ένα μεγάλο τμήμα της χώρας πνέει ένας ορμητικός επαναστατικός άνεμος των ιθαγενών, που προσπαθούν να συντρούψουν ένα από τα τελευταία αποικιακά καθεστώτα της Μαύρης ηπείρου.

Η Αγγκόλα, ανάμεσα στο Κογκό και στον Ατλαντικό Ωκεανό, μ' ένα πληθυσμό τεσσάρων περίπου εκατομμυρίων, πέρασε από πολλά διοικητικά στάδια, για να φτάσει σήμερα να «αναγνωριστεί» από την κυβέρνηση της Λισαβώνας σαν νομός της Πορτογαλίας!

Ο Πρόεδρος του Κογκό Καζα-ζούμπου: Η Αγγκόλα δε θα είναι πια αποικία...

Ο Πρόεδρος της Πορτογαλίας Σαλαζάρ: Ο «δυτικός πολιτισμός» και η αποικία της Αγγκόλας!

άπελευθερωτικό ρυθμό, που απλώθηκε σ' όλη την Αφρική και δημιούργησε ήδη δεκάδες ανεξάρτητων χωρών, που μ' όλες τις τρομερές δυσχέρειες βαδίζουν ελπιδοφόρα στο δρόμο της εθνικής τους ελευθερίας.

Η μεγάλη, η μεγαλύτερη ίσως ήμερομηνία για όλη την Αφρική, μια ήμερομηνία σταθμός, είναι ο Οκτώβριος 1958, όταν ο Πρόεδρος Ντε Γκωλ φτάνει στην πρωτεύουσα του γαλλικού Κογκό, στη Μπραζαβίλ, και κηρύσσει ο ίδιος την ανάγκη της παροχής ανεξαρτησίας στις Αφρικανικές αποικίες της Γαλλίας...

Ο λόγος του Ντε Γκωλ σάει σαν βόμβα σ' όλη την Αφρική!... Το άπελευθερωτικό κίνημα του βελγικού Κογκό, ξεκινάει λίγο αργότερα, με βάση τη δήλωση Ντε Γκωλ, δηλαδή αλλοίως, που ώδηγησε στην εθνική αναγνώριση της ανεξαρτησίας όλων των «μαύρων» αποικιών της Γαλλίας.

ΑΠΟ ΤΟ 1961 ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ

Το άπελευθερωτικό, το αντι-αποικιακό κίνημα της Αγγκόλας άρχισε το 1961 και αφού σημείω-

ΑΝΓΚΟΛΑ: Μια αποικία μέσα στις φλόγες

Από τα τέσσερα περίπου εκατομμύρια του πληθυσμού της Αγγκόλας, οι 55.000 είναι λευκοί και 32.000 μισθώτες, ενώ η πρωτεύουσα Λουάντα με 65.000 κατοίκους, έχει 9.000 λευκούς και 6.000 μισθώτες.

ΠΡΟΒΕΣΕΙΣ...

Είναι αναμφίβολο πως η κυβέρνηση του καθηγητού Σαλαζάρ, προσπαθεί στην Αγγκόλα όπως αλλού και στις άλλες πορτογαλικές αποικίες, να εφαρμόσει μια πολιτική φυλετικής ισότητας και ενοποίησης της χώρας, χωρίς διάφορες λευκών, μαύρων και μισθωτών.

Σίγουρα στην Αγγκόλα, επίσημα τουλάχιστον δεν ισχύει η άρχη της βορειοαμερικανικής πολιτικής στις αποικίες, η άρχη του «τελούς του χρώματος», που ξεχωρίζει έντελως τις διάφορες φυλετικές κοινότητες.

Η αποικιακή και φυλετική αυτή άρχη, των βορειοαμερικανικών εθνικών, όπως ήτανε μοιραίο, στην εκδίωξη τους από τις περισσότερες αποικίες τους...

ΨΥΧΟΥΛΑ ΙΣΟΤΗΤΟΣ

Βέβαια, οι Πορτογάλοι δε φέρονται στην Αγγκόλα σαν λαός «καυκάσιων», στο επίπεδο κυρίως του φυλετικού προβλήματος. Είναι μάλιστα οι μόνοι, που δεν αντιμετωπίζουν στις αποικίες τους φυλετικό πρόβλημα και τονίζουν ότι τόσο ο Χριστιανισμός όσο και ο Ισλαμισμός δεν κάνουν διακρίσεις του χρώματος της επιδερμίδος των πιστών τους.

Οι Πορτογάλοι στην Αγγκόλα ζουν αρκετά ευκόλα με τις μαύρες. Οι μισθώτες των ενοίκων αυτών γίνονται δεκτοί από την πορτογαλική κοινωνία και παντρεύονται με λευκούς.

Με αυτό τον τρόπο δημιουργή-

«Αριστα εξοπλισμένος ο στρατός των επαναστατών της Αγγκόλας, ενώ γυμνάζεται: Για την ανεξαρτησία...»

Οι Πορτογάλοι αντιμετωπίζουν ένα ισχυρό άπελευθερωτικό κίνημα

ήκε μια οράση, που όχι μόνο στην Αγγκόλα, αλλά και στη Βραζιλία, στη Μοζαμβίκη, στη Γουινέα, διακρίνεται για τον ειρηνικό χαρακτήρα της, την έξυπνότητα της και τις καλλιτεχνικές διαθέσεις της.

Οι άρχες όμως αυτές της πορτογαλικής πολιτικής στην Αγγκόλα είναι μάλλον θεωρητικές και στην πράξη εφαρμόζονται σ' ένα πολύ στενό κύκλο...

Το αποικιακό καθεστώς της Αγγκόλα έχει όλα τα «σύμματα»

των ανάλογων καθεστώτων στην Αφρική και στην Ασία: Ένας μικρός πυρήνας λευκών, που εκμεταλλεύεται με τρόπο απλόστο και τους ντόπιους κατοίκους και τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας.

Μερικά ψήγματα «κατανοήσεως» και «φυλετικής ισότητας» δεν διανοούνται πολλά πράγματα...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Η Αγγκόλα πήρε κι αυτή τον

σε ώριμες επιτυχίες, περιορίστηκε για να ξαναφωτιστεί την τελευταία περίοδο.

Το «τρίγωνο» του κινήματος βρίσκεται ανάμεσα στις περιοχές Καρόνα, Γότο και Κιέτσα, κοντά στα σύνορα του Κογκό. Οι επαναστάτες κατορθώσαν να κρατήσουν όλη αυτή την περιοχή, παρά τις προσπάθειες των Πορτογάλων και να μην αποκοπούν από το ανεξάρτητο Κογκό, που αποτελεί τη βάση του ανεφοδιασμού τους.

Στην πρωτεύουσα του Κογκό, στη Λεοπολντίβι, έχει εγκατασταθεί η «ελεύθερη κυβέρνηση» της Αγγκόλας, καθώς και δύο διεθνείς επιτροπές—με αμερικανική κυρίως

έπιτροπή—που βοηθάνε το άπελευθερωτικό κίνημα.

Ο στρατός των επαναστατών γυμνάζεται στο Κογκό και μεγάλες ποσότητες όπλων στέλνονται κυρίως από την Αλγερία, το Μαρόκο και την Τυνησία. Τα όπλα είναι κυρίως αμερικανικής, γαλλικής, ρωσικής και γερμανικής προελεύσεως.

Ειδικά έπιλεκτα κομμάτια των επαναστατών έφτασαν τις τελευταίες ημέρες στην Αγγκόλα, αφού γυμνάστηκαν έντατα στην Αλγερία στη χορήγηση όπλων. Η παγκοσμιοποιημένη διάσπαση της Αντί-Αιμπέμπα, αποφάσισε όμως την αποστολή έθελοντών, για την άπελευθερωτική της Αγγκόλας και την παροχή κάθε είδους βοήθειας στους επαναστάτες.

Το αφρικανοασιατικό μπλόκ στην Γενική Συνέλευση του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών θα αναλάβει γενική επίθεση εναντίον της Πορτογαλίας και η έπιτροπή του είναι τόσο μεγάλη, ώστε αναμφίβολα η κυβέρνηση Σαλαζάρ θα βρεθεί διεθνώς σε πολύ δύσκολη θέση.

ΔΥΣΚΟΛΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τα προβλήματα, βέβαια, της Αφρικής δεν είναι εύκολα, αλλά η τυφλότητα των αποικιακών δυναμένων τα κάνει ακόμη δυσκολότερα.

Τα φυλετικά προβλήματα, περιπλέκονται ακόμη περισσότερο με τα προβλήματα των θρησκειών. Σε 180.000.000 κατοίκους της Αφρικής υπάρχουν 80 εκατομμύρια ειδωλολάτρες, 70 εκατομμύρια μουσουλμάνοι, 25 εκατομμύρια χριστιανοί και 5 εκατομμύρια διάφορες άλλες θρησκείες...

Ο Αφρικανός υποσιτίζεται και η ανάγκη της δημιουργίας μιας αποδοτικής γεωργίας, προαρμομένη στο κλίμα και στο έδαφος της ηπείρου, αποτελεί επείγουσα ανάγκη. Εκατομμύρια Αφρικανών τρώνε μόλις, για να ζήσουν, χωρίς έτσι να είναι ικανοί να εργαστούν. Το ίδιο αλλοίως φαινόμενο παρατηρείται και σε ώριμες περιοχές της Νοτίου Αμερικής και της Ασίας.

Το πρόβλημα της εκπαίδευσης

«Ως τότε; Πορτογαλικός στρατός σε επιχειρήσεις εναντίον των επαναστατών»

εμφανίζεται επίσης δογματικό, ενώ αποτελεί τη βάση κάθε οδοιστικής ανάπτυξεως.

Ηδη τα ανεξάρτητα κράτη της Αφρικής, με τη βοήθεια του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών και συχνά με τη συμβολή των πρώην αποικιακών δυνάμεων—αυτοί ισχύει κυρίως για τη Γαλλία και δευτερευόντως και για το Βέλγιο—έχουν κάνει μερικά αποφασιστικά βήματα για την επίλυση των πιο επείγοντων προβλημάτων τους.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΩΝ

Γι' αυτό προκαλεί μελαγχολικές σκέψεις η επιχειρηματολογία—σίγουρα σε ώριμα σημεία «ελληνοφών»—των Πορτογάλων, για τη διατήρηση του αποικιακού καθε-

στώτος στην Αγγκόλα και την κατάντη στο αίμα του άπελευθερωτικού κινήματος.

Όλες αυτές οι «θεωρίες» περί «χριστιανικού και δυτικού πολιτισμού που μάχεται στην Αγγκόλα» περί της Αγγκόλας, προπαιγίου του λευκού ανθρώπου, θα προκαλούσαν την αγανάκτηση, αν στη βάση τους δεν ώδηγούσαν σε πολύ μελαγχολικές διαπιστώσεις.

Αλλοίμονο αν ο χριστιανισμός και ο δυτικός πολιτισμός στα μέσα του εικοστού αιώνα στηρίζονταν στην αποικιακή καταπίεση.

Τα ίδια επιχειρήματα μεταχειρίστηκαν με πάθος και επιμονή οι αποικιοκράτες και στη Βόρειο Αφρική και στο βελγικό Κογκό...

Αυτό δεν εμπόδιζε την ανεξαρτησία αυτών των χωρών, αφού όμως χύθηκε αρκετό αίμα και αφού η θέση των λευκών και της Δυ-

σεως έγινε πολύ δύσκολη σ' αυτές τις περιοχές.

Αλλοίμονο η συμβίωση μαύρων και λευκών στα ανεξάρτητα αυτά κράτη, καθώς και τα νόμιμα οικονομικά τους συμφέροντα, έχουν εξασφαλιστεί.

Η πολιτική των αποικιοκρατών της Αγγκόλας, όχι μόνο δεν ενισχύει το «δυτικό» πολιτισμό, αλλά τον υπονομεύει αφάνταστα και πολύ επικίνδυνα.

Ο ΣΑΛΑΖΑΡ, Η ΑΓΚΟΛΑ ΚΑΙ Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Πολλοί υποστηρίζουν ότι όσο θα υπαρχη η δικτατορία του Σαλαζάρ στη Πορτογαλία, αποκλείεται μια ειρηνική επίλυση του προβλήματος της Αγγκόλας...

Πίσω, αλλοίως, από την πορτογαλική κυβέρνηση κινούνται και οι βορειοαμερικανοί, που φοβούνται πως μια αναγνώριση της ανεξαρτησίας της Αγγκόλας, θα έχει αποφασιστικό αντίκτυπο και στα τελευταία τριάντα αμερικανικά αποικιακά καθεστώτα.

Το πρόβλημα αλλοίως της Αγγκόλας ξεπέρασε σήμερα το στάδιο των εσωτερικών μεταρρυθμίσεων ή της παροχής μιας σχετικής αυτονομίας.

Σε μια Αφρική με 25 «μαύρα» κράτη ανεξάρτητα, η μονη λύση είναι η άμεση παροχή ανεξαρτησίας και στην Αγγκόλα.

Με αυτό τον τρόπο—και μόνο με αυτό τον τρόπο—θα εξασφαλιστούν και τα νομικά συμφέροντα των Πορτογάλων στην Αγγκόλα και τα γενικότερα συμφέροντα της δύσεως. Σε αντίθετη περίπτωση η άδυσος του μίσους, του φανατισμού και του αίματος θα αποτελέσει τη μόνη πραγματικότητα. Μεγαλή στιγμή της «μαρτιάς» αναγνώρισε της ανεξαρτησίας και της Αγγκόλας.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Πορτογάλοι αποικιοκράτες, άντρες και γυναίκες, μαθαίνουν τον χειρισμό των όπλων: «Δοκιμές προπαγανδιστικές»

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(στον άρραβώνα, στον έρωτα, στο γάμο)

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ περιπέτεια είναι μία «παρωδία έρωτα», διάβασα κάπου. Είναι δηλαδή ένας σύντομος δεσμός, που ενώει έναν άντρα με μία γυναίκα και βασίζεται πολύ περισσότερο στη φυσική έλξη, παρά σε πραγματικά και πηγαία αισθήματα. Δεν αποκλείονται όμως και οι περιπτώσεις, που σε μία περιπέτεια, είναι δυνατό να συνυπάρχουν το πραγματικό αίσθημα από τη μία πλευρά και η άπλητη φυσική έλξη από την άλλη. Και τότε, από τη σύντομη συνάντησή εκείνου και εκείνης, δεν αργούμε να έχουμε σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα μία ερωτική αφοσίωση, που αφορά βέβαια εκείνον από τους δυο — πολύ συχνότερα την κοπέλα — που κατέθεσε στο κοινό ταίριό το αληθινό αίσθημα, ενώ ο άλλος — συνθέτουμε ο άντρας — που δεν είχε να δώσει τίποτε περισσότερο από μία εφήμερη επιθυμία, μόλις αυτή θα σβύσει, αποτραβιέται ήρεμα και αδιάφορα από τον χρωματισμένο «ερωτικό συνταξιοδοτικό», έχοντας ταξιδέψει τον κοινό του παθητικό του ούτε καν λίγη θλίψη...

Ας αφήσουμε όμως τά... αισθηματικά λογιστικά της περιπέτειας και ας προχωρήσουμε στο «παίχνιδι της αλήθειας», που θα προσπαθήσει σήμερα να δώσει απαντήσεις στα πιο κάτω ερωτηματικά: «Υπάρχει γενικά ή εντύπωση ότι όχι μόνο οι σύγχρονοι νέοι, αλλά και οι σύγχρονες κοπέλλες αγαπούν τις «επιπόλαιες περιπέτειες. Είναι αλήθεια αυτό;» «Πώς μπορεί μία κοπέλα να καταλάβει αν ένας νέος την πλησιάζει, επιζητώντας μία περιπέτεια ή νοιώθοντας γι' αυτήν κάτι πιο βαθύ και αληθινό;» Και τέλος «Είναι δυνατόν ένας δεσμός, που αρχίζει σαν περιπέτεια, να εξελιχθεί σ' έναν πραγματικό έρωτα;»

ΕΡΩΤΑΣ ΣΠΟΡ

Την Α. Μ., μία μελαγχολική φοιτήτρια, 20 χρόνων, τη συνάντησα σ' ένα κεντρικό μπαρ. Στην αρχή διέστασε λίγο να μου απαντήσει. Υστερα με ρώτησε αν θα είναι απαραίτητο να δημοσιευτεί το επίθετό της και όταν της απάντησα ότι κατά κανόνα τα επίθετα των κοριτσιών δε δημοσιεύονται για ευνόητους λόγους, έγινε απότομα αμήχανη και ελκρινής.

— Η αλήθεια είναι — μου είπε — πως υπάρχουν σήμερα αρκετές κοπέλλες με υπερμοντέρνα νουτροπία, που θεωρούν τον έρωτα σαν σπόρ και επιδιώκουν τις περιπέτειες, επειδή τρελλαινούνται από πως λένε — για αλλαγή! Αυτές τις κοπέλλες, όμως, ανήκουν σ' εκείνες τις κοινωνικές τάξεις, που το γάμο ή το έγγαμο ταξίδι επιτρέπει και τα σκεπάζει όλα. Αν δεν συμβαίνει αυτό, καταλήγουν συνήθως σε πολύ ασχημους δρόμους και μετανοούν πικρά για την επιλογή τους σ' αυτό το επικίνδυνο σπορ.

Μα υπάρχουν και περιπτώσεις, που μία κοπέλα μπορεί να επιδιώκει τέτοιες περιπέτειες, όχι από άπερισκεψία ή από ονομιτισμό, αλλά προσπαθώντας να λησμονήσει μία αισθηματική απογοήτευση, που την έχει πληγώσει βαθιά ή θέλοντας να εκδικηθεί στα πρόσωπα όλων των αντρών εκείνων, που την έκαναν να πονήσει.

Μη νομίζετε πως αυτό γίνεται μόνο στα ρομαντικά μυθιστορήματα. Συμβαίνει και στη σημερινή πραγματικότητα. Έγω π.χ., έχω μία στενή φίλη. Μέχρι πριν από ένα χρόνο ήταν μία κοπέλα πολύ αισθηματική, αγεδών ρομαντική. Υστερα άγασσε κάποιον κι' εκείνος την εγκατέλειψε. Από τότε η φίλη μου άλλαξε εντελώς. Πέρα από τη μία περιπέτεια στην άλλη και τώρα είναι εκείνη που εγκαταλείπει πρώτη τα έφημερα φλέρτ της.

Καθώς μου μιλούσε, είχε κατεβάσει το βλέμμα της στο ποτήρι της και από το έλαφρο τρεμουλιασμό της φωνής της κατάλαβα πως η κοπέλα της ιστορίας της δε μπορούσε να είναι άλλη από αυτή την ίδια.

— Νομίζετε πως μία κοπέλα μπορεί να καταλάβει, αν ένας νέος την πλησιάζει, επιζητώντας μία περιπέτεια ή νοιώθοντας ένα πραγματικό αίσθημα; τη ρώτησα.

— Όχι, όχι πάντα, μου απάντησε κουνώντας ζωηρά το κεφάλι — οι περισσότεροι απ' αυτούς έρχονται να υποκρίνονται τόσο θαυμαστά τους ερωτευμένους και ύστερα...

Καθώς τη χαιρετούσα νόμισα πως διέκρινα μέσα στα μάτια της τη σκιά μίας απελπισίας και φευγοντας από κοντά της είχα την εντύπωση πως άγγιζα μία από τις πιο τραγικές πλευρές αυτής της ερωτικής παγίδας, που την ονομάζουμε «περιπέτεια» και που δημιουργεί χιλιάδες θύματα, με βθεδία, ίσως αγίαστρες πληγές στα αισθήματά τους, όπως εκείνη την άγνωστη κοπέλα με τα θλιμμένα μάτια.

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ο Άλκος Γριδάκης, 22 χρόνων, σπουδαστής ανώτατης σχολής μου είπε:

— Σαν άντρας οι περιπέτειες με συγκινούν, βέβαια. Δε μπορώ να τ'

άρνηθώ. Τι τα θέλετε, άλλωστε, εμείς οι άντρες, οι περισσότεροι τουλάχιστον, είμαστε φτιαγμένοι έτσι, τυχοδιώκτες του έρωτα. Μας γοητεύει το άπιαστο, το άγνωστο, το διαφορετικό αύριο. Θα μου πείτε πως δεν είναι σωστό, γιατί με τη συμπεριφορά μας πληγώνουμε πολλές καρδιές κοριτσιών και δεν αποκλείεται να δημιουργήσουμε πραγματικά δράματα. Θεωρητικά συμφωνώ μαζί σας. Στην πράξη όμως είναι βέβαια λιγάκι δύσκολο.

— Δε νομίζετε πως είναι λιγάκι εγωιστικά όλα αυτά που λέτε, τον ρώτησα.

— Και βέβαια είναι, μου απάντησε, χωρίς διαλογμούς. Όπως βλέπετε, είμαι πολύ ελκρινής. Δε θέλω να παρουσιάσω τα πράγματα διαφορετικά, αφού είναι έτσι. Εμείς οι άρσενικοί είμαστε κυνηγοί. Δε φταίμε γι' αυτό. Έτσι μας έφτιαξαν οι αιώνες, οι συνήθειες, οι παραδόσεις και πάνω απ' όλα το ένστικτο, που δε μπορεί κανείς να το καταπνίξει πάντα. Επομένως, εκείνες που πρέπει να φυλάγονται και να προσέχουν είναι οι κοπέλλες, τα υψοφύγια θηράματά μας, και όχι εμείς!

— Έσείς, δηλαδή, έχετε τη γνώμη ότι μία κοπέλα μπορεί να φυλαχτεί από έναν κυνηγό περιπετειών;

— Δε θέλω να πω πως είναι εύκολο. Μα όταν είναι πολύ σοβαρή και μυαλωμένη μπορεί και να το κατορθώσει. Αν δηλαδή πριν να του κάνει έρωτα και την πιο μικρή παραχώρησι, πριν ακόμη «άφηση» την καρδιά της να τον αγαπήσει, που λένε οι μυθιστοριογράφοι, καθήσει και τον κυτάξει απ' όλες τις πλευρές και ζηγίσει καλά — καλά τη συμπεριφορά του, τα λόγια του και πάνω απ' όλα το παρελθόν του και αν από τις παρατηρήσεις της βγάλει θετικά συμπεράσματα, τότε έχει αρκετές πιθανότητες να «πατήσει» σε αστείο έρωτα.

«Αυτά βέβαια δεν έπρεπε να τα πω, πρόσθεσε γελώντας. Είναι σαν να πάλ ένας κυνηγός να βάλει στο δόσος για τους λαγούς — υπονοείται πως οι «λαγοί» θα ξέρουν να διαβάσουν — μία πινακίδα, που θα γράφει: «Έρχομαι να σας κυνηγήσω. Για να φυλαχτείτε, κρυφτείτε στις φωλιές σας!»

— Θα θέλατε τώρα να μου πείτε, κατά τη γνώμη σας, είναι δυνατόν να γεννηθεί από μία περιπέτεια ένας αληθινός έρωτας; τον ρώτησα.

— Όχι. Είναι αδύνατο, μου απάντησε κι' έγινε ξαφνικά σοβαρός. Σε μένα τουλάχιστον δε θα μπορούσε να συμβεί ποτέ κάτι τέτοιο. Έχω πλάσει πολύ άγνη τη μορφή εκείνης που θα είναι η «μοναδική», για να μπορέσω να τη βρω μέσα στην άτμοσφαιρά μιας περιπέτειας.

Ας προσέξουν οι κοπέλλες αυτή την απάντησι. Είναι αρκετά χαρακτηριστική και διδακτική, ακριβώς επειδή βγήκε από το στόμα ενός νέου άντρα, που φαίνεται πως έχει αρκετή πείρα από «εφήμερες περιπέτειες, χωρίς αύριο».

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ Η ΕΛΠΙΔΑ

Η Νίτα Κ., μία νεαρή δακτυλόγραφος, 20 χρόνων, μου είπε ύστερα από λίγη σκέψη:

— Δεν είναι αλήθεια ότι στις περισσότερες από τις σημερινές κοπέλλες άρσενι ο έρωτας, που δεν είναι αγάπη, αλλά ένα άπλο «χόμπυ». Υπάρχουν βέβαια και κοπέλλες με τέτοια υπερμοντέρνα νουτροπία, μα νομίζω πως αυτές είναι πολύ λίγες και οι πιο πολλές απ' αυτές φέρονται έτσι όχι επειδή τους άρεσει πραγματικά, αλλά επειδή θέλουν να φανούν πολύ μοντέρνες. Ξέρω κάποια που, ενώ κατά βάθος είναι πολύ σοβαρή κοπέλα και δεν είχε ποτέ μέχρι τώρα ερωτικές περιπέτειες, ήλθε και «έπαιξε» να έχω γνωρίσει τουλάχιστον έναν άντρα, μόνο και μόνο από φόβο «δρομική».

— Νομίζετε, λοιπόν, πως ο μόνος λόγος, που μπορεί να σπρώξει μία κοπέλα σε μία ερωτική περιπέτεια είναι η επιθυμία της να φανεί μοντέρνα;

— Όχι. Οι περισσότερες κοπέλλες παρασύρονται σε περιπέτειες με την ελπίδα ότι ίσως θα κατορθώσουν να κατακτήσουν το νέο, που ζητάει έναν αισθηματικό σύνδεσμο και να τον οδηγήσουν ακόμα και μέχρι το γάμο. Η αλήθεια είναι πως τις πιο πολλές — —ές πέφτουν έξω στους υπολογισμούς τους και δεν αργούν να καταλάβουν πως η έλξη ήταν μάταιη, όταν εκείνος τις εγκαταλείψει, για να ζητήσει μία καινούργια περιπέτεια.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

Ο Σταύρος Άλεξόπουλος, 22 χρόνων, φοιτητής αλλά και εργαζόμενος σε ιδιωτική επιχείρησι, μου είπε:

— Νομίζω πως θα ήταν υποκρισία, αν δεν παραδεχόμουν πως και σε μένα, όπως σ' όλους γενικά τους φυσιολογικούς νέους, μου άρσεν οι περιπέτειες, τα ερωτικά πάθη, που κρατούν «ένα φεγγάρι» και που ανάδουν και σβήνουν προτού να προλάβουν να γίνουν ρουτίνα. Ιδιαίτερα, όταν και η εφήμερη ερωτική συντροφιά ως προς την ουσία του δεσμού, όταν δηλαδή κι' αυτή δε ζητάει τίποτα περισσότερο από μία περιπέτεια, το πράγμα είναι ακόμη πιο εύχρηστο, γιατί αποφεύγονται ύστερα τα δράματα και τα δάκρυα.

«Αυτό όμως, δυστυχώς, τουλάχιστον στη χώρα μας, συμβαίνει πολύ σπάνια, γιατί οι περισσότερες κοπέλλες, που πλησιάζουν ένα νέο «ονοματί» την «άποκατάστασι». Μη νομίζετε όμως πως μόνο εμείς άντρες είμαστε τα «έρετα» που εξαπατούν και εγκαταλείπουν. Και μία φορά και οι κοπέλλες παίρνουν αυτό το ρόλο.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Η ΑΝΑΠΑΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : Ζενεδιέβ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΟΡΣΕΛ : Μητέρα της
ΡΟΜΠΕΡ ΟΣΣΕΝ : Ρενώ
ΜΑΣΑ ΜΕΡΙΑ : Ραφέλα
ΖΑΝ—ΜΑΡΚ ΜΠΟΥΡΥ : Πιέρ
ΤΖΕΜΙΣ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ : Κατόδ

Ένα φιλμ που ο ΡΟΖΕ ΒΑΝΤΙΜ γύρισε βάσει του περιγρήμον μυθιστορήματος της ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΟΣΦΟΡ

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΤΜΕΝΩΝ

Η Ζενεδιέβ υπέ Τέλλυ πληγναι στο Ντιζόν, για να γίνει η κάτοχος μιας κληρονομιάς, που της άφησε η θεία της. Στο ξενοδοχείο, μπαίνει κατά λάθος στο δωμάτιο ενός άγνωστου και τον βρίσκει να χαροπαλεύει πάνω στο κορβάνι του. Η έκτακτη επείγουσ της του σώζει τη ζωή και τώρα γεμιάζουν μαζί σ' ένα ρεστοράν.

— Γιατί ζητήσατε να σάς φέρω κρασί; Σεχνάτε τι σάς είπε ο γιατρός;

— Τους γιατρούς θ' άκούμε τώρα; Ξέρετε κάτι; Τα μαλλιά σας είναι θαυμάσια. Είναι το μόνο πράγμα που βρίσκει σε σας ακατάστατο!

— Χωρίς να φάω τίποτα, ο Ρενώ άδειάζει το ένα ποτήρι πάνω σ' άλλο και η Ζενεδιέβ, που ρίχνει μία ματιά στο ρολόι της λείει αναστατωμένη:

— Θεέ μου!... Μου μένουν δεκαπέντε λεπτά για να προλάβω το τραίνο. Μόλις προφταίνω να μπω σ' ένα ταξί και να περάσω να πάρω τη βαλίτσα μου από το ξενοδοχείο...

— Νόμιζα κι' εγώ πως συνέβαινε κάτι το σοβαρό.

Η Ζενεδιέβ και ο Ρενώ φτάνουν μαζί στο σταθμό την ώρα ακριβώς που το τραίνο ξανα... Για πρώτη φορά στη ζωή της η Ζενεδιέβ, η πάντα ακριβής και λεπτολογος, έχασε το τραίνο της.

— Ασφαλώς θα περάσει κάποιο άλλο τραίνο, κάποια μέρα, λέει φιλοσοφικά ο Ρενώ, διαφερόντας για τη στενοχώρια και την αγωνία της Ζενεδιέβ. Τι σήμερα, τι αύριο, τι μεθαύριο... Τι σημασία έχει ο χρόνος... Είμαστε περαστικοί πάνω σ' αυτή τη γη και δεν έχουμε τίποτα να κάνουμε!...

— Α, όχι!... Τον διακόπτει ένθερμα η Ζενεδιέβ. Έγώ έχω κάτι να κάνω... Θα πάω να εκπαιδευτώ μόνη μου την περιουσία, που μου άφησε η θεία μου...

Σε λίγο βοσκοονται και οι δυο έξω από το σπίτι που έμενε η θεία της.

— Έδω έμενε η καϊμένη ή θεία...

Στο σκοτεινό χωλ ο Ρενώ, που ακολουθεί πάντα την Ζενεβιέβ βλέπει την πολυθρόνα της θείας και κάβεται σ' αυτή...

— Η Ζενεβιέβ βόισκει τὸ διακόπτη τοῦ ηλεκτρικοῦ, τὸν πιέζει καὶ ἡ αἰθουσα πλημμυρίζει φῶς... "Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἔχουν κάποια μεγαλοπρέπεια...

— Πάντα τὸ ἀγαποῦσα αὐτὸ τὸ σπίτι...

— Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Ζενεβιέβ χάνει τὸν Ρενώ. Τὸν φωνάζει καὶ τότε ἐκείνος ξαναγυρίζει κοντὰ της μὲ τὰ χέρια φροτωμένα κονσόρες καὶ μὲ μιὰ μπουζάλια κονιάκ.

— Ὑπάρχουν ἐδῶ τρόφιμα γιὰ νὰ ζήσουμε τουλάχιστον 24 ὥρες.

— Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μείνουμε ἐδῶ...

— Γιατί ὄχι;... Μήπως ἀγνησχεῖτε γιὰ τὴν τιμὴ σας;

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτό...

— Λέτε ψέματα... Ὅταν προηγουμένως πήρατε τὴ βαλίτσα σας ἀπὸ τὸ ξενοδοχείο, μ' ἀφήσατε νὰ περμιένω στὴ γωνιά, μέσα στὸ ταξί... Ἀρα δὲ θέλατε νὰ μᾶς δοῦνε μαζί.

Σε λίγο ἀρχίζει νὰ νυχτώνη... Ἡ Ζενεβιέβ ἀνάβει μιὰ φωτιά στὸ τζάκι καὶ ἀνακατώνει, νευρικά τὰ ξύλα μὲ τὴ μασά. Ὁ Ρενώ, ποὺ ἔχει ξαπλώσει σὲ μιὰ ἀναπαυτική πολυθρόνα ἀρχίζει νὰ ροχαλίζει.

Ἡ Ζενεβιέβ δυσανασχετεῖ...

— Καλύτερα νὰ κοιμηθῆτε στὸ νηδάν. Θὰ εἶναι πιὸ ἀναπαυτικό...

— Εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ μένα...

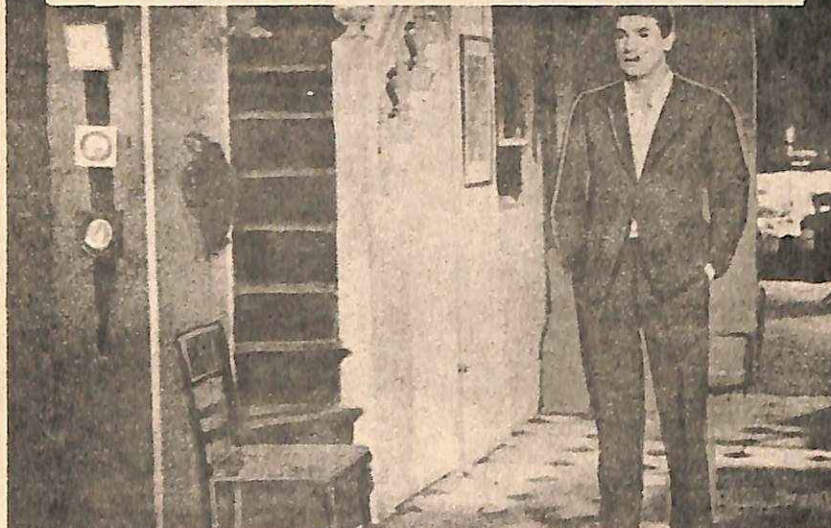
— Μ' ἀρέσουν μόνο τὰ μεγάλα, πλατειὰ κρεβάτια.

— Τότε νὰ κοιμηθῆτε στὴν κρεβατοκάμαρα... Θὰ μείνω ἐγὼ ἐδῶ...

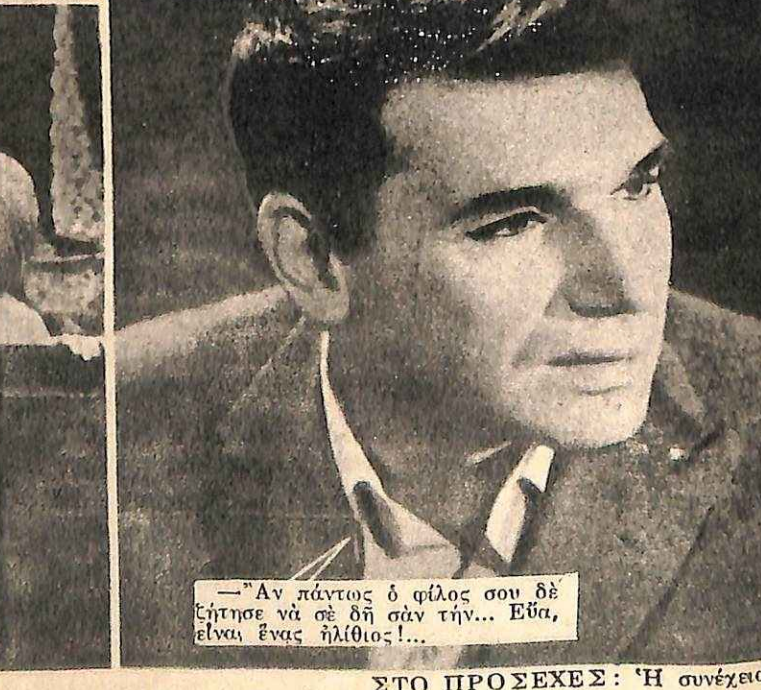
— Αὐτὴ εἶναι ἡ κρεβατοκάμαρα...

... Πιστεῖω νὰ βρῆτε τὸ κρεβάτι τοῦ γόντου σας... Καλὴ νύχτα...

Ο Ρενώ πέρνει με τα ρούχα κατά πλάτος του κρεβατιού και η Ζενεβιέβ βγαίνει από το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Αρχίζει να γδύνεται και πλησιάζοντας το τζάκι οίχνει αόσμη μεριά ξύλα στη φωτιά... Έχει μπροστά στις φλόγες που χοροπηδούν, αρχίζει να ονειροπολή. Σαφνικά, βήματα στο διάδρομο την κάνουν να γυρίσει το κεφάλι...

Ο Ρενώ βρίσκεται στην πόρτα και την κοιτάζει. Η Ζενεβιέβ κρύβει μ' ένα ντιβανόσκιασμα τη γύμνια της και του φωνάζει: «Ρενώ, δε φαντάζομαι να θελήσης να ετοφελθής από την περίστασι...».

ΑΕΡΟΦΑΓΙΑ

ΔΕΝ ξέρω ακριβώς πόσα εκατομμύρια γεροντοπαλλήκαρα υπάρχουν σ' όλο τον κόσμο. Στο κάτω-κάτω, αυτό είναι μια λεπτομέρεια, για την οποία αδιαφορώ. Έκείνο, που έχει σημασία, είναι, ότι, μέσα σ' αυτά τα εκατομμύρια συμπεριλαμβάνονται κι' εγώ. Τώρα, βέβαια, θα μου πείτε: «Σκοπίλα μας, κύριε, αν είσαι γεροντοπαλλήκαρο ή όχι». Κι' όμως, αγαπητοί μου, αυτό δε σας επιτρέπεται να το πείτε, γιατί μ' αρέσει ο γάμος κι' η οικογένεια. Κι' αν εσείς μείναι γεροντοπαλλήκαρο — κατά τη γνώμη μου, είμαι πολύ νέος ακόμη — θα μείνω για μία αιτία, που θα σας φανή απίθανη. Κι' όμως έτσι είναι. Κι' ακριβώς γι' αυτή την αιτία, πήρανε μαύρο δρόμο όλες οι γνωριμιές μου. Άλλα καλύτερα ν' ακούσετε τα γεγονότα με τη σειρά: Πριν από μερικά χρόνια, είχα βρή ένα καλό και φτηνό σχετικά εστιατόριο, όπου έτρωγα μεσημέρι — βράδυ και βράδωγα ακόμη εκεί, αν δε με διώχνανε. Ουμμάσι πώς ήτανε τέσσερες η ώρα και δεν είχα τελειώσει ακόμη το φαγητό μου. Σε μία στιγμή, λοιπόν, βλέπω τον υπεύθυνο του καταστήματος να καθεται στο τραπέζι μου χαμογελάστως.

— Με συγχωρείτε, είπε. Μπορώ να σας απασχολήσω για λίγο;

— Ευχαριστώ.

Φαίνεται πως ήθελε να μου πη κάτι πολύ σοβαρό, γιατί δίσταζε κάπως. Δεν ήξερε πως ν' αρχίσω. Στο τέλος, άναψε τσιγάρο, κάπως έκνευρισμένος.

— Ίσως είναι προτιμότερο να μπω στο θέμα απ' ευθείας, είπε.

— Να μπήτε...

Τράβηξε μία ρουφηδιά και με κύτταξε καλά-καλά στο στόμα.

— Λοιπόν, αγαπητέ κύριε, μασάτε σιγά. Ή, μάλλον, μασάτε άργα.

— Διηλαδή;

Κατάπια όπως-όπως τη μπουκιά μου και παράτησα το πηρούνι μου.

— Δεν έχει «διηλαδή». Μασάτε άργα!

— Κι' εσάς τί σας νοιάζει;

Μισοχαμογέλασε ο κύριος υπεύθυνος του καταστήματος.

— Κι' όμως με νοιάζει, είπε.

— Που μασάω σιγά;

— Μάλιστα!

Στην αρχή, τον πέρασα για τρελλό. Τον κύτταξα καλά-καλά στα μάτια, αλλά κατάλαβα, ότι δεν ήτανε τρελλός. Και το χειρότερο απ' όλα, κατάλαβα πως μου μιλούσε σοβαρά.

— Διηλαδή, ρώτησα. Έδώ μέσα, κάνετε κουμάντο και στον τρόπο, που μασάνε οι πελάτες;

— Όχι ακριβώς, είπε. Πάντως, πρέπει να παραδεχθώ, ότι το παρακάνετε. Είσατε ένα φαινόμενο! Έχω σ' αυτό το επάγγελμα τριάντα ολόκληρα χρόνια και σας διαβεβαιώ, ότι το δικό σας κακό πρώτη φορά το συναντώ!

— Ετσι, έ;

— Μάλιστα! Έπί ένα χρόνο τώρα σας παρακολουθούμε...

— Ποιοί;

— Όλοι. Έγώ, τὰ γκαρσόνια, οι βοηθοί, οι μάγειροι...

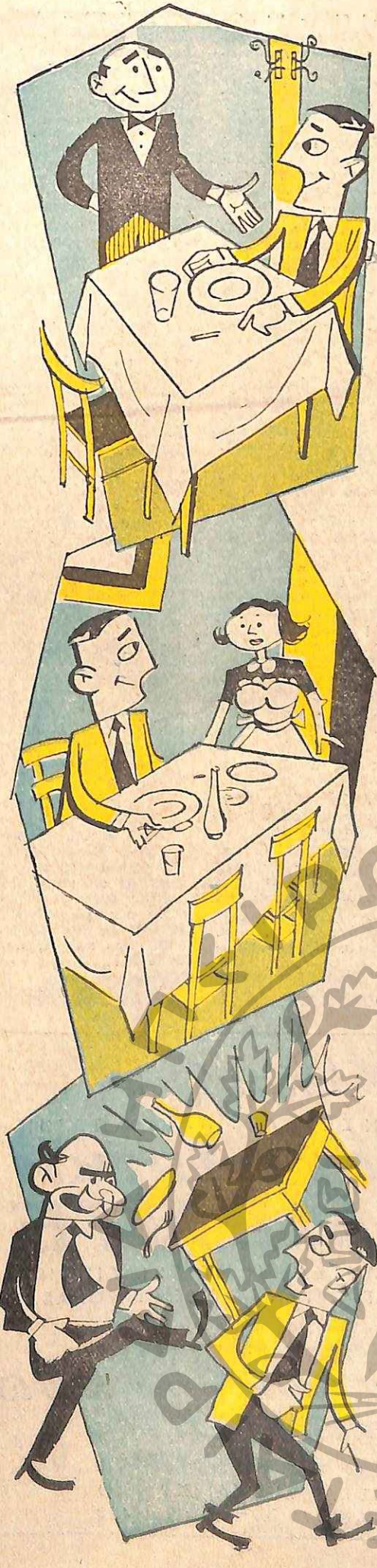
— Λοιπόν;

— Είσατε ο μόνος πελάτης, που κάθεται στο τραπέζι και τρώει μία μερίδα φαγητό επί τρεις συνεχείς ώρες!...

— Δεν το είχα προσέξει...

Το προσέξαμε εμείς και κάνει το ίδιο... Είναι απερίγραπτη η κατάπληξι, που ενοιώσα εκείνη τη στιγμή. Κύτταξα γύρω μου και τί να δω; Οι πελάτες όλοι είχανε φύγει. Μόνος μου είχα μείνει! Στη μία γωνιά είχανε μαζευτεί οι σεροδιόροι και μ' αgridουτάσανε και στην άλλη ο μάγειρας με το λαντζέρη. Είδη την κατάπληξι μου ο διευθυντής και χαμογέλασε.

— Όπως βλέπετε, αγαπητέ κύριε, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι είσθε το φαινόμενο του καταστήματος. Έπί ένα χρόνο τώρα, εργόσατε στις τρεις παρά τέταρτο, κάθε μεσημέρι. Άς αφήσουμε τη βραδυνη ώρα, πούρχεστε για φαγητό. Το βράδυ, όσο να ναι, δε μας πειράζει και πολύ η αργοπορία. Το πρόβλημά μας είναι για το μεσημέρι. Προσπαθήστε, όμως, να με καταλάβετε.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ

— Θα προσπαθώ...

— Εργόσατε, λοιπόν, στις τρεις παρά τέταρτο...

— Μάλιστα.

— Μέχρι να κυττάτε τον κατάλογο και ν' αποφασίσετε τι θα παραγγείλετε, ή ώρα πάει τρεις παρά πέντε...

— Μάλιστα.

— Συγχρόνως ανοίγετε και την εφημερίδα σας.

— Σωστά.

— Τρεις, με τρεις και πέντε σας σεροδιόρουμε.

— Μάλιστα.

— Κι' αρχίζετε. Διηλαδή τρόπος του λέγειν αρχίζετε, γιατί επί δέκα λεπτά σκαλίζετε το φαγητό και το ψωμί χωρίς λόγο.

— Ο δικός μου λογαριασμός αυτός!

— Ο κύριος υπεύθυνος ξαναχαμογέλασε. «Εσθίσε το τσιγάρο του κι' άναψε δεύτερο αμέσως. Παρατήρησα, ότι η φλόγα του σπικού ετρεμε λιγάκι στα χέρια του.

— Αυτό προσπαθώ να σας εξηγήσω, είπε. Διηλαδή, ότι όλες αυτές οι αργοπορίες, δεν είναι μόνο δικός σας λογαριασμός, αλλά και δικός μας.

— Τέλος πάντων, για προχωρήστε...

— Λοιπόν, κατά τις τρεις και δέκα περίπου, βάζετε την πρώτη μπουκιά στο στόμα σας.

— Είσατε σίγουρος, ότι βάζω την πρώτη μπουκιά στο στόμα μου κατά τις τρεις και δέκα;

Φύσηξε τον καπνό του κάπως έκνευρισμένος.

— Έχω και μάρτυρες! είπε. Όλο το προσωπικό, που βλέπετε, παίρνει όρκο.

— Τότε συμφωνώ. Συνεχίστε...

— Κατά τις τρεις και δέκα, λοιπόν, αρχίζετε και μασάτε την πρώτη μπουκιά σας.

— Μήπως μπορείτε να μου πείτε πόσες φορές ανοίγοκλείνω και τις μασέλες μου σε κάθε μπουκιά;

— Βεβαίως! είπε χαμογελώντας. Σ' ένα λεπτό ανοίγοκλείνετε τις μασέλες σας εξήντα με εβδομήντα φορές. Κάντε τώρα τον υπολογισμό σας και θα βρήτε πόσες φορές μασάτε τη μπουκιά σας μέχρι να την καταπιήτε.

— Η ήρεμία του και τα χαμογέλα του με έκνευρίσανε.

— Και πού θέλετε να καταλήξετε; ρώτησα απότομα.

— Θέλω να καταλήξω στο εξής, είπε. Μασάτε τόσο άργα, που αρχίζετε το φαγητό σας κατά τις τρεις και δέκα και τελειώνετε στις πέντε και κατι...

Οι σεροδιόροι, οι βοηθοί κι' ο μάγειρας με το λαντζέρη, είχανε στήσει αυτί, κι' όσο μιλούσε ο κύριος υπεύθυνος, τόσο κουνούσαν το κεφάλι τους και συμφωνούσαν μαζί του.

— Αυτό είναι σωστό, είπε. Άλλα πού θέλετε να καταλήξετε...

Με κύτταξε καλά-καλά.

Με συγχωρείτε για την ερώτησι, είπε. Άλλα μπορείτε να μου πείτε γιατί τρώτε τόσο άργα;

— Βεβαίως, απάντησα. Είναι συμβουλή του γιατρού. Έχω αεροφαγία!

Κούνησε το κεφάλι του.

— Το υποψίασθηκα... είπε. Αυτή τη συμβουλή δίνουν οι γιατροί σ' όσους υποφέρουν από αεροφαγία. Το ζήτημα όμως, είναι, ότι το προσωπικό, που βλέπετε, είναι άνθρωποι οικογενειάρχαι. Υπάρχει, δε κανονισμός του καταστήματος να μη φευγή κανείς, αν δεν αδειάζει το μαγαζί κι' απ' τον τελευταίο πελάτη. Οι περισσότεροι έχουν να πάνε στα σπίτια τους το μεσημέρι από τον καιρό, που πρώτε έσείς εδώ! Και δεν είναι μόνο αυτό...

— Είναι κι' άλλο;

— Βεβαίως! Το μαγαζί, μετά τη δουλειά του μεσημεριού, πρέπει να ετοιμασθή για τη βραδυνη πελατεία. Πρέπει να γνη σκουπίσμα, πλύσιμο...

— Και τι θέλετε να γνη τώρα;

Αυτό μου το είπε απότομα, χωρίς χαμόγελο.

— Να μην ενοχώεστε εδώ! Έλπίζω πως θα βρήτε κανένα άλλο εστιατόριο...

— Ουμμάσι.

— Έγώ θαρχώμαι! φώναξα. Και έχετε υποχρέωσι να με περιποιησθε...

Αυτή τη φορά μου χαμογέλασε.

— Δεν επιμένω, είπε. Πάντως, δε φέρω καμιά ευθύνη...

— Για ποιά;
— Θα σας το πω για να μην τχω βάρος στη συνείδησή μου... Χτές το μεσημέρι πρόλαβα το μάγειρα και το σερβιτόρο, την τελευταία στιγμή...

— Τί κάνανε;
— Σας βάσανε στο παστίτσιο ποντικοφόρικο!...

Τρελλάθηκα μόλις τ' άκουσα και πετάχτηκα όρθιος. Πλήρως άμέσως και πήρα δρόμο. 'Η άλθηος είναι, ότι ο κύριος υπεύθυνος βγήκε στην πόρτα και μου φώναξε:

— Σταθήτε να πάρτε τα ρέστα σας!

— Δεν τὰ θέλω! απάντησα.

— Και τὰ ξαναρθήτε;

— Και τζάμπα να με ταΐζετε, δεν ξαναρχομαι! απάντησα.

'Η ώρα ήτανε πέντε και πέντε. 'Εκείνη την ήμερα το φαί μου έμεινε στη μέση.

★

'Από τότε βρήκα τρία-τέσσερα έστιάτορια, αλλά το ένα ήτανε χειρότερο από τ' άλλο. Μέχρι να μπορτέλειώσω τη μερίδα μου, οι σερβιτόροι ντουμάνιαζαν το μαγαζί απ' τη σκόνη, με κάτι άπεριγραπτες σκούπες. Κάποτε, μάλιστα, ένας γεροδεμένος λαντζέρης, με σήκωσε μαζί με την κορέκλα, γιατί ήθελε να σκουπίση από κάτω. 'Απ' αυτά, λοιπόν, αποφάσισα να παντρευτώ, αλλά καμιά προσπάθειά μου δεν κατάφερε να καρποφορήσει. Οι γυναίκες, που γνώρισα στη ζωή μου, μ' άφησαν ή τις άφησα για πολλές και διάφορες αιτίες, αλλά όμολογώ, ότι δε μου κάμκε καρφί.

'Απ' τον καιρό όμως που μ' άφησε η Χρυσούλα, το πήρα κατ' ακάρβα, γιατί αυτή η κοπέλλα ήτανε ο μεγαλύτερος έρωτας της ζωής μου. Τη γνώρισα την ίδια μέρα, που με διώξανε κι' απ' το τρίτο έστιάτοριο. Είχα άπελπιστή και το ίδιο βράδυ, βρέθηκα σε κάποιο φιλικό σπίτι, που με κράτησε για φαγητό. Στο τραπέζι, είχαμε κρατήσει και τή Χρυσούλα. Είναι περιττό να πω, ότι τελείωσα το φαγητό μου, όταν πήνανε τόν καφέ τους στο σαλόνι. Αυτό όμως δεν έχει καμμία ση-

μασία, γιατί με ξέρανε. 'Η μόνη, που άγανάκτησε εκείνο το βράδυ, ήτανε η υπηρέτρια του σπιτιού.

— 'Ελάτε, κύριε Δημητράκη, είπα σε μία στιγμή.

— Βιάζεσαι;

— 'Αμέ! έκανε. Περιμένει ο Νιδνός ο γαλατάς στη γωνιά. Είναι καλό παιδί και θα με παντρευτή, αλλά είναι και νευρικός.

— Πολύ νευρικός;

— Ούου! έκανε. "Όταν άργώ μ' άρχίζει στις σφαλιάρες!

'Επειδή είμαι ευαίσθητος άνθρωπος και δε θέλω να βρίσκουν οι άλλοι το υπελά τους έξ αιτίας μου, παράτησα το υπόλοιπο φαγητό και πήγα στο σαλόνι για τόν καφέ.

★

'Εκείνο το βράδυ ήτανε μοιραίο, γιατί, όπως σας είπα, άρχισε ο μεγαλύτερος έρωτας της ζωής μου. Ποτέ δεν είχα έρωτευθώ τόσο πολύ. Κοιμόμουν, ζύντανγα, τή Χρυσούλα όνειρευόμουν! Κι' όταν γελοούσε, γέμιζε ο κόσμος τριαντάφυλλα, που λένε. Αυτό το γέλιο της με είχε παλαδώσει. 'Υστερα γνώρισα και τους δικούς της, που χαρήκανε πάρα πολύ, γιατί θα κάνανε γαμπρό έναν έκλεκτό νέο σαν κι' εμένα. Δηλαδή, η χαρά τους, έδω που τὰ λέμε, κράτησε μέχρι το πρώτο βράδυ, που με κράτησαν για φαγητό.

— Πω! πω! άργά που τρώει ο Δημητράκης... είπα η μητέρα τής Χρυσούλας.

— Λόγω τής αεροφαγίας μου, εξήγησα. "Όταν, δηλαδή, τρώω γρήγορα, καταπίνω κι' αέρα και δεν κάνει... Είναι συμβουλή του γιατρού...

'Ο πατέρας της μ' άγριόκυταζε.

— Δηλαδή, βράσε ρύζι... είπα. Τί σοί σόγαμπρο θα σε πάρουμε, δεν καταλαβαίνω!

Δεν είπα κουβέντα. "Υστερα από καμιά ώρα, όταν βγήκαμε, που με διώξανε κι' απ' το τρίτο έστιάτοριο. Είχα άπελπιστή και το ίδιο βράδυ, βρέθηκα σε κάποιο φιλικό σπίτι, που με κράτησε για φαγητό. Στο τραπέζι, είχαμε κρατήσει και τή Χρυσούλα. Είναι περιττό να πω, ότι τελείωσα το φαγητό μου, όταν πήνανε τόν καφέ τους στο σαλόνι. Αυτό όμως δεν έχει καμμία ση-

μασία, γιατί με ξέρανε. 'Η μόνη, που άγανάκτησε εκείνο το βράδυ, ήτανε η υπηρέτρια του σπιτιού.

— 'Ελάτε, κύριε Δημητράκη, είπα σε μία στιγμή.

— Βιάζεσαι;

— 'Αμέ! έκανε. Περιμένει ο Νιδνός ο γαλατάς στη γωνιά. Είναι καλό παιδί και θα με παντρευτή, αλλά είναι και νευρικός.

— Πολύ νευρικός;

— Ούου! έκανε. "Όταν άργώ μ' άρχίζει στις σφαλιάρες!

'Επειδή είμαι ευαίσθητος άνθρωπος και δε θέλω να βρίσκουν οι άλλοι το υπελά τους έξ αιτίας μου, παράτησα το υπόλοιπο φαγητό και πήγα στο σαλόνι για τόν καφέ.

— Καθόλου, απάντησα. Ποτέ όμως δεν παραβαίνω τις εντολές του γιατρού μου!

— Τέλος πάντων, είπε η Χρυσούλα. Μην τόν παρεξηγείς το μπαμπά, γιατί έχουν πάθει τὰ νεύρα του. Τόν είχαμε συνέχεια επί 25 χρόνια στο στρατό, με το βαθμό του άνοητασπιστού, κι' έπαθε νευρασθένεια...

— Και γιατί δεν πήρε προαγωγή!...

— Ξέρω κι' εγώ; Φταίει και το κεφάλι του, γιατί κάθε φορά, που ήτανε να πάρη προαγωγή, ψήφισε το αντίθετο κόμμα. Είναι λιγάκι άνεμόμυλος στις πολιτικές του πεποιθήσεις.

'Εκείνο το βράδυ πάντως ήτανε το προτελευταίο, που έφαγα στο σπίτι τής Χρυσούλας. Δηλαδή, ύστερα από μία βδομάδα, με ξανακράτησαν κι' εκεί, που μασούσα, σηκώνεται ξαφνικά ο γέρος και τραβεί μια τέτοια κλωτάς και τραπέζι, που κόλλησαν οι μελιτζάνες στο ταβάνι. Και, σά να μην έφτανε αυτό, πάτησε και τις φωνές.

— 'Αντε στο διόβολο, ντέ! Κατάπτε, επιτέλους, τη μπουκιά σου!

Το τί έγινε, δεν περιγράφεται! Μπήκε στη μέση η Χρυσούλα, έπεσε πάνω του η μάννα της, αλλά που αυτός!... Είχε γίνει τρελ-λός και μαζεύτηκε η γειτονιά.

— 'Εξω απ' το σπίτι μου, βρέ! φώναξε. 'Εσύ είσαι βαλτός να μ' άποτρελλάνης!...

Μέχρι τότε πολλούς άγώνες έδωσα, αλλά παρακλούθησε στο στάδιο. Μπορώ όμως να σας διαβεβαιώσω, ότι κανένας άθλητής δε θα μπορούσε να με περάσει στην τρεχάλα εκείνο το βράδυ.

★

Αυτό ήτανε. "Ετσι τελείωσε ο μεγάλος έρωτας της ζωής μου. Βέβαια, έκανα πολλές προσπάθειες να τη μεταπείσω τή Χρυσούλα, αλλά στάθηκε άδύνατο, γιατί ο πατέρας της τη φοβόριζε, ότι αν με παντρευτή, θάρρηζε ότι γάμο και θα πετάξη χειροβομβίδα!...

ΧΙΟΥΜΟΣ

ΔΕΝ ΤΗΝ ΦΙΑΛΗΣΕ ΚΑΝΕΙΣ

'Η μικρή Νινι με την μαμά της στο πάρκο.

— 'Εσύ, μαμά, δεν είσαι τόσο άφραϊα, σαν την δασκάλα μου.

— Και πώς το κρίνεις αυτό.

— Να τσάην ώρα τριγυρίζουμε μέσα στα δρομάκια του πάρκου και δεν ήρθε να σε φιλήση κανένας άεροπόρος!...

★

'Ο καλός φίλος (στην νεαρή χήρα που κλαίει): Κουράγιο, κυρία! Βλέπω πως το πένθος σας είναι τρομερό, αλλά μπορούσε να ήταν και τρομερότερο.

'Η νεαρή χήρα: "Έχετε δίκιο, φίλε μου. 'Η άσφάλεια του μακαρίτη γλυκαίνει τόν θάνατό του!

★

'Η σύζυγος: Ξέρεις άγάπη μου, ότι η Λένα άγόρασε καινούργιο φόρεμα:

'Ο σύζυγος: Τήν καυμένη!

'Αν ήταν κι' αυτή τόσο όμορφη, όσο είσαι εσύ, δεν θ' άναγκαζόταν να ξεδιψά τόσο πολλά για να στολίζεται!...

★

'Η λαίμαργη

— 'Αν θέλετε, κυρία μου, να κάνετε λεπτή σιλουέττα, σας συμβουλεύω να τρώτε φρούτα, καφαλισμένο ψωμί, άπαγο κρέας και να πίνετε το ζουμό τών πεποντιών.

— 'Οραία! 'Αλλά τότε θα τρώω όλ' αυτά; Πριν ή μετά το φαγητό;

★

'Ο κύριος Μανώλης ζητάει από το γείτονα του περιπερούχο, που απ' αυτό αγοράζει κάθε πρωί τὰ τσιγάρα του, να τού δανείσει 300 δραχμές με τήν υπόσχεση, ότι θα τις επείστρεφε σε έξη μήνες.

'Ο περιπερούχος, για να μη χάση έναν τόσο τακτικό πελάτη, άποφασίζει να τόν δανείσει. Μα σε μία στιγμή τόν ρωτάει:

— 'Αλήθεια, κύριε Μανώλη, πώς θα μπορέσετε να μου επιστρέψετε τα λεφτά μου σε έξη μήνες, όπως με βεβαιώσετε;

— 'Α, αυτό είναι το μόνο εύκολο, απαντάει ο κ. Μανώλης. 'Απλούστατα, τους έξη αυτούς μήνες... θα κόψω το κάπνισμα!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Γαλάζι άφηγείται στον Ουλοπολόγκας πως κατέλασε το σκελετό από το βουνό τών πνευμάτων και πως πήρε κατόπιν στην κατοχή του το άγριον ρόπαλο. Οι δυο φίλοι φορούν τώρα τα δερμάτα τών σκοτωμένων λύκων. Οι άλλοι λύκοι τους ύπακούουν τυφλά. 'Ο Ουλοπολόγκας κι' ο Γαλάζι βγαίνουν σε κυνήγι μαζί με τους λύκους και κάνουν επιδρομές στις περιοχές που βρίσκονται στην έξουσία του βασιλιά τών Ζούλου. Μία μέρα, όμως, οι στρατιώτες του Τσιάκα φτάνουν στο χωριό που βρίσκεται πέρα από το ποτάμι, άναγκάζοντας τόν Ουλοπολόγκας για να τόν σκοτώσουν. 'Ο Ουλοπολόγκας βρίσκεται κατά σύμπτωση εκεί. Μόλις άκούει τὰ λόγια του άξιωματικού που διοικεί το μικρό άποδσπασμα, φεύγει κρυφά για να γυρίση στη σπηλιά.

— 'Αντί γι' αυτόν, θα πρέπει τώρα να σκοτώσω έσένα! φώναξε ο άξιωματικός στο φύλαχο. Γιατί τόν άφισε να φύγει; Αυτός ό τί τόν άφισε να φύγει; Αυτός ό νέος θα ήταν σίγουρα ο Ουλοπολόγκας που ζητάμε.

— Μα τότε λάθος δεν είναι δικό μου, απάντησε τρέμοντας ο φύλαχος. Πως να φανταστώ ότι τόν ζητούσατε; Κι' έπειτα, αυτό οι δυο νέοι είναι μάγοι και μπορούν να πηγαίνουν όπου θέλουν χωρίς να τους βλέπη κανείς. Το καλύτερο που έχετε να κάνετε, λοιπόν, είναι να πάς μόνος σου στο βουνό, για να βεβαιωθείς αν αυτός ό νέος είναι εκείνος που ζητάς.

— Ποιος θα μ' άσ οδηγήσει; ρώτησε ο άξιωματικός.

— Κανείς από το χωριό δεν έχει πατήσει το πόδι του σ' αυτό το βουνό, που κατοικείται από πνεύματα. Μην περιμένετε, λοιπόν, από μ' να σας οδηγώσω εκεί. Πρέπει να βρείτε μόνοι το δρόμο σας.

— Καλά, απάντησε ο άξιωματικός. 'Εμείς δε φοβόμαστε ούτε τους ανθρώπους ούτε τὰ πνεύματα. 'Ο ήλιος κοιτάει να δώσει. Δώσε μας να φάμε κι' αβριο το πρωί θ' άνεβούμε στο βουνό.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ

'Ο Ουλοπολόγκας, καθισμένος μπροστά στη σπηλιά, περιμένει το Γαλάζι, που είχε πάει σε κυνήγι, να γυρίσει. Κι' όταν τόν είδε, τού άφηγήθηκε τὰ διατρέξαντα.

— Φηγά την γλίστρωση, τού είπε ο Γαλάζι. Και τώρα τί σκοπεύεις να κάνεις;

— Να τί σκέφτηκα, απάντησε ο Ουλοπολόγκας. Οι λύκοι μας είναι πεινασμένοι και τους άρέσει πολύ το ανθρώπινο κρέας. Θα τους ρίξω, λοιπόν, πάνω στους ανθρώπους του Τσιάκα, που ήρθαν για να με σκοτώσουν. 'Ετσι θα εκδιζηθώ το θάνατο του Μότο.

Τού πατέρα μου, τόν συζύγιον του και τόν αδελφόν μου.

'Ο Γαλάζι ξεκαθάρθηκε στα γέλια.

— Είναι θανάσιμη ή ιδέα σου, είπε. Θα κυνηγήσω, λοιπόν, τους ανθρώπους του Τσιάκα και θα ή-

ΝΑΝΤΑ

ή ώρα της καταγιάδας

δοίμε αν κανένας απ' αυτούς θα καταφέρει να βγη ζωντανός.

— Ας φάμε κι' ες ξεκούραστοίμε, απάντησε ο Ουλοπολόγκας. Είναι χωρίς άζομη. Κατόπιν θα μαζέψουμε τους στρατιώτες μας.

'Όταν νύχτωσε, βγήκαν μαζί από τη σπηλιά, φορώντας τὰ δερμάτα τών λύκων. 'Ο Γαλάζι ύπνληξε για να συγχωρήσει το στρατό του κι' όταν είδε όλους τους λύκους μπροστά του, τους φώναξε:

— 'Αποψε θα κυνηγήσωμε ανθρώπους. Και θα χορτάσετε όσο ποτέ άλλοτε, γιατί έξω από το κρατά τών ανθρώπων σας άρδεει.

Οι λύκοι τού απάντησαν με διαντά ύπνληχτά, σαν να είχαν καταλάβει τὰ λόγια του.

Χωρίστηκαν ύστερα σε δυο φάλαγγες. Οι άρσενικοί άκολούθησαν τόν Γαλάζι και οι θηλυκές τόν Ουλοπολόγκας. Οι δυο φάλαγγες προχώρησαν προς το ποτάμι, που το πέρασαν χωρίς δυσκολία.

'Όταν έφτασαν στην άπέναντη όχθη, ο Ουλοπολόγκας κι' ο Γαλάζι σταμάτησαν για να καταστρώσουν το σχέδιό τους. Προχώρησαν έπειτα προς το χωριό. 'Ο Γαλάζι με τους άρσενικούς λύκους διενθύνθηκε προς το βόρειο μέρος τού φράχτη, ενώ ο Ουλοπολόγκας με τις θηλυκινες πήγαν στο νότιο. Προχώρησαν άθόρυβα σαν

φαντάσματα. Θάλεψε πως οι λύκοι καταλάβαιναν τί πηγαίαν να κάνουν, γιατί δεν έβγαλαν το παρωμικό ύπνληχτό, όπως έκαναν συνήθως.

Οι δυο νέοι έσπασαν τις πόρτες τού φράχτη. 'Αλλ' ό θόρυβος που έκαναν έστειλε τὰ σκυλιά που άρχισαν να γαυγίζουν.

Τίποτα πια δε θα μπορούσε να συγχωρήσει τούς λύκους, που πέρασαν μέσα στον περιόβολο τού χωριού και σε διάστημα μερικόν λεπτών ξεκούλασαν τὰ σκυλιά.

Οι κάτοικοι τού χωριού κι' οι στρατιώτες τού Τσιάκα έβληναν με τη σειρά τους κι' ώρμησαν έξω από τις καλύβες με τὰ όπλα στο χέρι. Είδαν τότε έναν άνθρωπο που ήταν σκεπασμένος μ' ένα δέμα λύκου και δύο προχωρούσε σέρονοντας πίσω του ένα κοπάδι από λύκους. 'Ηταν ο Ουλοπολόγκας. Οδηλούοντας από τόν τρομό τους, ώρμησαν τότε προς το αντίθετο μέρος τού φράχτη. 'Αλλά και από εκεί προχωρούσε ένας άλλος άνθρωπος, που ήταν σκεπασμένος μ' ένα δέμα λύκου και πού έφευγε κι' αυτός πίσω του ένα άλλο κοπάδι από λύκους.

'Αλλοι έβλεπαν τότε καταχαμα, ένώ άλλοι προσπάθησαν να φύγουν. 'Αλλ' οι λύκοι ξεπάστρεψαν και τους πρώτους και τους δεύτερους.

Οι στρατιώτες τού Τσιάκα και πολλοί από τούς κατοίκους τού χωριού, όμως, άποφασισαν ν' αντισταθούν και να πεθάνουν τολμηγιστον σαν άντρες. Συγκροτήθηκαν λοιπόν και σχημάτισαν ένα πυ-

γνό μέτωπο, για να μπορέσουν ν' άντιμετωπίσουν άποτελεσματώτερα την επίθεση.

'Ο Ουλοπολόγκας ύπνληξε τότε, ό Γαλάζι ύπνληξε επίσης κι' οι λύκοι τούς ύπνληξαν. Και οι δυο νέοι, άκολούθουμνοι από τὰ θηρία, ώρμησαν πάνω σ' εκείνους που ήθελαν ν' αντισταθούν.

Στην άγρια σύγκρουση που επακολούθησε κάμποσοι λύκοι σκοτώθηκαν. 'Αλλ' ήταν οι περισσότεροι. Κάθε ένας από τούς ύπερασπιστές είχε τρεις ή τέσσερις λύκους, που τόν άρπαζαν από το λαιμό, προτού προφτάση να χρησιμοποιήσει τη λόγχη του. Μερικοί, όστόσο, προσπάθησαν να σωθούν φεύγοντας. 'Αλλ' οι λύκοι τούς άκολούθησαν και τούς κομμάτιασαν.

Μαζί με τούς λύκους πολέμησαν κι' οι δυο νέοι. Το ρόπαλό του Γαλάζι άνεδοκατέβαινε άδιάκοπα, ενώ η λόγχη τού Ουλοπολόγκας είχε γίνει κατακόκκινη από το αίμα.

Σε λίγο ή σιωπή άπλώθηκε στο χωριό. Τήν διέκοπτε μόνον ο θόρυβος που έκαναν οι λύκοι κατασπάρζοντας την πλούσια λεία.

'Ο Γαλάζι κι' ο Ουλοπολόγκας γελούσαν εύχαρισμένοι. Το ύπνληχτά με τούς στρατιώτες τού Τσιάκα είχαν έξολοθρεύσει και τούς δυστυχισμένους κατοίκους τού μικρού χωριού δεν τούς έκανε καμιά εντύπωση. 'Ηταν τώρα κι' αυτοί δυο θηρία που διψούσαν αίμα.

'Αρχισαν κατόπιν να πηγαίνουν από καλύβα σε καλύβα, για να ήδουν μήπως είχε διαφύγει κανείς. 'Αναγλύφον κάμποσους, που τούς έκοψαν άσυνήθιστοι και πέταξαν τὰ πτώματά τους στους λύκους.

Σε μία καλύβα βρήκαν τόν άξιωματικό τού Τσιάκα, που είχε πάει εκεί για να σπεί, όταν είδε ότι ο άγωνας ήταν άγριος. 'Ο Ουλοπολόγκας τόν τράβηξε έξω κι' άπομάκρυνε τούς λύκους που πήγαν να τού επιτεθούν. 'Ο άξιωματικός αυτός ήταν ψηλός και πολύ γεροδεμένος. 'Αλλά σε τί μπορούσε να τού χρησιμεύσει ή δύναμη κι' ή άνδρεία του μπροστά στα κοπάδια αυτά τών λύκων;

— Χαίρε, δούλε τού Τσιάκα, τού λέοντα τών Ζούλου, τού είπε ο Ουλοπολόγκας. Μπορείς να μου πεις τί ήθες να κάνεις εδώ;

— Και τί σ' ενδιαφέρει, μάγε; απάντησε ο άξιωματικός, που είχε ξαναβρή το θάνατό του. Οι λύκοι σου ή τὰ πνεύματα που σέβανες πίσω σου σκοτώσαν όλους τούς στρατιώτες μου. Σκοτώσατε λοιπόν και μένα για να τελειώναμε.

— Μη βιάζεσαι τόσο, τού απάντησε ο Ουλοπολόγκας. Δεν έχεις να χάσεις τίποτα αν περμένης. Δεν είναι άλήθεια ότι ζητούσες κάποιον Ουλοπολόγκας, που είναι γάιος τού Μότο;

— Ναι, είπε ο άξιωματικός. Ζητούσα έναν άνθρωπο. Άλλά στη θέσι του βόηκα πνεύματα.

Και καττάσσοντας τούς λύκους, που κατασπάραν στρατιώ-

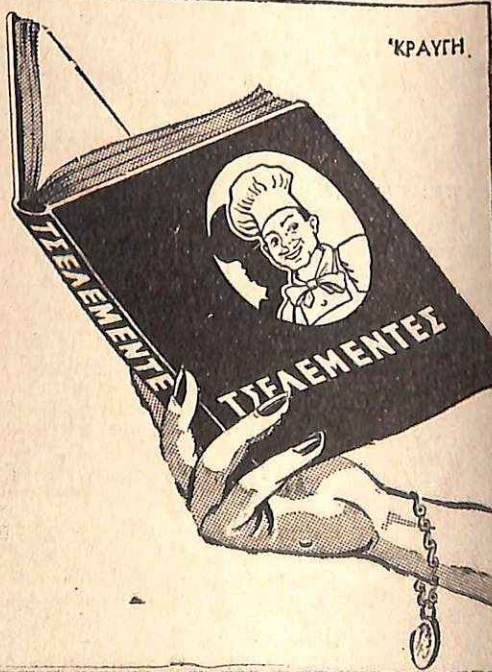
Τήν Πέμπτην 26 Σεπτεμβρίου
ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΣΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΤΕΥΧΗ

Η ΝΕΑ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

Η ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΜΕ 591 ΕΙΚΟΝΕΣ
ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΡΟΛΑΒΑΝ
ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΟΥΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ.

ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΣΕ 32 ΤΕΥΧΗ
Στις έπαρχίες τό 1^{ον} τεύχος τήν 3-10-63
ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ
30.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΥΤΡΑΚΗ - ΣΤΑΔΙΟΥ 33 - ΤΗΛ. 230.432

'ΚΡΑΥΓΗ.

—Τί σ' ενδιαφέρει να μάθω; τ' όνομα και την καταγωγή μου; — Αφ' ου αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις κι' ἐτοιμάσαν να μ' ἀντιμετωπίσει, ὅπως δοῦναι οἱ ἱππότες συνήθειες. Πρέπει νὰ ξέρεις πὸς διάστημα νὰ πάω στὴν κατοχὴ μου τοῦ τσεκούρι καὶ νὰ καθίσω στὴ θέσά σου, γιὰ νὰ λύσω τὸ ζήτημα τοῦ Μασίλο. — Ὅταν σὲ σκοτώσω, θὰ πάω ἕνα ὄνομα πὸν δὲν τὸ ἔχω τώρα.

Οἱ ἀνθρώποι ἀρτίσαν καὶ πάλι νὰ γελᾶνε. Ἄλλ', ὁ Ζικίτσα εἶχε ἐξοργισθῇ καὶ τινάχτηκε μὲ μιὰς ὀρῆος.

—Τολμᾷς νὰ μιλάς ἔτσι; παλιόπαυδο, σὲ μένα τὸν Ἀήτητο; εἶπε. Δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ πὸς θ' ἀκούγα τέτοια λόγια ἀπὸ ἑναν ἡλίθιο σὺν καὶ σένα. — Ἐπειδὴ, ὅλοι στὸ γήπεδο τὸν ἀγώνων! Βιάζομαι νὰ γυῖω μὲ τὸ τσεκούρι μου τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Εἶπες πὸς θέλεις νὰ πάωε τὴ θέσά μου, ἔ; Τὴ θέσά σου οἱ δικοὶ μου κι' ἐγὼ κοιτάω ἀπὸ τέσσερες γενιές; Μάθετε ὅλοι, λοιπόν, πὸς σὲ λίγο θὰ καθίσω πάνω στὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ νέου καὶ τότε θὰ λύσωε τὴ διαφορά μας, μὲ τὸν Μασίλο.

—Ὅχι πολλὲς κοιτώντες! φώναξε ὁ Οὐμολόγγας. Ἀντὶ νὰ κάθωσιν νὰ κοινοποιῶσιν σὺν γυναικούλα, θάχανε καλύτερα ἀν χωροτοῦσιν γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἥλιο.

Ὁ Ζικίτσα εἶχε γίνει καταλόχαυος ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ δὲν κατάφευγε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ λαός, ὅμως, διασκεδάει μὲ τὴ στιχουργία ἀνάμεσα στοὺς ἀντιπάλους. Μόνον ὁ Μασίλο κῆρυξε λοῦζα αὐτὸ τὸν ἀγώνισμα, πὺν ἦταν ψηλὸς καὶ ρωμαλέος κι' εἶχε περὶ φανὸ παρουσιαστικὸ. Κι' ἡ Ζικίτσα κῆρυξε ἐπίσης τὸν Οὐμολόγγας, πὺν πᾶν ὅς' αὐτὸν εἶχε στρώσει τίς ἐλπίδες τῆς.

Ὅλοι διεκδίκησαν κατόπιν στὸ γήπεδο ὅπου θὰ γινόταν ὁ ἀγώνας. Ὁ Γαλάζι βγήκε τότε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του καὶ ἀνακατεῖντε κι' αὐτὸς μὲ τὸν πληθός.

Ο ΑΓΩΝΑΣ

Ὁ Οὐμολόγγας κι' ὁ Ζικίτσα πῆραν θέσιν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, ἐνὸς τὸν πληθὸς σχηματίζε ἕνα μεγάλο κύκλον ὀλόγρον.

Μιά ἀπόστασι δέκα μέτρων χώριζε τοὺς δύο ἀντιπάλους.

Ὁ Οὐμολόγγας εἶχε τὴ μεγάλην τοῦ ἀσπίδα καὶ τὸ τσεκούρι μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε σκοτώσει τὸν ἀξιομαχικὸν τοῦ Τσιάνκα. Ὁ Ζικίτσα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦταν ὀπλισμένος μὲ τὸ περίφημον τσεκούρι κι' εἶχε μιὰ μικρὴ ἀσπίδα.

Ὅλοι πίστευαν πὸς ὁ ἀγώνας θὰ τέλειωνε γρήγορα καὶ πὸς ὁ Ζικίτσα θάβγαυινε νικητὴς.

—Ὁ ξένος θὰ τὴν πᾶθῃ, εἶπε ἕνας γέρος. Θάβγαυε νὰ εἶχε μεγάλο τσεκούρι καὶ μικρὴ ἀσπίδα.

Ὅσο μεγάλῃ κι' ἂν εἴναι ἡ ἀσπίδα του, δὲ θὰ μπορέσῃ ν' ἀνθέξῃ στὰ χτυπήματα τοῦ τσεκούρι τοῦ Ζικίτσα.

Ὁ Γαλάζι πὺν βοισκόταν κοντὰ κι' ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἀνατοίχιασε γιὰ τὸ φίλο του.

Ὁ ἀγώνας ὀρχισε σὲ λίγο.

Ὁ Ζικίτσα, κοινοποιώντας ἀπὸ τὸ καὶ τοῦ νέου, προνόησε πὸς τὸ μέρος τοῦ νέου. Ἄλλ', ὁ Οὐμολόγγας προέβλεπε νὰ τὸν ἐννοῖ. Καὶ τότε πήδησε πρὸς τὰ πόδια, σὲ τρόπο πὺν τὸ μεγάλο τσεκούρι τοῦ Ζικίτσα χτύπησε ἀπὸ νέον.

Ὅλοι ὀλόγρον γέλασαν καὶ τὸ γέλιο τοὺς μεγάλωσε τὸ θυμὸ τοῦ Ζικίτσα πὺν φανταζόταν πὸς μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα θάβγαυινε τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του στὰ δύο.

Μονογυρίζοντας σὺν ταύρους, ὀρῆσε καὶ πάλι ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ Οὐμολόγγας σήκωσε τὴν ἀσπίδα του

Τὸ σκατομύνημα

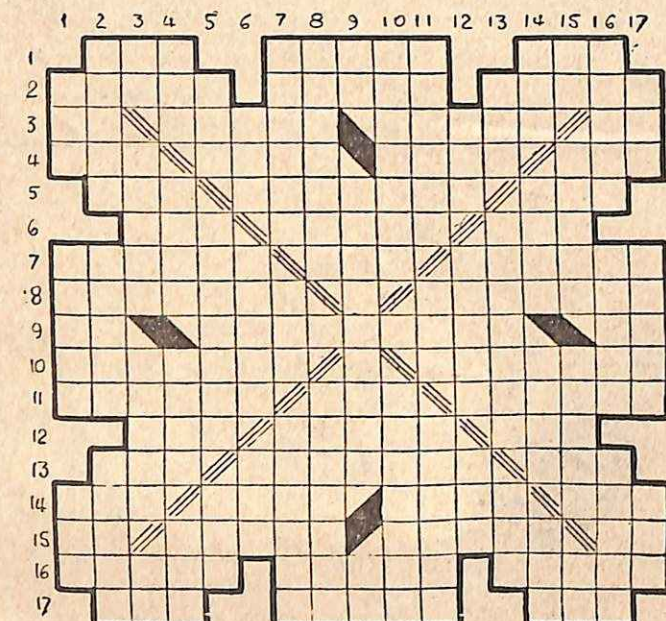
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 973

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Ἀριθμὸς μὲ γράμματα. — Λέγεται καὶ μυστήρι. — Χαρακτηρίζει σκατομύνημα ὀνόματα.
- 2 Ψευδώνυμον διασέμου Ἀγγλίδος λογοτέχνιδος. — Δὲν ἔχουν πιά καμμιὰ ἀξία. — Δροισιτικὸ ποτό.
- 3 Νότα. — Μονὰς μήκους. — Φημίζεται γιὰ τὰ πούρα τῆς. — Γαλλικὸ νησί.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Ποταμὸς τῆς Β.Δ. Γερμανίας. — Γίνονται χωρὶς χρονοτριβή. — Δεξιὸς παραπόταμος τοῦ Δρίνου, ἀλλὰ καὶ μισὸ λιμάνι.
- 2 Ὀμηρικὸν ἔπος. — Εἶδος κρεοπωλείου. — Ὁ τρίτος τὸν κατηγόρων τοῦ Σωκράτους.
- 3 Νότα. — Βυζαντινὸς ναύαρχος. — Κοφερόν ὄργανο. — Νότα.
- 4 Ἀγγλικὸ ἀνδρικό ὄνομα. — Πε-

- 4 Χρονικὸς σύνδεσμος. — Γόησσα τῆς ἀρχαϊότητος. — Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμιῶ. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
- 5 Ἐδωκε τὸ ὄνομά του σὲ μιὰ διατροφή. — Δὲ λείπει ἀπὸ καμμιὰ ἐκκλησία. — Ὅργανον αἰσθησεως.
- 6 Ἀρχικὰ σιδηροδρόμων. — Ἀκαθάαρτα. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (ἔ. πρῶς).
- 7 Ἡρώας τῆς μυθολογίας μας, γυνὴς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης. — Κατάρ. — Ὀδηγὸν συχνὰ τὴν ἀστυνόμενι στὴ συλλήψι δολοφόνου.
- 8 Γάλλος πολιτικὸς καὶ δεινὸς ρήτωρ. — Τὸ δικαίον αὐτοῦ ρυθμίζει τίς σχέσεις τὸν προσώπων.
- 9 Σύνδεσμος. — Ὅχι μόνο. — Σημεῖωσις ἐντὸς κειμένου, πὺν ὀρίζει τὸ μέρος ὅπου μπορεῖ νὰ γρή κανεὶς περισσότερες λεπτομέρειες. — Κτητικὴ ἀντωνυμία.
- 10 Πόλις τὸν Ἦν. Πολιτειῶν, στὸ Κάνσας. — Μυθοποιός.
- 11 Κυδαία, ἀισχρά. — Μιά τὸν Δωδεκανήσου. — Γνωστὸς στοὺς Ἑλληνες Γερμανὸς ἐγκληματίας πολέμου.
- 12 Χλδῆ. — Τίτλος εὐγενείας. — Νότα.
- 13 Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ δρους Χάμιλτον, ἡ μισὸ λίκνον. — Ὁφθαλμιατρός ἀπὸ τὴν Ὑδρα. — Ἡ Φλαβιόπολις τὸν ἐυζαντινὸν χρόνον.
- 14 Ποταμὸς τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ Βελγίου. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Τέλος προσευχῆς. — Ἀρχαῖον ὄνομα ποταμοῦ τῆς κεντρικῆς Ἰταλίας.
- 15 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Βερνάρδος... Γερμανὸς μαθηματικός. — Ἀμερικανὸς ἀπὸ Θεο. — Συνοδεύει τὸ γέλιο.
- 16 Ἀνοησία. — Κόρες τοῦ Διὸς, προσωποποιήσεις τῆς μετανοίας τὸν ἀμαρτωλῶν. — Ἄλογο ἱππασίας.
- 17 Εἰδησι. — Ἀπαραίτητα ἀπὸ καίκι. — Πρόγονος Ρώων.

- 18 Τίτλος νέας ἐλληνικῆς ταινίας, τῆς ὁποίας δὲν τέλειωσε ἀκόμα τὸ γύρισμα. — Πόλις τῆς Ν. Ἀμερικῆς.
- 19 Ἀδίδ. — πρωτοῦσα κράτους. — Διαμέρισμα πλοίου. — Τὸ ἦδη στὴ δημοτικὴ.
- 20 Χτύπος. — Μέρη χωρὶς ἐλαστικότητα. — Γυῖος τοῦ Νῶε.
- 21 Ὀνομα τῆς Θεοτόκου. — Χρονικὸ διάστημα. — Βενεταϊνικός... δρόμος.
- 22 Ἀπρέπεια. — Τὸ ἀνάτατο σημεῖον οικοδομῆς.
- 23 Μισὴ λύρα. — Σφάλμα. — Ὅμοια σύμφωνο.
- 24 Λόγος ἀσυνάρτητος καὶ ἀνόητος. — Κυματίζων.
- 25 Μὲ τὰ ἐνδύματα αὐτὰ κάνουν μὲ ἕνα μεγάλο ταξίδι. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημ.). — Στὴν ἀριθμητικὴ ὑπάρχουν τέσσαρα.
- 26 Ἐκεῖ ἐρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Ἀχρηστο στὴν ἐποχὴ μας ἀμυντικὸ ὄπλο. — Μεταξοσκώληξ.
- 27 Χρηματικὸ πῶσον τὸν ἀρχαίων. — Τροφοδοσία. — Τὸ πρῶτο ἡμῶν ἀθλητικὸ ὄρου.
- 28 Ἐκφράξις ἐκπληξῆς. — Παίξεται μὲ χαρτιά. — Μέρος τοῦ σώματος μας. — Τίτλος εὐγενείας.
- 29 Διθρογγός. — Πόλις τῆς Νοτιοανατολίας, στὴν Κροατία. — Διθρογγὸν ἐπανόρθωσις. — Ἀγγλὸς φιλέλλη, στρατιωτικὸς καὶ διπλωμάτης.
- 30 Ζώδιον τοῦ ὀροσκοπίου. — Καθ' ὅσον ἐμπεδο. — Ἀνάτατος θρόνος ἀσπαστικὸ κράτος.
- 31 Ὀμηρικὴ θάλασσα. — Ἐσκούρασμα (μεταφ.). — Ἀφρικανὸς φύλαρχος.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Σ. Τσιούλι — Κατερίνη)

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 972
στὴ σελίδα 78

κι' ἀποφύγε τὸ χτύπημα. Ἐβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἔφυγε.

Καὶ πάλι τὸν πληθὸς γέλασε. Ὁ Οὐμολόγγας ἔτρεξε ἀπολοφνέμενος σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ζικίτσα. Ἐτρεξε, ὅμως, ἐχοντας γνωσμένους τίς πλάτες τὸν ἥλιο, σὲ τρόπο πὺν ὀβλεπε τὴ σκιά τοῦ ἀντιπάλου του, πὺν ἐξοχόταν πίσω του.

Οἱ θεατὲς διασκεδάσαν μ' αὐτὸ τὸ θέαμα καὶ ἐνθάρρυναν τὸν Ζικίτσα, ὅπως κάνουν οἱ νικητοὶ γιὰ νὰ παραμυθίσουν τὸ σκελετὸν τοῦ ἀντιπάλου τοῦ, πὺν ἐξοχόταν πίσω του.

Ὁ Οὐμολόγγας ἔτρεξε ὅλο καὶ πὺν γρήγορα, θέλοντας νὰ ἐξαπλῇ τὸν ἀντιπάλου του, πὺν ἡ ἀναπνοὴ του εἶχε ἀσπῆσει νὰ γίνετα λαχανιασμένη.

Καὶ, ἔαφνικά, ὁ Οὐμολόγγας σορῆσθηκε γύρω, σὺν νὰ τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ δυνάμεις του. Φρόντισε, ὅμως, νὰ κρατήσῃ τὴ μεγάλη ἀσπίδα τοῦ ψηλά. Ὁ Ζικίτσα πὺν, ἀπὸ τὴν κοίρασι, ἔτρεξε χωρὶς νὰ βλέπῃ, σκόνταψε μ' ὅλη του τὴν ὀρῆ πάνω στὴν ἀσπίδα καὶ σορῆσθηκε κάτω. Ὁ Οὐμολόγγας τινάχτηκε ἀμέσως ὀρθιος κι' ὄρῆσε πάνω του. Ἐπειτα, κατεβάζοντας τὸ τσεκούρι του, ἐκρυψε τὸ λοιπὸ μὲ τὸ ὁποῖο τὸ μεγάλο τσεκούρι κοιμώταν ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀρπάξε τότε αὐτὸ τὸ τσεκούρι, ἀπὸ πετάξε τὸ διζὸ του κι' ἔκαμε ἕνα βήμα πρὸς τὰ πίσω.

Τότε μόνον οἱ παριστάμενοι κατάλαβαν πὺν ἦταν ἡ πρόθεσις του. Ἐκείνοι πὺν μισούσαν τὸν Ζικίτσα, κι' ἦταν οἱ περισσότεροι, ὀρῆσαν ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ. Οἱ ἄλλοι ἐμειναν σιωπηλοὶ, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτοὺς εἶχε κάμει ἐντύπωσις ἡ παρουσία μὲ τὴν ὁποία ὁ Οὐμολόγγας κατάφερε νὰ πάρῃ στὴν κατοχὴν τοῦ τὸ μεγάλο τσεκούρι.

Ὁ Ζικίτσα σκρόθηκε μὲ κόπο. Δὲν τοῦ ἔμεινε νὰ κάμῃ τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πάρῃ τὸ μικρὸ τσεκούρι τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐνας στεναγμός, πὺν ἔμοιαζε μὲ λυγρὸ, βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ καθὼς τὸ σήκωνε ἀπὸ κάτω. Ὁ Οὐμολόγγας, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἐξέταξε μὲ χαρὰ τὸ μεγάλο τσεκούρι μὲ τὴν κοίτη γόητῃ καὶ τὴ λαβὴν τοῦ πὺν ἦταν ἀπὸ κέρατο οὐνοκέου, ἐπληγμένο ὀλόγρον μὲ χάλκινο σῆμα. Τὸ φίλησε κατόπιν λέγοντας:

— Χαίρε, ἀήτητο τσεκούρι, πὺν σὲ κέρδισα ἔπειτα ἀπὸ τίμον ἀγῶνα. Δὲ θὰ ἀποστῶμε ποτὲ πιά καὶ θὰ πεθάνωμε μαζί, γιὰ τὸ ὅτι ἀπὸ μένα, κανένας ἄλλος δὲ θὰ σὲ πάρῃ στὰ χεῖρα του.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε δυνατὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι. Γέρισε ὅσοι τὸν Ζικίτσα, πὺν ἔλπιζε καταλαβαίνοντας πὺν εἶχε χάσει ὅλα καὶ τοῦ εἶπε γελώντας:

— Ποῦ εἶναι τὸ θάρος κι' ἡ περηφάνειά σου, ὦ Ἀήτητε! Ἐμπρός, ἀγωνίσσον γιὰ τὴ ζωὴ σου. Εἶσαι τώρα ὀπλισμένος ὅπως ἦμιον ἐγὼ προηγουμένως. Κι' ὀπτό, σὲ, ἐγὼ δὲν διστάω νὰ σ' ἀντιμετωπίσω.

Ὁ Ζικίτσα τὸν κῆρυξε μερικὲς στιγμῆς. Ἀρῆσε κατόπιν μιὰ τομὴν βλαστήνια κι' ἀρπάξοντας τὸ μικρὸ τσεκούρι τοῦ, τὸ πέταξε πάνω στὸν ἀντιπάλου του. Σηκώθηκε ὅσοι καὶ τὸ βόλῃ στὰ πόδια. Ὁ Οὐμολόγγας μὲ μὲς προέβλεπε νὰ σκόνταψῃ τὸ κεφάλι του. Ἐπεί, τὸ τσεκούρι πέφτασε ἀπὸ πάνω του χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

Κῆρυξε τότε τὸν ἀντιπάλου του, ἔτσι πὺν ὅλοι νόμισαν πὺν θὰ τὸν ἄβαινε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸ ἡ πρόθεσις του. Προσὺ ἀκόμη ὁ Ζικίτσα φτάσει στὰ πόδια τῆς ἀποστάσεως πὺν τὸν χωρίζε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ περιβόλου, ὁ Οὐμολόγγας ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του μὲ τὴν γρήγορά, πὺν ὀβλεπε πὺν πετοῖσε. Ἐπεί δὲν

ἀρῆσε νὰ τὸν φτάσῃ. Καὶ τότε σήκωσε τὸ τσεκούρι καὶ τὸ κατέβασε μὲ ὀρῆ. Ὁ Ζικίτσα σορῆσθηκε κάτω νεκρὸς, χτυπημένος ἀπὸ τὸ τσεκούρι πὺν οἱ προγονοὶ του κι' αὐτοὺς κατεῖχαν ἀπὸ τόσα χρόνια.

Μιά μεγάλη κραυγὴ βγήκε ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων αὐτῶν τὸν ἀνθρώπων, μὲ μὲς βεβαιώθηκαν ὅτι ὁ Ζικίτσα ἦταν νεκρὸς. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπεφώνησαν τὸν Οὐμολόγγας, ἀποκαλώντας τὸν Ἀρχηγὸ τοῦ λαοῦ τὸν τσεκουριῶν. Ἄλλ', οἱ γιοὶ τοῦ σκοτωμένου, πὺν ἦταν ὅλοι γενναῖοι καὶ ρωμαλέοι προχώρησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ νεκροῦ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ὁ Οὐμολόγγας εἶδε, ἔαφνικά, μπροστὰ τοῦ δέκα νέους, πὺν ἦθελαν τὸ θάνατό του κι' ἐτοιμάστηκε ἀμέσως γιὰ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ. Ἀλλὰ κάμποσοι ἀπὸ τοὺς συμβούλους τοῦ σκοτωμένου βασιλιά ὀρχήσαν ἀμέσως φωνάζοντας:

— Σταματήστε! Ὅχι ἄλλο αἷμα!

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ νόμος σας ὅτι ἀπὸ νίκησιν τὸ βασιλιά σας, πρέπει νὰ πάω τὴ θέσιν τοῦ; ὥτῃς ὁ Οὐμολόγγας.

— Ναι, ξένε, τοῦ ἀπάντησε ὁ γεροντότερος ἀπὸ τοὺς συμβούλους. Ἀλλ', ὁ ἴδιος νόμος σὲ υποχρεώνει ν' ἀντιμετωπίσῃς ὅλους ἐκείνους πὺν θὰ ἦθελαν νὰ σὲ προχαλέσουν, τὸν ἕνα ὅσοι ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Δὲν ἔχω τὴν πρόθεσις νὰ μὴ συμμορφωθῶ μ' αὐτὸ τὸ νόμο, ἀπάντησε ὁ Οὐμολόγγας.

Ἐπειτα, ὑψώνοντας τὴ φωνή, προσέθεσε:

— Ποῖος ἀπὸ σᾶς θέλει ν' ἀγωνιστῇ μαζί μου, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀντίθετο τσεκούρι καὶ νὰ γίνῃ βασιλιάς;

Οἱ δέκα γιοὶ τοῦ Ζικίτσα ἔκαμαν ἕνα βήμα πρὸς τὰ ἐμπρός, σὺν ἕνας ἀνθρώπος. Ἐξοργισμένοι γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα τοῦ καὶ γιὰ τὸν ξεπεσμό τῆς οἰκογενείας τοῦ, προτιμούσαν νὰ σκοτωθῶν παρὰ ν' ἀρῆσουν αὐτὸ τὸν ξένον νὰ καθήσιν πάνω στὸ κεφάλι τοῦ.

Κανένας ἄλλος, ὅμως, δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὸν πληθός.

Ὁ Οὐμολόγγας τοὺς μέτρησε. Ἐπειτα εἶπε:

— Εἶναι δέκα, μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Τσιάνκα. Ἄν τοὺς ἀντιμετωπίσω ὅλους, τὸν ἕνα ὅσοι τὸν ἄλλον, δὲ θὰ μοῦ μείνῃ καρὸς γιὰ νὰ κανονίσουν τὴν ὑπόθεσις τῆς Ζικίτας καὶ τοῦ Μασίλο. Ἀκούστε, λοιπόν, γιοὶ τοῦ Ζικίτσα, τοῦ νικημένου. Ἄν μοῦ βοηθῇ ἕνας σύντροφος, πὺν νὰ βελήσῃ νὰ σταθῇ κοντὰ μου, θὰ σᾶς ἀντιμετωπίσω καὶ τοὺς δέκα, ὅλους μαζί.

Οἱ δέκα γιοὶ τοῦ Ζικίτσα κονδέντασαν μεταξὺ τοῦ. Ἄν ἀντιμετωπίσαν ὅλοι μαζί τὸν Οὐμολόγγας, οἱ πιθανότητες νὰ τὸν νικήσουν θὰ ἦταν μεγαλύτερες παρὰ ἂν ἀγωνίζονταν ὁ ἕνας ὅσοι ὁ ἄλλος.

Κι' οἱ συμβούλοι τοῦ βασιλιά δέχθηκαν ἐπίσης αὐτὴ τὴ λύσι.

Τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸν Ζικίτσα, ὁ Οὐμολόγγας εἶχε διακρίνει τὸν Γαλάζι ἀνάμεσα στὸν πληθός κι' εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὸ ὅρος τοῦ πὺν δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτα καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ πολεμήσῃ μαζί του.

Ἀρῆσε, λοιπόν, νὰ προχωρή ἀνάμεσα στὸν πληθός, σὺν νὰ ἐπὶ τοῦ σὺντροφου, πὺν, ὅπως εἶπε, θὰ γινόταν τὸ κυριώτερο πρόσωπο ὅσοι ἀπ' αὐτὸν.

Ἐπεί ἔφτασε μπροστὰ στὸν Γαλάζι, πὺν στεκόταν μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους πάνω στὸ τρομερὸ ὀπαλὸ του.

— Νὰ ἕνας νέος πὺν φαίνεται

γενναῖος καὶ πὺν εἶναι καλὰ ὀπλισμένος! εἶπε ὁ Οὐμολόγγας. Πὺς λέγεσαι, φίλε;

— Λέγομαι Λύκος, ἀπάντησε ὁ Γαλάζι, σὺν νὰ μὴ γνώριζε ἐκεῖνον, πὺν τοῦ μιλούσε.

— Πῆς μου, Λύκε, ὀθέλεις νὰ ἀγωνιστῇς μαζί μου, ἐναντίον αὐτῶν τὸν δέκα νέων; Ἄν νικήσω-

με, θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος ὅσοι ἀπὸ μένα.

— Ὁ νικητὴ, ἀπάντησε ὁ Γαλάζι, προτιμῶ τὰ δέντρα τοῦ δάσους καὶ τὸ κρεῖν τοῦ βοῦνοῦ ἀπὸ τίς καλὺδες τὸν ἀνδρὸν καὶ τὰ φιλὰ τὸν γυναικῶν. Ἐπειδὴ, ὅμως, μ' ἀρέσει νὰ χτυπῶμαι κι' ἐπειδὴ ἀποδείχτηκες γενναῖος πο-

λεμιστῆς, θὰ σταθῶ στὸ πλευρό σου.

— Σίμφωνοι, Λύκε, εἶπε ὁ Οὐμολόγγας.

Οἱ δύο νέοι προχώρησαν κατόπιν μὲ σταθερὸ βῆμα στὴ μέση τοῦ χώρου, ὅπου θὰ διεξαγόταν ὁ ἀγώνας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μπράβο ROL!
αὐτὸ εἶναι λευκὸ!...

...Ἐσεῖς καὶ τὸ ROL
κερδίσατε αὐτὴ τὴν ὥραία στιγμὴ!...
Κάθε φορὰ πὺν τὴν ζῆτε τὴν χαίρεστε...
Χαίρεστε τὸ λευκὸ πὺν μόνον τὸ ROL χαρίζει στὰ ρούχα!...
Χαίρεστε τὸ λεπτὸ ἄρωμά του, τὸ ἄρωμα τοῦ ROL...
Χαίρεστε χέρια βελούδινα!...

Καὶ οἱ συμβούλοι τοῦ βασιλιά δέχθηκαν ἐπίσης αὐτὴ τὴ λύσι.

Τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸν Ζικίτσα, ὁ Οὐμολόγγας εἶχε διακρίνει τὸν Γαλάζι ἀνάμεσα στὸν πληθός κι' εἶχε καταλάβει ἀπὸ τὸ ὅρος τοῦ πὺν δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτα καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ πολεμήσῃ μαζί του.

Ἀρῆσε, λοιπόν, νὰ προχωρή ἀνάμεσα στὸν πληθός, σὺν νὰ ἐπὶ τοῦ σὺντροφου, πὺν, ὅπως εἶπε, θὰ γινόταν τὸ κυριώτερο πρόσωπο ὅσοι ἀπ' αὐτὸν.

Ἐπεί ἔφτασε μπροστὰ στὸν Γαλάζι, πὺν στεκόταν μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους πάνω στὸ τρομερὸ ὀπαλὸ του.

— Νὰ ἕνας νέος πὺν φαίνεται

Μιά πρόσφατη φωτογραφία της χαριτωμένης Άννι.

ANNI ZIARANTO

Η στάρ που ανέθηκε τόσο γρήγορα στο στερέωμα του γαλλικού κινηματογράφου

ΜΕ καστανά μαλλιά κομμένα πολύ κοντά «άλα γκαρσόν», μεγάλα και έκφραστικά μάτια, ένα χαμόγελο που έλκυε αμέσως τη συμπάθεια και μια πραγματικά «παριζιάνικη» φινέτσα, η Άννι Ζιάρντο είναι σήμερα ένα από τα πιο πολυτιμότεα στελέχη του γαλλικού κινηματογράφου. Είναι μια στάρ που χωρίς να έχει την προκλητικότητα της Μπριζίτ Μπαρντό, που έχει μια αρκετά μεγάλη δημοτικότητα στη Γαλλία. «Ας την παρουσιάσουμε στους φίλους της πόσης με μερικές σύντομες ερωτοποικρίσεις:

— Πότε και πότε γεννηθήκατε, Άννι;

— Γεννήθηκα στο Παρίσι το Δεκέμβριο του 1931 από γονείς μεσαίας αστικής τάξεως. Τις πρώτες τάξεις του σχολείου και κατόπιν όλες σχεδόν τις μεγαλύτερες τις πέρασα μαζί με τον αδελφό μου Ζακ. «Αλλά ο πόλεμος μας χώρισε προσωρινά ο ένας Γάλλος σε τραυματικό δαχτύλο, τον φίλο του τελευταίου πολέμου ανάμεσα στην ηλικία των 9 και 13 χρόνων. Είδα το όραμα σπύρας να ερείπια και τους γονείς μου να τραυματίζονται θανάσιμα. Από τότε η παιδική ψυχή μου τραυματίστηκε ανεπανόρθωτα και αν σήμερα, παρά την οικονομική άνεση, που με διακρίνει, δεν κάνω συλλογές από πολέμα αντίκειμενα, αυτό όφειλεται στην ανάμνηση της τότε καταστροφής που μάς έθρηκε...

— Μετά τον πόλεμο και την άνακωχη, πώς καταλήξατε να γίνετε ηθοποιός και στάρ του γαλλικού κινηματογράφου;

— Μετά τη λήξη του πολέμου, συγκεντρώθηκε πάλι όλη η οικογένεια Ζιάρντο. Ενώ, τότε, χωρίς απόλαυση, έπρεπε όλοι να εργασθούμε σκληρά για να εργασθούμε να αποκτήσουμε έναν τόπο γαλά που είχαμε χάσει. Έτσι, απέφασα να γίνω διπλωματούχος νοσοκόμος. «Ι-σως, μάλιστα, να ακολουθούσα και το επάγγελμα της αξιωματικού-νοσοκόμου του γαλλικού στρατού. Αλλά οι σπουδές μου δεν κράτησαν πε-

στο δεύτερο σκέτος με την Έντιθ Φενιέρ. «Ο δολοφόνος με το γκρίζο γάντι» με τον Φρανσουά Περίε, «Ο λαθρέμπορος» με τον Λίνο Βεντούρα, «Το ραντεβού» με τον Ζαν-Κλωντ Πασκάλ, «Οι κολασμένοι» με τον Κριστιάν Μορκάν και το «Βίτσιο και άρετη» του Βαντίμ με τον Ρομπέρ Ουσσέν.

— Η τελευταία αυτή ταινία είναι παραγωγής Ιανουαρίου 1963. Από τότε, αν δεν κάνουμε λάθος, δεν φαίνεται να παίζετε σε άλλη. Μήπως μπορείτε να μάς πείτε γιατί;

— Πραγματικά, μετά το «Βίτσιο και άρετη» δεν πήρα μέρος σε καμία νεώτερη ταινία. Λόγοι οικογενειακοί και πολυήμες διακοπές για διάφορα ταξίδια στη Γαλλία και στο εξωτερικό με ανάγκασαν, παρά τις συμβατικές υποχρεώσεις που έχω, να μη πρωταγωνιστήσω σε καμία άλλη ταινία. Αλλά τώρα, μετά την τακτοποίηση ορισμένων προσωπικών ζητημάτων, ξαναγυρίζω στα στούντιο με περισσότερη διάθεση και χαρά. Σε λίγες μέρες αρχίζω μία ταινία με τον Γκαμπιέλ και λίγο άργότερα μία άλλη με τον Όσ-

σέν.

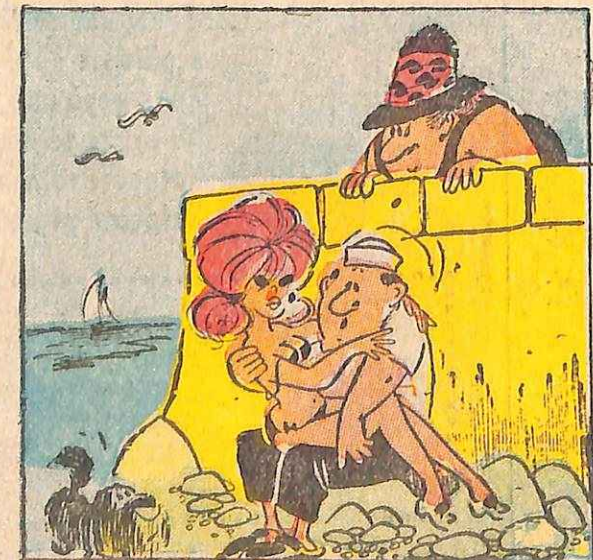
— Μήπως τα «προσωπικά ζητήματα» ήταν κανένας καινούργιος γάμος εν δυνεί;

— «Ας μη μιλούμε γι' αυτό τα τελευταία προσωπικά θέματα. Έμεινα τόσο ευχαριστημένη από τον πρώτο μου γάμο, ώστε το μόνο που δεν σκέπτομαι τώρα, είναι ένας καινούργιος.

— Είστε πολυταξιδεμένη, έχετε επισκεφθεί πολλές χώρες έξω από τη Γαλλία;

— Έχω επισκεφθεί μερικές ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γαλλία, η Δυτική Γερμανία και η Αγγλία, αλλά ταξιδεύω δεν μπορώ να θεωρηθώ. Πολύ θα ήθελα να έλεγα τις «Ηνωμένες Πολιτείες, το Χόλλυγουντ και μερικές νοτιοαμερικανικές χώρες, όπως τη Βραζιλία. Αλλά από το παρόν τα ταξίδια αυτά μένουν μόνο στα χαρτιά. Μια άλλη χώρα, ευρωπαϊκή αυτή, που θα ήθελα πολύ να έλεγα, είναι η ηλιόλουστη Ελλάδα. Από πολλούς συναδέλφους που την επισκέφτηκαν κατά καιρούς έχω ακούσει ένα σωρό κολακευτικά λόγια για τα νησιά της. Ίσως το προσέχεις και εσύ, αλλά εγώ είμαι κι εγώ στα καρβάνια των Γάλλων περιηγητών, που θα φύγουν από τη Γαλλία με προορισμό την Ελλάδα...

ΖΤ. ΚΟΡΝΕΛ

— Άνι, ο σκύλος μου... Η γυναίκα μου δε θα βρισκείται μακριά!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΜΙΑ παλαιά δόξα του κινηματογράφου, ο Ρίτσαρντ Μπαρτλ, μες πέρασε στο Χόλλυγουντ σε ηλικία 68 χρόνων. Είχε πρωταγωνιστήσει σε 76 φιλμ, από το 1914, αλλά στο κλασικό «Επιστολή κρινών», «Εγκατέλειψε» οριστικά τα στούντιο το 1941, αφού γύρισε με τη Ρίτα Χάιγουντ.

Ο "Υέ Μοντάν".

ωρ το φιλμ «Μόνο οι Άγγελοι έχουν φτερά». Ήταν πλούσιος και δεν είχε πια ανάγκη να εργαστεί. Πρό πάντως όμως εγκατέλειψε τον κινηματογράφο, γιατί εύρισκε πως δεν είχε πια ούτε ίχνος μαγείας.

Ήταν ένας μεγάλος καλλιτέχνης και ένας λαμπρός άνθρωπος. Είχε πολλούς φίλους, γιατί ήταν πάντα πρόθυμος να προσφέρει έκδοσης και άφεινε συστηματικά το θρόνο και τη διαφήμιση.

Η άρρώστια που δε χωρεί τον έληξε για πρώτη φορά το 1958 και τον ανάγκασε να υποβληθεί από τότε σε μια σειρά χειρουργικών επεμβάσεων, ώσπου στερήθηκε πριν από καιρό και αυτό το λάρυγγά του. Ολόκληρο το Χόλλυγουντ τον θαύμαζε για το θάρρος

του και δεν ξεχνά την παραινόμενη της εισόδου του στην κλινική, κατά την οποία κάλεσε τους φίλους και με απόλυτη τους δήλωσε πως ακούγαν για τελευταία φορά τη φωνή του. Πριν από μόλις έμαθε από τον ίδιο τον γιατρό του πως η άρρωστία του λάρυγγος ήταν απώφευκτη, ο Ρίτσαρντ πήρε τη γυναίκα του, την πήγε με το αυτοκίνητό του στο σημείο όπου είχαν τα πρώτα τους έρωτικά ραντεβού και εκεί της είπε: «Σ' αυτό το μέρος σου είπα για πρώτη φορά πως σ' αγαπώ. Υπάρχεις για μένα μια εξαιρετική, μια ιδανική σύντροφος. Σ' έφερα λοιπόν εδώ για να σου πω για μία ακόμα: αλλά τελευταία φορά πως σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ, ώσπου να κλείσω για πάντα τα μάτια μου». Και τότε μόνο την πληροφόρησε πως η φοβερή άρρώστια, που από χρόνια τον κατέτρωγε, τον υποχρέωνε να υποβληθεί σε μια νέα επέμβαση, που θα του στερήσει για πάντα την ικανότητα να μιλά.

Ο Ρίτσαρντ Μπαρτλ κέρδισε το 1928 ένα από τα πρώτα «Όσκαρ». Δεν το πήρε για την καλύτερη ερμηνεία το χρόνο εκείνο, το κέρδισε ο Έμιλ Γιαννίγκς, αλλά για το σύνολο των προσφορών του στον κινηματογράφο.

Και ο γαλλικός κινηματογράφος έχασε ένα λαμπρό στέλεχος, τον πρώτο λευκώμα χρόνων: τον διάσημο ηθοποιό και τραγουδιστή Ρέντα Καίρι, που πέθανε στο Κλερμόν Φερράν από καρδιακή προσβολή.

Είχε γεννηθεί πριν από 59 χρόνια στην Αιγύπτου, το πραγματικό του όνομα ήταν Ζωζέφ Γκουιντούρ. Έφτασε πολύ νέος στη Γαλλία, μαζί με τη Γαλλίδα μητέρα του και έπαισε δουλειά στο πρακτορείο Χάλεας. Είχε όμως από τότε μια φιλοδοξία: να γίνει τραγουδιστής. Το ντεμπούτο του στο τραγούδι το έκανε το 1934 στη Λυών, παίζοντας ένα μικρό ρόλο στο «Τελευταίο θάλα» του «Όσκαρ Στράους». Όταν λίγους μήνες αργότερα έφτασε στο Παρίσι ο Ρέντα Καίρι είχε την τύχη να τον ακούσει ο συνθέτης Γκαμπιέλ, ο οποίος έγραψε γι' αυτόν μια σειρά από τραγούδια που έγιναν επιτυχίες και τον ανέδειξαν άστρο του ραδιοφώνου. Σε λίγο το όνομά του γραφόταν κοντά στα ονόματα του Ζαν Λυμπερ και του Τίνο Ρόσσι. Τα τραγούδια του «Πάσι», «Αν Ξαναβρίθω», «Μαλακάκια» και άλλες επιτυχίες του έκαναν το 1937 να γίνει ο πρώτος άστρος του νουβέλου με στοιχεία του ίδιου πάχους μ' αυτό που χρησιμοποιούσαν για τα ονόματα του Μωρίς Σεβαλιέ και της Έντιθ Πιάφ. Και ο κινηματογράφος αύξησε ακόμα τη φήμη του: «Αν Ξαναβρίθω», «Λεσχη Αριστοκρατών», «Εσύ ή μόνη μου αγάπη», «Μαλακάκια», «Ερωτά μου», «Μπαλαλάικα» κ.ά. Ήταν η εποχή που ο Γεώργιος Λαμπρός, που δεν είχε ακόμα γύρισει ο Ζωζέφ Γετάρ, χρησιμοποιείτο για να τον υποπλάσει σε ωρισμένες δευτερεύουσες σκηνές. Ήταν η εποχή που ένας νεαρός ντεκοράτορ, ο Άντρι

ΤΟΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Κλασικά έρχοταν να ζητήσει τη συμβουλή του, γιατί ήθελε κι' αυτός να τραγουδήσει. Ήταν η εποχή που ο «Υέ Μοντάν» έρρισκε στα πρώτα του καλλιτεχνικά δημόσια και που ο ίδιος όμολογεί σήμερα πως όφειλε να ήταν πάντα πρόθυμος να βοηθήσει τους νέους, όταν διαπισθόνταν πως είχαν ταλέντο.

Ο Ιταλός παραγωγός Ντίνο ντε Λαουρέντι, δήλωσε ότι δεν εγκατέλειψε το σχέδιό να γυρίσει ένα φιλμ με τη Σοφία Λόρα. Το φιλμ αυτό θ' αρχίσει να γυρίζεται το φθινόπωρο στο Σεντ-Γιέρο και η πρόψη αυτοκράτειρα θα έχει αυτό για παρατηρητή τον άγνωστο συνοδό της Μάξιμίλιαν Σέλλ.

Η Ρίτα Μορένο, που δε γύρισε κανένα φιλμ ύστερα από περίφημο «δουλειά» στην «Σόφια» έγκλησε το Χόλλυγουντ μία και δε δείχνει καμία πρόθεση να τη χρησιμοποιήσει και ηρθε στην Ευρώπη ελπίζοντας να βρει εδώ δουλειά. Στο Παρίσι συναντήθηκε με τον συνοδό της Ντάριο Μορένο, με τον οποίο όμως δεν έχει καμία συγγένεια, δεδομένου ότι εκείνος γεννήθηκε το 1921 στη Σμόρνη και το πραγματικό του όνομα είναι Ντάριο Αρουγκέτι.

Είλιξια δεν είναι πια η μόνη στάρ, που εισπράττει για ένα φιλμ ένα εκατομμύριο δολάρια. Το ποσό αυτό θα διωθεί και στην «Ωντρεύ» Χέμπερ για το ρόλο της στο φιλμ «Ωραία μου κυρία». Είναι αλήθεια πως το φιλμ αυτό θα την άσπασε πολλούς μήνες, δεδομένου ότι αρχικά ήθελε να γυριστεί στο Μονακό και δε θα τελειώσει μέσα στο 1963.

Ο Στήβ Ρήθς, ο «Ηρακλής» του κινηματογράφου, παντρεύτηκε στη Ρώμη την Πολωνάκη πρωταθλήτρια Λίνα Ταράνσκι, την οποία γνώρισε πριν από έξι χρόνια στη Ρώμη, όταν εκείνος έκανε τα πρώτα του βήματα στον κινηματογράφο και εκείνη εργαζόταν ως γραμματέας κοντά σ' έναν Ιταλό παραγωγό.

Ο Στήβ είναι 37 χρόνων και η σύζυγός του 27.

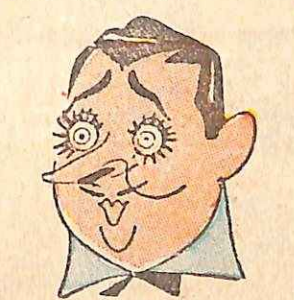
Ο Αμερικανικός τύπος ασχολείται με το Μεξικό, συγγραφέα Χοσέ Μαλάνος, τον τελευταίο μεγάλο έρωτα της Μάριον Μονρόε. Ύστερα από τον τραγικό θάνατο της βασίλισσας του σέξ, ο Χοσέ εγκατέλειψε κάθε επαγγελματική δραστηριότητα και κλειστηκε σε μια ερημική έπαυλη έξω από το Μεξικό Σίτι, όπου δεν ήθελε να δει ούτε τους πιο στενούς του φίλους.

Ο Χοσέ Μαλάνος, που είχε αναλάβει να γράψει το σενάριο του φιλμ «Ανέστη», συνεχίζει και την εργασία αυτή, προσπαθώντας να νικήσει τον καρκίνο, αλλά η μοναξιά χειροτέρεψε την κατάσταση του άναγκαζόντας τον τώρα να μιλήσει σε μια κλινική, για μακροχρόνιο και συστηματική ψυχοθεραπεία.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

ΤΑ χρηματικά έπαθλα, που συνοδεύουν τα βραβεία στο Θεατρικό Θεσσαλονίκης, θα είναι τα ακόλουθα: Βραβείο σκηνοθεσίας για ταινία μεγάλου μήκους 800.000. Βραβείο ερμηνείας ανδρικού ρόλου 800.000. Βραβείο ερμηνείας γυναικείου ρόλου 800.000.

Ο Νταριό Μορένο.

Βραβείο σεναρίου 800.000. Βραβείο μουσικής 800.000. Βραβείο ταινίας μικρού μήκους 800.000.

Όπως και τις άλλες χρονιές δεν προβλέπεται κι' επέτος κανένα χρηματικό έπαθλο για τον παραγωγό του καλύτερου φιλμ, γεγονός που κάνει, δικαίως, τους παραγωγούς να παραπονούνται γι' αυτό το άτοπο.

Εντός του 'Οκτωβρίου, συνεργείο της αμερικανικής τηλεόρασης θα γυρίσει στην «Ολυμπία» ένα μικρό μήκους ντοκιμαντέρ, που θα προβληθεί από το αμερικανικό δίκτυο με την ευκαιρία των «Ολυμπιακών Αγώνων», που θα γίνουν στο Τόκιο το Μάρτιο του 1964.

Το «Ποτάμι» του Νίκου Κούνδουρου, του οποίου η προβολή καθυστερεί από χρόνια λόγω διενέξεων μεταξύ σκηνοθέτη και των Αμερικανών παραγωγών, θα προ-

Χωρίς λόγια.

Η ηθοποιός του μουσικού θεάτρου Λιάνα Όρφο, που θα εμφανιστεί για πρώτη φορά ως «κονφερενσιέ» σε ένα από τα κοσμικά κέντρα με την έναρξη της χειμερινής περιόδου.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτοά

ΤΟ Β' Θεατρικό Έλαφρου Τραγουδιού Θεσσαλονίκης έληξε με την απονομή των ακόλουθων βραβείων:

Α' Βραβείο: «Πέταξε ένα πουλί» μουσική Κώστα Κλάδης, στίχοι Άλ. Άλεξοπούλου (ψήφοι 1624).

Β' Βραβείο: «Εδώ τελειώνει ο ούρανός μου» στίχοι Μίμη Πλέσσα, στίχοι Κώστα Κινδύνου (ψήφοι 1080).

Γ' Βραβείο: «Ακού» μουσική και στίχοι Τάκη Παπαδόπουλου (ψήφοι 762).

Δ' Βραβείο: «Πού πάτε κύριε;» μουσική Τάκη Μορταράκη, στίχοι Νάντιας Κωνσταντοπούλου (ψήφοι 760).

Τα υπόλοιπα από τα δέκα προκρίνεται τραγουδιό «Ελά».

Το «Νύχτα μου όμορφη» της ταινίας «Νύχτα μου όμορφη» 627 ψήφους, «Θυμμένο» 512, «Καποτα φερό» 493, «Δός μου το χέρι αγάπης μου» 336, «Νεοπρόζω» 288 και «Είρηνη» 190 ψήφους.

Τα βραβεία ένορκησαν οι απενεμήσαντες από ειδική επιτροπή οι εξής:

Α' Βραβείο: Μίμης Πλέσας.

Β' Βραβείο: Τάκης Μορταράκης.

Γ' Βραβείο: Άλκος Γεωργιάδης.

Δ' Βραβείο: Έξ ημισίας Τάκης Αυγιάδης και Γ. Μαυρομυστάκης.

Τα χρηματικά έπαθλα, που συνοδεύουν τα βραβεία ήταν τα ακόλουθα:

12.000 δραχμές στον πρώτο νικητή, 8.000 στον δεύτερο, 5.000 στον τρίτο και 3.000 στον τέταρτο.

Ανα 4.000 δραχμές στους τεσσάρους ερμηνευτές των 4 πρώτων τραγουδιών. Και τέλος το ποσό των 3.000 δραχμών στους συνθέτες και στιχουργούς των 10 επικρατημένων τραγουδιών.

Η Ζωή Λάσκαρη υπέγραψε το πρώτο θεατρικό σενάριο, θα συνεργαστεί με το «Θέατρο της Αθήνας» του Γιώργου Λαυρεντίου, του οποίου θα είναι η πρωταγωνίστρια στην πε-

ριοδεία, που θα πραγματοποιηθεί στο συγκρότημα κατά τη χειμερινή περίοδο σε διάφορες επαρχιακές πόλεις. Η Λάσκαρη που θα εμφανιστεί για πρώτη φορά στο θέατρο, ύστερα από μία τόσο επιτυχή σταδιοδρομία στον κινηματογράφο, πήρε ειδική άδεια, που ισχύει μόνο για ένα χρόνο, γιατί δεν έχει φοιτήσει σε καμία δραματική σχολή.

Ο θίασος της Κάκας μουσική και στίχοι Τάκη Παπαδόπουλου (ψήφοι 762).

Α' Βραβείο: «Πέταξε ένα πουλί» μουσική Κώστα Κλάδης, στίχοι Άλ. Άλεξοπούλου (ψήφοι 1624).

Β' Βραβείο: «Εδώ τελειώνει ο ούρανός μου» στίχοι Μίμη Πλέσσα, στίχοι Κώστα Κινδύνου (ψήφοι 1080).

Γ' Βραβείο: «Ακού» μουσική και στίχοι Τάκη Παπαδόπουλου (ψήφοι 762).

Δ' Βραβείο: «Πού πάτε κύριε;» μουσική Τάκη Μορταράκη, στίχοι Νάντιας Κωνσταντοπούλου (ψήφοι 760).

Τα υπόλοιπα από τα δέκα προκρίνεται τραγουδιό «Ελά».

Το «Νύχτα μου όμορφη» της ταινίας «Νύχτα μου όμορφη» 627 ψήφους, «Θυμμένο» 512, «Καποτα φερό» 493, «Δός μου το χέρι αγάπης μου» 336, «Νεοπρόζω» 288 και «Είρηνη» 190 ψήφους.

Τα βραβεία ένορκησαν οι απενεμήσαντες από ειδική επιτροπή οι εξής:

Α' Βραβείο: Μίμης Πλέσας.

Β' Βραβείο: Τάκης Μορταράκης.

Γ' Βραβείο: Άλκος Γεωργιάδης.

Δ' Βραβείο: Έξ ημισίας Τάκης Αυγιάδης και Γ. Μαυρομυστάκης.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Μιά ιστορία κι' ένας σταθμός

ΣΤΗ σειρά των ἀστεριῶν τοῦ ἑλληνικοῦ τραγοῦδι πού ἔχουν καριέρα στό θέατρο, κατέχει ἀναμφισβήτητα τήν πρώτη θέση ἡ Σοφία Βέμπο. Ἀπετέλεσε σταθμὸ στό ἑλληνικὸ τραγοῦδι καὶ συνέδεσε τὸ ὄνομά της μὲ τὴν ἱστορία τοῦ τελευταίου πολέμου, πράγμα πού ἔγινε ἀφορμὴ γὰρ τῆς δοθῆ ὁ τίτλος τῆς «τραγουδίστριας τῆς Νίκης».

Ἡ ἱστορία τῆς Σοφίας εἶναι πολὺ παράξενη. Ποῖν ἀρετὰ χόρνια ἡ Ἐφη Βέμπο — αὐτὸ ἦταν τὸ πραγματικὸ της ὄνομα — ταξίδευε ἀπὸ τὸν Βόλο στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ συγγενεῖς της, πού ἔμεναν ἐκεῖ.

Μέσα στό πλοῖο ἡ Βέμπο, πού ἔπαιζε κιθάρα καὶ τραγουδοῦσε πάντα ἐρασιτεχνικά, χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχη σκεφθῇ νὰ ἀσολογηθῇ σοβαρὰ μὲ τὸ τραγοῦδι, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ σιγανὰ μιά γνωστὴ μελωδία.

Μέσα στό σαλόνι τοῦ πλοίου, ἕνας γνωστὸς ὑπορυσσάριος τῆς ἐποχῆς, πού τὴν ἀκούσε μὲ ιδιαίτερη προσοχή, τῆς εἶπε σὲ μιά στιγμή.

— Μὴν τραγουδᾷς κόντρα, θὰ χαλάσεις τὴ φωνή σου!

Ἐκείνη τᾶρασε καὶ τοῦ ἀπάντησε εὐφρονικά:

— Μπα, ποιὰ φωνή;

— Αὐτὴ τὴ λίγη φωνή, πού ἔχεις...

Αὐτὸς ὁ σύντομος διάλογος ἦταν ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴν πείσει νὰ γίνῃ τραγουδίστρια μὲ σκοπὸ, φυσικὰ, νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀπογένειά της, πού εἶχε μεγάλῃ ἀνάγκη.

Ἔτσι, μόλις ἐφθασε στὴ Θεσσαλονίκη, ντεμπουτάρησε σ' ἕνα κέντρο μὲ ἀξιόλογη ἐπιτυχία.

Ὁ θεατρὸν τῆς Φωτῆς Σαμαράτση, ὅταν, ὅσοι ἀπὸ λίγες μέρες, ἔμαθε ἀπὸ φίλους του, πὼς μιά ταγγίνα ἀνεστάτωσε μὲ τὸ τραγοῦδι της τὴν Θεσσαλονίκη, τὴν ζήτησε ἀμέσως μὲ ἕνα χαρακτηριστικὸ τηλεγράφημά του στὸν ἴδιον ὑπορυσσάριο:

«Νὰ μὴν τὴν φέρες ἀμέσως κατ'οἶκόν μου... ἀγοράζω γουρὸνι στὸ σακκάκι!».

Καὶ ἡ Βέμπο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, βρέθηκε στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ ντεμπουτάρῃ, ὅσοι ἀπὸ τὴν ἀντιμεταποικισμὸν, μὲ τὸ τραγοῦδι «Ὁμορφὴ Ταγγίνα» στὸν «Παπαγιάννη» τοῦ Βόττη, τὸ 1933 στὸ «Κεντρικόν».

Ἡ γνώμη τῶν θεατῶν ἦταν στὴν ἀρχὴ δυσμενής. Ἄλλοι τὴν χειροχοῦσαν καὶ ἄλλοι τὴν... σφύριζαν. Δὲν ἀπογοητεύθηκε, ὅσοι, καθόλου. Ἀντίθετα, ἐπέμενε καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή της, σιγά-σιγά, ὅχι μόνο κατόφευε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ κοινῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγάσῃ τὴν πρώτην σειράν, ὅταν ὁ πόλεμος τοῦ 1940 τὴν ἔβγαλε ἀπογοηδιστὴ τῆς Νίκης.

Ἐνθουσιάζοντας τοὺς φαντάρους μὴ μὲ τὸ τραγοῦδι της, ἀπὸ τὰ στρατόπεδα ὡς τὴν πρώτην γραμμὴ, συνέδεσε τὸ ὄνομά της

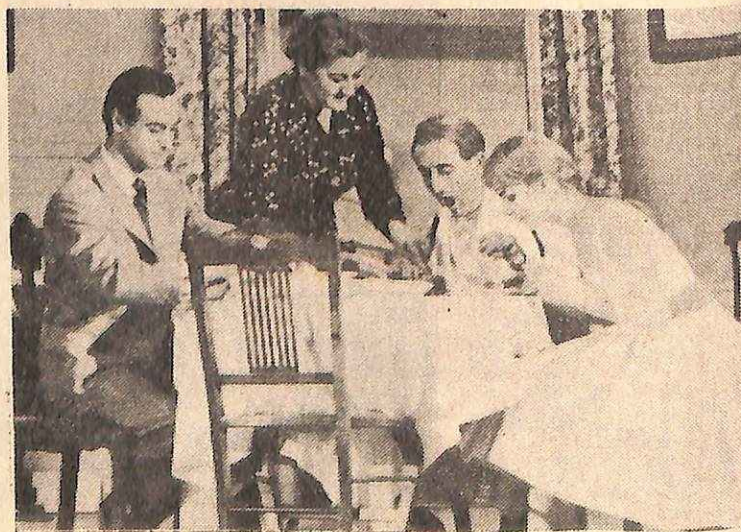
Ἡ Σοφία Βέμπο σὲ μιά τελευταία φωτογραφία της.

μὲ τὴν ἱστορία, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἐγκυκλοπαίδεια. Γιὰ τὴν δοῶσι τῆς αὐτῆς, ἡ πολιτεία τὴν ἐτίμησε μὲ τὸ παράσημο ἐπιτάχας καὶ τὸν ἀνώτερο ταξίαρχο τοῦ Φοίνικος.

Παράλληλα, ὅμως, μὲ τὸ τραγοῦδι, ἡ Βέμπο ἔκανε καριέρα καὶ στό θέατρο. Ἀρχίζοντας μὲ τίς παρὰ τίς «Ἡ ἱστορία τοῦ τραγοῦδι» καὶ «Ἡ ἱστορία μιᾶς ἐταίρας» πού ἔγραψε εἰδικὰ γι' αὐτὴν ὁ Τραφόρος, ὁ σύζυγός της. Πιστὴ συντροφος καὶ πολὺτιμος καλλιτεχνικός συνεργάτης της, ἔπαιζε μὲ ἐπιτυχία χαρακτηριστικὸν ρόλον στὰ ἔργα «Καινουργία ζωῆς», «Γρομμισμένη φωνή», «Μερίδα Δεμπίστη», «Ρομιοὺς καὶ Τροϊάνες», «Στοιχάκια 228», «Ἐν πλῆ», καὶ ἄλλα πολλά.

Ἀπὸ τραγοῦδι, «Νάταν ἡ θάλασσα μελάνι...», ὅπως λέει ὁ λαϊκὸς ποιητὴς. Ἡ Βέμπο ἠγοράφησε σὲ διάκονος περισσότερους ἀπὸ χίλια τραγοῦδια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ πενταζόσια εἶναι οὐκ ὀλίγα. Σὺν μεγάλῳ τῆς ἐπιτυχίᾳ υποβοῶν νὰ γιορταστοῦν ποσότητες μὲ τὰ «Παῖδια, τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ τραγουδίστρια τῆς Νίκης, στὴν «Καινουργία ζωῆς» τοῦ Δ. Μπόγγη μὲ τὸν Στανισλάι καὶ τὴν Μπαρμπόλη.

που, σὲ μεγάλη πάλι φόρμα, ξαναθυμίζει τὴν παλιὰ ἐποχὴ, μὲ μιά τελευταία μελωδία «Ἐνα δάκρυον κλῆρη» τοῦ γ. Θεοφανίδη, πού ἦταν καὶ εἶναι πάντα ὁ πῶς πιστὸς συνεργάτης της, μετὰ τὸν Τραφόρο.

— Ποῖο τραγοῦδι σας ἀγαπᾷτε περισσότερο; τὴν ρωτήσαμε.

— Ἀγαπῶ ὅλα μου τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ θεοφῶν παιδιὰ μου. Ἐπειδή, ὅμως, πού μὲ συγκινεῖ πάντα, ἰδιαίτερα, εἶναι τὰ τραγοῦδια τῆς κατοχῆς...

— Ἀπὸ τίς θεατρικὲς σας ἐπιτυχίες;

— Νομίζω ὅτι ἡ πῶς ἀξιόλογη δημοφιλία μου ἦταν ὁ διπλὸς ὅλος τῆς παλιᾶς καὶ νέας θεατρίας στὸ «Στοιχάκια 228». Ἀγάπησα τόσο πολὺ τὸ ρόλο μου αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τότε καθόμην μόνιμα στὴν ὁδὸ Στοιχάκια!

— Κανένα ἄλλο ἔργο;

— Βέβαια, στὴν «Καινουργία ζωῆς» καὶ στὴν «Γρομμισμένη φωνή» οἱ κριτικοὶ μὲ ἔγραψαν τὰ καλύτερα λόγια...

— Μὲ τί ἀσχολεῖσθε ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο;

— Τὸ σπιτικό μου, τὴν οἰκογενεῖά μου καὶ τὸν Τραφόρο.

— Μελλοντικά σας σχέδια;

— Νὰ στεγνώσω τὸ θεατρὸ μου, νὰ γιορτάσω τὰ 30 χρόνια μου καὶ κατόπιν νὰ ἀποσυρθῶ ὁριστικά, ὅποτε θὰ σταματήσῃ νὰ γράφῃ τραγοῦδια καὶ ὁ Τραφόρος, ἀφοῦ ὁ στίχος του δὲν θὰ ἔχη πιά κανένα νόημα.

— Ποῖο εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα καὶ ποῖο τὸ μεγαλύτερο προτέρημα σας;

— Ἐχῶ ἕνα βασικὸ ἐλάττωμα: δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ ἀνεχθῶ στὸ σπῆτι μου μαγεύομαι. Θέλω πάντα νὰ μαγεύομαι μόνον μου.

— Νομίζω ἀκόμη, ὅτι δὲν ἔχω πάσει κανένα ἀπὸ τὰ ἐλάττωματά τοῦ θεάτρου καὶ ὅτι «εἶναι πάντα ἀπλή», ὅπως καὶ στὴ ζωῆ. «Ὅσο γιὰ τὸ προτέρημά μου, τὸ ξέρετε, νομίζω, πολὺ καλά...

Μαντεύετε, ἴσως, τί ἐννοεῖ ἡ δημοφιλὴς καλλιτέχνης: τὴν μεγάλη ἀπλοχρῆσά της. Μὲ τὴν παρὰ τὴν νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀδυνατοὺς, εἴχε... οἰμαῖε κυριολεκτικὰ τὸ σπῆτι της, ἀορίζοντας ἀπὸ ρούχα μέχρι οὐδὸς οὐδὸς!

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Ὁ αἰὶ ὄνι

ΑΘΗΝΑ· ΓΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Ἐνας ἐπὶ σκηνῆς μπεκρῆς πού δὲν πίνει εἰς τὴν ζωῆ.

Εἶναι ὁ πῶς ἀδίκῃ δυσφημισμένος ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ πλανήτου... Ἡ δημοφιλὴς θεατρικὴ προσωπικότης τοῦ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν ἀγρία καὶ τὴν συνεχῇ κροσσοκατάνυξι... Ἐνῶ ἡ πραγματικότης εἶναι ἐντελὲς διαφορετικὴ: Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς δὲν πίνει ποτὲ τοῦ! Διὰ τὴν δὲν πίνει ὅπως αὐτοδιδασκούμετος ἐπὶ σκηνῆς, ὅτι πίνει... Ἐνα-δὺο ποτηρῶν, συντηρητικὰ, νοικοκυρεμένα, κι' αὐτὸ, ἂν τύχῃ, ἂν βρεθῇ καμιά παρὰ, πού νὰ τὸν τραβήξῃ, σὲ καμιά ἀπὸ τίς γραφικὲς πολυάριθμες ταβέρνας τοῦ Χαλανδρίου, μὲ τὸ ἔξοχο κρασί καὶ τοὺς γαργαλιστικούς μεζέδες... Χαλανδριώτης γέννημα καὶ θρέμμα, ὁ Ὁρέστης Μακρῆς κατάφερε νὰ μὴ γίνῃ μπεκρῆς, μέσῃ στὴν πατρίδα τοῦ κρασιού... Εἶναι ἕνα κατόρθωμα αὐτό, πού πρέπει νὰ ἐκτιμηθῇ δέοντως... Ἀλλά, τότε, πὼς συνέβη νὰ δεθῇ τόσο ἀδιάσπαστα μὲ τὸ ρόλο τοῦ μπεκρῆ; Σύμπτωσις... Καὶ μὴ σύμπτωσις, πού ἀποδεικνύει γιὰ ἄλλη μιά φορά, ὅτι, ἰδίως στὸ θέατρο, ἄλλο εἶναι τὸ ξεκίνημα ἑνὸς καλλιτέχνη, κι' ἄλλο ἡ εξέλιξί του...

Γιὰ τὸ Ὁρέστης Μακρῆς ξεκίνησε γιὰ τὸν ὄρατο: Ψηλὸς, ὁμορφος ἄντρας, μὲ γλυκύτερη φωνή, ἦταν ὅτι ἐπρεπε γιὰ νὰ συνεχίσῃ στὴν ὀπερέττα τὴν καριέρα τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ Κορινιῶτη, τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ Ἐπιτροπάκη...

Ἐτσι, στὴ «Βασιλοπούλα τῆς Πλάκας», πού γράψαμε μαζί μὲ τὸν ἀξέχαστο Χρήστο Γιαννακόπουλο καὶ πού ἀνέδρα, τὸ 1932, στὸ «Κεντρικόν», ὁ Ὁρέστης Μακρῆς κρατοῦσε τὸ ρόλο τοῦ τενοροῦ! Καὶ τὸν ἐπαίει τόσο κομπισκὰ, χωρὶς ἴχνος «καρτεριστικῆς» ὕψης, πού κανεὶς δὲ θὰ ἤτανε δυνατόν νὰ μαντέψῃ πίσω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ καὶ ἐντελὸς ἀδιάδραστο τενορο, τὸν ἐτοιμαζόταν νὰ κατακτήσῃ ἔξ' ἐφόδου τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐτσι εἶναι: Εἶδε ὁ Μακρῆς, ὅτι ἡ δουλειὰ τοῦ τενοροῦ δὲν ἦταν καταπληκτικὰ ἀποδοτικὴ κι' οὐτε μποροῦσε νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μεγάλη δημοτικότητα καὶ κέρδη. Στὸ μεταξὺ, στίς παρὰς, συνήθιζε νὰ κἀν τὸ μπεκρῆ — νὰ μπερδεύῃ τίς λέξεις του, κουτώντας ἐκφραστικά τὰ χέρια του... Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἦταν ἐκπληκτικὴ! Κι' ἔτσι, μιά μέρα, ὁ Ὁρέστης Μακρῆς μετέφερε τὸ μπεκρῆ του, ἀπὸ τίς παρὰς, στὴ σκηνή, κι' ἐκεῖ τὸν σταθεροποίησε σὰν ἀδυνατὶκὸ τύπο πρώτης γραμμῆς, πού ἀγαπήθηκε καὶ ἀγαπιέται πάντα...

Ἀπὸ τότε ὁ Ὁρέστης Μακρῆς εἶναι ὁ γλυκύτερος μπεκρῆς τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Τὸν ἔχασε ἡ ὀπερέττα — πού ἄλλωστε, χάθηκε κι' ἡ ἴδία!... — καὶ τὸν κέρδισε ἡ ἐπιθεώρησις. Τὰ νοῦμε-

ρά του τὰ μπεκρήδικα εἶναι ἐπιτυχίες ἐκπληκτικῆς! Ποιὸς δὲ χειροκρότησε τὸν ἑκτακτὸ αὐτὸ μεθυμένο, πού περπατοῦσε τρικλίζοντας μὲ τὸ ἕνα χέρι πίσω στὴν πλάτη καὶ τὸ ἄλλο ἐμπρός, καὶ συνοδεύει μὲ τόσο εὐγλωττες κινήσεις τὸν δασκύλιον τὴν στραπατσαρισμένην ἐξ αἰτίας τοῦ μεθυστοῦ κουδέντα;...

Στὸ ρόλο τοῦ μεθυμένου, ὁ Ὁρέστης Μακρῆς εἶναι ἀνεπιφύλακτα ἀνυπερβλήτος! Τώρα θυμάμαι πόση ἐπιτυχία εἶχε στοὺς «Μποῦμ τῆς Ἀθήνας», μιά ὀπερέττα, πού ἐγράψαμε γιὰ τὸ θέατρο Μακρῆς στὸ «Ἀθηναῖον», τὸ 1935, ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος κι' ἐγώ. Ἐκανε ἕναν διαρκῆ, μεθυμένο πιανίστα, πού λεγόταν Ὁρέστης Μακρῆς καὶ σκόρπιζε ἀφάνταστο κέφι στοὺς θεατὰς... Νά, θυμάμαι ἕνα διάλογό του μὲ τὸν ἀξέχαστο Μίμη Κοκκίνη, πού σκόρπιζε ἀδίαστα γέλια:

— Εἶσαι στοῦπιδ στὸ μεθύσι!

— Ἐγώ! φώναζε ὁ Ὁρέστης Πλάνης καὶ συκοφαντία...

— Ἀμα δὲν εἶσαι, πὲς σιδε-ρόδρομος...

— Εὐκολώτατο!...

— Πέστο, ἀφοῦ εἶναι εὐκολο...

— Ἐπαιρνε φόρα ὁ Μακρῆς καὶ ξεκίναγε:

— Σιδ...!

Δὲν κατόφευε ὅμως νὰ πῇ παρακάτω.

— Πέστο!», ἐπέμενε ὁ Κοκκίνης...

Δεύτερη προσπάθεια:

— Σιδ...!

Κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποσες ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, εὗρεται τὴ λύσι, ὁ Μακρῆς:

— Πέντ-ἔξη βαγόνια κι' ἡ μηχανή!

Στοὺς «Μποῦμ τῆς Ἀθήνας», ὁ ἔξοχος μεθυμένος θυμὸς πάλι τὸ γλυκύτερο τενορο τῆς ὀπερέτας, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ:

Εἰν' ἡ ρεσινα ξανθὴ θηλυκὴ
τὸ πίνει σὲ ποτήρι

Θεατρικὲς πενιὲς

★ Ὁ κινηματογράφος «Ἀκαδημίας» τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους γινεταί ἐφέτος θέατρο. Ὁ θίασος κατρίζεται καὶ ὁ ἀνακοινωθὼν ἐν τῶς τῶν ἡμερῶν τὰ δόγματα τῶν ἡθοίων, πού θὰ τὸν ἀποτελέσουν.

★ Κατὰ τίς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονίας τὸ «Ἑλληνικὸ Λαϊκὸ Θέατρο» τοῦ Μανου Κατράκη θὰ βρισκεται στὴν Κύπρον προκειμένου νὰ δώσῃ μιά σειρά παραστάσεων στὴ Λευκωσία, στὴ Λάρνακα, στὴ Λεμεσό καὶ στὴν Ἀμμόχωστο. Τὸ συγκριτικὰ θὰ παρουσιάσῃ τὴν μεγάλη ἐφετηνὴ ἐπιτυχία τοῦ «Ὁ Πραγματευτής», πού παρακολούθησαν πάνω ἀπὸ 100.000 θεατὰς καὶ ἄλλες παλαιότερες ἐπιτυχίες τοῦ.

★ Στὸ θέατρο «Ἀμύρα» ὁ θίασος τῆς Σμαρούκας Γιούλη ἔδωσε τίς δοκιμὲς ρυθμὸ κανονικῆς παραστάσεως. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτεχνία θὰ παρουσιάσῃ ἀπὸ τὸ θέατρό της μὲ τὴν συνεργασία τοῦ Τζ. Καραουσὸ τοῦ ἔργου «Ἐνας ἀγνωστός».

★ Ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης ἀρχισε στὸ θέατρο «Ἀλφά» τίς δοκιμὲς τοῦ ἔργου τοῦ Μάξ Φρις «Τὸ σινικό τεῖχος». Τίς χορηγίες τοῦ ἔργου ἐπιτελεῖται ὁ Τάκης Βαρθολομαῖος. Τὸ θέατρο πλουτίστηκε μὲ νέα φωτιστικὰ μηχανήματα, πού θὰ δώσουν στὴν

Ὁ Ὁρέστης Μακρῆς.

κι' εἶναι στὸν ἔρωτα πολὺ βολικὸ καὶ δὲν χαλάει χατήρι.

Ἐχει μπεκρήδες ἀγνοῦς θαν- (μαστὲς) κι' ἔχει ἐρωμένους ἄμμο... Δὲν τοῦ ἐξήγησε ὅμως ποτέ, ὅπως καὶ γὰρ ἄμμο...

παρατάσει περισσότερη φαντασμαγορία.

★ Ὁ Γάλλος τραγουδιστὴς Ὑβ Μονταν δὲ ἔρρη στὴν Ἀθήνα τὸν προσεχὲς Ὀκτώβριο γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ μιά σειρά ἐμφανίσεων σὲ κοσμικὸ νυχτερινὸ κέντρο.

★ Ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη καὶ ὁ θίασός της ἀρχίζουν τίς δοκιμὲς τῆς κωμωδίας «Κυριακὴ στὴ Νέα Ὑόρκη» τοῦ Νόρμαν Κράσνα, μὲ τὸ ὅποιο θὰ κάνουν ἐνάρξη τὰ «Διόνυσια» τοῦ ἔργου θ' ἀνεβασθῇ μὲ σκηνοθεσία Μιχ. Μπαούλη καὶ σκηνογραφίαν Μ. Αγγελοπούλου. Τὰ ὅποια, πὰ μὲ τὸν θίασόν εἶναι ὁ Γιώργος Πάντζας, ὁ Κώστας Βουτσάς, ὁ Χρ. Πάρας, ὁ Π. Λεωκράτης, ὁ Κλ. Καραγιώργης, ὁ Τζόλη Γαρμπὴ, ἡ Ἀλίκη Ζαδερίνου κ.α.

★ Ἡ κυρία Κυβέλη εἶναι πιθανὸν νὰ κἀν μιά σειρά ἐμφανίσεων στὸ ἔργο τοῦ Ἀλέξη Πάρη «Τὸ γιοῦ τῆς Ἀφροδίτης», πού θ' ἀνεβασθῇ ἡ Βίλμα Κύρου στὸ θέατρο «Γιώργου Παπα».

★ Στὸ ἔργο αὐτό, τὸ ρόλο τῆς ἀγαπᾶς κωμωδίας θὰ παίξῃ ἡ κόρη τῆς διακεκριμένης πρωταγωνίστριας κ. Μιράντα. Ὅπως εἶναι γνωστὸ τὸ ἴδιον ἔργο θ' ἀνεβασθῇ στὸ «Δημοτικὸ Θέατρο» τοῦ Πειραιῶς, ὁ Βασίλης Διαμαντόπουλος.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ μόνος τρόπος θεραπείας
εἶναι ἡ ἐγχείρησις

Μιά άλλη επιπολοὺ τοῦ Ιουδαϊσμοῦ εἶναι ὅτι μπορεί νὰ διαχωρῆθῃ σὲ τέτοιο βαθμὶ, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωση ὅτι προκειμένη γιὰ ἔγκλημασιν. Δὲν εἶναι σπῆν, ἄλλωστε, νὰ εμφανισθῇ ἕνα Ιουδαϊσμὸν παντόχρονα μὲ μιὰ ἔγκλημασιν. Τοῖς Ιουδαϊσμοῖς ἐπιδοθεῖ τότε τὸ ἐμβόμι νὰ πῶν τὴν ζωτικὴν θέσιν μέσα στὴ μύηση. Στὴν προσπάθειαν αὐτὴν παρεμποδίζει τὶς συστατικὰς κινήσεις κατὰ τὸν το-

Τὰς οὐκ ἔχουσιν ὁμοῦ καὶ νομοθε-
τα, ποὺ ἐξελέσονται βραδύτατα
χωρὶς ἢ προκαλοῦν ἐνοχλήσει.
Στὴν περίπτωσηὶ αὐτῇ, ἀρκεῖ ἡ προ-
καλούμενη των, ποὺ πρῶτα
γίνεται τουλάχιστον μιὰ φορὰ τὸ
χρόνο.

Στο Λίσεμπορμ τὸ Ἦν. Πολιτικὴν διὰ δίδουα ἀδερφάκια τὸ Γκάρνι οὐτὸ Ἀόρρυ Χάτκινς ὑπῆσαν πρὸ ἡμερῶν μὲν τελευταία χειρουργικὴ ἐπέμβασις ἐπὶ τῇ σπονδυλικῇ στήλῃ, ποὺ θα τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ χρῶσιν στὲ ἐξῆς ἅν δὴν παῖδια καθ' ὅλα φυσιολογικά. Τὰ δύο ἀδέρφια γεννήθηκα τὸ 1956 ἐνωμένοι στὸ κάτω μέρος τῇ σπονδυλικῇ στήλῃ καὶ θὰ εἶχαν τὴν κακὴ μοῖρα, ποὺ γνώρισαν ὅλοι οἱ μέχρι σήμερα Σκιαιστοί, ἀν ἡ ἐπέμβασις δὲν εἶχε καὶν ἀλματώδεις προδόους, ποὺ τῇ ἐπιτρέπουσιν σήμερὰ νὰ μὲνίσιν ἐπὶ τῇ ἀπὸλυτῇ φυσιολογικῇ ζωῇ. Ὁ γὰρ ἡμῶν μαῖος αδελφός, τὸ Γκάρνι καὶ τὸ Ἀόρρυ ὠρίσαν, ὅταν ἦσαν μὲν 17 ἡμερῶν καὶ ἀπὸ τότε ὑπεβλήθησαν σὲ σειρά ἐχειρήσεων, ποὺ τοὺς διατήρησαν στὴ ζωὴ καὶ τοὺς κατέστησαν παῖδια ἀπὸλυτα φυσιολογικά.

Γι' αυτό, όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν σήμερα στο ότι δέν υπάρχει φαρμακευτική θεραπεία του ίνομύωματος. Μόνον ή έμμενη-λξηία μπορεί να σταματήσει την εξέλιξη του. Γι' αυτό, στις περι-

ὅ, ὅλες τις ἄλλες περιπτώσεις, ὁ σόνος τρόπος θεραπείας τοῦ ἰνομυώματος εἶναι ἡ χειρουργικὴ ἐξάφρσις του. Ὅσο ἐννοεῖται γιὰ τὴν αὐτὴν ἡ ἐγγύηση, τόσον μεγαλύστερος εἶναι ὁ ἐλάττωος τῆς ἐπιτυχίας. Ὅταν τὸ ἰνομύωμα παρουσιάσῃ μεγάλην ἀνάπτυξιν, ἐνδέχεται νὰ παρασθῇ ἀντικεινὸν ν' ἀφαιρεθῇ ἡ μήτρα ἢ καὶ οἱ ὠοθήκες. Γ' αὐτὸ, ἡ ἐγγύησις διαγιγνώσκῃ, ὅπως συμβαίνει καὶ μετὰ πολλὰς ἄλλας ἀσθένειας, ἔχει χειρουργοὺς σημασία.

Οι Ρώσοι ανακάλυψαν και έδο-
κίμασαν ένα νέο αντιβιοτικό, που
άνηκει στην κατηγορία της νεομυ-
κίνης. Το αντιβιοτικό αυτό προορι-
ζεται για τους ασθενείς, στους ο-
ποίους τα άλλα δεν έχουν επίδρα-
σι. Δεν παρουσιάζει παρενέργει-
ες και δίνει άριστα αποτελέσματα σ-
τις διάφορες παθήσεις, όπως της κολο-
εκτίλωσης, τις ασθένειες των μυ-
σικών και τις σηψαιμίες.

Τό παντοθενικόν ὀξύ, πού ἀνήκε
στὴν κατηγορία τῶν διαιτητικῶν
ἐστὶν ἀπαραίτητο γιὰ τὴ διατροφή
τῶν μαλλιών. Τὰ θυλακίδια τῶν
ἐμποδίζετο νὰ ποιοῦν τὸ πρόγραμμα
αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὀξέος. Τὸ πρόβλημα
αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ὀξέος ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση
τοῦ παντοθενικοῦ ὀξέος ἐπιβάρυνε
τὴν θυλακία καὶ τοῦτο ἐπὶ τῆς
διαιτήσεως τῶν ἐπιπεφαιδίων ἀδυνά-
του εἶναι νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν κόπο.
Βρίσκεται κυρίως στὸ ἐντόστιον τῶν
σφολινῶν, στὰ μὲν ἀποφολινισμένους
μητριάκκα (σιταῖρα, ρυζὶ) καὶ στὰ
κράκκα τοῦ αὐτοῦ.

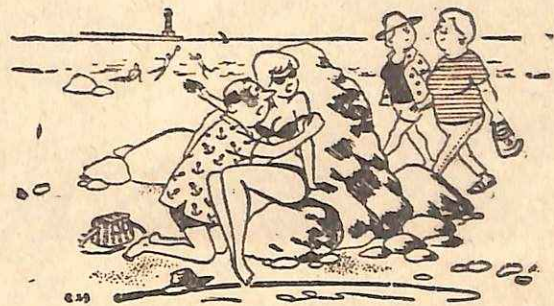
Τὰ δρέφν ἔχουν συνήθως ἀκό-
νιστη ἀνταπόψη. Κατὰ κανόνα
ἀνταπόψη τῶν ἀντικειμένων ἀπὸ
τοῦ μεγάλου καὶ σὲ μικρὸν ἀπὸ
τοῦ μικροῦ ἡ ταχύτης τῆς αὐθόνης χωρὶς
λόγους. Ἐξ ἄλλου, ἄλλοτε εἶναι ἐξ
ἁπλῶς κ' ἐπιφανειακῇ, σὲ τρόπο πο-
λύ ὅπως μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀντίτι-
θῃ κ' ἄλλοτε θεθεῖται καὶ λαχανι-
σμένη. «Ὅλα αὐτὰ εἶναι χωρὶς ἱ-
στορίας καὶ δὲν πρέπει ν' ἀντιστοι-
χίσῃ ὑπὲρ τῆς. Μὲ τὸν καιρὸ, ἡ ἀν-
ταπόψη τοῦ παιδιοῦ διορθοῦνται καὶ
γίνεται κανονικῇ.

Ὁ δόκτωρ Φλαϊτσερ ἐφαρμόζει τὴν

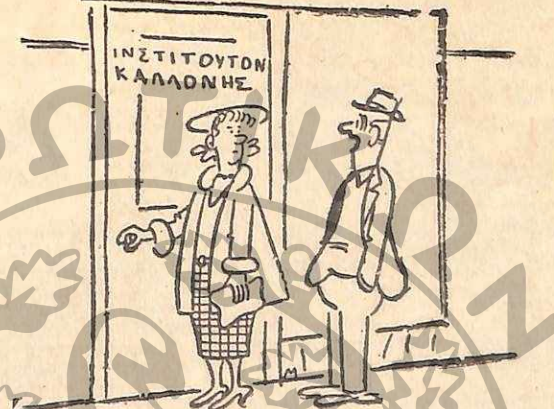
«Το 2003—δηλαδή ύστερα από έναν αιώνα— δε θα υπάρχουν πια άσφοστεις. Ο Άνθρωπος θα μπορεί να ζει μέχρι τα 150 χρόνια και δε θα είναι υποχρεωμένος πια να υποτάσσεται στους νόμους της κληρονομικότητας σε ότι αφορά το χρώμα του δέρματος. Θα μπορεί κανείς να αλλάξει χρώμα σύμφωνα με την εκλογή του. Με άλλα λόγια, ύστερα από εκατό χρόνια οι άνθρωποι θα μπορούν να πηγαίνουν σε ειδικά ινστιτούτα αισθητικής και θα γίνονται χιτρινοί, ερυθροδερμοί, μαυροί ή λευκοί κατά προτίμηση. Κάτι δηλαδή σχετικό με' εκείνο που κάνουν τώρα οι γυναίκες με τα μαλλιά τους. Στην εντυπωσιακή εκείνη εποχή ένας σύζυγος, που θα φεύγει το πρωί για το γραφείο του, αφήνοντας στο σπίτι τη σύζυγό του λευκή, δε θα αποκαλείται γυνώκοντας το μεσημέρι να δει να του ανοίγει την πόρτα μία..... νύμφα. Οι επαγγελματίες προβλεπουν ακόμη πως ύστερα από έναν αιώνα ο Άρης και η Σελήνη θα αποτελούν αποικίες της Γης και τα διαπλανητικά ταξίδια θα γίνονται πολύ άνετα.

Καὶ κατὰ ἄλλο εὐχάριστο: Κάθε μῆνα ποὺ θὰ πληρώνετε τὴ δόσιν σας, θάχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξαναθυμᾶστε τίς θανμάσιες ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδιοῦ σας!

—'Ο ἄνδρας μου δὲ μπόρεσε νὰοθῇ, γιατί πῆγε γιὰ ψάρεμα: «Σήμερα, Μάρθα μου, θὰ πιάσῃ ἕνα μεγάλο ψάρι!» μοῦ εἶπε, φεύγοντας!...

Δὲν πιστεύω στὰ θαύματα, Εὐρυδίκη!

—'Ασφαλῶς θὰ τὴν ἔπαιρνες μαζί σου, ἂν δὲ ἤμουν ἐγὼ ἐδῶ... "Εἰ...

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—'Ο άντρας μου! τραύλισε ή 'Υβόν, τρομοκρατημένη.

Ο ΑΝΡΙ ΣΑΒΑΛ ήταν ένας άντρας κάθε άλλο παρά έλκυστικός, με κοντά κι' άνακατεμένα μαλλιά, άταχτα φρύδια κι' άπεριποίητα γένεια. Ήταν λίγο καμπύρης κι' είχε φωνή αντιπαθητική, διαπεραστική.

Κι' όμως, κρατούσε τώρα στην άγκαλιά του μια όμορφη γυναίκα, που φαινόταν 10 χρόνια μεγαλύτερή του.

Μά είχε το λόγο της ή 'Υβόν να τον ένθαρρυνή... όπως αποκαλύφθηκε, όταν άνοιξε άσφικα ή πόρτα και ώρμησε μέσα στο δωμάτιο ένας κομπός νέος.

—'Ο άντρας μου!... τραύλισε ή 'Υβόν, τρομοκρατημένη.

—'Ο νέος της έριξε μια περιφρονητική ματιά κι' ύστερα στράφηκε άπειλητικά στο Σαβάλ. —'Οχι, Ζάκ! φώναξε με άγνώνια ή 'Υβόν. Δέν καταλαβαίνεις...

—Καταλαβαίνω πολύ καλά, πρόφερε σαρκαστικά ο νέος. Τί έχετε να πείτε σεις, κύριε; —'Ο Σαβάλ χαμογέλασε, με έκπληκτική άταραξία.

—'Εχω να πώ πολλά πράγματα, άπάντησε, με φωνή έντελώς άλλαγμένη. Καί, πρώτα απ' όλα, ότι δέν είσατε ο σύζυγος της κυρίας, αλλά ένας άπατεώνας, ένας έκδιστής! Πόσους άλλους άντρες μαθήσατε μ' αυτό το κόλπο σας;

—'Ο Ζάκ χλώμιασε.

—Δέ σας καταλαβαίνω, κύριε... τραύλισε.

—'Ο Σαβάλ φάνηκε ψηλότερος, τώρα που είχε χαθή έσφικα ή καμπούρα του.

—Χρησιμοποιούσατε για δόλωμα αυτή την κυρία, τη δθεν σύζυγό σας. Την πνάνετε 'έπ' αὐτοφώρω' μαζί με τους ανήτους, που παρέρυσε ως εδώ, και τους ζητούσατε χρήματα για αποζημίωση της 'ετιμής' σας. 'Εκείνοι πλήρωναν εύχαριστά, για ν' αποφύγουν το σκάνδαλο...

—'Ήταν ένα εύκολο κόλπο, για να καλοπερνάτε κι' οι δύο σας και να φτάνετε κομπόδεμα!

—Είσαατε... άστυνομικός; ρώτησε τρέμοντας ο Ζάκ.

—'Οχι, δέν είμαι άστυνομικός, άπάντησε ο Σαβάλ, ενώ συγχρόνως έβγαζε γρήγορα την περρούκα, τα ψευτικά γένεια και τα φρύδια του. Είμαι ο σύζυγος... ο πραγματικός σύζυγος της κυρίας!

—'Ανρί!... φώναξε ή 'Υβόν. 'Εσύ;... 'Επειτα από τόσα χρόνια...

—Δέν ξέρατε πός ήταν παντρεμένη ή 'Υβόν; συνέχισε ο Σαβάλ. Μά πιστεύω πός θα

ΑΠΑΤΗ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ!

το είχε πιά ξεχάσει κι' ή ίδια... Είχαμε παντρευτή πριν από 14 χρόνια. Τα δύο πρώτα χρόνια, ήμουν ευτυχισμένος. 'Υστερα με παράρησε, χωρίς προειδοποίηση. Ήξερα με ποιόν έφυγε... και τον λυπήθηκα, γιατί είχα καταλάβει πιά τί είδους γυναίκα ήταν πραγματικά. Είχα ανακαλύψει πώς μ' άπατούσε απ' την αρχή του γάμου μας.

—Μά, όταν εξακρίβωσα έπειτα ότι, φεύγοντας, είχε πάρει μαζί της σχεδόν όλη την περιουσία μου, μ' έπνιξε ή άγανάκτησι. Κι' ώρικήστικα να τί βρώ όπωρδήποτε και να την έκδικηθώ!

—'Εφυγα από το Παρίσι, όπως ήξερα πός είχε κάνει κι' εκείνη, κι' άρχισα να ψάχνω παντού... Έψαχνα, έψαχνα, 12 όλόκληρα χρόνια... Τέλος, εδώ και δύο βδομάδες, ξαναγύρισα στο Παρίσι, σχεδόν χωρίς έλπίδα πιά. Στο ταξίδι είχα πάρει φίλια μ' έναν άλλο επιβάτη, που με κάλεσε σ' ένα πάρτυ, στο σπίτι του. Με προειδοποίησε πός θα γνώριζε εκεί μια γυναίκα εξαιρετικά ένδιαφέρουσα και έλκυστική.

—'Πραγματικά, μου τη σύστησε... Ήταν εκείνη, που άναζητούσα τόσον καιρό: ή γυναίκα μου, ή 'Υβόν!

—'Καταλαβαίνετε με πόση δυσκολία μπόρεσα να συγκρατήσω τη μανία μου... 'Εκείνη δέ μ' άναγνώρισε. Της συστήθηκα με ψεύτικο όνομα. Κι' άλλωστε, από τότε, που είχα άρχισει τις έρευνές μου, είχα φροντίσει ν' αλλάξω όψη. Ή περρούκα κι' ή γενειάδα μου ήταν άριστουργηματικά φτιαγμένες. Καμπουριάλα και μιλούσα μ' αλλοιώτικη φωνή.

—'Πιστώνοντας τον πλούσιο, δέ δυσκολεύθηκα να την κάνω να ένδιαφερθή για μένα, κι' άς μ'ην είχα τίποτα το έλκυστικό... Σίγουρα, απ' την πρώτη άκομή γνωριμία μας, σας εί-

δοποίησε πός είχε ψαρέψει ένα καινούργιο θύμα!

—Δέν ήξερα τότε ποιά μορφή θα έπαιρνε ή έκδίκησί μου. Μά ήμουν βέβαιος πός θα εύρισκα τον καλύτερο τρόπο. Καί να πού με βοήθησε ή Τύχη!

—Σας λυπάμαι τώρα, κύριε, που θα πληρώσατε και σεις, μαζί της, αλλά δέ γίνεται άλλοιώς. Δέ μπορώ να καταγγείλω στην άστυνομία τον ένα απ' τους δύο σας μονάχα, χωρίς τον άλλο, Λυπάμαι...

Χαίρετσε με μια υπόκληση την 'Υβόν και το Ζάκ και τράβηξε πρός την πόρτα.

Τότε μόνο ο Ζάκ φάνηκε να συνέρεχεται απ' το σάστισμα του και να καταλαβαίνει την κατάσταση.

—Για το Θεό, κύριε! φώναξε. Σταθήτε μια στιγμή!

—'Ο Σαβάλ γύρισε και τον κύτταξε έρωτηματικά.

—Τί συμβαίνει;

—Δέ μπορείτε να το κάνετε, αυτό... πρόσθεσε ίκετευτικά ο νέος.

—Συμμερισθήκατε τις έπιτυχίες της 'Υβόν, είπε ψυχρά ο Σαβάλ. Είναι δικαίο να συμμερισθήτε και την τιμωρία της. Ή άστυνομία...

—Σας δίνω 50 χιλιάδες φράγκα! φώναξε ο Ζάκ, άρπάζοντάς την απ' το μπράτσο.

—Φαντάζεστε πός μπορείτε να μ' άγοράσετε τόσο εύκολα;...

—Πέστε μου, πόσα θέλετε; τραύλισε ο νέος, ίδρωμένος απ' την άγνώνια.

—'Ο Σαβάλ τον κύτταξε ένα λεπτό κι' ύστερα πρόφερε άργά:

—'Εκατόν πενήντα χιλιάδες. Τόσα θα μου δώσατε. Ξέρω πός έχετε μαζέψει πολλά χρήματα! 'Αλλιώς, πηγαίνω στην άστυνομία, τώρα άμέσως.

—Οέέ μου! Μά είναι αδύνατο! Δέ μπορώ...

—'Ο Σαβάλ άνασκήκωσε τους ώμους του κι' άπλωσε το χέρι του πρός το πόμολο της πόρτας.

—Σταθήτε! Θα πληρώσω... βόγγησε ο νέος.

Πλησίασε στο τραπέζι, έψαξε στην τσέπη του, έβγαλε ένα κορνέ των τσέκ και συμπλήρωσε ένα απ' αυτά, με χέρι, που έτρεμε. Τόδωσε στον 'Ανρί Σαβάλ κι' ύστερα, χωρίς άλλη λέξη, βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο.

Μόλις είχε κλείσει πίσω του ή πόρτα, ή 'Υβόν έπεσε στην άγκαλιά του Σαβάλ.

—'Ω, 'Ανρί, ήσουν θαυμάσιος! φώναξε.

—'Οχι τόσο, είπε εκείνος ειρωνικά. 'Αλλ' είχα να κάνω, εύτυχώς, μ' ένα βλάκα! Δέ σκέφθηκε πός, κι' αν άκόμα μου είχε ζητήσει λεφτά — πράγμα που δέν το είχε κάνει άκόμα — δέ θα μπορούσα να τον καταγγείλω, χωρίς να χω μάρτυρες για να το άποδείξω!

—'Πάντως, τον ξεφορτώθηκες τώρα, 'Υβόν. Θα πάρω έγω τη θέση του και σέ βεβαιώνω πός θα, τα καταφέρω πολύ καλύτερα!

—'Ερρίξε μια ματιά στο τσέκ που κρατούσε.

—'Εκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα, είπε με ίκανοποίηση.

—'Από μισά για τον καθένα μας, πρόσθεσε ή 'Υβόν.

—'Ο Σαβάλ χαμογέλασε. Τη φίλησε και της ουρμούρισε:

—Θάθελα νάδλεπα τί μούτρα θάκανε ο καυμένος ο Ζάκ, αν μάθαινε πός δέν παντρευτήκες ποτέ σου!

ΛΕΛΙ ΧΑΛΒΑΡΝΤ

©

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ

Στο σπίτι του γνωστού 'Αγγλου δημοσίου γράφου Λόγκαν Γκούρ Λαίυ μπήκαν κλέφτες και το άδειασαν από κάθε πολύτιμο αντικείμενο, κυριολεκτικά «μπροστά στα μάτια» του ιδιοκτήτη του.

—'Τον είχαν δώσει και τον είχαν φιμώσει! θά σκεφθήτε σεις. Μά δέν είναι έτσι. 'Ενώ οι κλέφτες «καθόριζαν» το σπίτι, ο Λόγκαν χαμογελούσε και έδινε πνευματώδεις άπάντησεις από την όθον της τηλεόρασης. Την ώρα της κλοπής ο δημοσιογράφος έπαιρνε μέρος σε μια έκπομπη τηλεόρασης και οι κλέφτες για να μπόρεσουν να δουλέψουν με την ησυχία τους, είχαν άνοίξει τη συσκευή που ύπνησε στο σπίτι κα «δουλεύοντας» άνετα, παρακολουθώντας συγχρόνως τον Λόγκαν στην όθον και ασφαλώς διασκεδάζοντας για τη σύμπτωση.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ή προτίμησι τών θηρίων για τα μικρά του άνδραπου

ΣΤΗ ζούγκλα της Κελέδης, που είναι μιά από τις νήσους του μαλαϊκού 'Αρχιπελάγους, βρέθηκε πριν από λίγο καιρό ένα παιδάκι 3 χρόνων, που το είχε άπαγάγει μιά άγέλη χιμπαντζήδων, όταν ήταν μωρό. Μιά από τις θηλυκές αυτής της άγέλης το υιοθέτησε και το θήλασε σαν να ήταν δικό της παιδί. 'Αλλ' οι χωρικοί, που είχαν άντιληφθή αυτή την άπαγωγή, κατάδωξαν αυτή την άγέλη και ή χιμπαντζίνα άναγκάστηκε, στο τέλος, να εγκαταλείψη αυτό το παιδάκι που έζησε από τότε μέσα στη ζούγκλα περπατώντας με τα τέσσερα και τρεφόμενο με καρπούς. Το παιδάκι βρίσκεται τώρα υπό την επίβλεψη των έπιστημόνων του πανεπιστημίου της Βομβάης, που προσπαθούν να το κάνουν να ξεχάσει τις συνθήκες που είδε αποχτήρει στη ζούγκλα και να το μεταβάλουν σε άνθρωπο όν.

Οι έπιστημονες αυτοί έχουν άποδώσει στην κοινωνία των ανθρώπων πριν από μερικά χρόνια και ένα άλλο παιδάκι, που είχε μεγαλώσει κοντά σε λίκους.

Τα παιδιά αυτά δέν είναι τα μόνα που μεγάλωσαν κοντά σε άγρια ζώα. 'Υπολογίζεται ότι, μέσα σε 3 αιώνες, τα «παιδιά της ζούγκλας» όπως έχουν αποκληθή, ξεπερνούν τα τριάντα.

Οι τριάντα αυτές περιπτώσεις έδειξαν ότι το μυαλό του ανθρώπου δέν άναπτύσσεται παρά μόνο κοντά σε άλλα ανθρώπινα όντα.

—'Ενα παιδί, τουαντίον, που ζή μαζί με ζώα, αποκτά τις συνθήκες τους και το μυαλό του δέν ξεπερνάει το επίπεδο των τετραπόδων συντρόφων του. Περπατάει, έξ άλλου, με τα τέσσερα και βγάει άναρθηκες κορώνες, θά χρειασθή δέ μεγάλας κόπες κατόπιν για να μωρύνει να μιλήσει.

Κατά το 1724, βρέθηκε κοντά στο 'Αννόβερο, ένα παιδάκι, που ζούσε μέσα στο δάσος, τρώγοντας φλοιούς δέντρων και χόρτα. Το μετέφεραν σ' ένα άσπλο, όπου έζησε ως την ηλικία των 80 χρόνων. 'Αλλά, παρά τις προσπάθειες των έπιστημόνων του ίδιου είδους, δέν κατάφερε ποτέ να μιλήσει.

Λίγα χρόνια άργότερα το 1731, ένας Γάλλος κυνηγός βρήκε σ' ένα δάσος μιά νέα όλότελα γυνή. —'Ετρεχε σαν λαρκάκι και τρεφόταν με δατοράχια και σαύρες. Την πήγαν σ' ένα μοναστήρι, όπου έδειξε γρήγορα μεγάλη ευφυία και δέν άργησε να προσαρμοσθή στην καινούργια της ζωή. —'Εμαθε έπληρη μιλήσει, άν και με κάποια δυσκολία. —'Αργότερα, θηλήθηκε μερικά πράγματα από το παρελθόν της. Είχε ζήσει μέσα σε μιά χωριάτικη καλύβα. —'Επειτα βρέθηκε σ' ένα δάσος. —'Εκεί την έπισκεπτόταν συχνά μιά μυστηριώδης γυναίκα, που την έμαθε να τρεφάται με τα δατοράχια ενός έλους και τις σαύρες που έτρεφαν άνάμεσα στις πέτρες. —'Η νέα αυτή έγινε άργότερα μοναχή και παρομοιάζε τότε τη μυστηριώδη γυναίκα, που την έπισκεπτόταν στο δάσος με την Παναγία.

ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΘΑΡΙΣΗ ΑΜΕΣΩΣ!

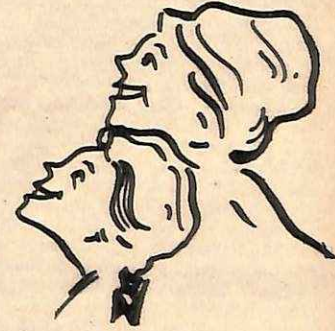
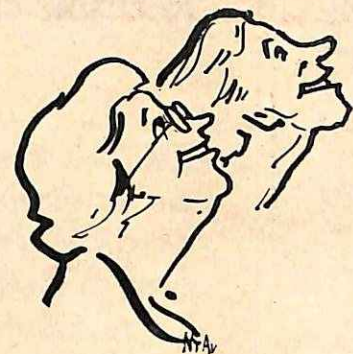
ΠΟΙΟΣ;

Το δαυματοουργό

Z 14!

ΠΟΙΟΝ;

Κάθε είδους λεκέ!

ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ

...παλαιούς και νέους λεκέδες, από φρούτα, κρασί, μελάνι, βερνίκι, λάδι, τροφές, χρώματα, γάλα, καλλυντικά...

ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

...χαλιά, κουβέρτες, γραβδάτες, κοστούμια, φορέματα, συνθετικά, (περλόν, νάυλον, κ. ά.) πλεκτά, μάλλινα...

ΓΚΙΚΑ

Ή χρήσις του είναι άπλουστάτη: 'Απλώνετε πάνω στο λεκέ λίγο Z 14, αφήνετε να ξεραθή και κατόπιν θουρτίζετε. Θα διαπισώσετε άμέσως ότι ο λεκές έξηφανίσθη χωρίς να άφήση ούτε ίχνος.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Χονδρικοί πωλήσεις: ΧΡ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ Ε.Π.Ε., ΞΟΥΘΟΥ 8, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 523.464

Περισσότερο κοντινή σε μ'ας είναι ή περιπέτεια του παιδιού που έμεινε γνωστό ως Γκασπάρ Χάουζερ.

Το παιδί αυτό το βρήκαν το 1828 στο δάσος κοντά στη Νυρεμβέργη. Φαινόταν ως 17 χρόνων, αλλ' ήταν έξαιρετικά αδύνατο. Ήξερε ελάχιστα μόνο λέξεις, αλλά κατάφερε να γράψη το όνομά του: Γκασπάρ Χάουζερ. —'Όταν το βρήκαν, περπατούσε με τα τέσσερα. 'Αργότερα έμαθε να περπατά με τα δύο του πόδια. 'Αλλά δέν κατάφερε ποτέ να τρέξει.

Φαίνεται πιθανόν ότι το παιδί αυτό το εγκατέλειψαν μέσα στο δάσος κάποιος μεγάλος, γιατί σιγά σιγά άρχισε να θιμάται μερικά πράγματα από το παρελθόν του. Περιέγραφε ίδιος με μεγάλη ακρίβεια μιά πέτρινα ενός μεγάλου,

που δέν ήταν άλλο από το δονηκό ανάκτορο της Βάδης. Κυκλοφόρησε αυτή ή φήμη πός το παιδί αυτό ήταν ο νόμιμος διάδοχος του μεγάλου δονηκού της Βάδης, που τον παραμόρφισε μιά από τις ενοχόμενες του δούκα, για να δάλη στη θέση του το γιό της. Κι' οι φίμες αυτές δέν άργησαν να επιδραστηθούν με τον πιο τραγικό τρόπο. Το παιδί αυτό, όπως είπαμε, είχε άρχισει να περιγράφει με αξιοθαύμαστη άριότητα μιά πέτρινα του δονηκού ανακτόρου της Βάδης. Λίγο καιρό άργότερα, βρέθηκε δολοφονημένο, μ' ένα μαχαίρι άνάμεσα στις άμοσλάτες.

Πριν από μερικά χρόνια, έξ άλλου, μερικοί κυνηγοί είχαν πάρει στο δάσος τη- Μιντναχόφ ('Ινδία) δύο κοριτσάκια, το ένα έπτά και το άλλο τριών χρόνων. Τα κοριτσά-

κια αυτά ζούσαν μαζί μ' ένα κοπάδι λίκων κι' είχαν πάρει όλες τις συνθήκες τους. Περπατούσαν με τα τέσσερα, έτρωγαν άπό κρέας και κοιμόνταν άνάσκελα. Χρειάστη κε καιρός, για να τα μάθουν να περπατούν όρθια και να τρώουν μαγειρεμένα φαγητά. 'Αλλ' ή καινούργια ζωή τους έπέδρασε στην ύγεια τους. 'Αρρώστησαν και πέθαναν το μικρότερο σε ηλικία τεσσάρων χρόνων και το μεγαλύτερο όκτω.

Πολλά άλλα παιδιά έζησαν σε άγρία κατάσταση ή άνατοφρηαν από ζώα. Το αξιοσημείωτο είναι ότι άιμοδιψή θηρία, όπως οι λύκοι ή οι άρκτοι, δέχθηκαν ιδιαίτερη άγάπη για τα μικρά του ανθρώπου και τα θηλάζουν με στοργή σαν να ήταν δικά τους παιδιά.

Η ΑΝΑΤΙΝΑΞΙ ΤΟΥ ΝΩ'Υ'ΕΝΚΙΡΧΕΝ

Ο μοιραίος μετρητής του αερίοφωτος

ΠΡΟΣ τὰ βορειοανατολικά του Σααρμπρούκεν, απλώνεται το μεγάλο βιομηχανικό κέντρο του Νωένκίρχεν, με τις δεκάδες τών υψικαμίνων και τών εργοστασίων του.

Στα εργοστάσια αυτά η εργασία συνεχίζεται ημέρα και νύχτα. Κάθε εξάωρο, μια καινούργια βάρδια εργατών έρχεται να αντικαταστήσει την προηγούμενη.

Έτσι, είχε γίνει και τη 10η Φεβρουαρίου του 1934. Στις έξι το βράδυ, οι δρόμοι της μεγάλης βιομηχανικής πόλεως πλημμύρισαν από ένα πλήθος εργατών, που γύριζαν στα σπίτια τους ή πήγαιναν να πιούν μερικά ποτήρια μπύρας στα γειτονικά καπηλιά. Μέσα στα εργοστάσια, η εργασία συνεχιζόταν πάντα, χωρίς διακοπή.

Ξαφνικά, ένας τρομακτικός θόρυβος δόνησε την ατμόσφαιρα. Κι' εκείνοι, που βρίσκονταν στους δρόμους, είδαν έναν πελώριο πυροακτωμένο όγκο, που σκόρπιζε ένα πλήθος σπινθήρες γύρω του, ν' ανεβαίνει πολύ ψηλά στον ουρανό. Κατόπιν, ο όγκος αυτός, που έμοιαζε σαν ένα φωτεινό μετέωρο, άρχισε να πέφτει με όρμη προς τη γη.

Ένας καινούργιος κρότος ακούστηκε τότε κι' η ατμόσφαιρα γέμισε από σπινθήρες.

Ένα λεπτό αργότερα, όλη η πόλη είχε βυθιστεί στο σκοτάδι. Για αρκετή ώρα, κανείς δεν ήξερε τί είχε συμβεί κι' οι άνθρωποι έτρεχαν πανικόβλητοι στους δρόμους, ξεφωνίζοντας από τη φρίκη και τον τρόμο τους.

Μόνο μία συνοικία της πόλεως ήταν ήρεμη. Εκεί βασίλευε η σιωπή και ο θάνατος.

Ήταν η συνοικία όπου είχε πέσει ο πυροακτωμένος όγκος.

Αλλά τί είχε συμβεί;

Το 1930, το συμβούλιο των υψικαμίνων του Νωένκίρχεν, για να μετριάσει τα έξοδα παραγωγής, είχε αποφασίσει να εκμεταλλευθεί το αέριο, που παρήγεται από το χρησιμοποιούμενο στις υψικαμίνους κώκ. Έγκατέστησε, λοιπόν, ένα εργοστάσιο αερίοφωτος, που προφοδοτούσε όλη τη γύρω περιφέρεια μέχρι του Σααρμπρούκεν.

Ένας από τους χαλυβδίνους μετρητές του εργοστασίου είχε εκσφενδονισθεί τώρα στον αέρα κι' είχε πέσει με όρμη πάνω σε μία συνοικία της πόλεως.

Ο μετρητής αυτός είχε ύψος 80 μέτρων, διάμετρο 45 μέτρων και μπάρισκες και περιλάμβανε 120.000 κυβικά μέτρα αερίου.

Κατά τη στιγμή της εκσφενδονίσεως περιείχε μόνο 25.000 κυβικά μέτρα αερίου, που φαίνεται, ότι ήρθαν σε επαφή με τα στρώματα του αερίου, που βρίσκονταν στο επάνω μέρος του και ανεφλέγησαν.

Πώς έγινε αυτή η έπαφη; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ.

Πριν από τη μεγάλη έκρηξη, ακούστηκε μία άλλη πολύ μικρότερη, ασήμαντη σχεδόν. Μερικοί εργάτες είδαν ταυτόχρονα μία κυματώδη φλόγα να τρέχει κατά μή-

κος του μετρητού.

Είναι πιθανόν, ότι το στεγανό φράγμα του μετρητού, που ανέβαινε αυτόματα, ανάλογα με την ποσότητα του αερίου, που συγκεντρωνόταν βαθμιαία στο κα-συγκεντρωνόταν βαθμιαία στο κα-συγκεντρωνόταν βαθμιαία στο κα-

τάπητο μέρος του, είχε κάποιο μικρό χάσμα. Έτσι, έγινε η έπαφη του αερίου με τον ατμοσφαιρικό αέρα και ακολουθήσε η σφαιρική αέρα και ακολουθήσε η ανάφλεξη και η εκσφενδόνιση του μετρητού.

Τα πυροακτωμένα κομμάτια του σκέπαζαν τώρα μιά έκταση διαμέτρου 400 περίπου μέτρων. Και, κάτω απ' αυτά, υπήρχαν σπινίτια, που είχαν μεταβληθεί σε έρειπια και άνθρωποι, που είχαν ποταμοποιηθεί... Ίσως ανάμεσα σ' αυτούς βρίσκονταν και μερικοί, που ζούσαν άκαη και είχαν μόνο τραυματισθή.

Αλλοίμονο! Οι εργασίες της διασώσεως άρχισαν μόλις έπειτα από τρεις ώρες.

Γιατί τα συντρίμματα του μετρητού, πέφτοντας με όρμη, είχαν καταστρέψει ένα μέρος του ηλεκτρικού εργοστασίου της πόλεως και δολοκλήρη η πόλις είχε βυθιστεί τώρα στο σκοτάδι.

Όταν, τέλος, κατόρθωσαν ν' αναστήσουν τα πυροακτωμένα συντρίμματα του μετρητού και να έρευνουν ανάμεσα στα έρειπια των σπινθίων, που είχαν καταπλακώσει, έβγαλαν από κει 63 νεκρούς και 345 τραυματίες, κατά το πλείστον γυναίκες και παιδιά.

Οι περισσότεροι από τους τραυματίες αυτούς πέθαναν κατά τις επόμενες μέρες. Έτσι, ο συνολικός αριθμός των νεκρών ξεπέρασε τους διακοσμούς. Πολλοί άλλοι έμειναν ανάπηροι...

Λίγο καιρό αργότερα, η έκρηξη του μετρητού του Νωένκίρχεν, άποδόθηκε σε σαμπωτάζ. Αλλά ποιείς δεν έμαθε ποτέ ούτε ποιά έλασαν οι δράστες, ούτε ποιά έλατρησαν τους είχαν ώθησει στην εγκληματική πράξη τους.

Ο Ο

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Ο Μπενάρ Έζλ, ένας νεαρός Γάλλος καθηγητής, που συνελήφθη για απόπειρα κλοπής στο Μόντε Κάρλο, όταν ήρθε η ώρα για να βγεί από τη φυλακή, αφού εξέτισε τη σύντομη ποινή του, έζησε μία αίσθηση στο διεθνές της, ζητώντας να του επιτρέψουν να παραμείνει στην πατρίδα του.

Ο Μπενάρ Έζλ, ένας νεαρός Γάλλος καθηγητής, που συνελήφθη για απόπειρα κλοπής στο Μόντε Κάρλο, όταν ήρθε η ώρα για να βγεί από τη φυλακή, αφού εξέτισε τη σύντομη ποινή του, έζησε μία αίσθηση στο διεθνές της, ζητώντας να του επιτρέψουν να παραμείνει στην πατρίδα του. Ο Μπενάρ Έζλ, ένας νεαρός Γάλλος καθηγητής, που συνελήφθη για απόπειρα κλοπής στο Μόντε Κάρλο, όταν ήρθε η ώρα για να βγεί από τη φυλακή, αφού εξέτισε τη σύντομη ποινή του, έζησε μία αίσθηση στο διεθνές της, ζητώντας να του επιτρέψουν να παραμείνει στην πατρίδα του.

Διά την διατροφή
του παιδιού σας
και όλης της
οικογενείας σας
χρησιμοποιήσατε...

ΚΟΥΙΚ-ΛΕ

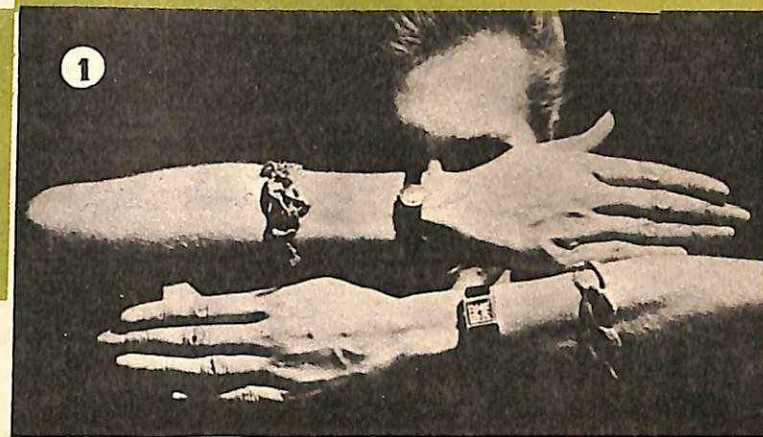
ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΛΑ
ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ
ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- ★ **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ** εις ποιότητα. Περιέχει όλες τις βιταμίνες και τα συστατικά του πλέον έκλεκτου γάλακτος. Είναι τελείως παστεριωμένον.
- ★ **ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΛΑ.** Ένα κουτί ΚΟΥΙΚ-ΛΕ τών 300 γραμμ. / δρχ. 17,60 / αποδίδει όσα ποτήρια διαλελυμένον γάλα δίδουν 5 μεγάλα κουτιά έβαπορέ τών 410 γραμμ. έκαστον.
- ★ **ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΛΑ.** Διαλυείται εύκολα σε χλιαρό νερό και χρησιμοποιείτε ανά πάσαν στιγμή, ως ρόφημα και διά την παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων κλπ.

ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΚΟΥΙΚ-ΛΕ - ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

Προϊόν του φημισμένου εργοστασίου
FRANCO-LAIT που αποτελεί

ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ & ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
Γεν. Αντιπρ. ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, ΑΙΟΛΟΥ 78, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 226.383

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ για τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια

Οι νέες τάσεις τῆς μόδας

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

Μπορεί να είναι από λευκό χρυσάφι για τὸ βράδυ ἢ ἀπὸ κίτρινο για τὴν ἡμέρα. Μία ξεχωριστὴ περίπτωση ἀποτελεῖ τὸ βραχιόλι ἀπὸ μαργαριτάρια. Ἀν ἔχη μιά σειρά ἢ καὶ δύο σειρές - με κλείσιμο χρυσὸ με μαργαριτάρια ἢ ἀπλῶς χρυσό, εἶναι κατάλληλο καὶ για τὴν ἡμέρα.

★ Ἀν τὰ μαργαριτάρια εἶναι σὲ τρεῖς σειρές, με κλείσιμο ἀπὸ διαμάντια, τότε τὸ βραχιόλι εἶναι ἀπεκλειστικὰ βραδυνό.

★ Δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας τὰ «αἰγυπτιακά» καὶ τὰ «ρωμαϊκά» βραχιόλια, ποὺ φοριοῦνται σχεδὸν στὸν ἀγκῶνα. Δὲν εἶναι τῆς μόδας τὰ βραχιολάκια με τὰ κρεμαστά στολίσια καὶ τὰ μενταγιόν (μ' ἕνα τέτοιο μπορεῖτε νὰ στολίσετε μόνο ἕνα ρολογάκι τῆς τσέπης).

Σημειώσατε: Ἀν δὲν ἔχετε λεπτὸ καρπὸ, ν' ἀποφεύγετε τὰ μεγάλα βραχιόλια καὶ γενικὰ ἐκεῖνα ποὺ τραβῶν τὸ βλέμμα.

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

Τὸ κολλίε ἀπὸ μαργαριτάρια ἔχει κατὰ προτίμησιν τρεῖς σειρές. Ὁ πῖο κλασσικὸς τύπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου τὰ πῖο χοντρά μαργαριτάρια τοποθετοῦνται μπροστὰ καὶ μικραίνουν βαθμιαία πρὸς τὰ πίσω. Πῖο μοντέρνα εἶναι ὅμως ἡ σειρά ἀπὸ μαργαριτάρια στὸ ἴδιο μέγεθος.

Οἱ τύποι τῶν μαργαριταριῶν εἶναι οὐσιαστικὰ τρεῖς: Τὰ ἀνατολίτικα ἢ φυσικά. Τὰ καλλιεργημένα μαργαριτάρια, ποὺ ἔρχονται πάντα ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία. Καὶ τέλος, τὰ μαργαριτάρια «μιμητικά» ποὺ παράγονται βιομηχανικὰ.

Εκτός ἀπὸ τὸ μαργαριταρένιο κολλίε, πῖο μοντέρνα τάσι εἶναι νὰ στολίσεται τὸ ντεκολτέ, μ' ἕνα μικρὸ κόσμημα ἢ με μιά πέτρα με ἀπλούστατο δέσιμο, ποὺ κρεμοῦνται, φυσικὰ, ἀπὸ μιά λεπτὴ αλυσίδα.

Στὸ ἄλλο χεῖρ τῆς δειχνεῖ ἕνα βραχιόλι, ποὺ ἡ ἐργασία του θυμίζει τὰ παραδοσιακά βενετσιάνικα κοσμήματα. Εἶναι ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι καὶ μπλε σμαλτό.

Στὰ δαχτυλίδια δειχνεῖ πέντε νεανικά δαχτυλίδια. Δαχτυλίδι γιὰ τὸ μικρὸ δαχτυλὸ ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι με μιά σκληρὴ πέτρα, προεξέχουσα. Δαχτυλίδι με τριγωνικὴ πέτρα δαχτυλίδι — κρικός ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι καὶ μπλε σμαλτό καὶ δαχτυλίδι με μεγάλη σκληρὴ πέτρα δεμένη πάνω σὲ κίτρινο χρυσάφι.

Ἡ δευτέρη κοπέλλα κρατᾷ στὸ χεῖρ τῆς ἕνα βραδυνὸ κόσμημα ἀπὸ λευκὸ χρυσάφι με μιά ξεχωριστὴ ἐπεξεργασία, ποὺ τὸ κάνει πολὺ ἀπλὸ καὶ κομψό. Στὸ μικρὸ δαχτυλὸ φορεῖ ἕνα δαχτυλίδι με κρικούς ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι. Στὸν καρπὸ ἔχει ἐπὶ πῖο μικρὸ ρολοὶ τοῦ κόσμου με μπροσέλε ἀπὸ λευκὸ χρυσάφι καὶ διαμάντια.

Στὸ λαιμὸ ἔχει τρεῖς σειρές ἀπὸ μαργαριτάρια με φερμουάρ ἀπὸ διαμάντια.

Ένα κολλίε καὶ ἕνα ρολοὶ ποὺ παρουσιάζουν τὶς νέες τάσεις.

Σημειώσατε: Ἡ μελαχροινὴ γυναίκα με τὴν σκούρα ἐπιδερμίδα πρέπει νὰ προτιμᾷ ἕνα κολλίε με ἀνταύγειες ἀχρὸόχρωες. Ἀντίετα ἡ ξανθεὴ θὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ λευκὸ δέρμα τῆς με μαργαριτάρια, ποὺ θὰ ἔχουν ἀνταύγειες λευκές καὶ ἀσημένιες.

1.—Ρολόγια καὶ βραχιόλια τῆς ἡμέρας

Στὸ ἐπάνω χεῖρ ἕνα πρωτότυπο βραχιόλι ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι. Με τοὺς ἀκκονιστοὺς κρικούς, ποὺ τὸ συνδέουν θυμίζει μερικά ἐργα τῆς σύγχρονης γλυπτικῆς.

Στὸν καρπὸ ἕνα χρυσὸ ἀπογευματινὸ ρολοὶ σὲ στυλ πῖο σπῶρ, παρ' ὅλο ποὺ τὸ μαῦρο λαυράκι καὶ ἡ χρυσὴ «κῆσα» τοῦ τὸ κάνουν κατάλληλο γιὰ ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας. Στὸ δεύτερο χεῖρ ἕνα βραχιόλι σὲ κλασσικὸ σχῆμα, ἀλλὰ «δουλεμένο» με τρόπο ἀσυνηθιστό, δηλαδή με ἐναλλάσσόμενους κρικούς στιλπνοὺς καὶ μὰτ.

Μιά καινούργια νέτα στὰ ρολόγια τῆς ἡμέρας

Τὸ τετράγωνο ρολοὶ, ποὺ φορεῖται στὸν καρπὸ. Εἶναι πολὺ μοντέρνο καὶ ἔχει στενὸ χρυσὸ πλαίσιο.

Τὸ στρογγυλὸ σχῆμα, ποὺ εἶναι καὶ τὸ πῖο κλασσικὸ, εἶναι γιὰ τὰ πολὺ χαμηλὰ ρολόγια.

2.—Παραμυθένια ρολόγια καὶ νεανικά δαχτυλίδια

Ἡ πρώτη κοπέλλα δειχνεῖ ἕνα ρολοὶ ἀπὸ τὰ πῖο κομψά, ποὺ ὑπάρχουν. Εἶναι ἀπὸ λευκὸ χρυσάφι, πολὺ χαμηλὸ με τὸ μπροσέλε σὲ ὁμοιο με τὴν «κῆσα». Ἐστὶ ποὺ νὰ δημιουργοῦν ἕνα μοναδικὸ σῶμα, με πολὺ ἀρμονικὸ ἀποτελέσμα.

Στὸ ἄλλο χεῖρ τῆς δειχνεῖ ἕνα βραχιόλι, ποὺ ἡ ἐργασία του θυμίζει τὰ παραδοσιακά βενετσιάνικα κοσμήματα. Εἶναι ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι καὶ μπλε σμαλτό.

Στὰ δαχτυλίδια δειχνεῖ πέντε νεανικά δαχτυλίδια. Δαχτυλίδι γιὰ τὸ μικρὸ δαχτυλὸ ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι με μιά σκληρὴ πέτρα, προεξέχουσα. Δαχτυλίδι με τριγωνικὴ πέτρα δαχτυλίδι — κρικός ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι καὶ μπλε σμαλτό καὶ δαχτυλίδι με μεγάλη σκληρὴ πέτρα δεμένη πάνω σὲ κίτρινο χρυσάφι.

Ἡ δευτέρη κοπέλλα κρατᾷ στὸ χεῖρ τῆς ἕνα βραδυνὸ κόσμημα ἀπὸ λευκὸ χρυσάφι με μιά ξεχωριστὴ ἐπεξεργασία, ποὺ τὸ κάνει πολὺ ἀπλὸ καὶ κομψό. Στὸ μικρὸ δαχτυλὸ φορεῖ ἕνα δαχτυλίδι με κρικούς ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι. Στὸν καρπὸ ἔχει ἐπὶ πῖο μικρὸ ρολοὶ τοῦ κόσμου με μπροσέλε ἀπὸ λευκὸ χρυσάφι καὶ διαμάντια.

Στὸ λαιμὸ ἔχει τρεῖς σειρές ἀπὸ μαργαριτάρια με φερμουάρ ἀπὸ διαμάντια.

Ένα κολλίε καὶ ἕνα ρολοὶ ποὺ παρουσιάζουν τὶς νέες τάσεις.

Τὸ κολλίε ἀποτελεῖται ἀπὸ μαργαριτάρια με ἀξιόλογο μέγεθος. Καὶ τὸ μαῦρος τὸ κολλίε καθρεφτίζει μιά μοντέρνα τάσι. Τὸ ρολοὶ ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι εἶναι πολὺ χαμηλὸ, μόλις ἐνάμισι χιλιοστὸ καὶ τὸ πλαίσιο τοῦ εἶναι στολισμένο με ρομπινία.

Η ΚΟΜΨΗ γυναίκα θὰ φορᾷ τὸ φθινόπωρο, τοῦ 1963 τοῦλάχιστον ἕνα κόσμημα. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ξέρετε ὅτι:

★ Ἡ καρφίτσα ἔχει σχῆμα τὰ ἀκανόνιστα καὶ τὸ χρυσάφι τῆς φαίνεται σὰν ὕψωμα.

★ Τὸ δαχτυλίδι. Ἐχει μόνο μιά πέτρα. Οἱ πῖο μοντέρνες εἶναι τὸ διαμάντι καὶ τὸ τουρκουάζ.

★ Τὸ ρολοὶ εἶναι συχνὰ τετράγωνο καὶ τὰ πῖο πολυτίμητα ρολόγια εἶναι χαμηλά, σὰν ἕνα φύλλο.

★ Τὸ βραχιόλι σχηματίζεται ἀπὸ πολλοὺς κρικούς.

★ Τὸ κολλίε: ἀπὸ μαργαριτάρια σὲ τρεῖς σειρές.

Η ΚΑΡΦΙΤΣΑ

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξεχωρίζετε μιά καρφίτσα τῆς ἡμέρας ἀπὸ μιά βραδυνὴ καρφίτσα.

★ Ἡ πρώτη εἶναι πάντα ἀπὸ κίτρινο χρυσάφι καὶ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν δεμένες σ' αὐτὴ σκληρὲς πέτρες ἢ σμάλτο ἢ ἕνα-δύο μαργαριτάρια. Φορεῖται πάνω σ' ἕνα ἀπλὸ φορεματάκι, σ' ἕνα ταγιέρ, σ' ἕνα πουλόβερ.

★ Ἡ βραδυνὴ καρφίτσα ἔχει πάντα μιά πολυτίμη πέτρα, δεμένη με ἀσημί ἢ πλατίνα.

★ Ἐχουν ἐξαφανισθῇ οἱ καρφίτσες με σχῆμα ζῶων, ἐκτός ἀπὸ τὴν περίπτωσηί ποὺ τὶς κάνει πολυτίμες μιά πολὺ λεπτὴ χειροτεχνικὴ ἐργασία. Εἶναι ἀντίθετα τῆς μόδας τὰ μακρὰ καὶ στρογγυλὰ σχήματα κι' αὐτὰ ὄχι συνθιθέμενα, ἀλλὰ ἀπαλά, ὄχι πιά γεωμετρικὰ με τὶς πέτρες τοποθετημένες ἀσυμμετρικὰ. Ἀκόμη καὶ τὸ λουλουδί, ποὺ εἶναι ἴσως τὸ πῖο κοινὸ σχῆμα, γίνεται καινούργιο, δουλεμένο με χρυσάφι «μάτι» με ἀλλαγμένο τὸ σχῆμα του τόσο, ποὺ νὰ φαίνεται λίγο ἐξωφρενικὸ.

Σημειώσατε: Μιά πολὺ μοντέρνα σκληρὴ πέτρα εἶναι τὸ τουρκουάζ. Ἀπὸ τὶς πολυτίμες πέτρες τὸ διαμάντι ἔχει τὴν πρώτη θέση.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Οἱ κυριώτερες τάσεις σήμερα εἶναι δύο. Τὸ δαχτυλίδι με τὴ μοναδικὴ πολυτίμη πέτρα ἢ τὸ δαχτυλίδι ποὺ γίνεται ἐξιδιαιρέσει ἀπὸ τὸ σχῆμα ἢ τὴν ἐπεξεργασία του, ἀκόμη κι' ἂν ἔχη πέτρες μικρὰς ἀξίας.

★ Ἀν ἔχετε, λοιπόν, ἕνα διαμάντι (ἀληθινὸ, φωτεινὸ καὶ ἀρκετὰ μεγάλο) μεταμορφώστε τὸ σὲ δαχτυλίδι με δέσιμο πολὺ ἀπλὸ, ποὺ ἀπομονώνει τὴν πέτρα καὶ τὴν ἀξιοποιεῖ.

★ Ἀν ἔχετε ὅμως καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη πέτρα — ἕνα τοπαζί, ἕναν ἀμέθυστο κλπ., ὁ κοσμηματοπώλης σας θὰ μπορέσῃ εὐκολὰ νὰ σὰς φτιάξῃ, σύμφωνα με τὶς μοντέρνες τάσεις, ἕνα δαχτυλίδι ἀσυνήθιστο καὶ ναριτωμένο.

Σημειώσατε: Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὀρισμένες πέτρες φέρουν ἀτυχία». Σύμφωνα με μιά παράδοση, κάθε πέτρα μπορεῖ νὰ ἔχη μιά ἐπιδράση καλὴ ἢ κακὴ ἀνάλογα με τὸ ἄτομο ποὺ τὴ φορεῖ.

ΤΟ ΡΟΛΟΙ

Τὰ ρολόγια χωρίζονται σὲ πρωτὰ, ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ.

To publicize this

ὅταν ἐκείνη πέθανε. Μὰ ἡ ζωὴ συνεχίζεται καὶ ἡ μοναξιά βαραίνει μόνο σὲ μένα, ἀλλὰ καὶ στὴ μικρή. Οἱ περιποιήσεις τῆς γκουβερνά

«Πρέπει νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα, πρέ-
πει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα» συλλογίστη-
κε ἡ Λάουρα μὲ ἀπελπισία, ἀλλὰ
καὶ μὲ ἀνακούφισι.

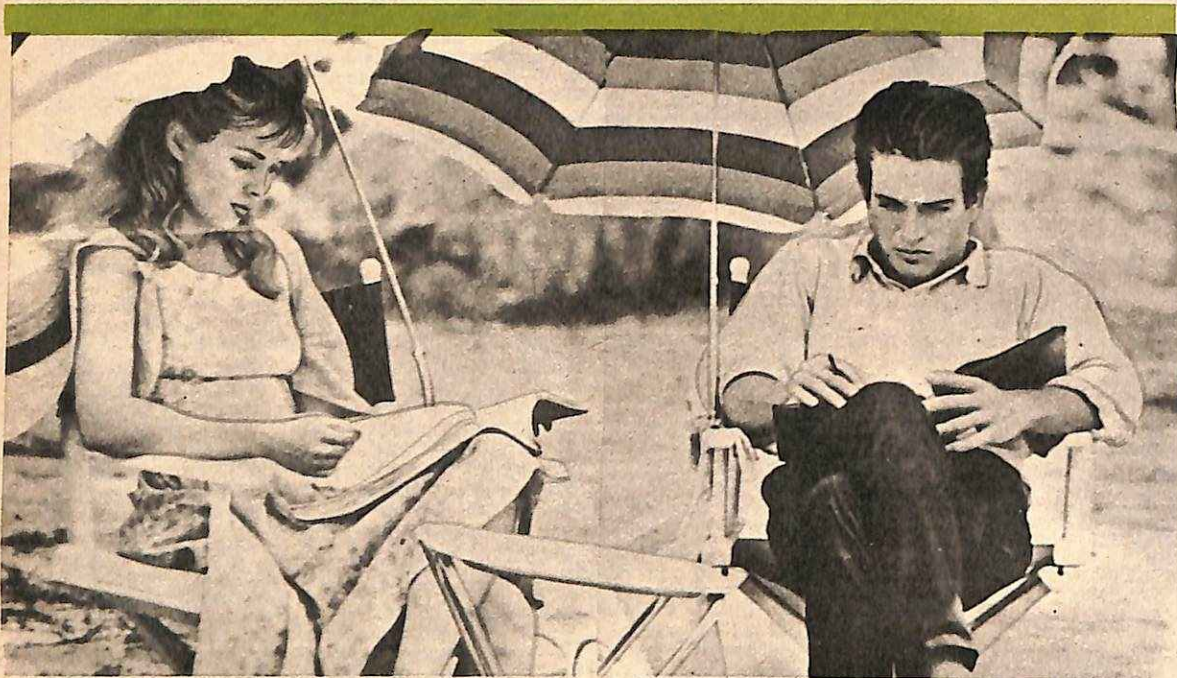

θα έρθει εδώ, μόλις θα μάθω από το βρεφοκομείο ποιος έχει υιοθετήσει
την κόρη της!... Ή Λάουρα θα έλθει, καταλαβαίνεις; Γιατί αυτή είναι
ή μητέρα της Γαβριέλλας και αυτή είναι ή γυναίκα που αγαπάω.

Μιά συνέντευξη με τόν πιό ιδιότροπο ήθοιο του Χόλλυγουντ

ΓΟΥΩΡΡΕΝ

ΜΠΙΤΤΥ, Ο ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΟΣ

Περιμένοντας να βγούν στο σέτ για να γυρίσουν μία σκηνή του φιλμ «Αλιθ» ο Γουώρρεν Μπίττυ και η Τζίν Σήμπεργκ μελετούν προσεχτικά τους ρόλους τους.

Ο Γουώρρεν Μπίττυ ξαναγύρισε στο «σέτ», ύστερα από δυο χρόνια απουσίας. Με τόν επαναστατικό και παράξενο χαρακτήρα του κατόρθωσε να τὰ πετύχει όλα. Κερδίζει όσα θέλει, διαλέγει μόνος του τὰ σενάρια και συζητάει με τόν σκηνοθέτη τις λεπτομέρειες του γυρίσματος. Μά στα σενάρια που διαλέγει κάνει λάθος, με τὰ χρήματα που κερδίζει δεν έχει αγοράσει κάτι τόν σίγουρο και με τόν σκηνοθέτη διαρκώς μαλώνει...

ΓΟΥΩΡΡΕΝ ΜΠΙΤΤΥ Ο ΑΝΤΙΠΑΘΗΤΙΚΟΣ

«ΥΠΑΡΧΕΙ στόν Γουώρρεν, παρ' όλη τή φαινομενική σιγουριά του, μία ζωηρή αθεοπάθεια για τόν κάθε τι —λέει ό Πήτερ Φόντα, ό νεαρός γυιάς του Χένρυ Φόντα που συμπρωταγωνιστεί μαζί του στό φιλμ «Αλιθ»— κι' έμεινε οί ήθοιοί τόν καταλαβαίνουμε περισσότερο από τούς άλλους. Έπαίξε στήν τυχή και όλα του πήγαν καλά. Δημιούργησε όλομόνοχο με καλλιτεχνικά καρπύρια και κατάρθωσε με φτάση ό μινώδες άμοιές. Σήμερα κερδίζει διακόσιες χιλιάδες δολάρια σε κάθε φιλμ, μά όταν βρίσκεται μπροστά στή μηχανή λήψης ό Γουώρρεν δεν έφει άκρίως τί κάνει και ίσως να παρακαλά να τελειώσουν όλα γρήγορα...

ΕΝΑΣ ΝΟΜΑΣ ΑΡΑΓΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Μιλησα πριν από μερικές ήμέρες με τόν Γουώρρεν Μπίττυ. Με τόν άφηρημένο, με μία σιγουριά περισσότερο φαινομενική, παρά πραγματική, ό νεαρός ήθοιος μου μίλησε περιληπτικά για τήν καριέρα του, συνοδεύοντας κάθε φράση μ' ένα συγκαταβατικό χαμόγελο. Είχε άποιακρυνθή από τὰ «σέτ» τόν 1961, όταν τελείωσε τόν γύρισμα τού φιλμ «Καί ό άνεμος σκόρπισε τήν όμύλην». Σε τελευταία άνάλυση ή ταινία αυτή άποκαλύφθηκε μία έμπορική άποτυχία, παρ' όλη τή μαγνητική παρουσία τού πρωταγωνιστή, όηλαδή τού Γουώρρεν Μπίττυ. Σ' αυτό τόν δάσχημα ό Γουώρρεν δεν κέρδισε ούτε ένα δολάριο και άκρίως να ή με τις άμοιές, που ήρθε για τὰ τρία πρώτα φιλμ του. Πριν να συμπληρώσει τήν είκοσιπέντε του χρόνια, είχε κερδίσει με τις ται-

νίες «Η λάμψη της χλόης», «Η ρωμαϊκή άνοιξη της κυρίας Στόουν» κοντά στήν Βίβλη Λή και «Ο άνεμος σκόρπισε τήν όμύλην» άρκετές εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια. Μπορούσε επομένως να μείνη για λίγο καιρό «χωρίς δουλειά», άφού τόν έπιθυμούσε. Τόν ταλέντο δεν καταπίεζε, μου δήλωσε με σοβαρότητα. Ένας που τόν έχει, δεν μπορεί να τόν καταστρέψει, άγνοώντας τόν και άναλαμβάνοντας ρόλους άνάξιους γι' αυτό! Αυτή είναι ή έπίσημη αίτια της άνεργίας τού Γουώρρεν επί ένάμισυ χρόνο. Στό τέλος δέχτηκε να έργαστ ή με τόν σκηνοθέτη Ρόσσεν στό φιλμ «Αλιθ».

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ «ΣΕΤ»

Τήν έπομένη ό Γουώρρεν συγκέντρωσε τις λίγες του οικονομίες, άφισε τὰ κλειδιά τού σπιτιού, πού έχει νοικιάσει στό Χόλλυγουντ, τηλεφώνησε στό γκαράζ για να στείλουν να παραλάβουν τόν αυτοκίνητο (κι' αυτό νοικιασμένο) και μαζί με τόν πιστό του διαφημιστή Μάικ Σάλεμαν έφτασε στό αεροδρόμιο τού Λος Άντζελες άπ' όπου πήρε τόν αεροπλάνο, πού τόν ώδήγησε στό Ρόκβιλ τού Μέριλαντ, όπου θά γινόταν τόν γύρισμα τού φιλμ «Αλιθ». Η μακρυστα περίοδος της άνεργίας είχε τελειώσει. Ο Γουώρρεν γύριζε στό «σέτ» με άμοιή είκοσι χιλιάδες δολάρια τήν έβδομάδα για ένα ρόλο, πού θά τόν άπασχολούσε τούλάχιστον δέκα έβδομάδες. Η αλήθεια τώρα είναι ότι παρ' όλες τις ιδιοτροπίες του ή ίσως άκρίως εν' ατμός τις ιδιοτροπίες του —ό Γουώρρεν γίνεταί όλο και πού περιζήτητος από τούς παραγωγούς, πού είναι έτοιμοι να τόν κάνουν όλο και πού άνδιαφέρουσες προτάσεις. Σ' αυτό τόν βοηθάει πολύ κι' εκείνη ή έντονη όμοιότητά του με

τόν άλησμόνητο Τζέιμς Ντην και τόν Μοντγκόμερυ Κλίφτ, πού άποτελεί γι' αυτόν ένα μεγάλο πλεονέκτημα κι' έγινε αίτια να τόν ξεχωρίσει άμέσως από τούς άλλους ήθοιους της γενιάς του. Στό Ρόκβιλ Μέριλαντ, όπου γίνεται τόν γύρισμα τού «Αλιθ», ό Γουώρρεν δεν φαίνεται καθόλου άλλογμένος. Είναι πάντα τόν ίδιο «τρομερό παιδί», όλο άπρόοπτα καπρίτσια! Άν εκείνος ό τύπος, πού παρουσίαζε στό Χόλλυγουντ ήταν μία μάσκα, θά πρέπει να παραδεχτούμε ότι αυτή ή μάσκα τού έμεινε καλά κολλημένη στό πρόσωπο. Έφθασα στό Μέριλαντ με τήν άπόφαση να κουβεντιάσω μαζί του και να παρακολουθήσω τις άντιδράσεις του στήν αρχή τού νέου του φιλμ.

ΤΡΕΙΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΩ ΤΗΝ ΠΑΝΗΙ

Όταν έφτασε ή στιγμή να τόν συναντήσω, τόν έβρηκα καθισμένο πάνω στό κρεβάτι έκστρατείας, σ' ένα μικρό άποδυτήριο. Ήταν μόνος. Τήν προηγούμενη μέρα όταν πήγα, για να τού πάρω συνέντευξη, είδα έξω από τήν πόρτα κρεμασμένο ένα χαρτόνι, πάνω στό όποιο ό ήθοιος είχε γράψει: «Μή με ένοχλήτε, κοιμάμαι». Δεν είτασα όστόσο να τόν «ενοχλήσω» και τόν είχα έρθη, χωρίς έκπληξη, ξαπλωμένο πάνω σ' ένα κρεβάτι έκστρατείας με γυναικεία συντροφιά. Με τρεις κοπέλλες, για τήν άκρίβεια. Και οί τρεις μελαχρινές, παχουλές, πολύ μακιγιαρισμένες και κατά τή γνώμη μου, όχι πολύ έλκυστικές. Μά ό Γουώρρεν φαίνεται να τις έβρισκε εύχάριστες. Οί τρεις αυτές κοπέλλες είχαν έρθει στό κινητό στούντιο τού Ρόκβιλ, είχαν παρουσιάσει σαν «φίλες τού κυρίου Μπίττυ» και είχαν πιάσει ένα δωμάτιο στό τεράστιο παρπάγημα, όπου έμενε όλο τόν κινηματογραφικό συνεργείο μαζί με τόν Γουώρρεν και τόν σκηνοθέτη. Είχαν γαντζωθεί άπάνω του, και τόν περίεργό αυτό κουαρτέτο πέρασε μαζί τή θραυτή μέχρι τις μικρές πρωινές ώρες. Ο Μπίττυ, νόμιζε ότι δεν θά είχε γύρισμα τήν άλλη μέρα, μά ή ξαφνική βροχούλα, πού άρχισε να

πέφτει, δημιούργησε τήν άτμόσφαιρα, πού ήθελε ό σκηνοθέτης για μία ένδιαφέρουσα σκηνή, κι' έτσι ό Γουώρρεν άναγκάστηκε να βγή στο «σέτ». Είμαι πεσμένος από τήν κόυρασι! Είναι ή πρώτη φράση τού Γουώρρεν, μόλις μπαίνει στό καμαρίνι άφού πρώτα χτύπησε τήν πόρτα, πού δεν είχε αυτή τή φορά άπ' έξω καμία άπαγορευτική έπιγραφή και άφού άκουσα τή φωνή τού Μπίττυ να μου άπαντά «έμπρός». — «Χτές τόν θρόνο πήγα για ύπνο τις τρεις προθέτει. Δεν φανταζόμουν ότι θά είχαμε σήμερα γύρισμα». Συναδεύει αυτά τὰ λόγια του με μία μουρμουριστή έρσιά, πού δεν έχει θέαση για στόχο έμένα, αλλά τήν άναποδιά τού ξαφνικού γυρίσματος και ξαναπέφτει πάνω στό ράντσο με τὰ χέρια δεμένα πίσω από τόν κεφάλι.

— Συχαίνω τις συνεντεύξεις! άρχίζει. Μ' ένοχλούν άφάνταστα! — Και όμως άποτελούν ένα από τὰ άναπόσπαστα στοιχεία της διασημότητάς! παρατηρώ. — Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τί να τήν κάνω αυτή τή κινηματογραφική διασημότητα! μου άπαντάει μ' ένα δυσχερημένο μορμασμό. Είναι κάτι τόν άνυπόφορο, τόν άνυπόφορο. Δεν έχει τίποτα τόν κοινά με τις πραγματικές καλλιτεχνικές ίκανότητες ένός ήθοιου. Μά, δυστυχώς, είναι άπαραίτητη. Άργά ή γρήγορα καταλήγει να τόν καταλάβει κι' άν δεν τόν καταλάβει έσύ, υπάρχουν έκατό άλλοι, να σου όπενθυμίσουν τὰ καθήκοντα, πού έχεις άπέναντι στό κοινό. Έτσι συνθλίβεις να θεωρήσεις τή διασημότητα σαν ένα άναγκαίο κακό για τήν καριέρα σου και καταλήγεις να τήν δέχτ ής με όλα της τὰ έπακόλουθα. Τόν πιάθω έρθε να τήν έλσει άναγκασμένος να εγκαταλείψει τήν άνωμμία και πολλές φορές σου έρχεται ή διάθεση να καταραστής αυτόν τόν θράμικο κόσμο, όπως κάνω έγώ.

Και καταλήγει με μία φράση πιο πιεστική από τήν προηγούμενη. Ύστερα ξαναγίνεται ήμερος. — Έχω τήν έντύπωση ότι κάτι σάς φοβίζει, Γουώρρεν... παρατηρώ με προσποιητή άφέλεια. — Δεν υπάρχει τίποτα πού να μωρη να με φοβίζει, έμένα! μου άπαντάει σηκώνοντας τούς ώμους, χωρίς να κινηθ ή ούτε ένας μύς από τόν πρόσωπό του, πού είναι πλατύ και δυνατό.

— Δεν νοιώθετε λίγο κουρασμένος ύστερα από ένάμισυ χρόνο άνεργίας;

— Όχι, καθόλου! Γουώρρεν, θά θέλατε να μου μιλήσετε για σάς, να μου ήπτε, δηλαδή, πώς είστε πραγματικά;

Μου ρίχνει μία φευγάλη, δύσπιστη ματιά και ύστερα καρφώνει και πάλι τόν θάλαμο του στό ταβάνι.

— Για να είμαι ειλικρινής, ούτε κι' έγώ δεν ξέρω πώς είμαι στήν πραγματικότητα. Μιλάει άργά, μελετημένα, προσπαθώντας να έκφράσει κάτι, πού πριν άπ' όλους αυτούς δεν κατορθώνει να καταλάβει.

— Πραγματικά, δεν τόν ξέρω — συνεχίζει — μά θά τόν άνακαλύψω άργά ή γρήγορα...

— Με ποιά τρόπο; τόν ρωτάω. Παίζοντας τόν ρόλο, πού θά νοιώσω ότι είναι κατάλληλος για μένα και πού θά έρθ ή άπληχσι μένα μου. Μπορεί να είναι κατάλληλος για μένα και πού θά έρθ ή άπληχσι μένα μου. Μπορεί να είναι αυτός, πού παίζω τώρα ή ένας άλλος. Θά δούμε...

— Δέχεται συμβουλές από κανένα; Όχι, από κανένα, έκτός από τόν έαυτό μου.

— Πόσων χρόνων είστε; — Είκοσιπέντε...

— Συγγνώμη, Γουώρρεν. Δεν νομίζετε ότι είστε πολύ νέος και με πολύ μικρή πείρα για να δείχνετε τέτοια σιγουριά;

— Εμπιστεύομαι τόν ένστικτό μου και είμαι δύσκολο να κάνω λάθος.

— Τόν ένστικτό σας σάς υπέβαλε να πρωταγωνισήσετε στό φιλμ «Καί ό άνεμος σκόρπισε τήν όμύλην»; τόν ρωτάω, όχι χωρίς κάποια έρωσινα.

— Δεν τόν διάλεξα έγώ εκείνο τόν

φιλμ. Ήμουν δεμένος με συμβόλαιο και δε μπορούσα να κάνω διαφορετικά. Μά από τότε ήμουν ελεύθερος να περιμένω τήν κατάλληλη εύκαιρία. Διάσασα πηνήτα σενάρια, μά τὰ εύρισκα τόν ένα χειρότερο από τόν άλλο. Στό τέλος μου άρεσε τόν φιλμ, πού γυρίζω τώρα. Ήταν ένα λάθος, τόν άναγνωρίζω. Ένα φιλμ δεν είναι δυνατόν να τόν κρίνει κανείς από τόν σενάριο. Και ύστερα έγώ δεν γνώριζα τόν Ντέηξ, τόν σκηνοθέτη. Συνεργαστήκαμε για πολύ καιρό μαζί, μά δεν άργησα να καταλάβω πώς τὰ πράγματα δεν ήγαναν, όπως τὰ είχα φανταστή. Έπρεπε να ξαναγίνουν όλα από τήν αρχή. Σ' αυτό τόν σημείο, όμως, παρουσιάστηκαν σημαντικές διαφορές άνάμεσα στις ιδέες μου και στις δικές του. Δεν υπορούσα να παίζω σ' εκείνο τόν φιλμ γι' αυτό τόν έγκατέλειψα. Δεν ήταν θέμα άμοιής όπως έγραψαν οί έφημερίδες.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ

— Με άλλα λόγια χάσατε τήν έμπιστοσύνη σας στόν σκηνοθέτη...

— Σας τόν έπαναλαμάνω, δεν γνώριζα τόν Ντέηξ.

— Και τόν σκηνοθέτη τού «Αλιθ» τόν γνωρίζετε;

— Και κάτι έκτιμά πολύ τις έργασίες του. Για τήν ώρα τόν καταλαβαίνω και με καταλαβαίνει.

— Ο Ρόσσεν είναι ένας περιφημος σκηνοθέτης!

— Έχετε μήπως άμφιβολίες και γι' αυτόν, Γουώρρεν;

Σφιγγει τὰ χείλη παίρνοντας τήν έκφραση τού παιδιού, πού δεν θέλει να φά τή σούπα του.

— Θα δούμε, λέει μόνος. Κυττάζοντάς τόν καταλαβαίνω ότι πού από τή μάσκα της ύπεροπτικής σιγουρίας και της περιφρονητικής άδιαφορίας κρύβεται ένα παιδί, πού δεν έχει άνακαλύψει ακόμα τόν έαυτό του. Μά ό Γουώρρεν θά προτιμούσε να πεθάνη άντί να παραδεχτ ή κάτι τέτοιο.

— Όστε αν δεν τούχανε ή καλή εύκαιρία, είχαν τήν άπόφαση να περιμένετε άκούη;

— Άσφαλώς, μου άπαντάει εκείνος και σ' αυτό τόν σημείο μου έκ-

φράζει τή θεωρία του για τόν ταλέντο.

— Τόν ταλέντο δεν πρέπει να καταπιέζεται!

— Στό σενάριο τού «Αλιθ» έβρηκα άκρίως αυτό πού ζητούσατε;

— Έκρινα ότι θά μπορούσε να γίνη καλό με μερικές μεταβολές. Μιλησα γι' αυτές στό σκηνοθέτη και συμφώνησε μαζί μου. Ύστερα μου γνώρισε τή Τζίν Σήμπεργκ και με τή συγκατάθεσί μου της πρότεινε να πάρη τόν ρόλο της παρτεναίρ μου.

Ο τόνος του δεν έχει αλλάξει. Μιλάει πάντα με τήν ίδια πεισματική σιγουριά με τήν ίδια άλαζονεία.

— Είναι αλήθεια ότι προτιμάτε τούς Εύρωπαίους σκηνοθέτες; τόν ρωτάω.

— Όχι. Από τούς Γάλλους έκτιμά πολύ ένα νέο, τόν Τρουφώ, πού έχει γυρίσει μόνο δύο ή τρία φιλμ, δείχνοντας καταπληκτικές ίκανότητες. Θά μου άρεσε να έργαστώ μαζί του. Όσο για τούς άλλους, δεν μου κάνουν καμία έντύπωση.

Ο Ντέ Σικά, κατά τή γνώμη μου είναι ένας άποζέρος. Ο Άντονιόνι διασκεδάει πίσω από τις πλάτες τού κοινού.

Ο Φελλινι ήταν πραγματικά άσυγχρόνιστος στή «Γλυκιά ζωή», αλλά τὰ χόλασε όλα με τόν «Βοκάκιος 70».

Ο Ρόζε Βαντιμ έχει μία εύαισθησία βολή, νοσηρή. Όσο για τόν Βιακόντι, με θάλασε για τόν «Γκατόπαρδο», μά δεν άξιζε τόν κόπο να χάσω τήν ήσυχία μου. Κανείς άπ' αυτούς δεν έχει τήν αξία τού 'Ηλία Καζάν πού πρώτο σκηνοθέτη, πού με μεταμόρφωσε σε κινηματογραφικό ήθοιο.

Οί Εύρωπαίοι σκηνοθέτες με άφινουν άδιαφορο.

— Μά υπάρχει κάτι ή κάποια πού να σας προκαλή ένα συναισθηματικό άπορητικό από τήν άδιαφορία;

— Δεν νομίζω...

— Σας άρέσει να έργάζεστε στόν κινηματογράφο;

— Όχι, καθόλου! Οί ήθοιοί του κινηματογράφου δεν είναι τίποτα περισσότερο από έμψυχα ρομπότ, όποια έργασια να παίρνουν άμέρητες φορές, μέχρι άπληχσι, τήν ίδια στάση, μέχρι να π ή ό σκηνοθέτης εν τάξει! Δέ θά έπρεπε να μιλά έτσι τώρα, πού είμαι κι' έγώ ένας άπ' αυτά, μά δεν μπορώ να κάνω διαφορε-

τικά... Ναι, τώρα πιά έχετε μπη κι' έσεις όριστικά στόν κόσμο τού Χόλλυγουντ.

— Άκρίως. Και έγω πάφει να κρίνω αυτή τήν πόλη. Είχα τήν εύκαιρία να παρατηρήσω από μεταξύ τή Ρώμη, έχει κάτι πού της άποκλείει να είναι τέλεια. Άφού γύρισα όλο τόν κόσμο, έβρηκα ότι τόν Χόλλυγουντ είναι μία από τις καλύτερες πόλεις τού κόσμου. Σήμερα αισθάνομαι σαν νομάς περισσότερο από ποτέ. Δεν είμαι συνδεδεμένος με καμία πόλη ξεχωριστά, μά έχω άρχισι να σκέπτομαι πώς πρέπει να άποκτήσω ένα μόνιμο σπίτι στό Χόλλυγουντ...

— Άκουσα ότι ή Νάταλι Γούντ άγόρασε μία όδλη στο Μπέβερλυ Χιλς. Αυτό σημαίνει πώς άνάμεσά σας έχουν τελειώσει όλα ή έννοιας τόν δικό της σπίτι, όταν μιλάτε για ένα μόνιμο σπίτι;

Ο Γουώρρεν άνακάθετα άπότομα πάνω στό ράντσο του.

— Άρχισα τις άδιάκριτες έρωτήσεις, λέει.

— Δεν είναι ύποχρεωτικό να άπαντήσετε.

Ο νεαρός ήθοιος μένει καθισμένος με τόν έλέμμα πού καρφωμένο στόν άντικρυνό τοίχο.

ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΝΤΟΥΛΑΠΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΒΛΕΠΗ ΚΑΝΕΝΑ!

— Είπατε ένα παράξενο παιδί, Γουώρρεν! παρατηρώ. Θά σας τόν έχουν πη πολλοί, φαντάζομαι. Μου έρχονται στό μυαλό αυτά πού μου είπε πριν από δυο χρόνια ή άδελφή σας ή Σίρλεϊ Μάκ Λέην. Μου είχε πη πώς, όταν είσαστε παιδί, σας άρεσε να κρύβεστε μέσα σ' ένα ντουλάπι στό σπίτι σας στό «Αρλινγκτον και άλλοι» μου σ' εκείνον πού θά σας άνησυχούσε!

Η Σίρλεϊ Μάκ Λέην, μου είχε μιλήσει για πολύ και με τόν θλιμένο για τόν άδελφό της. Στόν τελευταίο χρόνο τού Γυμνασίου ό Γουώρρεν εγκατέλειψε τόν φούτ-μπόλ, πού άποτελούσε τόν πάθος του, για να έπιδοθ ή με θαμνάσια άποτελέσματα στή μελέτ ή τού πιάνου. Ύστερα από ένα άποτυχημένο εξάμη-

νο στό πανεπιστήμιο τού Σικάγου, πήγε στή Νέα Υόρκη και κατάρρε να τὰ βγάλει πέρα δουλεύοντας σαν πιανίστας σ' ένα νάιτ κλαβ της πεντηκοστής όγδόης όδοί.

Για να σπουδάσει στήν θεατρική άκαδημία «Στέλλα Άντλερ», δούλεψε σαν χίτσης σε μία στοά, κάτω από τόν ποταμό Χούτσον. Στό τέλος κατόρθωσε να πετύχ ή ένα μικρό ρόλο σε μία κωμωδία της τηλεόρασης. Έκει τόν πρόσεξε ό 'Ηλίας Καζάν και τού προσέφερε τόν ρόλο τού πρωταγωνιστή στήν ταινία «Η λάμψη της χλόης».

Έτσι ό Γουώρρεν βρήκε τόν πραγματικό του δρόμο. Μά ό χαρακτηρισμός του, σύμφωνα με τὰ λόγια της Σίρλεϊ, έλασε πρὸς τόν χειρότερο. Κλειστήκε περισεύτερο στόν έαυτό του και άποιακρυνθήκε όλοτετα άπ' αυτήν άπαρσάμενος να μη δειχτ ή καμία βοήθεια.

Άκούγοντας τήν ιστορία της ντουλάπας ό Γουώρρεν με κυτάζει με ύφος, πού δείχνει ότι διασκεδάει.

— Η άδελφή μου σας διηγήθηκε α' τή τήν ιστορία;

— Ναι. Δεν είναι άληθινή;

— Είναι μία ιστορία της άδελφής μου! μου άπαντάει, σηκώνοντας τούς ώμους.

— Άλλά άμέσως άλλαξε τόνό: Οπασθήματα κατά βάθος, είναι άληθινή...

— Γιατί έχετε διακόψει κάθε σχέση με τήν άδελφή σας;

— Έχουν διηγήσει πολλές κουταμάρες γύρω άπ' αυτό. Δεν έχω τίποτε εναντίον της. Είμαστε άπλως πολύ διαφορετικοί. Άλλάστε, μιλήσατε άπό τόν τηλεόραση τήν τελευταία βραδιά τού χρόνου...

— Πού έκανε τόν τηλεόραση;

— Η Σίρλεϊ, φυσικά!

— Γιατί, φυσικά;

— Γιατί έγώ δεν τηλεφώνω ποτέ σε κανένα!

Χτυπούν στήν πόρτα. Είναι ό βοηθός τού σκηνοθέτη.

Κύριε Μπίττυ άρχίζουμε τόν γύρισμα.

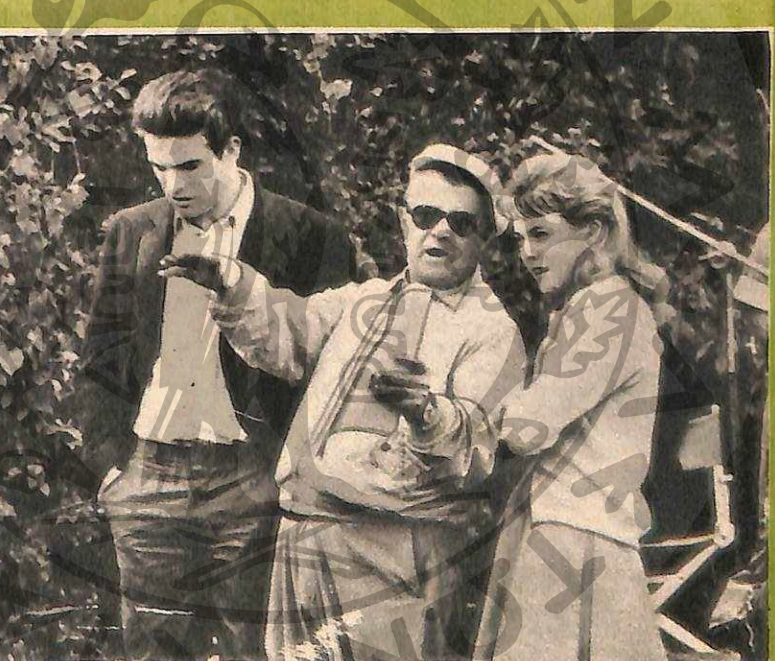
Ο Γουώρρεν κάνει μία νευρική χειρονομία, μουρμουρίζει κάτι πού δεν άκούω κι' ύστερα σηκώνεται. Η συνέντευξ ή μας τελειώνει έδώ.

XENYX KPIΣ

Ένα σπάνιο χαμόγελο τού Γουώρρεν Μπίττυ πού δεν χαμογελάει ποτέ, για να εύχαριστήση ένα φωτογράφο—σε μία διακοπή τού γυρίσματος. Κοντά του ή παρτεναίρ του Τζίν Σήμπεργκ.

Ο σκηνοθέτης Ρόμπερτ Ρόσσεν εξηγεί στους δυό πρωταγωνιστές μία δύσκολη σκηνή τού φιλμ.

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν να υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξαναβρήκα την ηouxία μου.

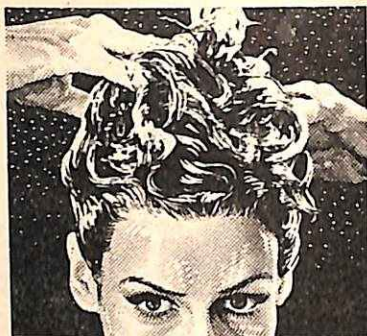
Palette

Το ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σε λίγα λεπτά τα μαλλιά άκτινολογούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη σας, με ένα απλό λούσιμο, να επιτύχετε αυτό το πραγματικό θαύμα! Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και πολύ οικονομικό. Μόλις δείτε τις πρώτες γκριζες τρίχες, χρησιμοποιήστε άμεσα το Παλέτ. Το Παλέτ, λούζει και ταυτόχρονα μακιγιάρει και τονώνει τα μαλλιά. Και για ένα χρωματισμό της μόδας, χωρίς να έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες αποχρώσεις, αφού συμβουλευθείτε το ωραίο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Η ΖΩΗ κυλούσε ξέγνοιαστα, το 1770, στη φημισμένη αγγλική λουτρόπολη Μπάθ, με τα δ-μορφα κορίτσια, τη μουσική και τον έρωτα...

Εκεί, λοιπόν, πρωτάκουσε το γλυκό τραγούδι της άραϊας 'Ελίζαμπετ Λίλλευ ή Άγγλος πολιτικός και θεατρικός συγγραφέας Μπρίνλαϊν Σέρινταν — που βρισκόταν ακόμα τότε στην αρχή της καριέρας του. Και η καρδιά του σκλαβώθηκε απ' την ομορφιά της κι απ' την κρουστική φωνή της.

Η 'Ελίζαμπετ ήταν τότε μόλις 16 χρονών, κι αυτός ένας άρμη-τικός νεαρός, 19 ετών. Όταν έ-ξομολογήθηκε το αίσθημά του σ' ένα φίλο του, πιο μυαλωμένο, έ-κείνος κούνησε το κεφάλι του και τον προειδοποίησε πως ήταν έ-λαχιστος οι έλπίδες επιτυχίας του, γιατί είχε ρίξει τη ματιά του στο πιο περιζήτητο κορίτσι του τόπου.

Όπου κι αν πήγαινε, η 'Ελίζαμπετ, την περικυκλώνανε οι όνει- των καλύτερων οικογενειών. Οι πλουσιώτεροι κι' ωραιότεροι γαμ-προί όνειρευόνταν να την κάνουν γυναίκα τους.

Ένας κάποιος λοχαγός Μάτι-ους, όμως, είχε έκταπσις δυνα-μικά όλους τους άλλους υποψη-φίους. Την είχε προειδοποιήσει πως θα τινάξε τα μυαλά του, αν δεν του ανταπέδιδε τον έρωτά του! Κατά πάσαν πιθανότητα, δε σκόπευε να το κάνει... Αλλά η 'Ελίζαμπετ κολληόταν απ' τον τό-σο δυνατό έρωτά του, πρόμαζε απ' την απειλή του και του υπο-σχέθηκε πως θα γινότανε δική του.

Αλλά, αμέσως, κιόλας, πώς του ήταν αδύνατο να την παν-τρευτεί, γιατί... ήταν ήδη παν-τρεμένη!

Σ' αυτό το σημείο βρίσκονταν τα πράγματα, όταν μπήκε στη μέση ο Σέρινταν. Γνωρίστηκε με το Μάτιους και κατάφερε να γί-νη φίλος του — χωρίς, βέβαια, να του φανερώσει πως αγαπούσε

Η ΝΥΦΗ ΠΟΥ ΚΛΕΙΣΤΗΚΕ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ!

Μιά μυθιστορηματική έρωτική περιπέτεια του Άγγλου συγγραφέως Σέρινταν

την 'Ελίζαμπετ. Έτσι, μπόρεσε να μάθει την καταπληκτική αλή-θεια: 'Ο Μάτιους ήταν όχι μόνο παντρεμένος με μία άτυχη γυναί-κα, αλλά και άπατεώνας. Είχε πάρει μόνος του το βαθμό του λοχαγού, για να κάνει περισσότε-ρη έντυπωση στα θύματά του και να πετυχαίνει πιο εύκολα στις πε-ριπέτειές του.

Ο Σέρινταν προσφέρθηκε να τον διευκολύνει για να επικοινωνή-σει με την 'Ελίζαμπετ. Μπόρεσε έτσι να δει από κοντά την κατέ-λα και να της αποκαλύψει όλη την αλήθεια. Εκείνη έπρεπε απ' τα σύννομα... Έγραψε άμέσως κι' έστειλε στο Μάτιους ένα ά-ποχαιρετιστήριο γράμμα.

Μόλις όμως το πήρε, ο ψευτο-λοχαγός πήγε άμέσως στο σπίτι της και, κρατώντας ένα πιστόλι, ώρκισθηκε πως θα τη σκότωνε και θ' αυτοκτονούσε, αν δεν του ξαναδίνε τον έρωτά της!

Εκείνη του ζήτησε μία προ-θεσμία για να σκεφθεί. Και το συμπέρασμα των σκέψεών της ή-ταν πως δεν υπήρχε άλλη λύσι-γι' αυτήν, παρά να πάει δηλη-τήριο, για να λυτρωθεί απ' το πρασιό διλημμά της!

Πραγματικά, έτοιμασε ένα μπουκαλάκι με λαδόδο. Κλείστη-κε ύστερα στο δωμάτιό της κι' έγραψε τη διαθήκη της. Στο με-ταξύ όμως, είχε φροντίσει... να μάθει ο Σέρινταν από ένα φίλο την απόφασή της...

Έτσι, στην κρίσιμη στιγμή, ώρμησε μέσα στο δωμάτιό της ο νεαρός συγγραφέας, είδοποίησε ά-μέσως ένα γιατρό, κι' όταν βε-βαιώθηκε πως δεν κινδύνευε η ζωή της, την ικέτευε να φύγουν μα-

ζί, μακριά απ' το Μπάθ.

Η άπαγωγή ήταν η καλύτερη λύσι, κι' όχι ο θάνατος — της έπρε. Κι' εκείνη συμφώνησε μαζί του...

Μιά μέρα, λοιπόν, που λείπα-νε οι γονείς της, έφυγε κρυφά απ' το σπίτι της και χώθηκε στο κλειστό άμάξι του Σέρινταν, που την περίμενε λίγο πιο πέρα.

Το άλλο πρωί, ο Σέρινταν κι' η 'Ελίζαμπετ επιβίβασθηκαν σ' ένα μικρό πλοίο, που πήγαινε στη Γαλλία.

Ο έπιτοικός Σέρινταν σκόπευε να βρή σ' αυτή τη χώρα ένα κα-τάλληλο μοναστήρι, για ν' ανα-παυθεί και να ήσυχάσει εκεί η ά-γαπημένη του, ώπου να κατα-στρώσουν τα μελλοντικά σχέδιά τους. Όταν ώστόσο βρέθηκαν στη θάλασσα, άποφάσισαν κι' οι δυο πως ή φυσική κατάρληξ της άπα-γωγής εκείνη έπρεπε να είναι ο γάμος.

Και, πραγματικά, ο έφημος μίας μικρής εκκλησίας, κοντά στη Λίλλη, εύλογησε την ένωσή τους. Έστερα βρήκε ο ίδιος ένα κα-τάλληλο μοναστήρι, για να με-ίει προσωρινά η 'Ελίζαμπετ. Έ-τσι, το νεόπαντρο ζευγάρι χώ-ρισε, πριν ακόμα δοκιμάσει τις νόμιμες έρωτικές χαρές του γά-μου!

Ο Σέρινταν έσπευσε στο Μπάθ και βρήκε το Μάτιους να πνέει μέλας για το πάθημά του.

Δεν είχε μείνει άργος στο με-ταξύ ο ψευτολοχαγός: Είχε δη-μοσιεύσει στη στήλη των μικρών άγγελων κάποιες τοπικής έφημε-ρίδας μία άνακοίνωσι, που άπο-καλούσε το Σέρινταν ψεύτη και άπατεώνα.

Ο νέος τον κάλεσε τότε σ' μονομαχία. Πράγματι, μονομάχη-σαν με σπαθί και με όλους τους τύπους, στο φως ενός κεριού, σε κάποια ταβέρνα του Λονδίνου.

Μετά τους πρώτους διαφι-σμούς, ο Σέρινταν άφώπλισε εύ-κολα τον αντίπαλό του και τον υποχρέωσε να καταστή τα λόγια του σ' αλήθεια, για την συγγνώμη μπροστά σε μάρτυρες για τη δυσφήμισή του.

Το μετεξύ, οι γονείς της 'Ε-λίζαμπετ την είχαν βρή, στο μο-ναστήρι, και την είχαν ξαναπαρεί στο σπίτι τους.

Δεν είχε όμως τελειώσει ακόμα αυτή η ιστορία.

Μανιασμένος απ' τη γενική πε-ριφρόνησι του κόσμου, ο Μάτιους πρόσβαλε πάλι το Σέρινταν, κι' έκρινε τον έσανακάλεσε σ' μονο-μαχία.

Τη δεύτερη φορά, μονομάχησαν πάνω σ' ένα έρημικο λόφο, κον-τά στο Μπάθ, μόλις είχε ξημε-ρώσει.

Τώρα όμως η Τύχη κατάρτε-σε το Σέρινταν: Το σπαθί του έπα-σε στη μέση. Αντί να του ζή-τηση τότε να παραδοθεί, ο Μά-τιους τον χτύπησε έπιανελημέ-νας με το δικό του όπλο.

Έστερα έφυγε από κεί, άφι-νοντάς τον άναίσθητο, βουτηγμέ-νο στο αίμα του. Ήταν βέβαιος πως τον είχε σκοτώσει. Το ίδιο νόμισαν κι' οι μάρτυρες της μο-νομαχίας, κι' έφυγαν όλοι, φοβι-σμένοι απ' τις πιθανές συνέπειες.

Όταν έμαθε την πραγμακή εί-δησι, η 'Ελίζαμπετ έτρεξε άμέ-σως στον τόπο της μονομαχίας, για να φιλήσει μία τελευταία φο-ρά το νεκρό σώμά της...

Ευτυχώς όμως, ο Σέρινταν εί-χε γλυτώσει. Κι' όταν έγινε 22 νωόνων κι' η 'Ελίζαμπετ 19, έσπανταρεύ-τηκαν, σε μία άγγλική έκκλησία τώρα, και δεν έσαναώρισαν ποτέ πιά.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μητέρα του Όσκαρ τραυματι-ζεται τανάσ'μα από ένα απελπι-σμένο χωρικό, έπειδή η σκληρόκαρδη αυτή γυναίκα, πετούσε στο έδαφος την οικογένεια του άδελφού του, κάνοντάς της έξωσι από το χτήμα που της είχε νοικιάσει.

Ο γιατρός Λέμαν άναλαμβάνει την θεραπεία της κι' άπαραιτεί στον Όσκαρ και σε όλους τους άλλους να μπουν στο δωμάτιό της. Έστερα από μία έβδομάδα όμως του δίνει την άδεια να δει τη μητέρα του. Ο Όσκαρ, σκανδαλισμένος από την άπαράδειξή του γιατρού, κρυ-φακούμεν μία συνομιλία του με τη μητέρα του που δεν θέλει να ζή-τηση την τιμωρία του χωρικού, που την τραυμάτισε και που είναι έ-πισης πρόθυμη να χορήγη το χτή-μα, που είχε νοικιάσει στους φτω-χούς χωρικούς. Ο Όσκαρ κατα-λαβαίνει ότι η έπίδρασι του για-τρού έχει άλλαξει τα αισθήματα της μητέρας του κι' όταν την άλ-λη ημέρα τη βλέπει, της θυμίζει πως ο φονιάς της δεν τιμωρήθηκε άκόμη...

Φίλησε ευγενικά το χέρι της κυ-ρίας Μόργκαν, χαϊρέτησε τον Κά-λο, χτύπησε στην πλάτη τον Ό-σκαρ και πρόσθεσε:

— Φοβάμαι, παιδί μου, πως δε θα κατορθώσω να σε προση-λυτίσω, σαν τη μητέρα σου. Θα κάνω όμως ό,τι μπορέσω.

Όταν έφυγε ο γιατρός, η Λου-κρέτσια έπρε στον άντρα της, μ' ένα τόνο, που τον συγκίνησε:

— Κάρο, πρέπει νάσαι τσα-κισμένος απ' τους κόπους και τα ξενύχτια! Πήγαινε ν' άναπαυθείς στην κάμαρά σου. Θα μείνει ο Ό-σκαρ, να μου κρατήσει συντροφιά.

— Και βέβαια, μαμά! Κανείς δεν πρόκειται να με διώξει από δω.

— Μα κανείς δε σκέφθηκε πο-τέ να σε διώξει, παιδί μου, πα-ροτήρησε η Λουκρέτσια. Ο κ. Λέμαν θέλησε μονάχα να με προ-φυλάξει απ' τις συγκινήσεις, στην κατάστασι, που βρισκόμουν. Αν σ' έδλεπα να κλάις, θα ύπόφερα πολύ...

Ο Όσκαρ κύτταζε τη μητέρα του μ' ένα μίγμα έκπληξως και θυμού. Όταν έφυγε ο πατέρας του, της έπρε:

— Τώρα, που μέινουμε μόνοι, μαμά μου, άς μιλήσουμε καθαρά! Φαντάζεσαι πως πίστεψα την αλ-

— Γιατί μου είπατε πως έ-γινε καλά η μαμά... ενώ δεν είν' αλήθεια! Τραυλίσε ο Όσκαρ. Έ-χει πυρετό, παραμιάλει.

Η Λουκρέτσια θέλησε να πη-κάτι, άλλ', ο Λέμαν της έγεννε να σωπάσει.

— Ά, θεωρείς έσύ παραμυλι-τό το ότι άναγνώρισε την αλή-θεια και δικαίωσε έναν άθωο, που τον έσπρωξε η απελτίσι σ' ένα βίαιο έξπασμα; Πες μου, έσύ θάμενες ήσυχος, αν έβλεπες να πετάνε στο δρόμο την έτοιμοθά-νατη μητέρα σου... αν, ενώ ήσουν βουτηγμένος στον πόνο και στην άθλιότητα, κάποιος σε είρανεύο-ταν και σε ταπεινώνε;

— Δεν έξέρω... τραυλίσε ο Ό-σκαρ. Έγώ σκέπτομαι μονάχα πως ο άνθρωπος αυτός θέλησε να σκοτώσει τη μητέρα μου και την τραυμάτισε σοβαρά!

— Τώρα όμως είναι καλά, τον διέκοψε η Λουκρέτσια, χάρις στο δόκτορα Λέμαν. Όυτε παραμυλιάω, όπως νομίζεις. Μιλάει άπλάς η καρδιά μου, ενώ πριν όδηγούσε μονάχα ο έγωισμός τις λέξεις και τις πράξεις μου. Ευχριστήσε, λοιπόν, τον καλό γιατρό.

— Ό, δε χρειάζεται, έπρε ο

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

Λέμαν χαμογελώντας. Άλλωστε, ο Όσκαρ δεν έχει πεισθεί για τη θεραπεία σας. Δεν είναι άκμα ήσυχη ή συνειδήσι του. Καλτέ-ρα, λοιπόν, να περιμένη, πριν μου δείξη την ευγνωμοσύνη του. Δεν του κρατάω κακία γι' αυτό.

— Σας άφνω, φίλοι μου, γιατί με περιμένουν κι' άλλοι άρρωστοι, που μου έχουν περισσότερη έμ-πιστοσύνη απ' το γυνό σας... Σή-μερα, κυρία, σας έπιτρέπω να φα-τε δυο σουπίτσες. Το βράδυ, θα ξανάρθω να σας δω. Κι' ίσως άυ-ριο μπερδέσετε να σηκώητε απ' το κρεβάτι για μία ώρα.

Φίλησε ευγενικά το χέρι της κυ-ρίας Μόργκαν, χαϊρέτησε τον Κά-λο, χτύπησε στην πλάτη τον Ό-σκαρ και πρόσθεσε:

— Φοβάμαι, παιδί μου, πως δε θα κατορθώσω να σε προση-λυτίσω, σαν τη μητέρα σου. Θα κάνω όμως ό,τι μπορέσω.

Όταν έφυγε ο γιατρός, η Λου-κρέτσια έπρε στον άντρα της, μ' ένα τόνο, που τον συγκίνησε:

— Κάρο, πρέπει νάσαι τσα-κισμένος απ' τους κόπους και τα ξενύχτια! Πήγαινε ν' άναπαυθείς στην κάμαρά σου. Θα μείνει ο Ό-σκαρ, να μου κρατήσει συντροφιά.

— Και βέβαια, μαμά! Κανείς δεν πρόκειται να με διώξει από δω.

— Μα κανείς δε σκέφθηκε πο-τέ να σε διώξει, παιδί μου, πα-ροτήρησε η Λουκρέτσια. Ο κ. Λέμαν θέλησε μονάχα να με προ-φυλάξει απ' τις συγκινήσεις, στην κατάστασι, που βρισκόμουν. Αν σ' έδλεπα να κλάις, θα ύπόφερα πολύ...

Ο Όσκαρ κύτταζε τη μητέρα του μ' ένα μίγμα έκπληξως και θυμού. Όταν έφυγε ο πατέρας του, της έπρε:

— Τώρα, που μέινουμε μόνοι, μαμά μου, άς μιλήσουμε καθαρά! Φαντάζεσαι πως πίστεψα την αλ-

λαγή σου... Έκανες πολύ καλά να ξεγελάσεις το Λέμαν. Έτσι, θα μπερδέσουνε καλτέρα να έκδι-κηθούμε.

Άκούγοντας το γυνό της να την κατηγορή για ύπεκρίσι, η Λου-κρέτσια ένοιωσε στην αρχή όδυ-νηρή έκπληξι κι' έπειτα άγανά-κτησι.

— Πιστεύεις, λοιπόν, πως προσ-ποιούμαι τη μετανιωμένη; φώνα-ξε. Υποθέτεις πως έπρεσα τόσο χαμηλά, ώστε να παίξω μία τέ-τοια κωμωδία... Γελέσαι, Ό-σκαρ! Μπορεί να είχα κακίες, δε μύληνα όμως ποτέ τα χείλι μου με ψέμματα... Αυτό που σου έ-πα, είναι η αλήθεια. Δεν είμαι πιά η παλιά γυναίκα, η άναίσθη-τη στην ξένη δυστυχία... Σου ζη-τάω συγγνώμη, που προσπάθησα άλλοτε να σε σπρώξω στο κακό. Μα είσαι νέος... θα ύπορέσης εύ-κολότερα από μένα να γίνης τι-μως άνθρωπος, τέλειος, σαν το Λέμαν...

— Κάνεις λάθος! Τον μισώ ά-κόμα περισσότερο, τώρα που μου πήρε το μόνο άνθρωπο... με τον όποιο συμφωνούσα!... Μη νομί-σης δε πως παραιτήθηκε απ' το σχέδιο της έκδικήσεώς μου!

Η μανία και το μίσος άλλοιώ-νανε τη φυσιογνωμία του. Άφρι-ζε, τα μάτια του πετούσαν σπί-νες. Η Λουκρέτσια τρόμαξε, που τον είδε έτσι.

— Ο Θεός με τιμωρεί σε έ-να, γυνί μου, τραυλίσε κλαίον-τας. Έγώ φταίω για ό,τι συμ-βαίνει. Εκδικήσου λοιπόν σε μέ-να... αλλά, σ' έσφοκίζω, μην πει-νάς το Λέμαν και την κόρη του.

— Όχι, δε θα γλυτώσουν απ' την έκδική σου!

Η Λουκρέτσια έκανε μία έπι-τακτική χειρονομία.

— Τότε θα προειδοποιήσω το γιατρό! έπρε άποφασιστικά. Μου έσπρε τη ζωή με έξάνισες. Ο-

— Κατάλαβε, παιδί μου; Όα με ύποκαυπες!

— Ναί... άπάντησε ο Όσκαρ, με φωνή άδύνατη, σ' άδυσμένη.

Η μητέρα του τον άγκαλίωσε απ' το λαιμό, τον τραβήξε πιο κοντά της, τον φίλησε.

— Σε πιστεύω, γυνό μου, παιδί, του έπρε γλυκά. Δεν έγω πιά τίποτ' άλλο να έπιθυμώ!

Είχε μιλήσει πολύ. Ήταν έσαν-τλημένη. Ο Όσκαρ το πρόσθεσε.

— Ξεκουράσου τώρα, μαμά, της σύστησε τρυφερά. Έγώ πάω για λίγο στην κάμαρά μου και θα ξαναρθώ.

— Ναί, πήγαινε, θσαυρέ μου!

Η Λουκρέτσια έχωσε το κεά-λι της στο μαξιλάρι κι' έκλεισε τα μάτια της, σ' α ναθελε να κοι-μηθεί.

Ο Όσκαρ την κύτταζε με σκληρή έκφρασι κι' ύστερα έφυ-γε σιγά-σιγά. Όταν βρέθηκε μο-νάχος στην κάμαρά του, άφησε να έσπαση η μανία του.

Θα γινόταν, λοιπόν, παίγνιο έ-κείνου του άπαισίτου γιατρού, που, άφού είχε ύποδολώσει τη θέλησι της μητέρας του, ήθελε τώρα να κάνει το ίδιο και σ' αυτόν... Θα πρέπει να παραιτηθεί απ' τα όνει-

φείλω να προφυλάξω αυτόν και την κόρη του από κάθε κίνδυνο.

— Όα με προδώςη!...

— Ναί, αν δεν παραιτηθείς απ' την έγκληματική ιδέα σου... Ό-σκαρ, γυνί μου, άκουσε τη μη-τέρα σου! Σ' έσφοκίζω, άκολου-θήσε το παράδειγμά μου, και το μέλλον θά'ναι δικό σου. Δεν κερ-δίζονται οι καρδιές των ανθρώ-πων με το μίσος, αλλά με την ά-γάπη και την εύσπλαχνία.

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο πα-τέρας σου ήταν πάντα τόσο γα-λήνιος, τόσο ήρεμος, ακόμα κι' ό-ταν έγώ τον ποτίζα χολή και σύ τον πλήγωνα με τις ιδέες και τα αισθήματά σου! Η ήσυχη συνεί-δησι του τον έκανε άνώτερο μας... Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο δό-κτορ Λέμαν βρήκε άνακούφισι στη συμφορά, που τον βρήκε, όταν σκοτώθηκε η γυναίκα του! Γιατί τον έμπνευσε η πίστι και περιμέ-νει πως θα την έσανθί μία μέρα, πως οι καλές του πράξεις θα τον έσα-νανεύσουνε μαζί της.

«Εμείς, λοιπόν, γυνί μου, πρέ-πει να πάμε μαζί στην Κόλασι; Ό, όχι! Άπό δω και μπρός, η ζωή μου θά'ναι τέτοια, ώστε κα-νείς δε θα μπορεί να με κατηγο-ρήσει για τίποτα. Θα μοιράσω ένα μέρος της περιουσίας μου στους φτωχούς. Θα είμαι καλή με τους τίμιους και άσύστη για-τρούς, που κάνουν συστηματικά το κακό.

«Μα η εύτυχία μου θά'ναι τέ-λεια, μόνον όταν γίνης και σύ καλός... όταν άπαρηθής τα περα-σμένα και με βοήθησης να επα-νορθώσω τα σφάλματά μας... Κι' όταν γίνης καλός και σύ, σαν το γιατρό, δε θα σε αντίπαθί πιά η κόρη του.

«Ο Όσκαρ σ'άπαινε, σαν έμ-ψηδενισμένος. Η μητέρα του έκού-πισσε το χέρι και πρόσθεσε μα-λακά:

— Κατάλαβε, παιδί μου; Όα με ύποκαυπες!

— Ναί... άπάντησε ο Όσκαρ, με φωνή άδύνατη, σ' άδυσμένη.

Η μητέρα του τον άγκαλίωσε απ' το λαιμό, τον τραβήξε πιο κοντά της, τον φίλησε.

— Σε πιστεύω, γυνό μου, παιδί, του έπρε γλυκά. Δεν έγω πιά τίποτ' άλλο να έπιθυμώ!

Είχε μιλήσει πολύ. Ήταν έσαν-τλημένη. Ο Όσκαρ το πρόσθεσε.

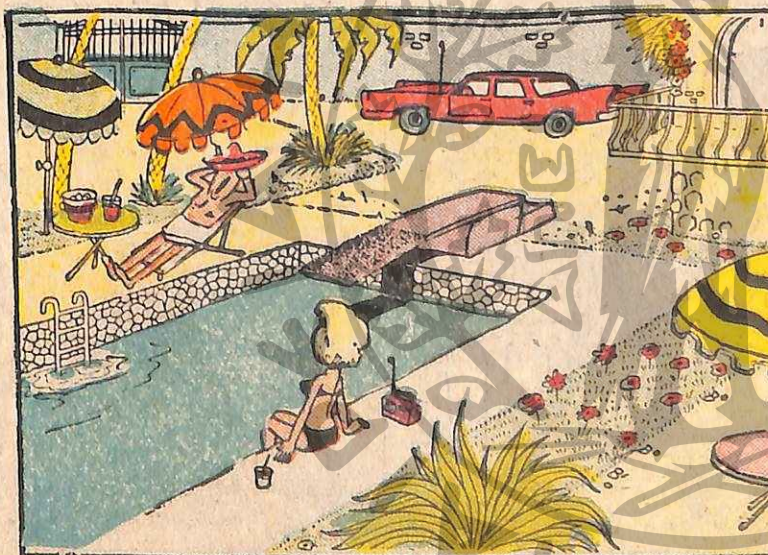
— Ξεκουράσου τώρα, μαμά, της σύστησε τρυφερά. Έγώ πάω για λίγο στην κάμαρά μου και θα ξαναρθώ.

— Ναί, πήγαινε, θσαυρέ μου!

Η Λουκρέτσια έχωσε το κεά-λι της στο μαξιλάρι κι' έκλεισε τα μάτια της, σ' α ναθελε να κοι-μηθεί.

Ο Όσκαρ την κύτταζε με σκληρή έκφρασι κι' ύστερα έφυ-γε σιγά-σιγά. Όταν βρέθηκε μο-νάχος στην κάμαρά του, άφησε να έσπαση η μανία του.

Θα γινόταν, λοιπόν, παίγνιο έ-κείνου του άπαισίτου γιατρού, που, άφού είχε ύποδολώσει τη θέλησι της μητέρας του, ήθελε τώρα να κάνει το ίδιο και σ' αυτόν... Θα πρέπει να παραιτηθεί απ' τα όνει-

— Διάλεξε σε ποιο μέρος θα πάμε να περάσουμε τις διακοπές μας, Δέλα;

ρά του, απ' την εκδίκησή του;...
Θα ταπεινωθώτε μπροστά στους χωριότες, μοιάζοντας τους την περιουσία του;

— Ήταν τρελλοί, αν το πιστεύατε!...
— Ανασκήρτισε ξαφνικά, ακούγοντας ένα χτύπημα στην πόρτα.
— Ποιος είναι; ρώτησε.
— Έγώ, η Φραντσέσκα. Μπορώ να μω;.

— Ναί, έλα.
— Ο Όσκαρ είχε ξαναπαίρει άμεσα ήρεμη έκφραση. Η φυσιογνωμία του δεν πρόδινε την ταρχή του.

— Η Φραντσέσκα μπήκε στην κάμαρα. Τα μάτια της λάμπανε από μοχθηρή χαρά.

— «Αν ξέρατε τί έκανα!... εί-
πε, πλησιάζοντας το νέο.

— Τι; Ν' ακούσουμε!
— Πήρα κρυφά απ' τον πατέρα σας το κλειδί του ντουλαπιού με τα βιβλία του.

— Ο Όσκαρ χλώμισε, σαν πε-
θαμένος.

— Κι' αν το καταλάβαινε;...
τραύλισε.

— Ο Φραντσέσκα ανασήκωσε
τους ώμους της κι' απάντησε:

— «Ο πατέρας σας δε θα εμ-
πνήση πριν απ' το βράδυ. Είχε
πολλές νύχτες να κλείσει μάτι. Τώ-
ρα κοιμάται βαριά...» Αν έχετε
την περιέργεια να επισκεφθείτε το
ντουλαπί του, είναι κατάλληλη ευ-
καιρία. Δεν πιστεύω να την ξα-
ναιδείτε κι' άλλη φορά...» Υστε-
ρα θα φροντίσω εγώ να ξαναβάλω
το κλειδί στη θέση του, κι' ο
πατέρας σας δε θα καταλάβει τίποτα.

— Ο Όσκαρ την άκουγε σαν ύ-
πνωτισμένος. Το αίμα είχε παγώ-
σει στις φλέβες του... Καταλά-
βαινε καλά τί κούδανε εκείνοι οι
ύπαινιγμοί της Φραντσέσκα! Διά-
δαξε μέσα στην ψυχή της μέ-
γαιρας, όπως κι' αυτή στη δική
του. Ήταν φτιαγμένοι οι δύο τους
για να συνεννοούνται... Η Φραν-
τσέσκα τον έσπρωχνε στο έγκλη-
μα κι' εκείνος δεν έκανε τίποτα
για να το αποφύγει.

— Ουμώσατε τί είπε ο γι-
ατρός για κείνο το δηλητήριο, που
γιότρεψε τη μητέρα σας; συνέχι-
σε η Φραντσέσκα. Είμαι γιγούρη
πώς θέλετε να το δότε, να το έ-
ξετάσετε... όχι να το μεταχειρι-
σθήτε, βέβαια!

Γέλουσε σατανικά, δείχνοντας
τα δόντια της.
— Ο Όσκαρ ήξερε καλά να κρύ-
βει πολύ τις σκέψεις του. Την κύ-
-

ταξε αυστηρά και πρόσφερε:

— «Εγώ πιστεύω πως ο Λέ-
μαν εξαπάτησε τον πατέρα μου
και τους άλλους. Μίλησε για δι-
λητήριο, ενώ πραγματικά δοκίμα-
σε στην μητέρα μου κάποιο και-
νούργιο γιατρικό του. Που έχει
την ιδιότητα να επηρεάζει τη
λειτουργία του μυαλού και να
εκμηδενίζει τη θέληση. Έτσι έ-
καμε τη μητέρα μου δογανό του.

— «Κι' είμαι ακόμα βέβαιος πως
απαγόρευσε στον πατέρα μου να
της δώσει κι' άλλο απ' αυτό το
φάρμακο, γιατί ξέρεi πως, σε με-
γαλύτερη ποσότητα, εξουδετερών-
ει το αποτέλεσμα, που έφερε μία
μικρή δόση του.

— Η Φραντσέσκα προσποιήθηκε
την έκπληκτη.

— Δηλαδή, πιστεύετε πως, αν
πάρει κι' άλλο φάρμακο ή υπέ-
ρα σας, θα ξαναγίνει όπως πρώ-
τα και θα πάψει ν' ακολουθήσει
τις συμβουλές αυτού του κατα-
ραμένου γιατρού;

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό, ά-
πάντησε με απόφαση ο Όσκαρ.

— Μά τότε, λοιπόν, ως δοκι-
μάσουμε, μία κι' έτυχε να πέσει
στά χέρια μας αυτό το κλειδί! Ξέ-
ρετε... όταν μπήκατε στην κά-
μαρα της μητέρας σας, πριν από
λίγο, βρισκόμουν στο διπλανό δω-
μάτιο και τ' άκουσα όλα. Η κυ-
ρία δεν είναι πιά σε θέση να σκε-
φθεί. Κάνει ό,τι της πη ό γι-
ατρός. Κι' αυτός θέλει να μάς τσα-
κίση όλους! Θα τον άφισουμε να
μάς πατήσει στο λαιμό, ενώ μπο-
ρούμε να τον εξουδετερώσουμε,
ξαναφέροντας στα λογικά της τη
μητέρα σας;

— Έχετε δίκιο! Θα ήμουν ά-
συχώρητος αν διάταλα, σ' αυτή
την κρίσιμη στιγμή! Δες μου το
κλειδί... και φώναξε στο διάδρο-
μο, μήπως έρθει κανείς, όσην ώρα
θα βρίσκωμαι στο γραφείο του
πατέρα μου.

— Ένα χαμόγελο σατανικής ίκα-
νοποίησής φάνηκε στα χοντρά
χείλη της Φραντσέσκα.

— Μία στιγμή, κύριε Όσκαρ!
είπε. Πάρτε κι' αυτό το μικρό
μπουκαλάκι, που σας έχω ετοιμά-
σει, για να βάλετε μέσα λίγο
απ' το φάρμακο, αφήνοντας στη
θέση της τη δική του μπουτίλα.

— Όλα τα είχε σκεφθεί, ή απάι-
σια εκείνη γυναίκα!

Παρ' όλο τον κυνισμό του, ο
Όσκαρ έτρεμε, καθώς έπαιρνε το
μπουκαλάκι και το κλειδί. Μά ή-
ταν αποφασισμένος για όλα!

Το ντουλαπί, όπου φύλαγε ο
πατέρας του τα βιβλία, που μά-
ζε, βρισκόταν στο γραφείο του.
Είχε μία αγγλική κλειδαριά ά-
σφαλούς, που άνοιγε μονάχα με
το κλειδί της. Ο Όσκαρ χρειά-
στηκε δυο λεπτά της ώρας για να
το ξεκλειδώσει — τόσο πρέ-
μανε τα χέρια του... Επιδέλου
δμως το κατάφερε.

— Άνοιξε την πόρτα του ντουλα-
πιού και είδε, ταχτοποιημένα στα
ράφια του, ένα σωρό ξερά χόρ-
τα και δυο-τρία δοχεία από πορ-
σελάνη, γεμάτα με άγνωστές του
ουσίες. Άνάμεσά τους, βρισκόταν
κι' ένα μπουκαλάκι μ' ένα ύγρο
άχρωμο, σα νερό, ακουμπημένο
πάνω σ' ένα χαρτί διπλωμένο στα
τέσσερα.

— Ο Όσκαρ πήρε πρώτα αυτό
το χαρτί και το ξεδιπλώσε. Δεν
είχε γελαστή: Ήταν η συνταγή
του φαρμάκου του Λέμαν. Έγρα-
φε τον τρόπο της ετοιμασίας του
και τις οδηγίες για τη χρησιμο-
ποίησή του.

— Ο νέος την ανέγραψε βιαστι-
κά σ' ένα άλλο χαρτί και το φύ-
λαξε στην τσέπη του. Έπειτα ά-
φησε τ' άλλο στη θέση του. Ξε-
δούλωσε το μπουκαλάκι και το
πλησίασε στη μύτη του: Δεν είχε
καμιά μυρωδιά.

— Έρριξε μερικές σταγόνες απ' το
περιεχόμενο του στο άλλο
μπουτίλακι, που είχε φέρει μαζί
του και ξαναβάλε στη θέση του
το πρώτο, πάνω απ' το διπλω-
μένο χαρτί. Υστερα κλείδωσε το
ντουλαπί, βγήκε απ' το γραφείο
κι' έδωσε το κλειδί στη Φραν-
τσέσκα.

— Πάω να το ξαναβάλω εκεί
απ' όπου το πήρα, του είπε εκεί-
νη. Περιμένετε με στην κάμαρά
σας.

— Έπειτα από λίγα λεπτά, μπή-
κε στο δωμάτιο του νέου, χαμο-
γελώντας ευχαριστημένη.

— Είδα, που αντιγράψατε έ-
κείνο το χαρτί. Κάνετε πολύ φρό-
νιμα! του είπε.

— Ο Όσκαρ κατακοκκίνισε και
χλώμισε ύστερα.

— Ποιό χαρτί; ρώτησε από-
τομα.

— Έκείνο, που βρήκατε κάτω
απ' το μπουκαλάκι... Τα είδα όλα,
σας λέω, απ' την κλειδαρότρυπα.
Μά μου φαίνεται πως δεν έχετε
λόγο να δυσπιστήτε σε μένα, που
διακινδυνεύω για χάρι σας κι' από
άγαστή στη μητέρα σας!

— Ο Όσκαρ μαλάκωσε:

— «Ένωια σου, της είπε, δεν
πρόκειται να πάθεις τίποτα! Όσο
ζώ, θα μείνεις κοντά μου.

— Το έλπιζω. Μά ως μιλή-
σουμε τώρα για το πιο ενδιαφέ-
ρον... Πήρατε το φάρμακο;

— Ναί. Νά το.
— Η Φραντσέσκα κύτταξε στο
φως το μπουκαλάκι, γέλασε και
είπε:

— «Αδύνατο να πιστέψω πως
κάνει τέτοια θαύματα αυτό το
ύγρο! Φαίνεται σαν καθαρό νερά-
κι...» Α, μου ήρθε μία ιδέα!

— Ποιά;
— Θέλετε να το δώση στη μη-
τέρα σας ο ίδιος ο Λέμαν, για να
να τα χάση όταν θα τον διώξει
ύστερα απ' το δωμάτιό της και
θα διατάξει να μη του επιτρέψου-
νε να ξαναπατήσει το πόδι του
στο σπίτι σας;

— Ο Όσκαρ δεν κύτταξε στα
μάτια τη Φραντσέσκα. Παρ' όλη
τη διορατικότητά του, πίστευε
πραγματικά πως η υπέρβια είχε
δώσει πίστι σε όσα της είχε
πεί για τις ιδιότητες του φαρ-
μάκου. Απάντησε λοιπόν:

— Ναί, θα το ήθελα. Μά πως
να γίνει αυτό;

— Με τον απλούστερο τρόπο.
— Ο δόκτωρ Λέμαν ετοιμάζει μο-
νάχος του κάθε βράδυ μία πορ-
τοκαλάδα για τη μητέρα σας, σ'
ένα κρουσάλλιο ποτηρί, που βρί-
σκεται πάνω στο κομοδίνο της.

— Αυτό, λοιπόν, το ποτήρι, το πη-
γαίνω εγώ στην κάμαρα της κυ-
ρίας. Αν υπάρχουν μέσα λίγες
σταγόνες απ' το φάρμακο, δε θα
φαίνονται, καθόλου... Αφήστε να
τα κανονισώ εγώ!

— Ο Όσκαρ ήταν πιά χλωμός
από πεθαιμένος. Τα χείλη του
τρέμανε.

— Ήταν έτοιμος να άρνηθι τη
συμνοχή της άθλιας εκείνης γυ-
ναίκας, να της αρπάξει απ' τα
χέρια το μπουκαλάκι... Άλλ' η
μεταμέλεια του αυτή δεν κράτησε
πολύ.

— Άς είναι! είπε απότομα.
Κάνε ό,τι θέλεις. Σου άφινω όλη
την ευθύνη.

— Κι' εγώ την αναλαβόνω,
γιατί πιστεύω στο λόγο σας, ά-
πάντησε η Φραντσέσκα, κρύβον-
τας στην τσέπη της το μπουκα-
λάκι. Μου είπατε πως, με το ύ-
γρο αυτό, θα μπορούσαμε να σώ-
σουμε τη μητέρα σας απ' την ό-
λεθρία επιρροή του Λέμαν και ν'
απαλλαγούμε απ' την παρουσία
του. Σας πιστεύω και δέχομαι να

κάνω τη δοκιμή, γιατί ενδιαφέροί
μαι για την κυρία μου... κι' ά-
κόμα, γιατί δε θέλω να χάσω τη
θέσι μου εδώ. Πηγαίνετε να κρα-
τήσετε συντροφιά στη μητέρα
σας και νάσατε σίγουρος πως
δλα θα πάνε καλά.

— Και βγήκε βιαστικά απ' το δω-
μάτιο, σα να φοβόταν μήπως την
εμπόδιση ο νέος.

— Ο Όσκαρ έμεινε μερικά λεπτά
ακίνητος και σκεπτικός. Έπειτα
αναστέναξε και τραύλισε:

— Ρίχτηκε πιά ο κύβος! Θα
ήμουν άνοητος, αν άφηνά να με
συντριφή ο Λέμαν, ενώ κρατώ την
τύχη του στα χέρια μου... Αύτος
πρέπει να φοβάται έμένα, όχι εγώ
αυτή!

— Και διευθύνθηκε ήσυχα προς
το δωμάτιο της μητέρας του.

— Παρ' όλα τα 18 μόνο χρόνια
του, ήταν κιόλας ένα τέρας, με
την εμφάνισι όμως ενός παιδιού
δειλού και άσθενικού...

Δ'.

— Ο Λέμαν είχε γυρίσει στο σπι-
τι του καλόκεφος, ευχαριστημένος,
που είχε κερδίσει τη Λουκρέσια,
προπάντων όμως ευτυχισμένος,
γιατί βοηθούσε τη φτωχή οικογέ-
νεια των χωρικών.

— Σκεπτόταν τη νεκρή γυναίκα
του κι' έλεγε με το νου του:

— «Εσύ με ώδηγησες να φερθώ
έτσι, αγαπημένη μου άγγελε...
εσύ, που δεν ήξερες παρά μόνο
το καλό στη ζωή και δεν ήξελες
ποτέ να δής τους άλλους να ύ-
ποφέρουν... Κι' όσο συλλογίζομαι
πώς, μία στιγμή, μ' έπρωξε ο
πειρασμός να στείλω στον άλλο
κόσμο την κυρία Μόργκαν!... Τό-
σο την αντιπαθούσα, για τη σκλη-
ρότητά της. Ένώ τώρα είμαι ευ-
τυχισμένος, που την έσωσα!».

— Ετρίψε τα χέρια του, γελόν-
τας με ίκανοποίησι. Μπήκε ύστε-
ρα στο δωμάτιο, όπου η κόρη του
κι' η αδελφή του ράβανε ρούχα
για τους φτωχούς, γιατί έφτανε
ο χειμώνας.

— Η Νίκηρα άφησε τη δουλειά της,
για ν' άγκάλιαση τον πατέρα της
και να τον φιλήση.

— Πόσο ευχαριστημένος φαί-
νεσαι, μπαμπά! του είπε μ' έν-
θουσιασμό.

— Ναί, κορούλα μου... κι' έχω
δίκιο! απάντησε ο Λέμαν, δίνον-
τάς της πίσω τα φιλά της και
χαμογελώντας στοργικά στην ά-
δελφή του. Η κυρία Μόργκαν θ'
άρχισε από αύριο να σπκώνεται.
— Ο Ματτέο δεν έχει πιά να φο-
βηθί τίποτα κι' η οικογένεια του
αδελφού του θ' άνακουφισθί απ' τη
φτώχεια.

— Κι' όλ' αυτά τα χρωστώνε
σε σένα, σε σένα μόνο, μπαμπά
μου! είπε η Νίκηρα.

— Δεν πίστευα ώστόσο πως
θα πετύχαινα τόσο γρήγορα. Νό-
μιζα αυτή τη γυναίκα χειρότερη
απ' ό,τι είναι πραγματικά. Πί-
στευα πως, όταν γλύτωνε μία φο-
ρά απ' το θάνατο, δε θα την έ-
νωιαζαν πιά καθόλου οι άνθρωπι-
στικές θεωρίες μου, οι συμβουλές
μου για δικαιοσύνη και χριστι-
ανική εύπλασχνία... Όμολογώ, ότι
φαρόμουν πως θα μ' έδιωχνε, μό-
λις θάρχότανε στα συκαλά της.

— Είχες τόσες άσχημες άνα-
μνήσεις απ' το φέρισμα της σπου-
δής σου! παρατήρησε η
Σάντα.

— Κι' η Νίκηρα πρόσθεσε:

— Εγώ δε μπορούσα να την
πλησιάσω, χωρίς να τρέμω!

— Ο γιότρός χαμογέλασε.

— Ω τώρα, δε θα σε φόβιζε
πιά, δε θα την άναγνώριζες! είπε.
Μάλιστα, δεν τη βρισκό πιά τό-
σο άσχημη, όσο μου φαινόταν άλ-
ποτε!... Έχω αναλάβει τώρα την
προσπάθεια να διορθώσω και το
γυνί της.

λου σου θα σου δημιουργήση ίστο-
ρίες.

— Πιστεύεις πως μπορώ να φο-
βηθώ ένα παιδί; είπε ο Λέμαν.
— Παιδί στην ηλικία, αλλά με-
γάλο στην κακία! παρατήρησε η
αδελφή του.

— Είναι τόσο αντιπαθητικός,
αυτός ο Όσκαρ! πρόσθεσε η Νί-
κρα. Δε θάθελα να τον ξαναδρώ
στο δρόμο μου.

— Το ξέρω πως δεν τον συμ-
παθείτε, είπε ο Λέμαν. Συμφωνώ
κι' εγώ μαζί σας. Όστόσο έχω
καθίκον να κάνω ό,τι μπορώ για
να τον φέρω στον καλό δρόμο...

— Μά αρκετά μιλήσαμε γι' αυτόν.
Δεν αλλάζουμε θέμα;

— Ναί, ναι, πολύ ευχριστώως!
φώναξαν κι' οι δυο γυναίκες μαζί.

Το βράδυ, ο Λέμαν ξαναπήγε
στο σπίτι των Μόργκαν, όπως εί-
χε υποσχεθί.

— Στην κάμαρα της άρρωστης,
βρισκόταν ο άντρας της και ο
γιός της. Η Λουκρέσια φαινό-
ταν όλο χαρά. Άπλωσε το χέρι
της στο Λέμαν.

— Έλάτε, γιατρέ! του είπε.
Έχετε μπροστά σας μία εύτυχι-
σμένη γυναίκα...

— Εφαγα με όρε-
ξι τη σούπα, που μου συστήσατε.
Κουβέντισα πολύ με τον Όσκαρ,
που δεν έφυγε καθόλου από κον-
τά μου και συμμερίστηκε στο τέ-
λος τις ιδέες μου... δηλαδή τις
δικές σας.

— Ο Λέμαν κύτταξε στα μάτια το
νέο. Ποτέ άλλοτε ο Όσκαρ δεν
είχε πάρει τέτοια αθάα και ει-
λικρινή έκφραση...

— Η μαμά μου ίεπε πράγμα-
τα, που με συγκίνησαν αληθινά
και που δεν τα είχα σκεφθί πο-
τέ! πρόσφερε με μολακό τόνο. Ω,
γιατρέ, φοβόσαστε πως δε θα με
μεταποιάτε... κι' όμως πιστεύω
πως θα γίνω ένας απ' τους θερ-
μότερους όπαδούς σας!

— Μία λάμψη ίκανοποίησής πε-
ρασε απ' τα μάτια του Λέμαν.

— Ευχαριστώ το Θεό μέσα
απ' την καρδιά μου! απάντησε
χαρούμενα. Μου φαίνεται σα να
ξαναβρίσκω ένα χαμένο παιδί
μου! Και καταλαβαίνω πόσο ευ-
τυχισμένος θα είναι ο φίλος μου,
ο Κάρολο...

— Η συζήτηση συνεχίστηκε στον
ίδιο τόνο. Ο Όσκαρ φαινότανε
να παίρνει μέρος σ' αυτήν με ζω-
ρή ενδιαφέρον. Μέσα στο νου του
όμως άναδεύονταν χίλιες σκέψεις,
συγκεκριμένες και τρομερές... Κά-
που-κάπου, τα μάγουλά του κοκ-
κινιζαν ξαφνικά, για να χλωμιά-
σουν άμέσως ύστερα.

— Ο Λέμαν δεν το αντιλαμβάνό-
τανε. Η καρδιά του ήταν γεμά-
τη χαρά, γιατί πίστευε πως είχε
κερδίσει με το μέρος του τη νε-
νική εκείνη κι' άτίτασση ψυχή,
πώς είχε γίνει τρυφερότης όλο το
μίσος του Όσκαρ γι' αυτήν κι'
ευνωμωσύνη ή άχαριστία του.

— Κατά τις 10, άποχαίρετھے
τους φίλους του. Πριν φύγει όμως,
είπε στη Λουκρέσια:

— Θα σας ετοιμάσω τώρα μία
πορτοκαλάδα. Θα την πιήτε άμέ-
σως, κι' έλπίζω να περάσετε ή-
συχη νύχτα.

— Ο Κάρολο τούφερε το ποτήρι,
τα πορτοκαλάδα, τη ζάχαρη.

— Ενώ ο γιατρός έφτιαχνε την
πορτοκαλάδα, ο Όσκαρ τον κύτ-
ταζε κι' έτρεμε σα ναχε πυρετός...
Όταν τελείωσε, ο Λέμαν έδωσε
το ποτήρι στη Λουκρέσια. Έκεί-
νη το πήρε, χαμογελώντας, και
το πλησίασε στα χείλη της.

— Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε πως
κάποια προαχτική σπτασία πρό-
βαλε μπροστά στα γαυλωμένα
μάτια του Όσκαρ, γιατί έκανε
μια κίνηση, σα ναβάζε ν' άρπά-
ξει το ποτήρι απ' τα χέρια της
μέρας του. Μά το χέρι του ξανα-
πεσε και γύρισε άλλοι τα μάτια
του. Κανείς δεν είχε αντιληφθί τη
δυατη εκείνη συγκίνησή του...

— Η Λουκρέσια ήπιε την πορτο-
καλάδα και φάνηκε ύστερα ν' ά-
ποκοιμιάται.

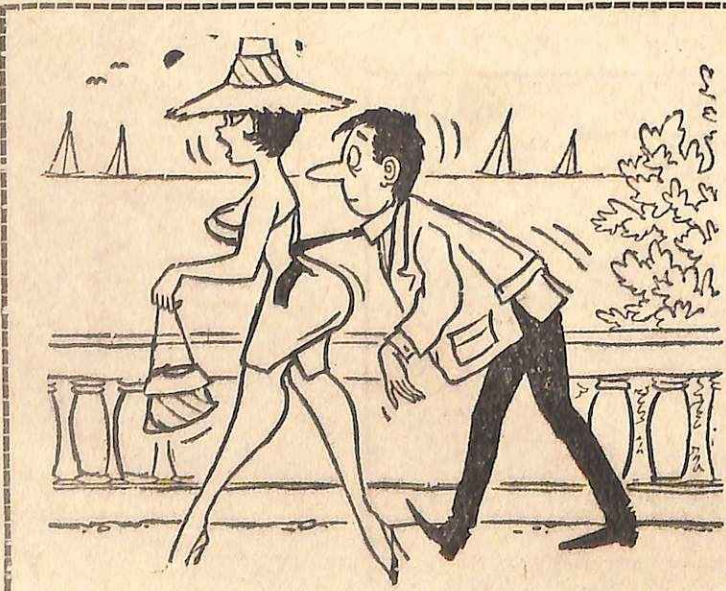
— Ο Λέμαν έσφιξε το χέρι του
φίλου του και του Όσκαρ, είπε
πως θα ξαναρχότανε την άλλη μέ-
ρα κι' έφυγε.

— Ο Όσκαρ, κατάχλωμος, πλη-
σίασε τον πατέρα του.

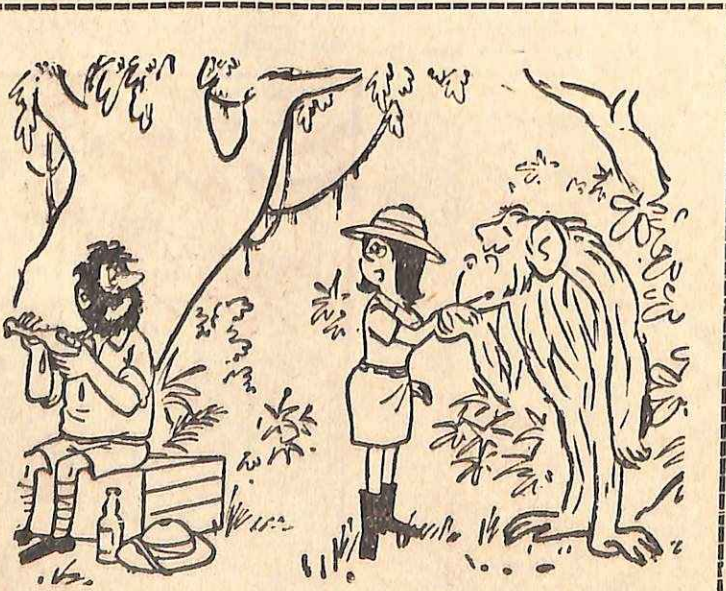
— Άφρη με να μείνω εδώ τη
νύχτα, του είπε. Πήγαινε εσύ να
κοιμηθής.

— Ο Κάρολο χαμογέλασε κι' ά-
πάντησε:

— Κοιμήθηκα πολύ. Δεν έχω
καμιά διάθεση να πάσω στο κοι-
τάκι. Πήγαινε εσύ, γυνί μου. Θα
μείνω εγώ κοντά στη μητέρα σου.

— Άλλη φορά δεν πρόκειται να σου ζητήσω να μου ξανα-
κλείσης το φερμουάρ μου!...

— Φαίνεται, Λέανδρε, πως πλησιάζουμε στον πολιτισμένο
κόσμο!...

‘Αγέρωχη... Ξέγνοιαστη... ...δέν την άνησυχεί τίποτα!

Πηγαίνει όλες τις ημέρες
του μνηνός, χωρίς καμιά
διάκριση, όπου θέλει.
Στην εργασία της τακτική.
Στον περίπατό της, στις
συντροφίες της ευδιάδετη
και πάντα ευχάριστη.
Στα ταξίδια και τις εκδρομές
χωρίς φόβο, χωρίς άνηυχή

Όλο αυτό χάρις στην
CAMELIA που την προστατεύει
στις δύσκολες ημέρες, κάθε
μήνα. Η Καμέλια χορίζει σε
όλες τις γυναίκες την
ξεγνoιασία, έν συνδυασμό
με την εξασφάλιση και την
άπόλυτη καθαριότητα.
Η Καμέλια είναι δείγμα
πολιτισμού.

Ειδική
συσκευασία
σαντας
για ταξίδια
εκδρομές

ΠΡΩΤΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ SCHICKEDANZ & Co. - NÜRNBERG

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ & Ε

ΑΘΗΝΑΓ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Πωλείται εις τα Φαρμακεία, Καταστήματα

Καλλυντικών και Γυναικείων Ειδών.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

Cosmetica S.p.A.

Η κυρία με την κόκκινη βαλίτσα

Ο Νέντ, με μία ξαφνική απόφαση ακολούθησε την ώραία άγνωστη...

Ο ΝΕΝΤ ΜΙΛΦΟΡΝΤ, ο γνωστός στον υπόκοσμο του Λονδίνου με το όνομα «Νέντ ο αριστοκράτης», ένα φθινοπωρινό βράδυ τριγυρνάει άσκοπα έξω από το σταθμό της Βικτωρίας. Κοιμάς πάντα, μ' αέρα αριστοκρατικό, περνούσε για γυνίος λόρδου ή κανέναν βασιλόπουλο κι' εκκεντρικός βασιλόγετος. Ο Νέντ Μίλφορντ, εκείνη τη στιγμή, δεν είχε στην τσέπη του παρά μία λίρα, οχτώ σελίνια και έντεκα πένες! Μα είχε πάρει απόφαση ν' αφήσει τα κεφάλια του πολύ γρήγορα και με το συνηθισμένο του τρόπο. Με κάποιο ξύπινο «κόλπο», ο «Νέντ ο αριστοκράτης» δεν ήταν κανένας από τους κοινούς κλέφτες, που προκάλεσαν τον αποτροπιασμό του κόσμου. Απλώς αποφεύγει από κάθε καλή ευκαιρία... Έτσι, δεν έκλεβε διαρκώς, μα μόνο όταν ο πειρασμός ήταν ακατανίκητος! Αυτό ωστόσο δεν είχε εμποδίσει διάλογο την αστυνομία να τον στείλει μερικές φορές στη φυλακή, απ' όπου είχε ακριβώς ξαναβγει εκείνες τις ημέρες.

Γιατί τώρα έκοβε βόλτες έξω από το σταθμό; Ο Νέντ δεν ήθελε βέβαια να φύγει από το Λονδίνο. Απλούστατα, μέσα σ' εκείνη την πολυκοσμία αναζητούσε μία καλή «βουλειά».

Κι' η «βουλειά» αυτή του παρουσιάστηκε άφρατα με τη μορφή ενός ταξί, που κόντευε να τον κόψει. Ο σωφεί με μεγάλη ετοιμότητα μπήκε να φρενάρει δέκα πόντους πέρα από τη μύτη των παπουτσιών του. Ο Νέντ ετοιμάστηκε να δώσει ένα μάθημα σ' εκείνον τον απρόσεκτο οδηγό, μα στάθηκε άποτομα καταγοητευμένος.

Η πόρτα του αυτοκινήτου άνοιξε εκείνη τη στιγμή και κατέβηκε μπροστά του μία υπέροχη κυρία.

Κι' ενώ πλήρωνε τον οδηγό, εσπίαγε μία μικρή βαλίτσα από κόκκινο «μαροκέν» με ασημένιες πορτες, οι νουντας την έντυπασε ότι ήθελε να την κρύψει από τα αδιάκριτα μάτια του κόσμου.

Ο Νέντ έριξε ένα βλέμμα γεμάτο θαυμασμό στη μικρή βαλίτσα. Έπειτα άλλο ένα στην ιδιοκτητή της, που προχωρούσε για να μπει στο σταθμό. Για μία στιγμή συγκέντρωσε τις σκέψεις του. Υστερα με μία ξαφνική απόφαση, ακολούθησε την ώραία άγνωστη και στάθηκε μαζί της μπροστά στο «γκισ» των εισιτηρίων.

Η κυρία με την κόκκινη βαλίτσα πήρε ένα εισιτήριο για το Χάρουγ'τς. Το ίδιο έκανε κι ο Νέντ. Έτσι μπήκε σε λίγα λεπτά της ώρας να κάθεται σε διαμέρισμα της πρώτης θέσεως απέναντι από τη σαγηνευτική εκείνη γυναίκα.

Για τον ξύπινο Νέντ δεν ήταν καθόλου δύσκολο ν' αρχίσει με τρόπο μία συνομιλία μαζί της. Υστερ' απ' ό,τι πέντε λεπτά της ώρας ήξερε κι άλλες ότι βρισκόταν μπροστά στη λαίδη Κινθία Μπάτκομπ, τη σύζυγο του λόρδου Έρβιν Μπάτκομπ, ύφυπουργού των Οικονομικών.

Ο Νέντ, χωρίς κομμία δυσκολία... προδιδάσθηκε σε υπολογισμούς των λογαφόνων, που βρισκόταν με άδεια στο Λονδίνο, για ένα μήνα. Κι' ένα άρωματικό σιγαρέτο χρησιμοποίησε άμεσως για την επισημάνισή της ξαφνικής εκείνης φιλίας.

Το λίκνισμα του τριανού αποκρίθηκε γλυκείες ελπίδες στην καρδιά του Νέντ. Μα περισσότερο από τη θετική συντροφιά του, τον ενδιέφερε η κόκκινη βαλίτσα της. Από πείρας ήξερε ότι με τέτοιες μικρές και κομψές βαλίτσες οι αριστοκράτισσες συνθίζουν να μεταφέρουν τα βαρύτερα κοσμήματά τους. Κι' αυτό ήταν μία καλή ευκαιρία για το

Νέντ να καλύψει τα έξοδα του εισιτηρίου της πρώτης θέσεως για το Χάρουγ'τς! Άλλωστε η τύχη των βοηθούσε με κάθε τρόπο εκείνη την ημέρα, γιατί σε λίγο η λαίδη Κινθία Μπάτκομπ ανέφερε πως εννοιασε μία μικρή αδιαθεσία και ήθελε να περάσει στο βαγκόν—ρεστωράν, για να πάρει κανένα λικέρ, που να της τόνωνε τα νεύρα της.

Επιτρέψτε μου να σας συνοδεύω! της είπε πρόθυμα ο Νέντ. —Ω, όχι! Σας ευχαριστώ πολύ... Είσαστε πολύ ευγενής... μα προτιμώ να πάω μόνη... Σας παρακαλώ μάλιστα, μία και θα είστε εδώ, να μου κάνετε τη χάρη να ρίχνετε που και που καμμία ματιά στη βαλίτσα μου...

Ο Νέντ, μπροστά σε τόσο άφελεια, δε μπορούσε να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να υποχωρήσει με μία υπόκληση, σαν πραγματικός «τζέντλεμαν». Έπειτα, μόλις η λαίδη Κινθία μπήκε στο βαγκόν—ρεστωράν, έριξε μία ματιά στο διάδρομο, πήρε την κόκκινη βαλίτσα και προσπάθησε ν' ανοίξει την κλειδαριά της. Μα δεν κατάφερε τίποτα.

Για μία στιγμή ο Νέντ σκυθρώπασε από την άμχανία. Την ίδια στιγμή το τριάνο έκοψε την ταχύτητα του κι' έπειτα στάθηκε στο σταθμό του Γκρήτ Χίλ. Ο Νέντ τότε, με αξιοπρεπείς κινήσεις, κατέβηκε κάπως γρήγορα από το βαγκόν, κρατώντας σφιχτά την κόκκινη βαλίτσα.

Η καρδιά του έπαψε να χτυπάει, όταν του φάνηκε άφρατα ότι άκουσε μία γυναίκα κλαυγιά. Μα όπως ήταν ανακατεμένος μέσα στο πλήθος, ανέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του. Και τότε είδε εκείνη την κλαυγιά, που είχε βγάλει μία μητέρα αποχαριτωμένης το παιδί της.

«Υστερ' από δυο λεπτά της ώρας, που του φάνηκαν δυο αιώνες, το τριάνο ξεκίνησε πάλι, συνεχίζοντας το ταξίδι, άποτο χάθηκε στο βάθος ενός σκοτεινού τούνελ. Ο Νέντ πήρε βαθειά αναπνοή και τράβηξε προς την έξοδο του σταθμού. Μα την ώρα που σφύριζε σιγανά κι' ευθυμία κάποιο τρελλό τραγουδάκι, κυττάζοντας την πλατεία, που απλωνόταν μπροστά του, έννοισε να τον αγγίζει κάποιος στον ώμο.

Νεαρέ μου! του είπε μία δυνατή φωνή.

Ο Νέντ γύρισε άποτομα το κεφάλι και το σφύριγμα έσβησε άμεσα στα χείλη του. Μπροστά του του χαμογέλουσε καλοκάγαθα ο αρχιφύλακας Άρροσμυθ.

—Μου κάνετε τη χάρη νάρηθε μαζί μου ως το τμήμα; του είπε ο αστυνομικός.

Ο Νέντ προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί. Πολύ φοβόμυα ότι κάνει κάποιο λάθος! Προσέξετε, γιατί μπορεί να σας στοιχίσει πολύ ακριβά!.. φώναξε με αγέροχη περιφρόνηση.

Ο αρχιφύλακας Άρροσμυθ κούνησε το κεφάλι του κι' άπλωσε το χέρι.

—Δώσε μου τη βαλίτσα! του είπε άυστηρά. Είναι τρεις ώρες τώρα που σε περιμένω στο σταθμό!... Έπειτα φώναξε ένα ταξί, έμπασε μέσα το αστασιμένο Νέντ, που τον ρωτούσε τί ήθελε να πη μ' εκείνα τα παραξένα λόγια του, ότι δηλαδή τον περίμενε στο σταθμό από δω και τρεις ώρες...

Η εξέγηση του δόθηκε κάπως άργα, όταν τρεις αστυνομικοί επιθεωρητές άρχισαν να τον βασανίζουν με μία εξαντλητική ανάκριση. Ούτε λίγο, ούτε πολύ ήθελαν να μάθουν που είχε κρύψει τα κοσμήματα, γιατί η βαλίτσα δεν είχε μέσα, παρά τις άδειες θήκες τους. Για πρώτη φορά στη ζωή του ο Νέντ ήταν άβασος για την κλοπή, που τον κατηγορούσαν. Κι' όχι μόνο αυτό, μα

συγχρόνως, μπορεί να πη κανείς, ήταν ένα θύμα.

Τί είχε συμβεί, λοιπόν; Ο Νέντ κατάφερε να βγάλει ένα συμπέρασμα από τις διάφορες φράσεις των αστυνομικών και να δώσει μία εξήγηση σ' αυτό το μυστήριο. Μ' άλλα λόγια κάποιος είχε κλέψει την κόκκινη βαλίτσα με τα κοσμήματα της λαίδης Μπάτκομπ, τις λίγες στιγμές που την είχε άφισει εκείνη μέσα στο αυτοκίνητό της, κοντά στο Πικαντίλλυ Τσάρκος, άνάμεσα στις τρεις και τέσσερις η ώρα το απόγευμα.

Η λαίδη Μπάτκομπ εκείνη την ώρα δοκίμαζε κάτι καινούργιες τουαλέτες στην μοδίστρας της.

Μόλις είδε κατόπιν ότι η βαλίτσα της είχε γίνει άφαντη, είδοποίησε άμέσως την αστυνομία. Και η Σκώτλαντ Γουάρντ με άσπρασισία ταχύτητα, είχε άπλωσει τα δίχτυα της...

★

Την ίδια περίπου ώρα, που βρισκόταν στο τμήμα ο άτυχος Νέντ, στο Χάρουγ'τς, ένας άντρας και μία γυναίκα είχαν μία ζωνή συζήτησης.

—Ούφ! έκανε η Λίλυ, που την έλεγαν οι συνάδελφοι λοπρόδτες και «κόμισσα», άνάδοντας ένα τοιγάρο, ενώ ο Τζό ο «όης» ο συντροφός της, έσπλωνόταν άναπαιτικά σε μία πολυθρόνα. Αυτή η κόκκινη βαλίτσα είχε γίνει ο έρσιλτης μου! Δε μπορούσα να την ξεφορτώω!...

—Η τρέλλα σου είναι άφάνταστη! της απάντησε ο Τζό.

—Θέε μου, πόσο είσαι άφελής, Τζό! φώναξε η Λίλυ. Νομίζεις πως μπορείς να πετάξεις έτσι εύκολα μια βαλίτσα, στη γωνία ενός δρόμου του Λονδίνου; Πήρα, λοιπόν, άφού την έκλεψα, το τριάνο, γιατί εκεί μέσα τολλάχιστον ή... θα μου την έκλεβε κανείς ή θα την... έγκνουσα στο βαγκόν. Ευτυχώς βρήκα έναν ήλιθιο, που την έπασε!... Τού παρουσιάσθηκα άς λαίδη Μπάτκομπ. Αυτό το πίστεψε, έδωσε στο μάτι τη βαλίτσα και τη βούτηξε!...

Κι' ενώ η Λίλυ, η «κόμισσα», έδινε τα κοσμήματα, η λαίδη Μπάτκομπ στον Τζό, ο άτυχος Νέντ τραβούσε άκόμυ μία φορά για τη φυλακή, άφού δε μπορούσε ν' άποδείξει την άθωότητά του!...

ΑΓΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ

©

ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ

Ο Γκαστόν Πριδά έξασκούσε την ημέρα το λειτουργήμα του δικαστή, καμ' με άυστηρότητα και εύσυνεση. Τη νύχτα όμως ο άστυπρος δικαστικός άλλαξε έντελώς πρόσωπο, έπάγγελμα και συνείδηση, για να μεταμορφωθεί σ' ένα... άσυλληπτο (μέχρι την ημέρα της συλλήψεώς του) διαρρήκτη διαμερισμάτων. Ο περίεργος αυτός δικαστικός με τη διπλή ζωή και τη διπλή προσωπικότητα είναι τριανταοχτώ χρόνων, παντρεμένος και πατέρας τεσσάρων παιδιών. Τώρα βρίσκεται στη φυλακή με μία καταδίκη τριών χρόνων. Μα όταν θα βγεί από εκεί, τί έπάγγελμα δε άκολουθήσει; Στο δικαστικό κλάδο δε θα μπει, βέβαια, νά έπιστρέψει. Τότε, θα έξασκήση και πάλι το άεύτερο έπάγγελμα του, διπλά το διαρρήκτη, τελειοποιώντας τοντας πάντα να ξαναγυρίσει στη φυλακή ή να διαλέξει ένα τρίτο, έμπλεκοντας όριστικά από τα δυο προηγούμενα; Άσφαλώς αυτό θα είναι τα έρωτηματικά, που θα βασανίζουν τώρα τον δικαστή — διαρρήκτη από τα σίδερα της φυλακής. Μα για να δώσει μία άπάντηση έχει μπροστά του τρία χρονάκια καιρό.

Γκρέτα Γκάρμπο

Η έβδομή τέχνη είναι ο στίβος των μετεώρων. Άνδρες και γυναίκες λούμπουν για ένα διάστημα κι' έπειτα βυθίζονται στην άφρανη, για να παραχωρήσουν τη θέση τους σε καινούργια είδωλα. Μερικά από τα μετέωρα αυτά, όμως, μένουν στη νύνη των άνθρώπων, μ' όλο που η λούμψ τους έχει έξασθενήσει ή έχει σβήσει ολότελα. Στην κατηγορία αυτή άνήκουν εκείνα, που θα σας άναφέρουμε.

ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ

Γεννήθηκε το 1898, στο Σικάγο. Είπε, συνεπώς, σήμερα 64 χρόνων. Άλλά διατηρεί τη φρεσκάδα της, χάρις στην άυστηρή διαίτα, στην όποια υπάβλλεται. Κατά το πρόσφατο ταξίδι, που έκανε στην Εύρώπη, έφερε μαζί της όλα τα τρόφιμα, που θα της χρειάζονταν, άκόμυ και το ψωμί της, για να μην ξεφύγη ούτε κατά κεραία από τη διαίτά της.

Βγήκε νεώτατη στον κινηματογράφο. Ένεσάρκωσε ρόλους άνησυχής καπιταλίστας και αίσθησικής γυναίκας. Το 1942 πέρασε στο θέατρο και κατόπιν έκανε πολλές έμφανίσεις στην τηλεόραση. Το 1950 γύρισε το τελευταίο της κινηματογραφικό έργο, ένεσάρκωντας με έπιτυχία το ρόλο μίας μητέρας.

Παντρεύτηκε 6 φορές. Άσχολεϊται τώρα με την παραγωγή κινηματογραφικών έργων και διευθύνει διάφορες άλλες έπιχειρήσεις. Είναι μία από τις πλουσιώτερες γυναίκες του κόσμου.

ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΝΤ

Το οικογενειακό της όνομα ή-

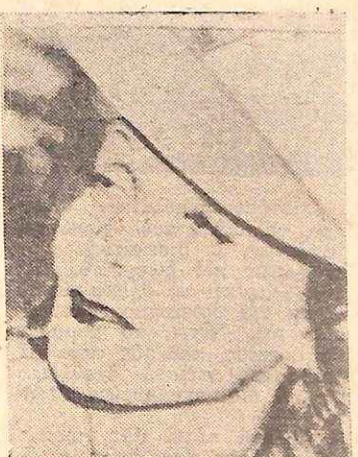
Γκλόρια Σβάνσον

ΟΙ ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΔΟΞΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

ταν Γλαίνις Μαίρη Σμίθ. Γεννήθηκε το 1893, στο Τορόντο. Εί- ναι σήμερα 69 χρόνων. Μικροκαμωμένη, ξανθομάλλα, με καλλίγραμμα σώμα, ένθουσίαζε τους άνδρες της έποχής της. Την άπροκαλούσαν «ή μνηστή όλου του κόσμου». Ήταν η πρώτη μεγάλη ντίδα του Χόλλυγουντ. Παντρεύτηκε τρεις φορές. Ο πρώτος της σύζυγος ήταν ένας άσημος συμπατριώτης της. Ο άεύτερος, ο Ντούγκλας Φάιρμπακς, χώρισε την κόρη ενός «βασίληα» του βαμβάκος, για να την κάμει γυναίκα του. Άλλ' έπειτα από μερικά χρόνια, κατά τη διάρκεια έ-

Είναι σήμερα 54 χρόνων. Γεννήθηκε το 1908, στο Σάν Άντονίο του Τέξας, από πολύ φτωχική οικογένεια. Λεγόταν Μπίλλι Κάσιν. Σε ηλικία 17 χρόνων έμφανίσθηκε ως μπαλλερίνα σε μία έπιθεώρηση. Άφωσιώθηκε κατόπιν στον κινηματογράφο, όπου σημείωσε έξαιρετική έπιτυχία. Το 1945 πήρε το «Όσκαρ». Υπήρξε μία από τις πιο καλοπληρωμένες ήθοποιούς και σχηματίσε πολύ μεγάλη περιουσία. Κληρονόμησε έπίσης πολλά χρήματα από τον τρίτο σύζυγό της, τον πλούσιο έ-

Μάρλεν Νττήτριχ

ρωτευμένη γυναίκα κλπ., την έκαμαν διάσημη σ' όλο τον κόσμο. Ο περιφημότερος «παρναίρ» της ήταν ο Τζων Τζίλμπερτ. Έγινε λόγος, μάλιστα, για ένα φλογερό ειδύλλιο μεταξύ τους, όπως άργότερα για το διευθυντή όρχηστρας Στοκόβσκι. Άλλ' ή Γκρέτα Γκάρμπο δεν παντρεύτηκε ποτέ. Άποτρασίδηχτηκε από τον κινηματογράφο σε ηλικία 36 χρόνων. Το 1954 της άπενεμήθη το «Όσκαρ» για τις άφρατες έπιτυχίες της. Ζη τελείως άπομονωμένη και προσπαθεί να περνά άπαράτηρητη.

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

Είναι σήμερα 58 χρόνων. Γεννήθηκε το 1904, στο Βερολίνο. Το οικογενειακό της όνομα ήταν Μαρία Μαγδαληνή φόν Λας. Η άριστοκρατική καταγωγή της δεν την έμποδισε να έμφανισθή στον κινηματογράφο. Το 1930 έγινε διάσημη με τον «Γαλάζιο άγγελο», στον όποίο είχε ως «παρναίρ» το μεγάλο Γερμανό ήθοποιό «Έμιλ Γιάννινγκς. Πήγε κατόπιν στο Χόλλυγουντ, όπου γύρισε πολλές ταινίες. Κέρδισε τεράστια ποσά, άλλά τα έξώδευσε όλα στις πολυτελείς τουαλέτες της. Ο φόν Ρίμπεντροπ της έπρότεινε να ξαναγυρίσει στη Γερμανία, άλλ' άρνήθηκε από μίσος προς το ναζισμό. Μόνο το 1960 έκοψε εκεί μία θριαμβευτική περιοδεία, ξανατραγουδώντας το «Γαλάζιο άγγελο». Παρά τα 58 χρόνια της, έδωσε τελευταία στο Παρίσι μία χορευτική έσπερίδα, ξαναάναυθενοντας τη Μιστεγκέτ.

Ο χορός της και η εύλυγισία τους θεάσας, Η Μάρλεν Νττήτριχ έχει μία κόρη, τη Μαρία Ρίβα, που την έκανε γιαγιά το 1950.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Είναι σήμερα 57 χρόνων. Γεννήθηκε το 1905, στη Στοκχόλμη, από φτωχούς γονείς. Το οικογενειακό της όνομα ήταν Γκρέτα-Λουίζα Γκούσταφσον. Πρωτοεμφανίσθηκε ως μαννεκέν σ' έναν όικο μόδας της Στοκχόλμης. Την άνεκάλυψε ο σκηνοθέτης Στίλλερ, που την άδηγήσει στο Χόλλυγουντ. Έκει την υπέβαλαν σε άπισχναντική διαίτα, της διαόρθωσαν τα δόντια και τα μαλλιά και τη μετέβαλαν σε μοιραία. Ήταν ο «κοχλάζων πάγος» της έποχής της, όπως σήμερα η Άνιτα Έκμπεργκ. Τα έργα της «Η σάρκα και ο διάβολος», «Η σάρκα και η ψυχή», «Άνω Καρένιννα», «Η έ-

Μαίρη Πικφορντ

Κάθριν Χέμπμπορν

Τζόαν Κράουφορντ

Ταξίδια οιούς άλλους πλανήτες

ΟΙ επιστήμονες μελετούν σήμερα, γαλαξίες, που βρίσκονται σε απόσταση 2 δισεκατομμυρίων ετών φωτός και διενεργούν άλλους που πρέπει να δοκιμασθούν σε απόσταση 2½ δισεκατομμυρίων ετών φωτός. Έτσι, το κομμάτι του σύμπαντος, που μας είναι με κάποιο τρόπο γνωστό, έχει διάμετρο 5 δισεκατομμυρίων ετών φωτός.

Οι άνθρωποι αυτοί μας προκαλούν δέος. Πώς είναι δυνατόν να εξερευνήσουμε ένα σύμπαν με τόσο κολοσσιαίες διαστάσεις; Για να φτάσουμε ακόμη και στο πλησιέστερο σε μας άστρο, με την προϋπόθεση ότι τρέχουμε με την ταχύτητα του φωτός (300.000 χιλιόμετρα στο δευτερόλεπτο) θα χρειαστούμε τέσσερα χρόνια και 2½ μήνες.

Είναι μάταιες, λοιπόν, οι προσπάθειές μας; Και το περισσότερο που μπορούμε να ελπίσουμε, είναι να επισκεφθούμε τους πλησιέστερους σε μας πλανήτες του συστήματός μας, π.χ. τον Άρη, την Αφροδίτη ή έστω τον Δία; Θα πρέπει εδώ να υπενθυμίσουμε τον περίφημο λομονοσώτη του Γάλλου μαθηματικού Πόλ Λαβασέν.

«Ας υποθέσουμε, λέει, ότι ένας κοσμοναύτης φεύγει από τη Γη με ταχύτητα που είναι κατώτερη από εκείνη του φωτός, μόνον κατά 1)20000, δηλαδή με ταχύτητα 299.985 χιλιομέτρων στο 1". Ο κοσμοναύτης αυτός συνεχίζει το ταξίδι του επί ένα χρόνο και κατόπιν γυρίζει. Για το ταξίδι με ταξίδευσή του επιστροφής χρειάστηκε, λοιπόν, δύο χρόνια, σύμφωνα με το ημερολόγιο που είχε στο πλοίο του. Αν, συνεπώς, έφυγε την 1ην Ιανουαρίου 1963, θα πρέπει, όταν γυρίσει, να είναι η 31η Δεκεμβρίου 1964.

Αόρατος, μας λέει ο Λαβασέν. Όταν γυρίσει, η Γη θα έχει γενάρσει κατά δύο αιώνες, και, συνεπώς, οι άνθρωποι που άρισαν πίσω του θα έχουν εκλείψει από τον κόσμο.

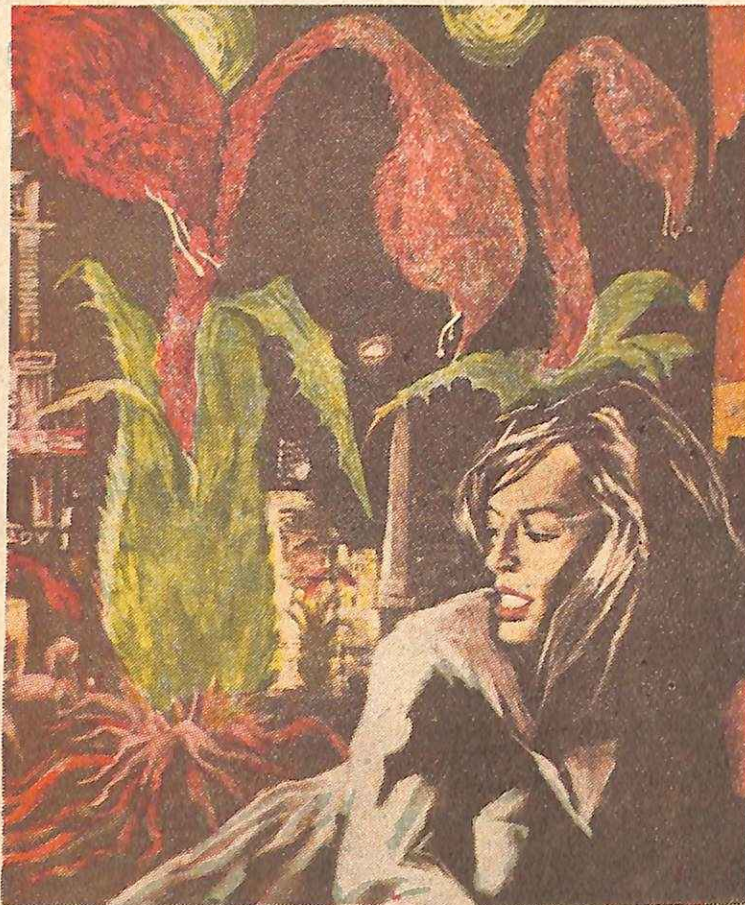
Θεωρητικά, παρατηρούν οι επιστήμονες, τίποτε δεν μας εμποδίζει να φανταστούμε έναν πύραυλο, που η ταχύτητά του θα μεγάλωνε με σταθερό τρόπο, ώσπου να φτάσει εκείνη του φωτός. Για το αποτέλεσμα αυτό θα τού ήταν αρκετές 40 ημέρες. Αλλά για έναν πύραυλο που θα μετακινείτο με την ταχύτητα του φωτός, ο χρόνος θα έκανε να ύπαισθη. Θα μπορούσε, συνεπώς, να φτάσει σε τεράστιες αποστάσεις, υπολογιζόμενες σε εκατομμύρια και δισεκατομμύρια έτη φωτός. Έτσι, η επιστήμη και των πλέον μαχητικών γαλαξιών θα ήταν ένα παιχνίδι. Για την επίσημη π.χ. του γνωστού σήμερα σύμπαντος δε θα μας χρειάζονταν παραπάνω από 40 χρόνια.

Όλα αυτά, όμως, έχουν αξία μόνον θεωρητικά. Η επιστήμη μας, παρά τις καταληκτικές προσπάθειές της, δεν αντιμετωπίζει για τη στιγμή καμιά πρακτική λύση για αυτά τα προβλήματα.

Αλλά, εκείνο που δε μπορούμε να χάσουμε ευθεία, αποζητείται να είναι σε θέση να το πραγματοποιήσουν άλλοι ένοικοι του διαστήματος; Η γη να το πραγματοποιήσουν ήδη;

Να το μεγάλο ερώτημα, που εμμανίζεται μπροστά μας; Είναι

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Γιγαντιαία σαρκοδόρα φυτά, με ανώτερη διάγνωση, περιμένουν τους τουληρούς αστροναύτες στην Αφροδίτη. (Σχεδιασμός του Γαλιό Καλλιτέχνη Άλφονσο Αρτσιόλι).

παράλογο να υποθέσουμε ότι όντα από άλλους πλανήτες μας επεσκέφθησαν ή μπορεί να μας επισκεφθούν;

Αν υποθέσουμε ότι η εξέλιξη της ζωής στους άλλους πλανήτες ακολούθησε τον ίδιο ρυθμό με εκείνον της Γης, οι αλλήνοι πλανήτες να είναι άγονη. Αυτή η υπόθεση, όμως, δεν φαίνεται πιθανή.

«Ας παραδεχτούμε ότι μέσα στο Γαλαξία μας υπάρχει ένας αριθμός πλανητικών συστημάτων ανάλογων με το δικό μας, ότι ο πολιτισμός στη Γη μας έχει ηλικία 10.000 ετών, γράφει ο μαθηματικός και αστρονόμος Τζον. Θα χρειαστεί να επισκεφθούμε 50.000 Γαλαξίες για να δοούμε έναν πολιτισμό τόσο νέο όσον είναι ο δικός μας. Κι' επειδή δεν μελετούμε την κοσμολογία παρά από διακόσια περίπου χρόνια, θα πρέπει να επισκεφθούμε 25.000 Γαλαξίες, προτού συναντήσουμε επιστήμονες τόσο ποιοτικούς όσο οι δικές μας. Είναι πιθανόν, μάλιστα, ότι από όλους τους επιστήμονες που βρίσκονται μέσα στο σύμπαν, είμαστε οι πιο άμαθοι».

Έκείνο, λοιπόν, που δε μπορούμε να χάσουμε ευθεία, είναι πιθανόν να το έχουν χάσει άλλοι ένοικοι του διαστήματος, που βρίσκονται σε πολύ ανώτερο επίπεδο πολιτισμού από μας. Μπορούμε ακόμη να υποθέσουμε ότι, σ'

έχουμε χάσει πληροφορίες. Η ζωή, όμως, προϋποθέτει να είναι πιθανόν ότι αξιολογικοί πολιτισμοί ημίσαν σε ηπειρούς που έχουν εξαφανιστεί σήμερα, όπως η Ατλαντίδα ή η Λεμονοία. Έκ του ότι καμιά επίσκεψη δεν πραγματοποιήθηκε μέσα σε αυτά τα 4000 ή 6000 χρόνια, δε μπορούμε να συμπεράνουμε ότι δεν υπήρξε καμιά επιζωνιστική παρελθόν ή ότι δε θα υπάρξει και στο μέλλον. Ο χρόνος ο δικός μας, ο χρόνος που ξέρουμε, δεν είναι παρά μια στιγμή συγκριμένος με εκείνον του σύμπαντος. Αλλά και προκειμένου για τη Γη μας, η περίοδος που μας είναι γνωστή αντιπροσωπεύει ένα ελάχιστο μόνον μέρος της ζωής της.

Σύμφωνα με τους τελευταίους υπολογισμούς, που βασίζονται στο μετασχηματισμό των ατόμων του οφθαλμού και του θοοίου, τα όντα των θαλάσσιων προκαμπίων, η εποχή έχουν ηλικία 1.200.000.000 ετών. Υπολογίζεται, επίσης, ότι χρειάστηκαν 800 χιλιάδες χρόνια από 8.000.000.000 χρόνια, για να σχηματισθεί όλος ο κόσμος που βρίσκεται σήμερα πάνω στη Γη.

Δεν αποκλείεται, λοιπόν, η απομόνωσή μας μέσα στο διάστημα να τελεωμένη με ένα μέρος, που δεν είναι ίσως πολύ μακρινό, είτε με τις δυνάμεις μας, είτε με τη συνδρομή άλλων ενοίκων του διαστήματος.

Τα όντα αυτά, που θα μας βοηθούσαν να βρούμε ίσως πολύ πιο κοντά σε μας από ό,τι θα μπορούσαμε να φανταστούμε. Οι επιστήμονες, μελετώντας τις τροχιές των δύο δορυφόρων του Άρη, του Φόβου και του Τρόνου έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι πρόκειται περί τεχνητών δορυφόρων, που έχουν κατασκευασθεί από ανθρώπινα όντα για λόγους εξερευνητικούς ή άλλους.

Αν αυτή η υπόθεση, είναι σωστή, θα πρέπει τότε να συμπεράσουμε ότι ο Άρης κατοικείται από όντα, που ο βαθμός της εξέλιξής τους, είναι πολύ ανώτερος από τον δικό μας και που θα μπορούσαν να γίνουν οι διάδοχοί μας στο έδαφος της εξερευνήσεως του διαστήματος.

Για τη στιγμή, βέβαια, δε μπορούμε να χάσουμε παρά μόνον υποθέσεις. Αλλά η επιστήμη της εποχής μας προχωρεί με σταθερά βήματα. Κι' όλα δείχνουν ότι η ημέρα που ο άνθρωπος θ' αφήσει τη Γη για να γνωρίσει άλλους κόσμους δεν είναι μακριά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ποσοί άλλοι κόσμοι μπορεί να κατοικούνται.

ΜΙΑ 14 ΓΛΩΣΣΕΣ

Ο Γκό Μπέ, ένας Γάλλος σπουδαστής 21 χρόνων, κατέχει το γαλλικό πρωτότυπο στις γνώσεις των ξένων γλωσσών. Μία φίλη δική, χορεύτρια, κινέζικη, ρωσική, ισπανική, δανέζικη, νορβηγική, γερμανική, πολωνική, ολλανδική, ιταλική, αγγλική, πορτογαλική και τη μητρική του γλώσσα. Τώρα μελετά γιουζουέζικα και ινδονησιακή και αρογοτερά, όπως δηλώνει, έχει σκοπό να μάθει πολλές ακόμη γλώσσες. Σημειώσαν ότι ο γέρος αυτός κατοικούνει να απομύνη μια ξένη γλώσσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα.

Η ΑΛΙΕΙΑ των φαλαινών ήταν άλλοτε δυσχερεστάτη και εξεβόε εκείνους, που ήσυχούσαν μ' αυτήν σε τρομερούς κινδύνους. Οι φαλαινωθές έπαιζαν τη ζωή τους και ιδίως εκείνοι, που πλησίαζαν το κήτος με μικρές ταχύπλεες λέμβους, για να εκσφενδονίσουν έναντιόν του, στην κατάλληλη στιγμή, το ακόντιό τους. Μια στροφή της φαλαίνης ή ένα χτύπημα της ουράς της μπορούσε να αναποδογυρίσει τη βάρκα και να πετάξει τους επιβάτες της στη θάλασσα.

Αλλά σήμερα η αλιεία των φαλαινών είναι σχεδόν ανώδυνη και περισσότερο αποδοτική.

Πρόκειται, άλλωστε, για αληθινή εκστρατεία, που διεξάγεται σύμφωνα με ώριμο έπιτελικό σχέδιο και με όλα τα σύγχρονα μέσα. Κάθε συγκρότημα αποτελείται από ένα μεγάλο πλοίο 20.000 — 25.000 τόννων, που είναι στην πραγματικότητα ένα πλωτό εργοστάσιο. Μέσα σ' αυτό γίνεται ολοκληρή η κατεργασία των συλλαμβανόμενων φαλαινών, χωρίς να διακοπή το κυνήγι. Το πλοίο αυτό, που καλείται μητρικό, συνοδεύεται από 8—12 φαλαινωθικά των 300 τόννων, που είναι εξαιρετικά ταχύπλοα και εύελικτα.

Η εξακρίβωση του μέρους, όπου βρίσκεται το κοπάδι των φαλαινών, γίνεται με τη βοήθεια ραντάρ. Για τον ίδιο σκοπό, χρησιμοποιούνται επίσης ειδικά αναγνωριστικά αεροπλάνα.

Μόλις γίνει η επίσημανση του σμήνους, ξεκινάει ο στολίσκος των μικρών φαλαινωθικών, ενώ το μητρικό πλοίο, που τα παρακολουθεί, τα κατευθύνει στην πορεία τους, σύμφωνα με τις ενδείξεις του ραντάρ ή τις πληροφορίες των αναγνωριστικών αεροπλάνων.

Η ΑΛΙΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Τα φαλαινωθικά είναι εξοπλισμένα με ειδικά πυροβόλα, που ενεργοποιούνται το 1867, από το Νορβηγό Σβέντ Φόν και υπέστησαν έκτοτε πλείστες τροποποιήσεις και βελτιώσεις. Τα πυροβόλα αυτά εκσφενδονίζουν ένα σιδερένιο ακόντιο, που φέρει στην άκρη του βλήμα. Η έκρηξη του βλήματος γίνεται μέσα στο σώμα του ζώου. Δέκα ως είκοσι ράβδοι, μήκους 25 εκατοστών, που βρίσκονται κατά μήκος του ακόντιου, ανόγουν τότε όπως οι μπαλάνες της ομπρέλλας και χάνονται μέσα στις σάρκες της φαλαίνης, που δε μπορεί πια να βγάλει το ακόντιο.

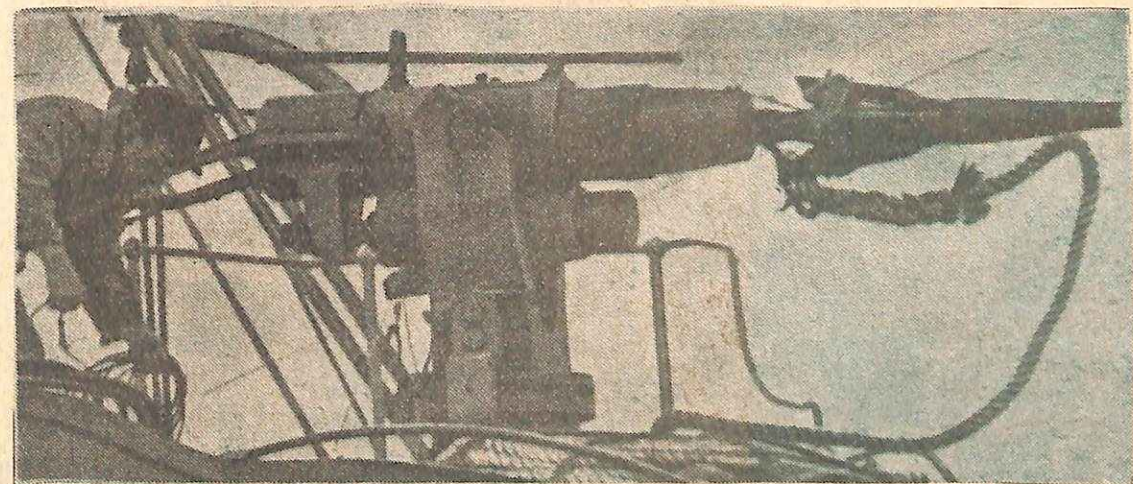
Το πρώτο πράγμα, που κάνει η φαλαίνα, μόλις χτυπηθεί, είναι να καταδυθεί, ελπίζοντας πως θα ξεφύγει. Βυθίζεται κατακόρυφα σχεδόν και με τόση όρμη, που, πολλές φορές, σπάζει τα σαγόνια της στον πυθμένα. Μάταιος κόπος! Γιατί το φαλαινωθικό κόπεται γέρα. Το ακόντιο είναι δεμένο μ' ένα συμπαγές σχοινί, που ξετυλίγεται, παρακολουθώντας τις κινήσεις του κήτους. Αυτό το σχοινί περνάει από διαδοχικά υδραυλικά φρένα, που μετριάζουν τα τραντάγματα από την προσπάθεια, που κάνει η φαλαίνα για να ξεφύγει.

Μόλις χτυπηθεί η φαλαίνα, το φαλαινωθικό σταματάει και κάνει αμέσως όπισθεν. Έτσι, η φαλαίνα εξαντλείται και αναγκάζεται να ανεβεί κάθε τόσο στην επιφάνεια. Σε κάθε ανάδυση, ένα καινούργιο ακόντιο χώνεται στο

σώμα της. Όταν, τέλος, κοιμηθεί ή αντίστασή της, οι φαλαινωθές την πλησιάζουν με βάρκες κι' αφού δέσουν την ουρά της μ' ένα χονδρό σχοινί, διοχετεύουν με αντλίες αέρα μέσα στο σώμα της. Με τον τρόπο αυτό, την αποτελειώνουν, ενώ ταυτόχρονα το σώμα της φουσκώνει σά μπαλόνι και έπιπλεει.

Το φαλαινωθικό συνεχίζει κατόπιν το κυνήγι. Τα πλοία αυτά είναι τόσο ισχυρά, που μπορούν να σύρουν πίσω τους 4—5 φαλαίνες. Τις πηγαίνουν κατόπιν στο μητρικό πλοίο.

Εκεί, τα τεράστια κήτη τεμαχίζονται με μηχανικά μέσα και αρχίζει αμέσως η επεξεργασία τους, για να εξαχθούν τα χρήσιμα.

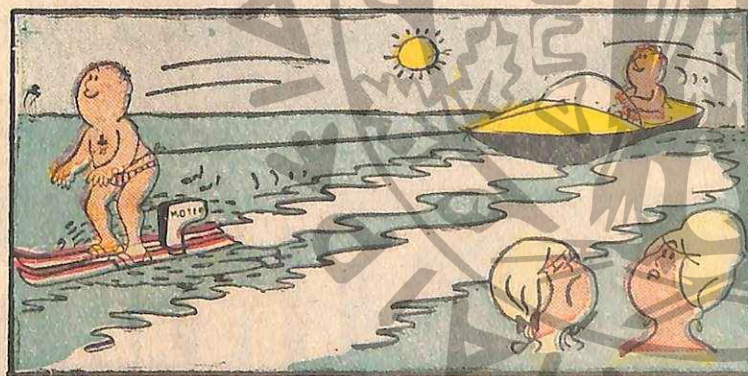

Τα φαλαινωθικά είναι εξοπλισμένα με ειδικά πυροβόλα, που εκσφενδονίζουν σιδερένια ακόντια, με βραδυφλεγή βλήματα στην άκρη. Τα βλήματα αυτά εκρηγνύνται μέσα στο σώμα της φαλαίνης.

μα προϊόντα, που περιέχει το σώμα τους. Από το λίπος της φαλαίνης εξαγονται έλαια διαφόρων ποιτήτων, από τα οποία κατασκευάζονται μαργαρίνη και σαπούνια. Από το ήπαρ της εξαγεται έλαιον, που είναι πλουσιώτατο σε βιταμίνη Α. Τα καλύτερα τμήματα από τις σάρκες αφυδατώνται, αποστεριώνονται και διατηρούνται μέσα σε ψυγεία. Οι Νορβηγοί κάνουν μεγάλη κατανομή απ' αυτό το κρέας, που το μαγειρεύουν όπως και το βοδινό. Από τα υπολείμματα των σαρκαν και των οστών, τέλος, παρασκευάζονται τροφές για τα ζώα και λιπάσματα. Έτσι, τίποτε σχε-

των βορείων νορβηγικών ακτών και μέχρι της πολικής περιοχής, εξ' άλλου, βρίσκονται σταθμοί, που παρακολουθούν με το ραντάρ τις μετακινήσεις των φαλαινών και τις καταγράφουν πάνω σε χάρτες. Αυτοί οι χάρτες είναι στη διάθεση των φαλαινωθών, που κανονίζουν την πορεία τους σύμφωνα με τις ενδείξεις τους. Το ραντάρ του μητρικού πλοίου θα τους πληροφορήσει κατόπιν για την ακριβή θέση κάθε κοπαδιού.

Οι φαλαίνες, που εξοντώνονται κάθε χρόνο κυμαίνονται γύρω στις 30.000. Αλλά το κυνήγι τους υπόκειται σ' ωρισμένους περιορισμούς.

Αυτοί οι δύο δεν ξέρουν πια τι να κάνουν για να εντυπωσιάσουν τον κόσμο...

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

δόν δε μένει άχρησιμοποίητο.

Ένα μητρικό πλοίο των 25.000 τόννων, μπορεί να κατεργασθεί σε μία μόνον αλιευτική περίοδο πάνω από 500 μεγάλες φαλαίνες. Η κατεργασία, όπως είπαμε, γίνεται κατά το ταξίδι, σε τρόπο, που στο γυρισμό, τα διάφορα προϊόντα, που βγαίνουν από τις φαλαίνες είναι έτοιμα και μπορούν να παραδοθούν στο εμπόριο.

Υπάρχουν σήμερα περί τα 25 πλωτά εργοστάσια και 300 περίπου φαλαινωθικά. Κατά μήκος

Όπως είπαμε και παραπάνω, απαγορεύεται το κυνήγι των γυνισίων φαλαινών, δηλαδή της γροιλανδικής και της βισκαϊκής. Από τους παρθένους, εκτός από τα βαρυτάτα πρόστιμα, που πληρώνουν, αφαιρείται και η αδειά της αλιείας φαλαινών.

Απαγορεύεται, εξ' άλλου, η αλιεία θηλυκών φαλαινών, που συνοδεύονται από τα μικρά τους.

Αλλά το αξιοσημείωτο είναι, ότι, για κάθε είδος φαλαίνης, καθορίζεται ένα ωρισμένο μήκος, κάτω από το οποίο δεν έπιτρε-

πεται η αλιεία. Προκειμένου για τη γαλαζία φαλαίνα, το κατώτατο μήκος είναι τα 21.30 μ. και για την κοινή τα 16.80 μ. Οι φαλαινωθές, λοιπόν, προτού χτυπήσουν μια φαλαίνα, πρέπει να εξακριβώσουν το είδος και το μήκος της.

Περιορισμός υπάρχει επίσης και για τον αριθμό των φαλαινών κάθε κατηγορίας, που έπιτρέπεται να συλλεχθούν σε μία αλιευτική περίοδο, π.χ. 16.000 άτομα για τις γαλαζίες φαλαίνες, 10.000 για τις κοινές κλπ.

Αλλά πώς γίνεται ο έλεγχος; Κάθε φαλαινωθικό, προτού ξεκινήσει, υποχρεούται να παραλάβει έναν υπάλληλο της Διεθνούς Επιτροπής Αλιείας της Φαλαίνης, που καταμετρά κάθε συλλαμβανόμενο κήτος και δίνει το καλώς έχει στον πλοίαρχο του φαλαινωθικού. Μεταδίδει ταύτοχρονα τον αριθμό των συλληφθέντων ζώων κατά κατηγορίες στην έδρα της Επιτροπής, που βρίσκεται στο Όσλο.

Από τα γραφεία αυτής της Επιτροπής μεταδίδονται κάθε τόσο σήματα προς τους υπαλλήλους, που βρίσκονται στα φαλαινωθικά: «Περιορίστε αλίευση γαλαζίων φαλαινών» ή «Σταματήσατε αλίευση κοινών φαλαινών», κλπ.

Τα μέτρα αυτά έχουν ληφθεί για να προστατευθούν οι φαλαίνες, που υπήρχε κίνδυνος, αν άφηνόταν άπειρο στο κυνήγι τους, να εξοντωθούν μέσα σε λίγα χρόνια.

Οι χώρες, που μετέχουν στο κυνήγι των φαλαινών είναι η Νορβηγία, η Αγγλία, η Ολλανδία, η Νότια Αφρική, οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Αργεντινή, η Ιαπωνία και η Σοβιετική Ένωση. ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η αλιεία της φώφης.

Επιτρέψατέ μου,
να παρουσιασθῶ...

...Είμαι

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ
ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΜΟΥ: ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 308
ΕΧΩ: 16 ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΜΕ 43 ΔΩΜΑΤΙΑ
3 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΟΜΦΟΡ

ΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ
ΣΕΙΡΑΙ 1^η - 10^η
ΕΧΟΥΝ ΜΕΓΑΛΑ
ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ ΚΕΡΔΗ

ΕΦΕΤΟΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ
ΠΟΛΛΕΣ ΔΕΚΑΔΕΣ ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ
ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΑΙ ΣΕΙΡΑΙ 1^η - 15^η

Αγοράστε εγκαίρως από όλες τις σειρές

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Ο σκηνοθέτης Ρόμπερτ Ροσσέν
γυρίζει την Εύρωπη αναζητών-
τας την «Λίλιθ».

ΖΗΤΕΙΤΑΙ
πρωταγωνίστρια!

Ένας Αμερικανός σκηνοθέτης
ζητάει στην Εύρωπη μία νέα
ήθοισα

«ΤΟ να διευθύνει μία ήθοισα σ' ένα φιλμ, είναι σά να δουλέυ-
ης τρεις φορές: Μία φορά με την
ήθοισα, μία με τη γυναίκα και μία
με το κοριτσάκι, γιατί ακόμη και
μέσα στη λιγότερο νέα γυναίκα ύ-
πάρχει πάντα το κοριτσάκι, ένα
πλάσμα παράλογο, αλλά και μαγευ-
τικό», λέει ο Ρόμπερτ Ροσσέν, ο
σκηνοθέτης των φιλμ «Όλοι οι άν-
θρωποι του βασιλιά» και «Καυχή-
σάρης».

Αυτές τις μέρες, ο Ροσσέν βρί-
σκεται στη Ρώμη, αναζητώντας μία
πρωταγωνίστρια για το νέο φιλμ,
που ετοιμάζεται να γυρίσει και που
θα έχη τον τίτλο «Λίλιθ».

Ταξιδεύει στην Εύρωπη και για
έναν άλλο λόγο.

Πριν ν' αρχίσει ένα φιλμ —
λέει — ξεκουράζομαι πρώτα για με-
ρικές βδομάδες, ταξιδεύοντας, αν
είναι βέβαια δυνατό να ονομαστή
ξεκουράσι ένα ταξίδι. Αρχίζω την
περιπλάνησή μου, πηγαίνοντας στο
μέρος που έχω αποφασίσει να το-
ποθετήσω την ιστορία μου, γιατί
έχω ανάγκη να εξετάσω τι είδους
ζωή κάνει ο κόσμος σ' εκείνα τα
μέρη, ποιές είναι οι συνθήκες του,
οι μανίες του, τα ήθη και τα έθι-
μά του. Ύστερα φεύγω και γυρίζω
λίγο εδώ, λίγο εκεί και προσπαθώ
να δω όσο το δυνατόν περισσότερο
κόσμο, να μιλήσω με τους πιο δια-
φορετικούς ανθρώπους. Είναι σά να
αναπνέω οξυγόνο, γιατί ο καθένας
μπορεί να μου αποκαλύψει κάτι, να
μου ξεκαθαρίσει μια ιδέα ή να μου
αφαιρέσει μία αμφιβολία. Με άλλα
λόγια, επιχειρώ μία ενημέρωσι γυ-
ρω από τη ζωή και τη νοοτροπία
των άλλων. Μόνο όταν είμαι σίγου-
ρος ότι έχω καταλάβει καλά αυτό,
που ήθελα να καταλάβω, αρχίζω να
γυρίζω το φιλμ. Γι' αυτό είναι ανώ-
φελο να με ρωτήση κανείς, πότε θ'
αρχίσω ένα γύρισμα και ούτε πότε
θα τελειώσω ένα φιλμ.

Ο Ρόμπερτ Ροσσέν γεννήθηκε στη
Νέα Υόρκη και πριν γίνει σκηνοθε-
της ήταν συγγραφέας και σεναριο-
γράφος. Έχει πάντα σαν αφηγήτρια
του το Χόλλυγουντ, αλλά γυρίζει τα
φίλμ του εδώ κι' εκεί.

Φεύγοντας από τη Ρώμη ο «Αμε-
ρικανός σκηνοθέτης, σκοπεύει να
κάνη σταθμούς σε πολλές ακόμη ευ-
ρωπαϊκές πρωτεύουσες. Φάγοντας
πάντα να βρή τη «Λίλιθ» του.

Ποιός είναι ο τύπος της γυναί-
κας, που ο Ροσσέν ζητάει για προ-
ταγωνίστρια του νέου του φιλμ; Να
πως την περιγράφει ο ίδιος:

«Θα πρέπει να είναι μία κοπέλλα
εικοσιδύο χρόνων, με τύπο βόρειο,
λεπτή, αιθέρια, αλλά ταυτόχρονα
γεμάτη γοητεία και σαγήνη. Δεν
ξέρω να πω περισσότερα, μα ξέρω
ότι μόλις θα τη δω, θα την ανα-
γνωρίσω άνευ όρων».

ΕΥΘΥΜΗ
Ιστοριούλα

Ένας μοντέρνος
γιατρός

παψε να τον αγαπάει και ότι έτοι-
μάζεται να τον απατήσει.

Ο κ. Μορίς, φιλόποτος κι' ε-
υαίσθητος όπως ήταν, άρχισε να
σκέπτεται δυσάρεστα πράγματα
για τη γυναίκα του, όταν ξάφνα,
καθώς γύριζε από τ' άλλο μέρος
την εφημερίδα του, είδε με μεγά-
λα γράμματα μία ρεκλάμα, που
του τράβηξε άμεσως την προσοχή:

«Ποιός θέλει να αδυνατίσει; Α-
πειθύνθηκε στον Αμερικανό για-
τρό Ουίλλιαμς, βονιέδατο των
Καπουτίνων, 619. Μέθοδος αλάν-
θαστος και αποτελεσματικώτατη!»

Μόλις διάβασε αυτή την άγγε-
λία ο Μορίς αποφάσισε να πάη
να συμβουλευθῇ τὸν διακεκομμένο
επιστήμονα. Βέβαια, δεν ήταν πα-
χύς, μα δεν ήταν και καθόλου α-
παίσιο ότι θα γινόταν αργότερα.
Τί είχε να χάσει;

Στην άρχη ο γιατρός εξέτασε
προσεχτικά το Μορίς, του χτύπη-
σε την κοιλιά, του έπιασε τα μά-
γουλα. Έπειτα, τον εξέτασε από
ήθιας άποψης, οπώντας τον
χίλα δυο πράγματα. Άφου κατά-
λαβε καλά τι είδους άνθρωπος ή-
ταν ο πελάτης του, κάθισε στο
γραφείο του και του είπε:

— Συλλογισθήκατε ποτέ σας
αγαπητέ μου κύριε, για ποιο λόγο
φροντίζει η γυναίκα σας να καλο-
τρώτε και να καλοπερνάτε πάντα;
Σας ρωτάω: Αλλ' επειδή ξέρω εκ-
των προτέρων ότι οποιαδήποτε α-
πάντησι και αν μου δώσετε, δε θα
είναι σωστή, απαντάω ο ίδιος: Η
γυναίκα σας φροντίζει πάντοτε να
καλοτρώτε, απλούστατα γιατί σας
αγαπάει!

Κατακίττοινοσ σάν λεμόνι, ο
Μορίς Μορσιέρ σηκώθηκε άμέ-
σως πάνω και είπε με τόνο αυστη-
ρό στο γιατρό:

Μου φαίνεται πολύ περιεργό,
κύριε, να μιλάτε με τόση βεβαιό-
τητα για τη γυναίκα μου, αφού
δεν γνωρίζετε ούτε εκείνη, ούτε
εμένα!

—Να με στενοχωρείτε, αλλά νο-
μίζω ότι κάτι είμαι σε θέση να ξέ-
ρω, για να σας μιλήω μ' αυτό τον
τρόπο... Λοιπόν, σας συνιστώ, κύ-
ριε μου να επιδίδεστε, να παρα-
κολογήσετε πάντα τη γυναίκα σας,
αν θέλετε ν' αποφύγετε δυσάρεστα
γεγονότα...

Ο Μορίς πήρε το καπέλλο του
κι' έφυγε άμέσως έξω φρενών, με
την πρόθεσι να ξαναγυρίσει ύστε-
ρα από λίγες μέρες στο σπίτι του
γιατρού και να του πετάξῃ τα μυα-
λά του στον αέρα, αν έβγαίναν
αφένια αυτά που του έλεγε για
τη γυναίκα του.

Έπειτα από όχτώ ημέρες, αφού
σ' όλο αυτό το διάστημα παρακολο-
λούσε από το προί ως το βρά-
δυ τη γυναίκα του, κόνοντάς της
αφηνιδιαμούς στο σπίτι, χωρίς να
παρατηρήση τίποτα το ύποπτο στη
διαγωγή της, ξαναπήγε στο για-
τρό με το σκοπό να του σπάση τα
μυθρα.

Αυτός όμως έντελ ως άταραχος
τον διαβεβαίωσε και πάλι ότι η γυ-
ναίκα του τον αγαπάει χωρίς άλ-
λο, αλλ' επειδή υποπτεύεται αυτές
τις ημέρες ότι την παρακολουθεί
έκρυπτα ο άντρας της, αποφάσισε
να συναντάται με τον εκλεκτό της.

Άφου πέρασαν τρεις δολοφίρες
μήνες, τρεις μήνες φονικής άγω-
νίας για τον Μορίς Μορσιέρ, χω-
ρίς να κατορθώση με όλο το ά-
γχο κινήσι, που είχε στήσει στη
γυναίκα του, ν' ανακαλύψῃ τίποτα
το ένοχο στη διαγωγή της, κατέ-
τα το παραμυθό, τέλος πάντων, που
να τον έβαζε σε ύποψης, χλωμός,
εκαυτηνόμενος, ξαναπήγε για τρί-
τη φορά στο γιατρό.

— Γιατρέ μου, δεν σε απειλώ
πιά! Σε παρακαλώ, σε ικετεύω!
Πες μου, επί τέλους, το όνομα
αυτού του παλιανθρώπου, που κη-
λιδώνει την τιμή της οικογενείας
μου! Εδωλαχνίσου με! Δεν με
δέλεις πώς έχω καταγήςσει;
Πτόμα! Πτομά και κόκκαλο!...

Ο γιατρός τότε βιανολοιμή-
νος, του είπε χαμογελώντας:

— Το όμολογείτε, λοιπόν, και
ο ίδιος, το ανεγνώριζετε και σεί-
τε ότι αδυνατίζατε, ότι γινάτε πεσί
και κόκκαλο! Λαμπρά!... Φορά!...
Είμαι κατενοουσιασμένος! Ετσι
αποδεικνύεται άλλη μία φορά ά-
κόμη πόσο εδερνετικά είναι τα ά-
ποτελέσματα της μεθόδου μου!
Η μεθόδός μου, αγαπητέ μου,
χωρίς φάρμακα, χωρίς συνταγές,
είναι καθαρά ψυχολογική! Έκείνο
που με απασχολεί, πρό παντός,

ΡΙΧΝΟΝΤΑΣ μιά ματιά στον
άνδρα της, ή κ. Ζερμέν Μο-
ρσιέρ του είπε με ύψος περιφρο-
νητικό:

— Πώς έγινες έτσι, καϊμένε
Μορίς! Όσο πάει και μεγαλώνει
η κοιλιά σου! Είναι τρομερό!
Ο Μορίς, στενοχωρημένος με
τά λόγια αυτά της γυναίκας του,
της απάντησε:

— Όταν έγω ύστερα από λίγα
χρόνια θα είμαι χοντρός σάν βα-
ρέλι, εσύ θα είσαι τόσο παχειά,
που μόνο σε Τούρκους θ' άρέσης!
Γιατί στα μάτια των Τούρκων και
η πιο παχειά άκόμη γυναίκα, φαί-
νεται λεπτή!

—Ευχαριστώ πολύ για κάτι που
μου έμαθες, κάτι που δεν το ήξε-
ρα ως τώρα, Φορά!... Το ευχα-
ριστώ είναι, λοιπόν, ότι μπορώ ν'
άρεσω σ' έναν Τούρκο, ενώ ένας
άντρας κοιλαράς σε πούν μπορεί ν'
άρεση;

— Νομίζεις πως μπορείς να με
πειράξεις μ' αυτά που μου λές;
Από το ένα αυτί μου μπαίνουν κι'
από τ' άλλο μου βγαίνουν!...

Και όμως! Φαίνεται πως σου
χαστίζει πολύ, όταν άκούς να σε
λένε κοιλαρά!

Ο Μορίς Μορσιέρ, ξεροντας
καλά ότι δε μπορούσε να τα βγά-
λι πέρα με τη μικρή χαριτωμένη
γυναίκα του, για να τελειώση τη
συνήτησι, άνοιξε την εφημερίδα
του κι' άρχισε να διαβάση θημο-
μένος άρεκέτα από τα λόγια της.

Για πρώτη φορά, τόσα χρόνια που
ήταν παντρεμένος, άκούγε τη γυ-
ναίκα του να του λέη ότι χόντη-
νε υπερβολικά, ότι μεγάλωσε η
κοιλιά του σε τέτοιο βαθμό, ώστε
να της προσβάλῃ την άηδία. Ο
Μορίς σάν έμπειρος που ήταν ή-
ξερε καλά πως όταν μία γυναίκα
αγαπάει πραγματικά τον άντρα
της, δε μπορεί παρά να τον βοί-
σση ώραίο. Από τη στιγμή όμως
που παύει γι' αυτήν να είναι ένας
ποθητός και άξέφρατος Άδωνις,
αυτό σημαίνει χωρίς άλλο ότι ε-

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΑΣΤΟΥΚΙ

Κατά το γύρισμα μιάς σκηνής του φιλμ «Μία γυναίκα από... χορτο»
στά στούντιο του Λονδίνου ο Σην Κόνερν έδωσε, σύμφωνα με το σε-
νάριο, ένα ήχηρό χαστούκι στην παρτενάρ του Τζίνα Λολομπερτσίνι.
Το χαστούκι ήταν τόσο... ρεαλιστικό, ώστε η Τζίνα πόνεσε, έλαψε και
έγκατέλειψε το στούντιο άμέσως καταγανακτισμένη. Φυσικά την άλλη
μέρα το γύρισμα ξαναρχίσε και ο Κόνερν έπαιξε να σπύση τρυφερά
την Τζίνα ζητώντας της συγγνώμη, γιατί άδελά του την πόνεσε. «Δεν
πρόκειται μόνο για τον πόνο, του είπε η Τζίνα. Δεν το περμένα
ποτέ τόσο δυνατό και μου προκάλεσε δάκρμα».

πελάτι μου ν' ἀσπασθήκη, νά γένη άγω - κάτω. Βρίσκω, δηλαδή, τό μέρος πού τόν πονάει. Την άδυναμία του. Καί άμέσως δάξω σ' ένέργεια τό σύστημά μου. Πώς θά σάς έκανα ν' άδυνατίσετε; Μά τή ζήλεια, δέσποια! Σάς είπα, λοιπόν, πώς σάς άπατάει ή γυναίκα σας καί σάς έβαλα σέ μπελάνες, τρεχάματα, φασορίες, σ' έννοιες. Σάς άδυνατίσσει μέσα σέ λίγες μέρες! Θοράμβος, κύριε!... Θοράμβος!...

— Κι' ή γυναίκα μου;
— Η γυναίκα σας είναι φρόνιμη κι' έναρετη! Τώρα πιά δέν ύπαρχει άνάγκη καί τρέξετε νά φιλήσετε τή γυναίκα σας!...

Ο κ. Μωρίς άσθάναζε τό αίμα του νά κολλήσει. Άν μπορούσε θάπνιγε τό γιατρό. Μά ήταν τόσο εξαντλημένος, τόσο εξασθενημένος, άδυνατισμένος, ξεθεωμένος, πού δέν υπορούσε ούτε τό χέρι του νά σηλώσει. Έπεσε σέ μία πολυθρόνα, έβγαλε τό πορτοφόλι του, πλήρωσε τό χίλια φράγκα στό γιατρό κι' έπειτα σύρθηκε έξω μονομυοίζοντας:

— Α! τόν τραυλάτνω!... Α! τόν θεομπαίζω!... Με ξεθέωσε!... Μολιταίντα άδυνατίσσει!... Ας είναι δοξασιμένος... ό διάολος!

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Σκίτσο ένδεικτικό των άποτελεσμάτων τών τής διδασκαλίας μας.

ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΜΟΡΦΩΣΙ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟ ΜΑΖΙ

— Ένα εφόδιο πολύτιμο γι' ή ζωή — δίνει ή σπουδή τής Σχολής Α.Β.Σ. Σχεδίου-Ζωγραφικής. Είναι μία σπουδή σύντομη, πρόσχαρη, ξεκούραστη, πού θά γίνη στό σπίτι σας, όπου καί αν μένετε, όποια καί αν είναι ή ηλικία σας, χωρίς νά παραμελήσετε τίς άλλες σας άσχολίες. Έγγράφει τά παιδιά σας ΓΥΡΑ στην Α.Β.Σ. όποτε νά διακριθούν άμέσως από αύτή τή χρονία στίς σχολικές έπίδοσεις τους. Γιά πληροφορίες έπισκεφθήτε μας. Άν έμφοδίσετε ή αν μένετε σ' έπαρκία στελέχη μας τή δημοσίευση αύτή γιά νά λάβετε άμεσάν αι αύτή χωρίς ύποχρέωση σας τό εικονογραφημένο μέ έργα μαθητών μας αναλυτικό τεύχος.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10. — Τηλ. 623.880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τής Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9 — 1 π.μ. καί 5 — 8 μ.μ. δόος Μετόδου 25 Α' δροφ. (Ιστιάς Μου σείου). Τηλέφωνο 810.775

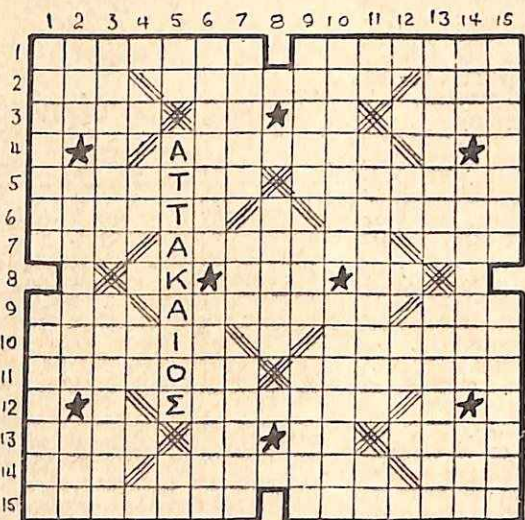
ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9 — 12 π.μ. — Τηλ. 810-807 Οίκια Άγ. Αλεξάνδρου 10. Παλ. Φαληρον. — Τηλ. 99.746.

Γιά μικρούς

Άνω — κάτω σταυρόλεξο

Στό σταυρόλεξο αυτό, αντί νά σάς δώσουμε τίς εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, πού θά τό συμπληρώσουν, σάς δίνουμε τίς ίδιες τίς λέξεις, όχι όμως μέ

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

ΔΑ.

ΕΙΡ — ΕΚ — ΕΛ — ΕΝ — ΕΤΕ.

ΗΜΙΣΤΙΧΙΑ.

ΙΚ — ΙΜΑΛΑΪΑ — ΙΟΝΙΑ — ΙΣΑΥΡΙΑ.

ΚΑΔΕΝΕΣ — ΚΑΙΝΑ — ΚΑΡΙΝΟΣ — ΚΛΑΚ ΚΟΜΗΣ.

ΛΥΣ.

ΜΑΝΤΕΜΙ — ΜΙ — ΜΠΑΚ — ΜΠΟΥΤΙ.

ΝΑ — ΝΙΣΑΦΙ — ΝΟΤΑΡΑΣ.

ΟΛΟ — ΟΠΛΙΤΗΣ — ΟΤΕΛ — ΟΤΙ — ΟΥΪ.

ΠΗΡΑ.

ΡΑΚΙΝΑΣ — ΡΑΠΙΣΜΑ.

ΣΑΛΟΣ — ΣΑΜΑΡΑΣ — ΣΗΜΑΙΑ — ΣΙΛΕΣΙΑ — ΣΚΙΑΣΙΣ — ΣΟΑ — ΣΟΝΑΤΕΣ — ΣΠΑΤΑ — ΣΤΟΥΠΙΑ.

ΤΑΚΙΤΟΣ — ΤΕΑ — ΤΙ — ΤΡΑ — ΤΣΑΠΟΝΙ.

Μικρά προβλήματα

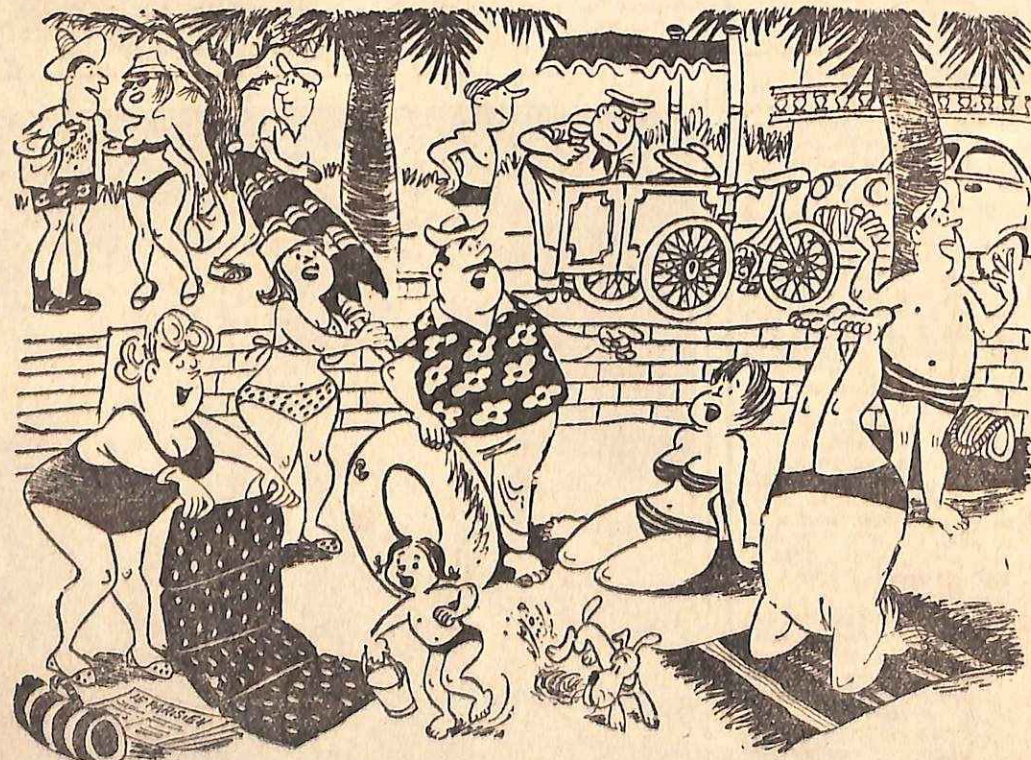
1) Στή θέσι των στιγμών τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς (1 μέχρι 9). Έτσι ώστε κάνοντας τίς πράξεις, πού σάς επέδωλουν τά υπάρχοντα αριθμητικά σημεία, νά βρískετε στην κάθε σειρά τό άποτέλεσμα, πού σάς δίνουμε:

... : ... X ... = 28
... X ... : ... = 18
... + ... - ... = 8

Θά χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς μία μόνο φορά τόν καθένα.

2) Άν 16 μίλα ζυγίζουν 2 κιλά καί 8 μίλα, πόσο ζυγίζει τό κάθε μίλο;
Απαντήστε μέσα σέ 40 δευτερόλεπτα, χωρίς νά χρησιμοποιήσετε μολύβι καί χαρτί.

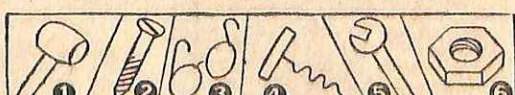
Οι άφηρημάδες τής οικογενείας Παπατρέχα

Καί πάλι ή οικογένεια Παπατρέχα μέ μία νέα απόδειξη τής άδερπάτης άφηρημάδας τής. Η οικογένεια αύτή πού όλο καί χάνει, μάς δίνει έτσι την εύκαιρία νά σάς προσφέρουμε ένα νέο παιχνίδι, πού θυμίζει μαγική εικόνα.

Τό άντικείμενο, πού έχασε σήμερα ή οικογένεια Παπατρέχα είναι ένα από τά έξη, πού θέπετε κάτω από τό σχέδιό μας. Προσπαθήστε τώρα νά τό βρήτε μέσα στό μεγάλο σχέδιο. Μπορεί νά είναι σέ διαφορετικό μέγεθος, αλλά μέ τίς ίδιες πάντοτε αναλογίες.

Έχετε στή διάθεσί σας τρία λεπτά γιά νά τό ανα-

καλύψετε. Άν τό χρονικό αυτό διάστημα αποδειχθή άνεπαρκές, τότε σημαίνει πώς ή παρατηρητικότητα σας έχει ανάγκη από εξάσκηση.

Οι λύσεις στή σελίδα 78

* Άν ή οικογένειά σας είναι μεγάλη, μέ πεθερικά, ζωνιόδους, παιδιά, ή συγγατεία είναι πάντα δύσκολη. Δέν έχουμε όλοι τόν ίδιο χαρακτήρα, τίς ίδιες προτιμήσεις. Μερικά άτομα ένκεντρώνονται άκούγοντας κάποιον νά τραγουδά ή νά άνοίγη τό ραδιόφωνο στή διαπαύση ή νά άκούη δίσκους τζάζ ή όταν αναγκάζονται νά παρακολουθούν άτέλειωτες συζητήσεις γύρω από τό ένα ή από τό άλλο θέμα, ενώ άλλοι νομίζουν ότι δέν μπορούν νά ζήσουν χωρίς αύτά (τό τραγούδι, τό ραδιόφωνο, τούς δίσκους, τίς συζητήσεις κλπ). Είναι όμως, άρρώδεις, αυτοί οι τελευταίοι, πού πρέπει νά ήσυχώσουν, γιατί δέ μπορούν νά υποχρεώσουν τούς άλλους νά συμμορφωθούν τά «χόμπι» τους.

* Τό πρώτο πρόβλημα είναι ένα από τά θέματα, πού εμπνέει πολύ συχνά τούς γελοιογράφους: Στοιμένο τραπέζι, φλυτζάνια, καφέ, γλά, τσαγιέρα, δοτήματα κλπ. Ένας σύζυγος χωμένος πύσω από τήν πρωινή εφημερίδα του καί μία σύζυγος φανερά πενραμένη, ένκεντρική, έξοργισμένη. Είναι καταληκτική ή ικανότητα των γυναικών, πού κατ'όθλην νά δημιουργούν μία ένδιαφέρουσα συζήτηση, μόλις θά ένπνήσουν, κάνοντας έτσι τό σύζυ-

ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ...

ΣΕΡΒΙΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΣ: Νά μία χειρονομία, πού δείχνει καθαρά έλλειψη άνατροφής καί άγνοια καλής συμπεριφοράς. Ό άντρας, σέ καμιά περίπτωση, δέν πρέπει νά σερβιρίσει πρώτος, αφήνοντας τή γυναίκα νά περιμένει.

ΟΧΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ: πού

δίνουν αίτια σέ τόσες δυσαρέσκεις καί φιλονεικίες. Όταν είναι ώρα φαγητού, ό σύζυγος πρέπει νά άπαρηθγή τήν εφημερίδα του καί νά άφιερώσει αύτή τήν ώρα στή συζήτηση.

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ

γο νά ξεχάση τήν εφημερίδα του. Γιατί θά ήταν μάταιη — καί όχι σωστή — ή προσπάθεια μίας γυναίκας, άν έπιχειρούσε νά άπαρηθγή στο σύζυγό της τό διάβασμα τής εφημερίδας του άφού γι' αυτόν είναι ένδειξη άρρώδους ή πού κατάλληλη στιγμή γιά νά πληροφορηθή τίς τελευταίες ειδήσεις).

* Ένας Άμερικανός κοινωνιολόγος, πού άσχολήθηκε σοβαρά μ' αύτή τή μικρή, αλλά καθημερινή καί γι' αυτό ένταίνδυν, αίτια δυσαρέσκεις άνάμεσα στά άντρώγυνα, δίνει μία «άποτελεσματική» συμβουλή στίς γυναίκες: Νά συνήθισουν κι' αυτές νά διαβάσουν κάθε πρωί μία εφημερίδα. Σέ λίγο καιρό θά έχουν άποκτήσει ένα πάθος παρόμοιο μ' εκείνο τού συνύγουν τους κι' έτσι όλα θά πάνε καλά. Γιατί, λοιπόν, νά μή δοκιμάσετε κι' έσεις αύτή τή μέθοδο;

* Έξείνι πού έχουν μεγάλη ενδιαφέρον ή πού δέν έχουν πάρε-

Τά «εύχαριστώ» καί τά «παρακαλώ» δέν χρησιμοποιούνται ποτέ άρκετά

καλή άνατροφή, κινδυνεύουν μέ τή σειρά τους νά μή δώσουν καλή άνατροφή στά δικά τους παιδιά. Μία φορά πού μεταχειρίζεται πολύ συχνά αύτή ή κατηγορία των άνθρώπων, είναι ή σύσταση, πού κάνουν στά παιδιά τους, όταν πηγαίνουν σ' ένα ξένο σπίτι:

«Πρέπει νά φερόθης καλά, θυμήσου ότι δέν είσαι στό σπίτι σου». Αύτή ή φράση, όμως, μοιάζει σάν νά θέλη νά πη ότι στό σπίτι επιτρέπονται όλα!

* Πά ν' άρχίσω ή μέρα καλά, είναι άπαραίτητο ή οικοδέσποινα νά παρουσιάζεται στό πρόσωπο ντυμένη, χτενισμένη καί έλαφρά μακιγιαρισμένη. Χίλιες φορές προτιμότερο ένα πανταλόνι τού σπιτιού από τή μακρύ καί άνα-

λαίσθητη ρούπα, πού είναι περασμένη διαστειλά πάνω από τό νύστικό ή τήν πυτζάμα καί τής δίνει μία όλη άκατάσταση. Στην Άμερική, έχει εξακριβωθεί ότι οι κατηγορίες των άντρών, πού μένουν εύκολότερα γεροντοπαλικάρα, είναι οι έλεγχτες τού γιάζ, οι υδραυλικοί, οι διακομείς, τού γάλακτος, γιατί βλέπουν πολύ συχνά τίς γυναίκες τό πρωί.

* Άλλες οικοδέσποινες έγκαταλείπουν όλες τίς φροντίδες τού σπιτιού στην ύπνωση. Δέν έχουν τίποτα νά πούμε γι' αύτή τή συνήθεια τους. Όσοδήποτε, όμως, είναι καλό νά άποφενγουν νά σερβιρίσουν τό πρόγευμα στό τραπέζι. Αυτό θά όφελήσει τήν αιδούτα τούς περισσότερους από

κάθε άλλη διατα άδυνατίσματος.

* Η κυρία πού δέν έχει ύπνωση, πρέπει νά άργανώσει καλά τήν εργασία τής ημέρας. Καί, όποσοδήποτε, πρέπει νά άποφενγή ν' άρχισή νά σκουπίζει καί νά σφονγγαρίσει, όσο ό σύζυγος της βρískεται άκόμη στό σπίτι.

* Σέ περίπτωση συγγατείας μέ τά πεθερικά, χρειάζεται ό μεγαλύτερος σεβάσμος γιά τήν ηλικία τους καί όλες οι δυνατότες υποχώρησης. Άπό τή δική τους τους πλευρά, τά πεθερικά, θά πρέπει νά μην ξεχνούν τά δικαιώματα πού έχουν οι νέοι, νά μην άπατούν άνεχώς τή συντροφιά τους καί νά μην έμμένουν νά τους άκολουθούν πάντα όταν όφαινουν.

* Οι «ζωνιόδες», πού γίνονται δευτέρες στό σπίτι τού άδελφού (ή τής αδελφής) πρέπει νά αισθάνονται σαν φίλο-ξενούμενες καί νά μην ξεχνούν ότι κανένας νόμος δέν υποχρεώνει τήν αιδού τού άδελφού τους ή τού αδελφού τής αδελφής τους νά άποφενγή τήν παρουσία τους, όταν αυτές θά χάνουν άπ' άποφενγή νά νύονται άντιόδοτες.

* Άπό άύτους πού καλή άνατροφή δέν άποφενγουν ποτέ μπροστά στά παιδιά τους. Δέν πρέπει νά ξεχνούν ότι άποκαλύπτοντας τίς μισές ή τίς μεγάλες διαφορές τους, αλλάζοντας κακά λόγια καί άπειθώντας κατηγορίες ό ένας στόν άλλο, δίνουν στά παιδιά ένα φοβερό παράδειγμα.

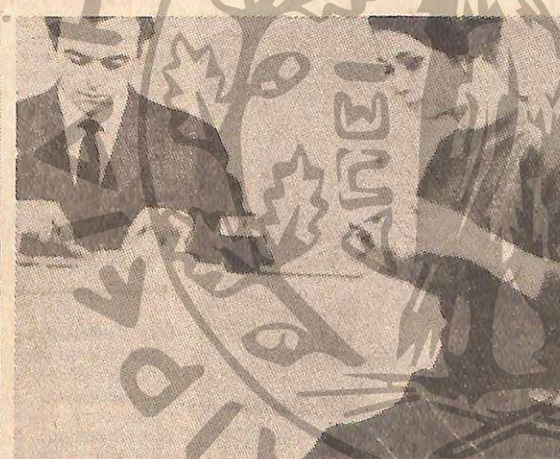
* Καί καί άκούα γιά τά παιδιά: «Όταν οι γονείς είναι άναρχικοί νά τά επιπλήσουν γιά τήν άπαισιότητα, αλλά μέ ήρεμία, χωρίς τυπικιστικούς χαρακτηρισμούς, χωρίς ύστερικές κραυγές.

* Τά «εύχαριστώ» καί τά «παρακαλώ» δέν χρησιμοποιούνται ποτέ άρκετά στό σπίτι. Καί όμως, είναι άποφενγή σέ κάθε στιγμή. Δίνουν στί σπύτι μία εδιδόσφαρη καί καλή άνατροφή καί τά παιδιά όφελούνται πολύ άπ' αύτήν.

ΚΑΝΟΥΝ ΛΑΘΟΣ ΚΙ' ΟΙ ΛΥΟ

Είναι άσχημο νά κοιτάς τό μικρό δάχτυλο τεντωμένο, σάν νά μην άποτελούσε μέρος τού χειριού. Έπίσης νά γεμίζετε τό ποτήρι μέχρι τό χείλος του.

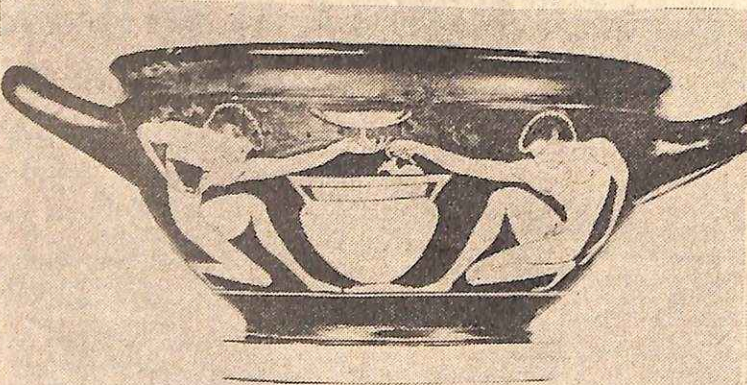
ΚΑΝΕΙ ΛΑΘΟΣ ΕΚΕΙΝΗ...

Δέν είναι σωστό νά βγάζετε τά παντούσια σας κάτω από τό τραπέζι. Πώς θά άποφενγουν, λοιπόν, οι γυναίκες νά κόψουν αύτήν τήν άσχημη συνήθεια;

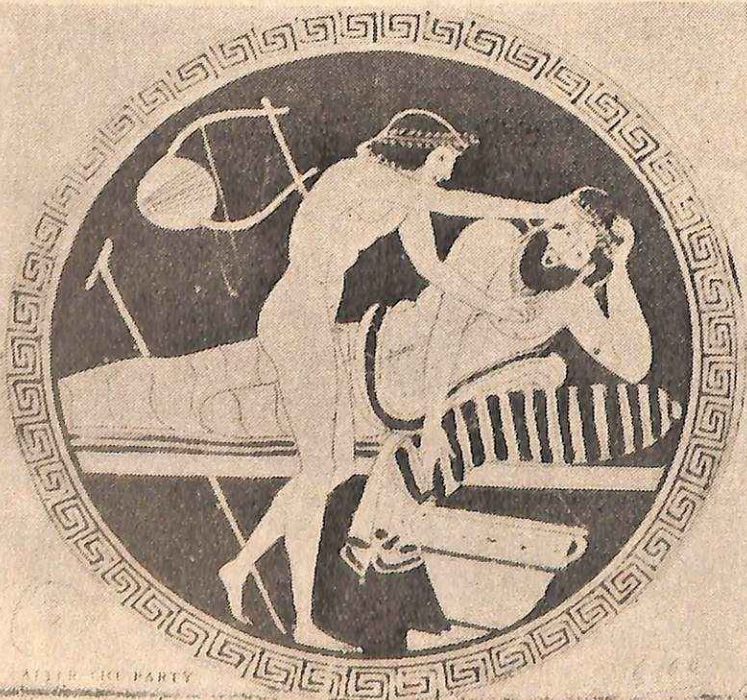
Ο ΤΡΥΓΗΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ

Στόν δρόμο για τὸ ἀρχαῖο συμπόσιο. Ὁ νεαρός Ἀθηναῖος γλεντίζει προπορεύεται κι' ὁ φίλος του πίσω ἀγκομαχάει φορτωμένος με τὸν ἀμφορέα γεμάτο κρασί. Στὸ χέρι του κρατάει τὴν οἰνοχόη—ιδιότυπο ἀγγεῖο με τὸ ὁποῖο ἐπαίοναν κρασί ἀπὸ τὸν κύλικα. (Ἀττική οἰνοχόη τοῦ 500 μ.Χ. στὸ Μουσείο Ἀττήλου).

Δυὸ Ἀθηναῖοι γλεντοκοποῦν σὲ μεγάλο βαγκχικὸ ὁλοτρό, παίρνουν μετὰ μεγάλα πηλῖνα κοσμοπονητὰ, τὶς οἰνοχόες, κρασί ἀπὸ τὸν κρατήρα καὶ πίνουν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου. (Σκύφος τοῦ 500 π. Χ., στὸ Μουσείο Ὁξφόρδης).

Πανηγύρι με βιολιά καὶ λαγούτα, γιορτὴ κι' ἀγαλλίασι!

- Τ' ἀμπέλια στὴν ἡπειρωτικὴ καὶ νησιώτικη Ἑλλάδα. Ὁ θεὸς Διόνυσος κι' ἡ ἀρχαία λατρεία του.
- Τὸ κρασί, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη κι' ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος. Ὑμνοί, πικάντες, τραγουδιὰ πρὸς τιμὴ καὶ δόξα τοῦ ἐλληνικοῦ κρασιῦ.
- Οἱ περιπέτειες τοῦ Διονύσου στὴν Ἰκαρία καὶ στὴν Νάξο.

ΑΠΟ τὴ Θράκη μέχρι τὴ Μεσηνία κι' ἀπὸ τὰ ἡπειρωτικὰ ἀκρογιάλια μέχρι τὴν Κρήτη, σ' ὅλη σχεδὸν τὴν ἡπειρωτικὴ καὶ νησιώτικη Ἑλλάδα, ἀρχίζει τὴ βδομάδα αὐτὴ καὶ συνεχίζεται μέχρι τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου ὁ τρυγητὸς τῶν πεδινῶν καὶ ὀρεινῶν σταφυλιῶν. Ραζακιά καὶ φιλέρια, σαβανιὰ καὶ μοσχάτα, σουλτανιά καὶ ροδίτες ἀσφρακτοκοπὸν καὶ γεμίζουν μετὰ τὰ πλούσια ἐλὲθ τους τὰ μεγάλα τουγκόφρινα, φορτώνονται σὲ ὑποζύγια κι' ἀραμπάδες, ρίχνονται σὲ κάδους, λεβέτια, πατητήρια. Στὴν Ἀττικὴ μᾶς, σ' ὅλη τὴν περιὸχ τῶν Μεσογείων, ἀπὸ τὰ Κιόρκια μέχρι τὸ Σούνιο κι' ἀπὸ τὸν Ὀρῶπτο σ' ἀνατολικά παράλια μέχρι τὰ Μέγαρα, ὁ τρυγητὸς παίρνει τὴ σημασία καὶ τὸ χαρακτὴρ πανηγυριοῦ καὶ γιορτῆς.

Απὸ πολὺ ἐνωρίς μετὰ τὰ τελευταῖα ὅστρα στὸν Οὐρανὸ, ἐμπνέει οἱ ἀγρότες, σελῶνουν τὰ ζῶα, φορτώνουν τρυγοφόρινα, καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸ μακρινὸ ἢ τὸ κοντινὸ ἀμπέλι. Σ' ὅλους τοὺς δρόμους τῶν χωριῶν μᾶς, κάτω ἀπὸ τὰ δασωμένα φρύδια τῆς Πεντέλης, σὲ ξέφωτα με πεύκα κι' ἐλιές σὲ χαμηλὰ διδάσκαλα με σκιερὴ καὶ κουκουναριές, στὸ Κορωπὶ, στὸ Λιόπεσι, στὸ Μαρκόπουλο, στὰ Σπάτα, στὸ Πικερί, στὸ Σταυρὸ, στὸ Μαραθῶνα, ἀκούγονται οἱ φωνὲς τῶν οὐλῶν, ποὺ κινῶνται γιὰ τὰ ἀμπέλια, κοπέλλες, λυγρὰ πολλὰ κάρια, μεσόκοποι, φίλοι, ζωμαῖοι, ἀμπελουργοί.

Οἱ ὁπλές τῶν ἀλόγων ἤχουνε ρυθμικά στὰ πλακόστρωτα, σβήνουν στοὺς χωματερὲς δρόμους, σμίγουν μετὰ τὰ τριζήματα τῶν τροχῶν. Στ' ἀμπέλια γίνεται σωστὸ πανηγύρι. Τὰ ἐπιθεδία χέρια τῶν τρυγητῶν δουλεύουν μετὰ γοργάδα καὶ τέχνη τὰ τρυγομάχαιρα. Τὰ μεγάλα τσαμπιά μετὰ τῆς γλυκείας, φεγγερῆς ρόγες τῶν σαβανιῶν, ποὺ κεκριμπαρίζουν, ρίχνονται στὰ τρυγοφόρινα καὶ φορτώνονται στὰ ἀμάξια, γιὰ τοὺς λανούς καὶ τὰ πατητήρια. Σὲ ὀρισμένες περιοχὲς τῆς Ἀττικῆς ρίχνουν τὰ τσαμπιά σὲ μεγάλους κάδους καὶ λεβέτια, ὅπου τὰ κοπανῶν μετὰ στυμπῶν, νὰ λυῶσουν καὶ νὰ χυθῇ ἀπὸ τὴν κάνουλα ὁ χρυσὸς κίτρινος μούστος, ποὺ μοσχοβολᾷ μετὰ τὴν πιπερὰτὴ οὐσὴ του. Ἀλλοὺ πάλι δουλεύουν οἱ λαοί, τὰ παλαιὰ πατητήρια, ὅπου ἐπιπλοῦνται νύει καὶ κοπέλλες πατᾶνε τὰ σταφυλῖα, λυῶνουν οἱ ρόγες, κυλάει ὁ

Οἱ δυσάρεστες συνέπειες τῆς κοσμοκατανύξεως ὑστερα ἀπὸ ἀρχαῖο ἀθηναῖο συμπόσιο. Ὁ πλαγιασμένος γενεοφόρος γλεντίζει, ποὺ «ἐσούρωσε» κατὰ νόρον κρασί καὶ ἔγινε «σκνίπα» αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποβάλῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ «δυσάρεστο» πᾶν φορτίο τοῦ στομαχοῦ του. Κι' ὁ νεαρὸς δούλος τὸν βοηθεῖ. (Κύλικ τοῦ 480 π.Χ. στὸ Μουσείο τῆς Κοπεγχάγης).

ἀψὺς μούστος καὶ γεμίζει τὰ λεβέτια. Ἀπὸ ἐκεῖ γεμίζουν τὶς μουστῖες (τ' ἀσκία ἢ τὰ δοχεῖα) καὶ τὰ μεταφέρουν στὰ βαγένια, ὅπου θὰ βράσῃ ὁ εὐλογημένος χυμὸς, γιὰ νὰ κατασταλάξῃ τὸ λαχταριστὸ ρετσίνατο, ἀνήμερα τοῦ Ἀη Δημήτρη, μετὰ τῆς ροδιῆς καὶ τὰ πρωτοδόξια.

ΜΕ ΒΙΟΛΙΑ ΚΑΙ ΖΟΥΡΝΕΔΕΣ

Στ' ἀμπέλια, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ τρυγητοῦ, ἀντιλαλοῦν φωνές καὶ τραγουδιὰ, ἀνταλλάσσονται χωρατὰ καὶ περὶάγματα. Οἱ νοικοκυραῖοι κερνᾶνε τοὺς τρυγητὰδες κρασί νὰ ξεσταθῇ ἡ καρδιά τους καὶ νὰ δροσρέψουν τὰ χεῖλη τους, οἱ κοπέλλες ἀκούνε κι' ἀναγαλλιάζουν τὰ σηματοδοτικὰ δίστιχα, τοὺς ἐρωτικούς καὶ ὑμῶν καὶ τοὺς τραγουδιῶντες γιὰ ρέδες καὶ σκουπίζον τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὰ ἀναψοκακκινισμένα μάγουλα μετὰ τὸ χροματιστὸ τσεμπερί τους.

Τὸ μεσημέρι κολατίζουν στὸν ἴσκιον καὶ συνεχίζουν τὸ γόμο. Σὲ πολλὰ ἀμπέλια ἀκούγονται βιολιά καὶ ζουρνέδες καὶ σ' ἄλλα στήνουν χορὸ νὰ γιορτάσουν μετὰ ρυθμὸ καὶ σερετὸ βερολύγισμα τὸν τρυγητὸ τοῦ βαγκχικοῦ θησαυροῦ. Τὸ βράδυ πάλι μετὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν τρυγητῶν, χαλαροῦν ὁ κόσμος στὶς μικρὲς πλατεῖες καὶ στὶς ταβέρνες, ὅπου οἱ κατὰκοποι, ἀλλὰ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴ συγκομιδὴ τρυγητῶν πίνουν κρασί, σγουραίνουν τὸν παθητικὸ ἀμᾶν, ἀνταλλάζουν εὐχὲς γιὰ τὴν καλὴ τύχη τοῦ μούστου.

Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΔΑ — ΛΑΔΙ, ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΙ

Τὸ ψωμί, τὸ κρασί καὶ τὸ λάδι, συνθέτουν τὴν Ἁγία Τριάδα τῆς ἀγροτικῆς διαβιώσεως. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ δέντρου, δένονται μυστικά μετὰ τὴν ἀρχαία θεοσκία μυστικὰ μετὰ τὴν Ἁγία Γραφή μετὰ τὰ συμβολικά τους νοήματα. Τὸ ψωμί εἶναι τὸ Ἑλεσί-νιο δῶρο, τὸ κρασί εἶναι ὁ καρπὸς, ποὺ ἔφερε στὴ γῆ ὁ Διόνυσος, τὸ λάδι εἶναι ὁ χυμὸς, ποὺ δίνει ζωὴ καὶ δροσίζει τὸ μυστήριον.

Ὅταν ὁ χωρικός καὶ ὁ ἀγρότης γεμίσῃ τὰ κελλάρια του μετὰ τὰ τρία αὐτὰ ἀγαθὰ, κοιμάται χωρίς πικρὸς διαλογισμοῦ, ἀντιμετωπίζει μὲ αισιοδοξία καὶ θάρρος τὴν ἐχθρική ἀπειλὴ τοῦ χειμῶνα, βρίσκει καιρὸ νὰ κυτᾷ τ' ἀμπέλι, τὸ ὑποστατικό, τὸ χωράφι του, τὸ λαχανικό του χειμῶνα. Ὡστόσο τὸ κρασί, τὸ εὐλογημένο αὐτὸ ποτὶστὸ, ποὺ τραγουδοῦσαν ὅλοι οἱ ποιητὲς τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα, κατέχει τὸ μυστικὸ νὰ δροσίσῃ καὶ νὰ εὐχαρίσῃ, νὰ παρηγορηθῇ καὶ νὰ ξεκουράσῃ. Στὸ χρυσὸ δισκοπότηρον τῶν Ἀχαιῶν Μυστηρίων εἶναι τὸ συμβολικὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ χύθηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τ' ἀμπέλι καὶ τὸ κρασί εἶναι τὰ σύμβολα τῆς εὐλογίας καὶ τῆς εὐφορίας τῆς γῆς, πολυτμία καὶ μοναδικὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, βασιλικὴ τοσφὴ τῶν Ἑβραίων καὶ προϋπόθεσις εὐτυχίας.

Ἡ γέννησι λέει «Καὶ δὴν σοὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ τῆς δρόσεως τ' οὐρανοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ποιότητος τῆς γῆς καὶ πλῆθος σίτου καὶ οἴνου». Ὁ ἐκκλησιαστής πάλιν λέει «Δεῦρο φάγε ἐν εὐφροσύνῃ τὸν ἄρτον σου καὶ πῖε ἐν καρδίᾳ ἀγαθῇ τὸν οἶνον σου». Στὴ σοφία Σολομώντος ἐξυμνεῖται τὸ κρασί μετὰ τὴν ἴδια ἀγάπη: «Δεῦτε οὖν καὶ ἀπολαύσωμεν τῶν ὄντων ἀγαθῶν... Οἶνον πολυτελοῦς πλησθώμεν». Ὁ Χριστὸς εὐλόγησε τὸ κρασί στὸ γάμο τῆς Κανά καὶ στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς του, ὁ γλυκὺς Ναζωραῖος πίνει κρασί καὶ βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ περιβάλῃ μετὰ τὸ μυστικιστικὸ νόημα τοῦ αἵματός του ποὺ θὰ χυθῇ, γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ κόσμος νὰ δῇ τὴ βασιλείαν τῶν οὐρανῶν «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου...».

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΚΡΑΣΙ, ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ἡ ἀργαία Ἑλλάδα λάτρεψε μετὰ μυσταγωγικὰς τελετὰς καὶ κατανυκτικὴν πανηγυρικὴν εὐλάβειαν τὸ θεὸ τοῦ κρασιῦ Διόνυσον, ποὺ εἶναι ὁ θεὸς δημιουργός, ἐμπνευστής, χειραγωγός κι' εὐεργέτης. Ἡ ἐλληνικὴ μυθολογία εὐδοκίᾳ ἀπὸ κρασί καὶ μούστο. Γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴς λογῆς - λογῆς περιπέτειες τοῦ Διονύσου δημιουργήθηκαν οἱ ὀρασιότεροι καὶ γοητευτικότεροι θρύλοι.

Ὁ ἱστορικός Θεόδωρος ἀναφέρει πὼς ὁ Διόνυσος πήρε τὴν ἱερὰ ἀποστολὴ νὰ γυρίσῃ τὸν κόσμον νὰ διδάξῃ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀμπελιοῦ καὶ τὴν τεχνικὴν τοῦ κρασιῦ. Στὴν ἱεραποστολικὴ αὐτὴ περιόδειαν τοῦ συνοδεύεται ἀπὸ τοὺς Σεληνοῦς καὶ τοὺς σατύρους ποὺ τραγουδοῦν, ἀνταλλάζουν βωμολοχίες καὶ ἀστεία, χορεύουν, γλεντοῦν. Ἀπ' ὅπου περνᾷ ἡ πανηγυρικὴ αὐτὴ συνοδεία, χαλαροῦν ὁ κόσμος. Τοὺς ὑποδέχονται μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ παραληρήματα. Ὁ Διόνυσος διδάσκει σ' ὅλους παντοῦ, σὲ ἀνατολὴ καὶ σὲ δύση τὸν τρόπο νὰ λυῶνουν τὰ ὄριμα τσαμπιά γιὰ τὸ μούστο. Εἶναι ὁ Διόνυσος ἀμπελουργὸς καὶ Ἀγνῶτος, ὁ φανταστικὸς προστάτης τοῦ κρασιῦ καὶ τὸ σύμβολο τοῦ ἐμπνέματος τῆς φύσεως ἀπὸ τὴ χειμερινὴ τῆς νάρκης. Οἱ περιπέτειές του εἶναι ἀπερίγραπτες. Σὲ κάποιο ταξίδι του, ἀναφέρει ὁ μῦθος, ἐξέπλυνε σ' ἕνα περιγιάλι τῆς Ἰκαρίας γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Ἐσφινικά πατήσανε τὸ νησί κουρσάροι, ποὺ ἀφοῦ διαπάσανε τὸ νησιώτικὸ βίος, γυροφέρνανε τ' ἀκρογιάλια. Εἶδαν τὸν πεντάμορφο νεὸ μετὰ τὰ κατασὰρὰ μαλλιά καὶ τὸν βυσσινί φόρεμα κι' εἶπαν νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν γιὰ νὰ πάρουν λύτρα. Τὸν ἄρπασαν, λοιπόν, χωρὶς νὰ ξέρουν, φυσικά, τὴ θεοκτὶνὴ ὑπόστασιν, καὶ τὸν πήρανε στὸ καράβι τους. Τὸν δέσανε στὸ κατάρτι καὶ σαλπάρσανε στὸ Αἰγαῖο πέλαγος. Σὲ λίγο εἶδαν τρομαγμένοι νὰ περιζώνουν τὰ κατάρτια, τὶς ἀρματωμένες τοῦ καραβιοῦ καὶ τὴν πλὴρὴν πλατύφυλλε κληματαῖδες. Τὰ σχοινιά, ποὺ εἶχαν ἐκτενῶς τὸν αἰχμάλωτον λυθῇ, ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς κουβέρτας χυτῶσαν κρασί, τὸ καράβι γινότανε ἀμπέλι, μοσχοβολᾷσε κρασί, γλυκάνει τὰ κύματα. Καὶ ἐσφινικά ὁ αἰχμάλωτος γίνθηκε λιοντάρι καὶ μετὰ φοβερὸ βροχητὸ χύθηκε νὰ κατασκοπᾷ τοὺς ληστοπειρατὰς, ποὺ ρίχτηκαν στὴ θάλασσα καὶ μετεβλήθησαν σὲ δελφινία...

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΛΑΜΠΑΔΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ὁ γνωστὸς λαογράφος κ. Μαρῖνης ἀναφέρει συνθέσεις τῶν σημερινῶν ἀμπελουργῶν, ποὺ θυμίζουν τὶς ἀρχαῖες τελετὰς τῶν κατ' ἀγρούς «καὶ κατ' ἄστν Διονυσίων», τῶν «Ἀγνῶτων» καὶ τῶν «ἀνθεστηρίων» στὴν κλασσικὴ Ἀθῆνα. Εἶναι οἱ συνοδείες τῶν χωροκόπων, γράφει, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ ἀμπέλι σὲ ἀμπέλι, τραγουδοῦντες καὶ χορεύοντας. Στὸ κεφάλι τοὺς ἔχουν στεφάνια με φολωμένους ἀμπελόδεργες κι' εἶναι βαρμένοι στὰ μέρη, στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια με μούστο ἀπὸ «μαυροῦδια» (μοσχοστάφυλα). Καὶ τὴ νύχτα τοὺς τρώγουν οἱ γλεντοκοποὶ αὐτὰ σηματοδοτῶν ὁμάδες λαμπαδοφόρων με ἰδιότυπες καὶ πρωτότυπες λαμπάδες. Σὲ παραπετομένα τσίγκι

Δυὸ ὁμορφες κοπέλλες τῶν Ἀρχαίων Κρήτης παρουσιάζουν με δικαιολογημένο καμῶν τὰ τσαμπιά τῶν ραζακίων σταφυλιῶν τῆς περιοχῆς, ποὺ εἶναι ἑακουστά σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ἡ διάφανη ρόγα, ἡ μυρουδιά κι' ὁ χυμὸς τους τὰ κάνουν περὶφημα καὶ μοναδικὰ κι' ἀποτελοῦν πραγματικὸ θησαυρὸ γιὰ τὸ νόμο Ἑσχαλίου.

να πιᾶται ἢ σὲ παφίλεια καυκάρια καρφωμένα σὲ μακρουλά κοντάρια βάζουνε ρετινί, ποὺ τὸ ἀνάδουν καὶ δημιουργοῦν πανοραμικές φωταψίες με κίτρινοπρασίνες καὶ ζωηρὰ χρωματὸς φλόγες. Μετὰ τοὺς πυρσούς αὐτοὺς γυροφέρνουν τὸ χωριό, πίνουν κρασί καὶ γλεντοῦν.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ, ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ!

Στὴν Ἰκαρία, στὴ Νάξο, στὴ Σαντορίνι καὶ σ' ἄλλα νησιά τοῦ Αἰγαίου ἀκούγεται ἡ πῖο καλὸ χαρακτηριστικὴ παράδοσις γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ... κακὸ τοῦ κρασιῦ ποὺ δὲν πιναίται μετὰ μέτρο εἶναι εὐλογία καὶ ψυχικὴ ἀγαλλίασι κι' ὅταν πίνεται υπερβολικὰ εἶναι ντροπὴ καὶ κατάρσι.

Ἐάν ἔκαμε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, λέει ἡ παράδοσις, βάλθηκε νὰ ρωτᾷ τὰ πλάσματά του πὼς τοὺς φαίνεται ὁ κόσμος. Ὁ Διάδοχος ὅμως σκέφτηκε νὰ τὸν βάλῃ σὲ σκοτούρες. Πᾶναι, λοιπόν, τὸν πετεινὸ καὶ τὸ γουρουνὶ καὶ τὰ δασκαλεῖται νὰ ἀπαντήσουν στὸν Κύριο, ὅταν τὸν ρωτᾷ. Κι' ὅταν ἦρε ἡ σειρά τοὺς ν' ἀπαντήσουν στὸν Θεὸ, ὁ πετεινὸς καὶ τὸ γουρουνὶ εἶπαν: «—Τί νὰ σοῦ ποῦμε, Θεοῦλη μου, ὅλα καλὰ καὶ συσταζόμενα τάφτιαδες, μονάχα ποὺ λείπει ἀπὸ τὸν κόσμον ἕνα δειντρούλακι μικρὸ, ποὺ βγάξῃ κόκινες ρόγες. Τὶς στίβουνε, γίνονται κρασί, τὸ πίνεις καὶ μακαρίζεις τὰ... γένεια σου». Ὁ Θεὸς γαμογέλασε κι' εἶπε: «—Γεννηθήτω ἀπὸ λὸς καὶ εὐμία. Ὅποιος δὲν πίνει

καθόλου νᾶχ τὴν κατάρσι μου, μὰ ὅποιος παραπίνει νὰ κᾶν τὸν πετεινὸν τὰ μυαλά καὶ τοῦ γουρουνιοῦ τὴ μούρη...».

ΟΙ ΒΑΚΧΕΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Οἱ ἔρφαοι λατρεύσανε τὸ κρασί καὶ τὸν Διόνυσον. Ποιητὲς καὶ τραγικοὶ ὑμνήσανε τὸ στεφανωμένο μετὰ τσαμπιά Θεὸ. Ὁ Εὐριπίδης στὴν τραγωδίαν του «Βάκχες» ἱστορεῖ τὴν ἐκδικητικὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τοῦ βασιλῆως τῶν Θηβῶν Πενθέα, ποὺ κύνει τὴν λατρείαν του.

Ὁ Πενθέας αἰχμαλωτίζει τὸν Θεὸ, ἄλλα ὁ παντοδύναμος Διόνυσος γκεμίζει τὸ βασιλικὸ ἀνάκτορον, οἰκοτροπᾷ τὴν μητέρα τοῦ Πενθέα Ἀνακί, σκορπίζει τὶς Βάκχες στὸν Κιθαιρῶνα, καταδικάζει σὲ φρικτὸ θάνατον τὸν ἀσυλλόγιστον ὑβριστὴ βασιλῆα, ποὺ βγάλε νὰ κύνει τὴν Βάκχες καὶ ἐναφῆναι τὴν λατρείαν τοῦ στὴν θεοδικὴν πολιτείαν.

Ἐπίσης, στὸ μοναδικὸ σατιρικό δράμα, ποὺ σῶθηκε, τὸν «Κύκλωπα», ὁ Εὐριπίδης βρίσκει ἑαυτὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὑμνήσῃ τὸ κρασί, ποὺ γίνεται ὄργανον φριχτῆς τιμωρίας στὰ χέλια τῶν ναυαγῶν Ὀδυσσέας, ποὺ ζήτησε καταφυγίον μετὰ τοὺς συντρόφους του στὴν σπηλιὰ τοῦ Σικελοῦ Κύκλωπα.

ΟΙ ΟΞΥΠΝΟΜΕΝΟΙ ΑΜΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Ἡ ἐλληνικὴ γῆ, σὲ κάθε περιοχὴ τῆς, παραγείνεται ἐξαιρεστὸ κρασί μετὰ ἐξαιρεστὴν μυρουδιά καὶ χρώμα. Ἡ Κεφαλονία παράγει τὴν ἑακουστὴν ρομπάδα, ὁ Σαντορίνι τὸν ἀνθε-

σμῖα, ἡ Ἀργία τὴν μαυροδόφνην, ἡ Ἀττικὴ τὰ ρετινῖα, ἡ Σάμος τὰ γλυκὰ κρασιά, ἡ Κρήτη τὰ μπρούσκα, ἡ Μακεδονία τὰ ρητίνικα.

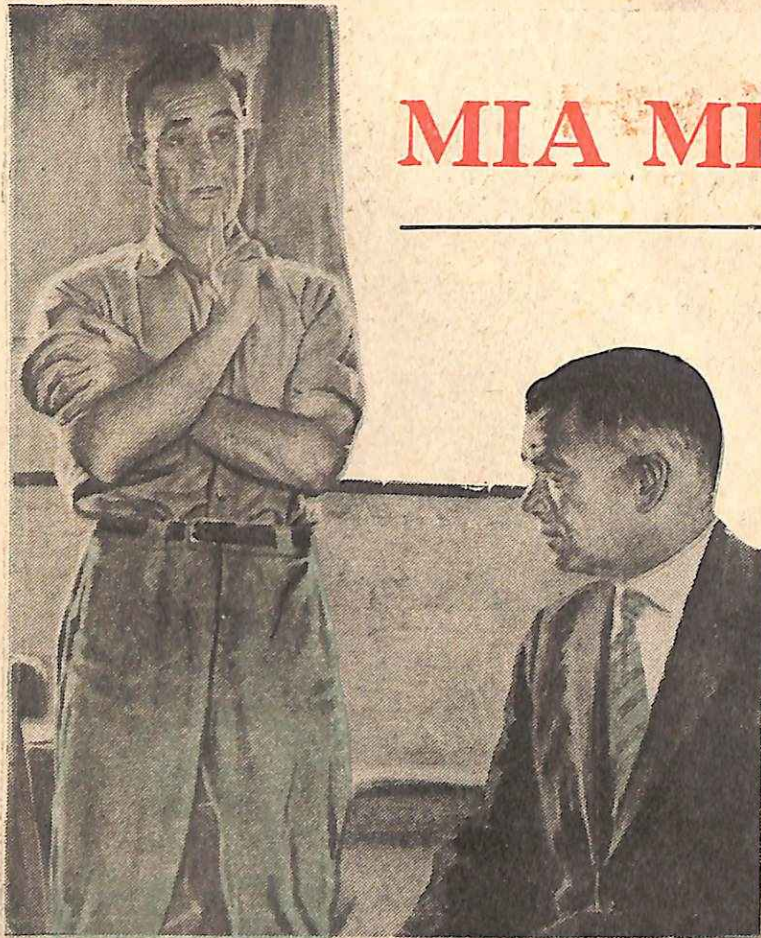
Τὰ εὐλογημένα αὐτὰ κρασιά φωσφορίζουν, χρυσαίζουν, ροδίζονται, στράφοκαποῦν στὰ ποτήρια, μεσχοβολοῦν θυμῶν καὶ θαυμάτι, περικλείουν στὴν οὐσία τους τὴ λάμψιν τοῦ ἡλίου, τραγουδοῦν μετὰ τῆς μυρουδιάς καὶ μετὰ τοὺς χυμούς τους τὸν Διόνυσον, τὸ εὐλογημένον ἀμπέλι, τὸ ἐλληνικὸ θαῦμα.

Στὴν ἀρχαιότητα ἑακουστὰ κρασιά ἦσαν τῆς Μήλου, Σάμου, Ρόδου, Κνίδου, Κῶ, Χίου, κλπ., ποὺ βγαίναν σ' ὅλα τὰ ἀσχέα λιμάνια τῆς Μεσογείου σὲ δευτερευόντως ἀμφορείς, σὲ εἰδικὰ ὁλοπλήρη δοχεῖα καὶ σὲ εἰδικὰς τρύπες τοῦ φορτίου καὶ καραβιοῦ καὶ νὰ βουλάσων στὴν αἴμα, καθὼς τὰ ἐφορτοῦσαν. Γιὰ τὴν ἐγγύση τῆς ποιότητος, τὴν παρέλευσι καὶ τὴν ἡλικία τοῦ κρασιῦ τὰ ἀγγεῖα σφραγίζονταν στὴ λαλή μετ' ὀνομα τῶν ἐργαστασιῶν καὶ τοῦ ἀρχοντοῦ.

Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ποιητὲς ἐξωριστὰ ὅπως ὁ Παλλὰδας, ὁ Μάσχος, ὁ Κρηναῖος, ὁ Θεόκριτος κλπ., ὑμνήσανε τὸ κρασί καὶ τὸν τοῦτο. Κι' ὁ σύγχρονος ἐλληνικὸς λαὸς ποὺ τρέφει τὴν ἴδια ἀγάπην στὸ θεὸ χυμὸ τοῦ Βάκχου εὐχαίται:

«Τὰ χιόνια ἀλεύσια νὰ γενοῦν (καὶ τὰ πουλιὰ γουδάκια καὶ ἡ θάλασσα γλυκὸ κρασί καὶ τὰ καράβια κούτες...».

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

—“Ολα θα διορθωθούν, κύρ Σταμάτη! τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

στορία του Σταμάτη, φώναζε έναν προστάμενο και του τόν έδωσε. Τον έπαιρνε στο εργοστάσιο ως βοηθό του φυλάκα.

Ετσι αρχισε ο Σταμάτης την υπηρεσία του και σιγά - σιγά γίνεκε καλός εργατης και τέλος προιστάμενος τμήματος.

Η τύχη τάφερε να παντρευτή πάνω στα δύο χρόνια με μια εργατρια και να παρη μια προικουλα κι ένα σπιτάκι.

Η γυναίκα του, όμως, άργησε να αποκτήσει παιδί κι έτσι μόνο έπειτα από πέντε χρόνια γεννήθηκε η Αγγαία.

Νοικοκύρης πιά, οικογενειάρχης και με σπιτάκι καμάρωνε ο Σταμάτης κι' όλο έγγραφε στο χωριό, στη γρια μάνα του, για την πρόοδο του.

Η μητέρα του ήρθε μια μέρα στην Αθήνα, για να τον δει. Μα κι' αυτός, κάθε χρόνο, όταν έπαιρνε την άδεια του, πήγαινε στο χωριό με τη γυναίκα του και την κορη του, για να ξεκουραστή.

Θάταν δεκαεφτά χρόνων η Αγγαία, όταν αυτή η ίδια παρακίνησε τον πατέρα της, να μιλήσει, να την πάρουν στο εργοστάσιο ως εργατρια.

Και το πέτυχε. Δυο μεροκάματα τώρα τους επέτρεπαν πιά να ζουν με περισσότερη άνεση.

Η Αγγαία ήταν πολύ όμορφη κοπέλλα, μά και φρόνιμη. Μερικοί από τους εργάτες την κίτταζαν με θαυμασμό και ήθελαν να γίνη γυναίκα τους. Μα εκείνη, με τα ματιά χαμηλωμένα, κίτταζε τη δουλειά της.

Μια μέρα φώναζε το Σταμάτη ο εργοστασιάρχης στο γραφείο του. Μαζί του, σ' ένα άλλο τραπέζι, βρίσκονταν ένας νέος, που ο κύρ Σταμάτης δεν τον είχε ξαναδεί.

— Κύρ Σταμάτη, τοῦ εἶπε ὁ εργοστασιάρχης. Θυμάσαι την ημέρα που σε βρήκα έξω από την πόρτα; Κι' εγώ χωριάτης ήμου, και είνα πάθει τα ίδια τα δικά σου... Παρακολουθώ την εργασία σου και βλέπω πως δεν έπιασε έξω. Παρακολουθώ και τη ζωή σου. Σε συχαίρω κι' από σήμερα θα μής προϊστάμενος στο τμήμα, που δουλεύεις. Ο μισθός σου διπλασιάζεται.

Ο κύρ Σταμάτης δάκρυσε από τη συγκίνηση και σηκώθηκε να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του.

Εκείνος όμως συνέχισε: — Η κορη σου η Αγγαία, όπως έχω μάθει, έχει βγάλει το Γυμνάσιο κι' όμως δεν της κακοφαίνεται, που εργάζεται ως εργάτρια κοντά μας. Γι' αυτό, θα την πάρω στο γραφείο μου, να της δώσω μια γραφική υπηρεσία. Α, ξέχασα να σου συστήσω από δω το γυιό μου, τον Πέτρο, που μόλις τελείωσε τις σπουδές του και θα φύγη για τη Γερμανία, για να ειδικευθ στα είδη μας. Ο γιός μου, όμως, ένει να σου ζητήσει κάτι. Είδε την κορη σου, του άρεσε, πληροφορήθηκε για τη ζωή της και σήμερα...

— Ναί, κύρ Σταμάτη, θα ήθελα πολύ η Αγγαία να γίνη γυναίκα μου! εἶπε ὁ νέος. — Αδύνατον! φώναζε ο κύρ Σταμάτης.

— Γιατί; ἀπόρησαν κατ'άλληλοι πατέρας και γιός. — Γιατί... εἰσέτε πλούσιοι κι' η κόρη μου φτωχή. — Τα πλούτη δεν κάνουν την εύτυχία, κύρ Σταμάτη! Μά, μην ξεχνάς ότι κι' οι δύο μας είμαστε χωριάτες. ... ἀφού ο γιός μου θέλει την κόρη σου, συμφωνώ κι' εγώ. — Επομένως, πρέπει να φροντίσεις κι' εσύ.

Συμφώνησε, λοιπόν, ο κύρ Σταμάτης κι' οι άρραβώνες έγιναν στο πλούσιο σπίτι. Μά ο Πέτρος κάθε μέρα συνώδεε την Αγγαία στο

φτωχόσπιτο του κύρ Σταμάτη.

Επειτα έφυγε για τη Γερμανία. Όπως είχαν συμφωνήσει, ύστερ' από τρία χρόνια, στο χωριό του, θα γινόταν ο γάμος.

Λίγο όμως πριν από τα τρία χρόνια συνέβη το δυστύχημα: Ένα αυτοκίνητο παρέσυρε την Αγγαία. Την πήγαν άμέσως στο νοσοκομείο, απ' όπου βγήκε έπειτα από τρεις μήνες. Ένα τραύμα είχε σηματοδέσει το πρόσωπό της, άριστερα κι' ένα κάταγμα έκανε άνατηρο τ' άριστερό της χέρι...

Ο Πέτρος βρισκόταν πάνω στις εξετάσεις του και δε μπόρεσε να βρεθ άμέσως. Ο πατέρας του όμως είχε φροντίσει τα έξοδα στην καλύτερη κλινική.

Ήταν τέλος καλοκαιριού, που ο κύρ Σταμάτης πήρε την άδεια του. Την επομένη βάρχονταν κι' ο Πέτρος με το δίπλωμά του κι' ο κύρ Σταμάτης τοῦ άφισε ένα γράμμα, για να περάσει από το σπίτι του. Επειτα συμφώνησε με τη γυναίκα του να πάρη την Αγγαία και να φύγη για το χωριό.

Με αγωνία περίμενε ο κύρ Σταμάτης τον Πέτρο, να τον απαλλάξει από τις υποχρεώσεις του.

Στις δώδεκα ακριβώς σταμάτησε μια κούρσα έξω από το σπίτι του. Κατέβηκε ο Πέτρος και μπήκε τρεχάτος στο σπίτι.

— Πέτρο μου, άρχισε ὁ κύρ Σταμάτης.

— Ναί, τάμαθα, τάμαθα από τον πατέρα!... τοῦ απάντησε ὁ νέος. Πού είναι η Αγγαία;

— Η Αγγαία; Η Αγγαία δεν κάνει πιά νιά σένα παιδί μου.

— Πού είναι η Αγγαία;

— Την έστειλα σήμερα το πρωί στο χωριό, με τη μητέρα της.

— Τότε, πῆμε!...

— Πού θα πάμε, Πέτρο;

— Στην Αγγαία, στο χωριό!...

— Μα έχει σημαδι στο πρόσωπο κι' έχει το χέρι της...

— Όλα θα διορθωθούν και το σημάδι με πλαστική εγχείρησι και το χέρι...

Τραβώντας τον, έμπαζε ο Πέτρος τον κύρ Σταμάτη στ' αυτοκίνητό του.

Η κούρσα έτρεχε τώρα στο δημόσιο δρόμο, φέρνοντας τη χαρά και την εύτυχία στην απελτισμένη Αγγαία.

MIRANTA

©

ΜΑΥΡΟ ΦΟΡΕΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΥΦΗ

Η Έλεν Μπάρκλεϋ, μια Αγγλίδα καθηγήτρια 22 χρόνων παντρεύτηκε ντυμένη με ένα... μαύρο νυφικό. Η νύφη έδωσε πως αυτή και ο σύζυγός της, ο μηχανικός Στέφεν Φιτςπατρικ, είχαν συμφωνήσει να παντρευτούν ντυμένοι και οι δύο στα μαύρα. «Μόνον έτσι, πρόσθεσε η μαυροντυμένη νύφη, μπορούμε να μιλήσουμε για γάμο «μεταξύ ίσων».

Γιατί δηλαδή να έχουν μόνον οι άντρες το δικαίωμα να... «πενθούν την έλευθερία τους; εἶπε ακόμη χαριεντολογώντας. «Αλλιώς, η άσπρο ντυμένη νύφη έχει φτάσει στο σημείο να είναι περισσότερο ένα επίπλο, παρά ένα ανθρώπινο πλάσμα».

Όπως λέγεται τώρα πολλές νύφες στην Αγγλία ετοιμάζονται να μνησθούν το παράδειγμα της Έλεν και με τη μεταδοτική δύναμη, που έχει η μόδα, δεν αποκλείεται αυτή η επιδημία να διαδοθ και σε λίγο να δομε και εδώ νύφες με... πλέςρες!

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΣΑΣ δίνουμε σήμερα τα χαρακτηριστικά στοιχεία για τα μικρά πρώνα και απλά απογευματινά φθινοπωρινά φορέματα, σύμφωνα με τις νέες συλλογές, που λανσάρονται στις παριζιάνικες «μπουτίκ».

Για τη νέα γκαρνταρόμπα σας θα διαλέξετε τα ύφασματα με τον ακόλουθο τρόπο: Το τούντ για ίσια κόψ, χωρίς γιακά, με κοντά ή μακριά μανίκια, ζώνη και πρόσθετες μεγάλες τσέπες. Τα μοντέλα αυτά κουμπώνουν μέχρι τη μέση.

Το τεργκάλ «έκωσέ», για φουφά με πλαστρόν από άλλο ύφασμα, κατά προτίμησι άσπρη βατίστα. Η κομπ είναι σε στυλ «πρενσές» και το ντεκολτέ χαμηλό, είτε στρογγυλό, είτε ρομβοειδές. Τα πλαστρόν είναι με κομπία και γιακά ταγιέρ ή με ψηλά πλισσέ ή γαζία και στρογγυλό γιακαδάκι.

Από σέτλαντ θα ράψετε το φόρεμα «πρενσές», με κοντά ή μακριά μανίκια. Δυο πρωτότυπες ιδέες για το ντεκολτέ: είναι είτε όδάλ μ ένα μικρό σχίσμο μπροστά στη μέση, είτε μικρό στρογγυλό με φιογκό μπροστά, που το ατελεί η συνέχεια της φαρδειάς φάσας, γύρω στο ντεκολτέ. Κάτω από το φιογκό υπάρχει δεύτερο άνοιγμα, που φτάνει μέχρι το στήθος. Εκεί ενώνεται τα δυο μπροστινά μέρη σε ραφή.

Για τα ίσια φορέματα σε στυλ σπόρ προτείνεται έφετος πολύ το χοντρό μάλλινο ύφασμα σε ανδρικά σχέδια, όπως το ψαροκόκκαλο. Η κομπ είναι σε άσπρη στυλ, με κομπία και «πάτ» μπροστά, μικρό γιακά και πρωτότυπες μικρές χωνευτές τσέπες με «ραμπά» κάτω από το στήθος. Στους ώμους θα προσθέσετε δυο «πάτ».

Το μάλλινο έταιμν ταιριάζει ιδιαίτερα για το μικρό απογευματινό. Γαρνίρεται συχνά με πικύρ, που ύπογρα... ίζουν τις ραφές. Στα μονοκόμματα μοντέλα οι μεγάλες πένες του κορσά άνοιγουν στο ύψος του γοφού, δίδοντας το απαιτούμενο φάρδος στο φόρεμα. Εδώ ταιριάζουν κάθετες χωνευτές τσέπες με ραμπά.

Για το ρομπ—μαντά, που θα φορεθ έφετος σε κάθε ευκαιρία, ταιριάζει ιδιαίτερα ένα μάλλινο πιέ—ντέ—κόκ ή ένα «λαδαυπλέν εκώσέ» ή ακόμη το σέτλαντ, που χρησιμοποιείται, επίσης, πολύ για ταγιέρ σε στυλ «αξιωματικού».

Για το άπογευμα, πολλά φουφά έχουν ντραπάρισμα, είτε σ' ένα ώμο, είτε και στις δυο πλευρές. Το μοντέλο με το ντραπάρισμα στον ένα μόνο ώμο έχει ανάλογο ντραπάρισμα στην άλλη πλευρά της φούστας.

Νέο για το άπογευμα είναι, επίσης το φόρεμα με «ζαμπό» από το ίδιο ύφασμα και που είναι η συνέχεια του μεγάλου στρογγυλού γιακά. Τα κομμάτια αυτά, που αποτελούν το «ζαμπό» είναι στερεωμένα μέσα στις ραφές, μπροστά στο κορσά. Μια σειρά από μικρά κομπία, στη μέση, μπροστά, συμπληρώνει την έντυπωσι του «ζαμπό».

Και μια συμβουλή: κάθε φόρεμα σε στυλ «πρενσές» ή με λίγο έδωξέ φούστα, που έχει μεγάλο ντεκαλτέ και συμπληρώνεται για το πρωί με πλαστρόν από άσπρη βατίστα ή πικέ, μετατρέπεται σε απογευματινό με λίγο μόνο κόμπο: δεν έχετε παρά να αντικαταστήσετε το άσπρο πλαστρόν με ένα μεταξωτό έμπριμέ φουλά, σε χρώματα, που να ταιριάζουν με τον τόνο του φορέματος. Το φουλά, αυτό δένεται στη μια πλευρά με κόμπο ή με φιογκό.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΟΔΑΣ

Το ανδρικό «καμπάν» (μακριά ζακέτα σε στυλ ναυτικού) λανσάρεται από τον Ντιόρ και για γυναίκες σε έλεύθερη παραλλαγή: έχει ξε-

‘Απογευματινό ταγιέρ από λαμέ νυλφράνς με έσάρπα και μανσέτες από γούνα.

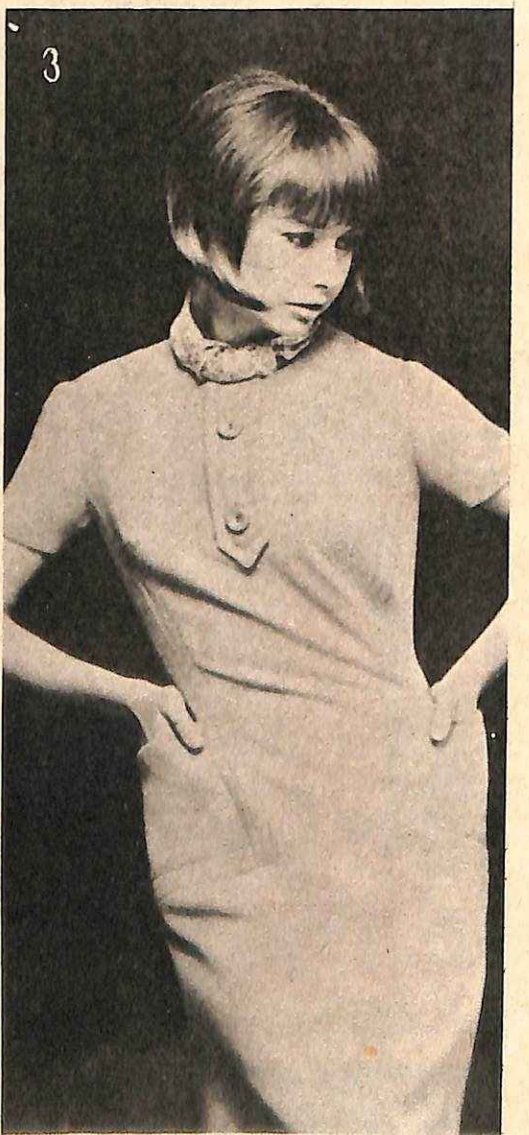
1

χειλωμένο γιακαδάκι, κουμπιά μέχρι τη μιση, μανίκια 5/6 και λοξές, πολύ μεγάλες χανευτές τσέπες.
Η ψηλή μέση τονίζεται με τα ακόλουθα μέσα: πλαστρόν, από το ίδιο ή από ξένο ύφασμα, που ξεκινάει από το στήθος. Στρογγυλά «μπιέ», που ξεκινούν από τις μασχάλες και περνούν κάτω από το στήθος, με μεγάλο φιόγκο πάνω από τη μέση.
Τα φουρώ και οι «θήκες» γαρνίρονται από πάνω μέχρι τους γοφούς με μικρά κουμπάκια σε στύλ «κουμπιού» μπόττας.
Τα ντεκολτέ στα άπογευματινά είναι συχνά πολύ ταλιμρά, είτε στην πλάτη, είτε στο μπροστινό κορσάκι, όπου καμουφλάρουνται με μια «μονοτεστί» δηλαδή ένα πλαστρόν στο ίδιο χρώμα και ύφασμα.
Πάνω στο ταγιέρ θα φορεθούν φαρδιές, ζεστές εσάρπες με μακρείες «φράντζ».
Ο Γκριφ λανσάρει όλα τα παλτά του σχεδόν με ψηλούς και φαρδείς γιακάδες, που φτάνουν μέχρι το ύψος του στομάτου. Κουμπώνουν με δυο μεγάλα κουμπιά.
Ο Λανβέν δίνει στα επανωφόρια μια παράξενη γραμμή στην πλάτη, που είναι «μπλουζάν» μόνο μέχρι τις μασχάλες. Αποτελεί το νέο στύλ για τις ρεντινγκότες.
Πάνω στα απλά ταγιέρ ή σε σκέτα φορέματα φοριούνται μακρείες μεταξωτές εσάρπες από μουσελίνα, που δένονται πίσω.
Στα πλεκτά σύνολα οι γιακάδες είναι πολλές φορές από τέσσερις σειρές «πομπόν», σφιχτά ενωμένων.

1. Μαντώ από τουίντ. Πρώτη ύλη: μοχαίρ και μαλλί. Η γούνινη γαρνιτούρα στα φαρδιά μανίκια και στο ξεχειλωμένο γιακά βγαίνει από μέσα. 2. Το φόρεμα - πουλόβερ φοριέται επίσης με σεμιζιέ. Είναι από «λανβάν - τρικόν». 3. Κομψό και απλό φόρεμα με πικύρ, πλάι στις «ντεκούπ» και τσέπες πιο φαρδιές από το φόρεμα. Στέκονται λίγο όρθιες.

2

Κλασικό ταγιέρ από τερκουάλ, σε μουσαρδι χρώμα.

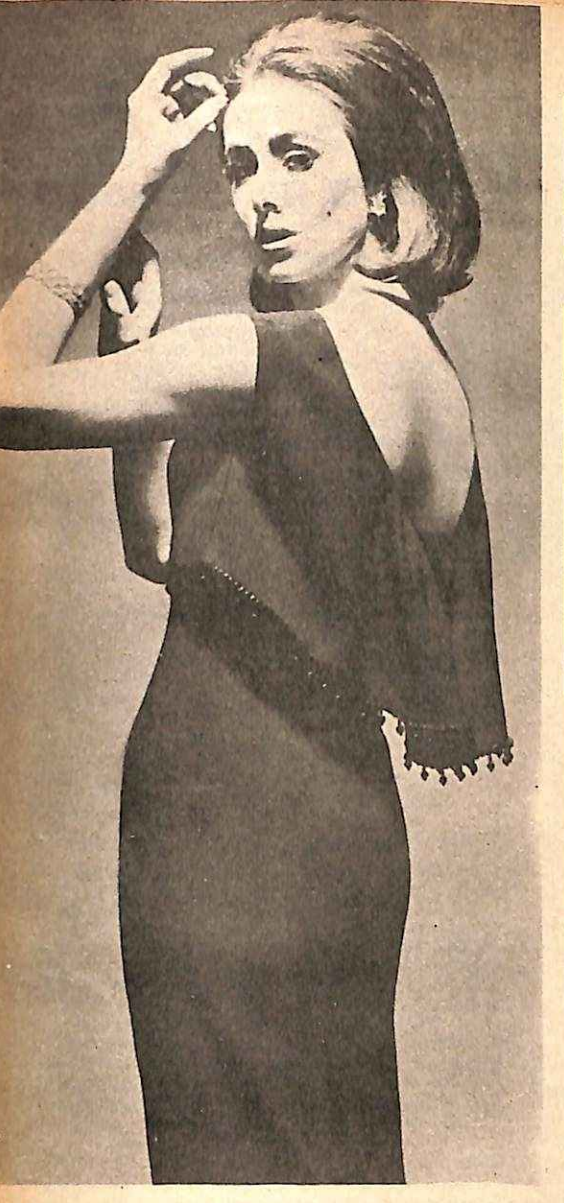
Τα μεγάλα «μενταγιόν» από χρωματιστές πέτρες φοριούνται πάνω σε μια ψηλή αλυσίδα και κρέμονται... πίσω.
Σε πολλά μαντώ τα κουμπιά αντικαθίστανται με στενές κορδέλλες από το ίδιο ύφασμα, που δένονται σε κόμπο.
Τα νέα μαντώ από δέρμα ή «δω-βελούρ» έχουν πάνω από τον ποδόγυρο και γύρω στις μανσέτες φαρδιές φάσες από γούνα.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΣΕΜΙΖΙΕ

Οι νέες φούστες αντιπροσωπεύουν πέντε διαφορετικές κοπές: έβαζε, με θαθεία κουφωτή πιέττα μπροστά στη μέση — ασυμμετρική γραμμή, με κουφωτή και «νερδυρέ» πιέττα στο ένα πλάι — ίσια, με «πανώ» μπροστά και μερικά κουμπιά ως γαρνιτούρα — «κλосс» με πικύρ και πλάι νού κουμπώμα — και, τέλος, ίσια, με πέντες και χαμηλή κουφωτή πιέττα πίσω στη μέση. Οι φούστες αυτές είναι συνήθως από φανταζιέ ύφασμα με γεωμετρικά σχέδια.
Τα σεμιζιέ είναι σε στύλ «στρατιωτικό» από ποπελίνα, με «πάτ» στους ώμους, μικρά χρυσά κουμπιά, κουμπωτές μύτες του γιακά και με μικρές πιέττες σε κάθε πλευρά.
Οι μπλουζές από φανέλλα, κουμπώνουν πάνω σε «πάτ» κι έχουν μεγάλες τσέπες στο στήθος. Οι μπλουζές «έμπιγιέ» από έμπριμέ είναι κλειστές μπροστά και έχουν στην πλάτη μεγάλο ντεκολτέ σε σχήμα «Υ».
Η κλασική μπλουζά από σουπλ ποπελίνα ή φανέλλα, με μακριά μανίκια και κουμπωτές μανσέτες, έχει, επίσης, το γιακά κουμπωμένο πάνω της.

ΝΕΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑΓΙΕΡ

Στα επανωφόρια θα επικρατήσουν δυο κυρίως στύλ: το «στρατιωτικό» μαντώ και το μαντώ «πρενσές», που λανσάρει ο Μπαλμαίν και που έχει ψηλή μέση, στενούς ώμους και στρογγυλή ζώνη, που δένεται ακριβώς κάτω από το στήθος. Μια ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια: η ζώνη ξεκινάει από τις πλάινες ραφές. Το μαντώ-πρενσές έχει μικρό όρθιο γιακά.

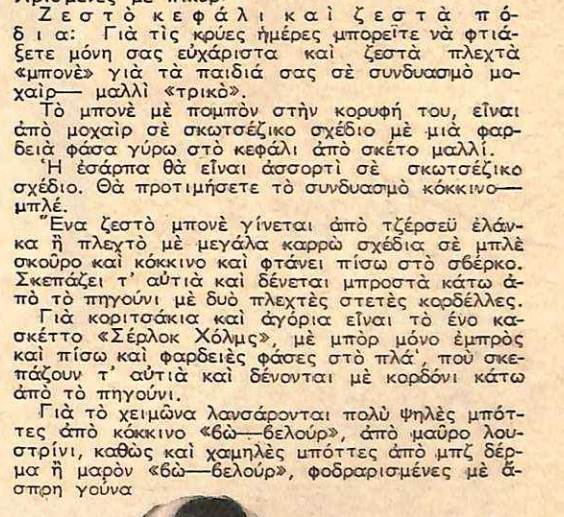

Αριστέρα: Το εφαρμοστό μπροστά μπλερό πέφτει πίσω χαμηλά και γαρνίρεται με κέντημα από πέρες. Βραδυνό από μαύρο κρεπ. Δεξιά: Κομψός συνδυασμός: φόρεμα από σκωτσέζικο ύφασμα σε στύλ φουρώ με μανίκια και γιακά-εσάρπα από μονοχρωμο ύφασμα.

στες—ζακέττες από καντριγιέ νάυλον, σε μακρός 7/8 που έχουν μακριά μανίκια, μεγάλες τσέπες και γιακά από βελούδο μαύρο. Αύτες οι μακρείες βέστες—ζακέττες φοριούνται με κοντά πανταλόνια και είναι από τα νέα υφάσματα σε ναάυλον, που αποτελούν την «τελευταία λέξη» στο ντύσιμο τών παιδιών.
Νέες ιδέες για την ποδιά του σχολείου: Δίπλα στην συνηθισμένη σκέτη και μονόχρωμη ποδιά μπορείτε, αν το επιτρέπει φυσικά ο κανονισμός του σχολείου, να δώσετε μια πιο εύθυμη νότα στο ντύσιμο του παιδιού. Σας δίνουμε δυο ιδέες για ποδιές για κορίτσια σε όλες τις ηλικίες: από ποπελίνα, σε φραμπούζα χρώμα, με γαρνιτούρα από μαύρο—ασπρο καρρώ για το γιακά και την μπροντούρα στις τσέπες, θα ράψετε μια ίσια ποδιά σε μακρός 7/8, με μακριά μανίκια. Η κλασική μαύρη ή μπλε ποδιά γίνεται πιο εύθυμη, αν την γαρνίρετε με δυο άσπρα φυτίλια, που κατεβαίνουν από τις μασχάλες σε στρογγυλή γραμμή μέχρι κάτω. Οι μεγάλες στρογγυλές εξωτερικές τσέπες έχουν, επίσης, άσπρο φυτίλι.

Το «καμπάν», ή νέα ζακέττα — παλτό: Είναι σε στύλ ναυτικού, για κορίτσια και αγόρια, πιο ζεστό από την παλιά ζακέττα και πιο πρακτικό από το βαρύ παλτό. Έχει μανίκια ραγκλάν και διπλό κουμπώμα. Οι δυο στρογγυλεμένες ραφές ξεκινούν τα μανίκια μέχρι κάτω και έχουν χανευτές τσέπες, γαρνιρισμένες με πικύρ.
Ζεστό κεφάλι και ζεστά πόδια: Για τις κρύες ημέρες μπορείτε να φτιάξετε μόνη σας εύχρηστα και ζεστά πλεκτά «μπονέ» για τα παιδιά σας σε συνδυασμό μοχαίρ—μαλλί «τρικόν».
Το μπονέ με πομπόν στην κορυφή του, είναι από μοχαίρ σε σκωτσέζικο σχέδιο με μια φαρδιά φάσα γύρω στο κεφάλι από σκέτο μαλλί.
Η εσάρπα θα είναι άσορτι σε σκωτσέζικο σχέδιο. Θα προτιμήσετε το συνδυασμό κόκκινο—μπλε.
Ένα ζεστό μπονέ γίνεται από τζέρσεϊ ελάν-κα ή πλεχτό με μεγάλα καρρώ σχέδια σε μπλε σκούρο και κόκκινο και φτάνει πίσω στο σβέρκο. Σκεπάζει τ' αυτιά και δένεται μπροστά κάτω από το πηγούνι με δυο πλεχτές στετές κορδέλλες.
Για κορίτσια και αγόρια είναι το ένο κασκέτο «Σέρλοκ Χολμς», με μπόνι μόνο εμπρός και πίσω και φαρδιές φάσες στο πλάι, που σκεπάζουν τ' αυτιά και δένονται με κορδόνι κάτω από το πηγούνι.
Για το χειμώνα λανσάρουνται πολύ ψηλές μπότες από κόκκινο «δω-βελούρ», από μαύρο λουστρίνι, καθώς και χαμηλές υπότες από μπύ δέρμα ή μαρόν «δω-βελούρ», φοδραρισμένες με άσπρη γούνα.

Το μαντώ σε στρατιωτικό στύλ ταιριάζει σε κάθε ντύσιμο σπορ, έχει γιακά—σολ, διπλό κουμπώμα και ασηπρή κοψή. Τα χαρακτηριστικά του είναι, επίσης, το φανταζιέ χρώμα (πράσινο σπανακιού) και τα πρωτότυπα έξασουάρ: χοντρές σκούρες κάλτσες παπούτσια μοκασσέν και καπέλλο «καμπάνα», που το μπόνι του σκεπάζει το μισό πρόσωπο.
Τα ταγιέρ έχουν συχνά, επί πλέον και μια καπα. Ακολουθούν στον Ντιό, τις περισσότερες φορές, την «στρατιωτική» κοψή με όλα τα χαρακτηριστικά στοιχεία της: όρθιο γιακά, φαρδείς ώμους, διπλό κουμπώμα, ψηλή μέση χωρίς σε πέντες ή «κουμπύρ» και «κασκέτο» άσορτι από το ίδιο ύφασμα, που θα είναι χοντρό, όπως τς τουίντ «νατέ» και «μπουκλέ», σε σκωτσέζικο σχέδιο.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το «έθιολίν», μια μπλε απόχρωση του μώβ, λανσάρει ο Καρντέν για το μαντώ με «καγκούλ». Κίτρινο χρυσού για την ίσια ρεντινγκότα με τετράγωνους ώμους.
Μπλε «πορσελαίν» για τα μαντώ σε γραμμή πρενσές.
Η Νίνα Ρίτσι δίνει τα μαντώ της μπροστά με μεγάλο φιόγκο.
Γκρι—ρόζ για το μαντώ σπορ από χοντρό τουίντ, με «κας—σινιόν» (μικρή τσέκ) από το ίδιο ύφασμα.
Ο Ντιόρ γεμίζει τους ώμους των μαντών με χοντρό στρώμα βάττας.
Μπλε—ξανθό, επίσης, για μαντώ σπορ, με ζώνη περασμένη από μέσα, που δένεται όπως το κορδόνι στις πυξάμες, προτείνει ο Λανβέν.
«Ταμπά» για το μαντώ και γκρι σκούρο για το γούνινο γιακά για το άπογευμα.
Μώβ ή χτυπητό κόκκινο για τα ντε—πιές και τα ταγιέρ, που φοριούνται με και χωρίς ζώνη.
Η νουβωτέ είναι: ο γιακά—εσάρπα από το ίδιο ύφασμα, φοδραρισμένο, με γούνα και ή γράβατα από μουσελίνα στη ζακέττα με κρυφό κουμπώμα.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τα παιδιά σας — ξεκούραστα, ήλιοκαμένα και δυναμωμένα από τις διακοπές τους — είναι έτοιμα να αντιμετωπίσουν το νέο σχολικό έτος.

Μα και για σας αρχίζει, όπως κάθε χρόνο αυτόν τον καιρό, μια νέα εποχή, με νέες φροντίδες: οι ημέρες της προετοιμασίας της γκαρνταρόμπας του παιδιού.
Σας δίνουμε, σήμερα, όλες τις λεπτομέρειες και όλους τους νεωτερισμούς, που αφορούν το ντύσιμο των παιδιών. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε αυτό που σας ενδιαφέρει.
Τα καντριγιέ για όλες τις δρες: Εφέτος το καντριγιέ κυριαρχεί σε όλες σχεδόν τις κοπές του σπορ ντυσίματος, τόσο για κορίτσια όσο και για αγόρια. Δίπλα στο καντριγιέ φοριέται πάντα και το σκωτσέζικο, κατά προτίμηση σε σκούρα χρώματα.
Για κορίτσια δέκα χρόνων θα δολετήτε πολύ με δυο διπλά φορεματάκια, που μπορείτε εύκολα να τα φτιάξετε μόνη σας: το ριχτό φόρεμα με «πανώ» μπροστά και το φορεματάκι με μπρετέλλες, που φοριέται με μπλουζά ή πουλόβερ από κάτω, σε νέα κοψή.
Το ριχτό φορεματάκι αυτό, που μπορεί να είναι είτε από πιέ—ντέ—πουλ, μικρό καντριγιέ ή σκωτσέζικο, είναι άνετα κομμένο, χωρίς ζώνη, κι έχει «πανώ» μπροστά από πάνω μέχρι κάτω.
Το φόρεμα με μπρετέλλες παρουσιάζεται εφέτος σε εντελώς νέα μορφή. Θα το κοψετε από λοξό καντριγιέ, αρκετά χαμηλά κάτω από τις μασχάλες και μετερό μπροστά. Από τη «μύτη» που ανεβαίνει σχεδόν ως το λαιμό, ξεκινούν σε λοξή, επίσης γραμμή δυο φαρδιές μπρετέλλες.
Σύνολα για αγόρια: Πολύ της μόδας είναι τώρα για όλες τις ηλικίες (5 μέχρι 16 χρόνων) ο συνδυασμός πανταλονι από βελούρ κοτελέ και μπλουζά από φανέλλα καντριγιέ. Τα νέα χαρακτηριστικά είναι: κουφωτή πιέττα στην πλάτη της μπλουζας, που φοριέται πάνω από το μακρύ στενό πανταλόνι με «ρενδέρ». Η μπλουζά έχει άνοιχτο γιακά και μακριά μανίκια. Πολύ πρακτικός και χαριτωμένος είναι ο νεωτερισμός για τα πανταλόνια από βελούρ κοτελέ: Έχουν στο γόνατο εξωτερικό στρογγυλό «ντουμπλάρισμα» από δέρμα. Ο γιακάς στα πουκάμισα σπορ των μεγάλων αγοριών έχει τις μύτες κουμπωμένες πάνω στο πουκάμισο.
Πολύ πρακτικά για μικρά αγόρια είναι οι βέ

Κομψό ρυθμικό από «τράμπ». Γαρνίρεται με τριαντάφυλλα από το ίδιο ύφασμα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μετά την έξοχη

Το δέρμα των χεριών στεγνώνει υπερβολικά από τη ζωή στην έξοχη, ιδίως δε κοντά στη θάλασσα. Για να ξαναβρεί κατόπιν τη μαλακότητά του, ο μόνος τρόπος είναι να το αλείψετε τακτικά με άφθονο λιπαρές ουσίες, τέτοιες που να απορροφώνται εύκολα από την επιδερμίδα, να την τρέφουν και να την ξανοκανονίζουν μαλακή και ελαστική.

Βάσι κάθε περιποίησης των χεριών αποτελεί το βούτηγμά τους για αρκετή ώρα σε ζεστό αμυγδαλόλαδο ή και σε απλό λάδι. Έπι πλέον, μετά το πλύσιμό του χρησιμοποιείτε μία θρεπτική κρέμα. Μία καλή κόλντ-κρέμ κι' ένα ζωηρό μασάζ φέρνουν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Αλλά το ιδεώδες είναι πάντα οι κρέμες με λανολίνη, γιατί η λιπαρή αυτή ουσία απορροφάται περισσότερο από κάθε άλλη. Να μία καλή συνταγή:

Ανυδρος λανολίνη	24 γραμμ.
Βόραξ	2 »
Μαρουλόνηρο	6 »
Χαμομήλι βρασμένο	12 »

Μπορείτε, επίσης, να μεταχειριστήτε την εξής κρέμα, αν τη δέχετε το δέρμα σας:

Γλυκερίνη 30 ο	125 γραμμ.
Τριανταφυλλόνηρο	125 »

Για ν' απαλλαγείτε απ' τις κατσαρίδες

1) Βάλτε ένα κομματάκι ασβέστη στα μέρη απ' όπου θέλετε να τις διώξετε.
2) Σκορπίστε μέσα στις χαραμάδες των ντουλαπιών και του τζακιού λίγο απ' το χρώμα που λέγεται «πράσινο των Παρισίων». Τα έντομα εξοντώνονται σε μερικές μέρες. Προσοχή όμως, γιατί η σκόνη αυτή είναι δηλητηριώδης.
3) Βάλτε στα μέρη όπου συχνάζουν οι κατσαρίδες πηχτό πουρέ πατάτας, στον οποίο έχετε ανακατέψει σκόνη πυρέθρου (υπάρχει στα φαρμακεία). Την άλλη μέρα, θα βρείτε αφθονες ψόφιες κατσαρίδες. Προσέξτε όμως να μην πέσουν πάνω σε τρόφιμα.

Με λίγες γραμμές

Αφού βράσετε το γάλα, βουτήχτε την κατσαρόλα σε κρύο νερό και αφήστε την εκεί να κρυώσει. Η γεύση του γάλακτος θα καλυτερεύσει έτσι σημαντικά.

Το καλοκαίρι, που είναι άφθονος ο μαιντανός, μπορείτε να τον κόψετε, να τον πλύνετε, να τον σκουπίσετε καλά, να τον ξεράνετε στο φούρνο και να τον φυλάξετε σ' ένα τετακεμένο κουτί για να τον έχετε το χειμώνα.

Για να δουλώσετε τις χαραμάδες των επίπλων, ανακατέψτε λεπτή σκόνη κοπανισμένου τούβλου με 8% λιθαργυρο κοκκινισμένο. Κατεργάζεστε το μίγμα με αρκετό λάδι της μπαγιέρας, ώστε να σχηματισθεί μία μάζα, με την οποία γεμίζετε τις χαραμάδες και τις τρύπες.

Λεκέδες από μελάνι

Απελπισθήκατε γιατί χύθηκε μελάνι στο τραπέζι-μάντιλο ή σ' ένα άλλο ύφασμα; Δεν υπάρχει λόγος. Διορθώνεται εύκολα το κακό. Αν ο λεκές είναι πρόσφατος τον πλένετε με άφθονο νερό, κάτω απ' τη βρύση, ώστε να φύγει το περισσότερο μελάνι. Οστόσο, αυτό δεν είναι και απαραίτητο, αφού η παρακάτω μέθοδος εξαλείφει κάθε λεκέ από μελάνι, καινούργιο ή παλιό:

Σ' ένα πιάτο, ή σε άλλο οποιοδήποτε δοχείο ρίχνετε νερό καθαρό και διαλύετε μέσα λίγο περιστεριανό (ως μισό κουταλάκι του γλυκού). Βουτάτε στη διάλυση αυτή το λεκισμένο μέρος του ύφασματος κι' τ' αφήνετε λίγο, τραβώντας το ελαφρά. Ύστερα βγάξετε το ύφασμα απ' τη διάλυση και το βουτάτε σε λυωμένο θειώδες νάτριο (που το βρίσκετε στο φαρμακείο). Θα δείτε τότε το λεκέ του μελανιού να εξαφανιστεί ως διά μαγείας. Έπειτα πλένετε το ύφασμα με άφθονο νερό τρεχούμενο.

Κηλίδες στα τζάμια

Πολλές φορές, κηλίδες λιπαρές άσχημιζουν ένα τζάμι ή ένα κρύσταλλο. Υπάρχει, λοιπόν, ένας απλός και αποτελεσματικός τρόπος για να τις αφαιρέσετε. Παίρνετε ένα κρεμμύδι, το κόβετε στα δύο και τρίβετε τις κηλίδες. Ύστερα τ' σκουπίζετε και ξεπλένετε με κρύο σαπουνάδα. Οι κηλίδες χάνονται τελείως.

Αριστέρα: Ο συνδυασμός της μόδας: πουκάμισο παντοφύλλο και πανταλόνι από βελούδο κοτελέ. Δεξιά: Μία χαριτωμένη παραλλαγή της σχολικής ποδιάς.

1. Χαριτωμένα μοντελάκια για το σπίτι, ομάδα και πυτζάμα για το μικρό αγοράκι. 2. Το σπορ ντύσιμο του μικρού αγοριού. 3. Πρακτικές καζάνες-ποδιές για κορίτσια και αγοράκια.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'ΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Την Τρίτη το βράδυ ο Άνσον καταστρώνει με τη Μέγκ το οριστικό σχέδιο του εγκλήματος. Θα παρασύρει τον άντρα της στο Βάλ ντε Ζάσον και θα δεχθεί κατόπιν να την κακομεταχειριστή ο Άνσον για να πειστή η αστυνομία ότι δεν πρόκειται για μία σκηνοθετημένη επίθεση. Κι' έτσι ακριβώς γίνεται το εγκλημα την Παρασκευή το βράδυ. Ο Μπάρλοου παραδενείται με την ιδιοτροπία της γυναίκας του, αλλά στο τέλος δέχεται και δολοφονείται από τον Άνσον, που κακομεταχειρίζεται τη Μέγκ. Ο Μάντοξ όμως βρίσκει ύποπτο αυτό το θάνατο του Μπάρλοου και αναθέτει στο βοηθό του να κάνει μία έρευνα στο σπίτι της Μέγκ, που βρίσκεται άρρωστο στο νοσοκομείο...

Όταν η Άννα Γκάρδιν έφτασε στο γραφείο στις 9, άπορησε βοϊσζοντας εκεί τον Άνσον.

— Πώς ήρθατε έτσι νωρίς; τον ρώτησε. «Η μήπως άρρωστα είμαι;»
«Ο Άνσον βοϊσζόταν εκεί από μισή ώρα. Είχε πάει πολύ νωρίς, για να ξεσυνδέσει το χρονοδιακόπτη και να βγάλει την ταινία του μαγνητοφώνου, πριν φτάσει η Άννα».

— Ναί, ήρθα νωρίς σήμερα, είπε. Είδατε την εφημερίδα; Σκοτώσανε το Μπάρλοου... Θιούσανε; Έκλεινον που ασφάλισα για ένα μεγάλο ποσό!

— Το διάβασα. Είναι φοβερό, χνίσε Άνσον! Δε θα τολμήσω πια να ξαναβγώ βράδυ.
«Ο Άνσον πήρε στο τηλέφωνο τα γραφεία της «Εφημερίδας του Προϊού Τάπον» και ζήτησε να μιλήσει με το Τζεφ Φόρσιτν. Όταν ήρθε στο τηλέφωνο ο ρεπόρτερ, του είπε:
— Πρόκειται για το Μπάρλοου... Είχα ασφαλίσει τη ζωή του για 50 χιλιάδες δολάρια, έδω και μερικές μέρες. Σχεφάρα πως θα σ' ενδιέφερε αυτή η λεπτομέρεια.
— Και βέβαια μ' ενδιαφέρει! Πενήντα χιλιάρα! Και τα παίρνει τώρα η γυναίκα του; Πώς τη χάρι της;... Σ' ευχαριστώ πάντως για την πληροφορία.
— Έχει συλληφθεί κανείς; ρώτησε ο Άνσον.
— Όχι. Ο Τσένσον έχει πελαγοώσει. Δε βοήζει ως τώρα την παραμυζή ενδειξί.
— Πώς πάει η κ. Μπάρλοου;
— Όχι τόσο καλά. Ο γιατρός απαγορεύει να της μιλήσουνε.
— Αν μάθεις κάτι ειδοποίησέ με. Μ' ενδιαφέρει αυτή η ιστορία. Ο Μπάρλοου ήταν πελάτης μου, βλέπετε...
— Έννοια σου! Πότε θα πληρώσει την αποζημίωσι ή εταιρεία σου;
— Δε θ' άογηση.
— Ειδοποίησέ με, όταν φτάσει η ώρα. Είναι μία καλή είδησι για την εφημερίδα... Κι' εγώ πάλι θα σου στείλω όσα στοιχεία μπορεί να παρουσιάσουν ενδιαφέρον.
Ο Άνσον το υποσχέθηκε κι' έκλεισε το τηλέφωνο.
— Πώς πάει; τον ρώτησε η Άννα.

— Άσχημα... Πιστεύω πως το λιγώτερο που όφειλω να κάνω, είναι να της στείλω λουλούδια. Τηλεφωνήστε λοιπόν στο Ντέβονς και πείτε του να στείλει άμεσα μια ντοξίνα τριανταφύλλια στο νοσοκομείο. Έτσι, Άννα;

«Ο αστυνόμος Φρέντ Τσένσον δεν ήταν ιδιοφυία στη δουλειά του, μα έκανε ό,τι μπορούσε, και χάρισε — όχι σιγά — αντίσφιγονταν αυτές οι προσπαθειές του. Τώρα ξεφύλλισε κάτι χαρτιά, όταν μπήκε στο γραφείο του ο Χάρμας».

— Μπιά! Πώς έδω; τον ρώτησε ο αστυνόμος.
Είχε σιμμή κι' άλλους να συνεργασθί μαζί του. Και σιμνοοντο προίρημα οι δυο τους.
«Ο Χάρμας χάρισε καβαλίκειντά σε μία καρέκλα».

— Με στέλνει ο Μάντοξ, είπε. Προσέχεται για το Μπάρλοου... Τον είχαμε ασφαλίσει για 50 χιλιάδες δολάρια... Ο Μάντοξ θα βγάλει τη χορή, από το καζόν του!

«Ο Τσένσον χαμογέλασε. Ήξερε το Μάντοξ...
— Πενήντα χιλιάδες! είπε. Ο μολογόν πως είναι μικρό το καζί! Μα μη μου πείτε πως βλέπει κανένα μυστήριο σ' αυτή την υπόθεση! Έπανεληφθη άπλως ό,τι είχε γίνει πριν από πέντε μέρες... Εχομε στην περιφέρειά μας ένα τρολλό, διαψασμένο για άμα. Αυτό είν' όλο... Κι' όπω: ξερετε, διόσολα πιάνονται κατι τέτοιου τέτοι... Σκοπεύω να στείλω στο Γκλύν Χιλλ ένα αστυνόμα με μία κοπέλλα. Θα παρουσιάσουν τους έρωταμένους. Κι' ίσως πείση στην παγίδα ο σαδιστής».

— Τε αιώνα πνεύμα αντιλογίας

«Ο Μάντοξ πιστεύει πως η υπόθεσι αυτή είναι χάρις πιο πολύπλοκη απ' ό,τι φαίνεται... Έχει τη γνώμη πως η κ. Μπάρλοου σκοτώσε τον άντρα της και... κακοποιήθηκε μονάχη της, για να πάρη τα 50 χιλιάρα!»

«Ο Τσένσον έκανε μία κίνησι ανυπομονησίαν.
— Ο Μάντοξ είναι τρολλός! φώναξε. Δε φαντάζομαι να μιλάτε σοβαρά...
«Ο Χάρμας ανασήκωσε τους ώμους του.
— Πότε θα μπορούσατε ν' ανακρίνετε την κ. Μπάρλοου; ρώτησε.
— Ο δόκτορ Χένον μου είπε πως θα μπορούσε να της τηλεφωνήσω στο νοσοκομείο κατά τις 6. Ίσως, αυτή την ώρα, θάνα σε κατάρτασι ν' άπαντήση».

«Θάθελα πολύ να σας σιμνιδέσω. Δεν προκείται να σας ενοχλήσω καθόλου... Ο Μάντοξ θέλει ναμα μπροστά, στην άνακρισι, και να βοηθήσω όσο μπορώ... Είναι πολλά λεφτά, 50 χιλιάρα!»

«Ο ζεύ. Θα σιμνεργασθώμε, λοιπόν. Μα είμαι σίγουρος πως ο Μάντοξ δεν ξερεει τι του γίνεται και κινηγάει σιές!»

— Ναί... το ίδιο λέω κι' εγώ κάθε φορά. Και κάθε φορά, αποδεικνύεται πως έχει αυτός δίκιο! Ο Τσένσον τούρρισε μία διαπεραστική ματιά και ρώτησε:
— Σχεπτεσθε σοβαρά πως υπορεί νύχη χάρισι σχέσι με τη δολοφονία αυτή η κ. Μπάρλοου;
— Θα σας άπαντήσω άπου ποώτα της μιλήσω, δήλωσε ο Χάρμας. Προσάντων όμως, θάθελα να δώ το δόκτορα Χένον.
— Θα χάσετε την ώρα σας... Ο φονιάς τη χτύπησε τόσο δυνατά, ώστε της έβγαλε τη μασέλα. Μη μου πείτε...
«Ο Χάρμας ανασήκωσε τους ώμους του.
— Ο Μάντοξ λέει πως, για 50 χιλιάδες δολάρια, είναι προθυ-

μος να καθήση να του βγάλουνε τη μασέλα...

«Ο Τσένσον πάτησε το αποτοίγαρό του μέσα στο τασάκι.
— Ο Μάντοξ!... είπε. Η αλήθεια είναι πως δε θέλει να πληρώσει τα λεφτά. Αυτή είναι όλη η υπόθεσι! Είναι έτοιμος λοιπόν να πιστέψη ό,τιδήποτε, προκειμένου ν' αποφύγη το μικρό ποτήρι!»

— Ίσως ναχετε δίκιο, παραδέχτηκε ο Χάρμας. Θα δούμε... Φεύγω τώρα. Θα ξαναπεράσω το βράδυ, κατά τις 6, για να παρευρεθώ στην άνακρισι της κ. Μπάρλοου.

«Απ' την αστυνομία, ο Χάρμας πήγε στο γραφείο του Άνσον. Τον είχε γνωρίσει κάποτε, μα τον θυμωταν ελάχιστα. Το μόνο που ήξερε γι' αυτόν, ήταν πως είχε τη φημη ικανού ασφαλιστή».

Τον βοήζει καθισμένο στο γραφείο του.

— Με θυμώσατε; του είπε, δίνοντάς του το χέρι.

— Ναί, βέβαια, άπάντησε ο Άνσον. Είσατε ο Στήβ Χάρμας... δεν είν' έτσι;

Σηκώθηκε από τη θέσι του κι' άνταλλάξανε μία χειραψία.

— Χαίρο πολύ που σας βλέπω. Ήρθατε για τη δολοφονία του Μπάρλοου;

«Ο Χάρμας πρόσεξε πως η γραμματεία του Άνσον ήταν όλο ματιά και αυτιά...
— Πραγματικά, άπάντησε. Άκούσατε άνακτη μοι! Έρχομαι κατ' ερώτησιν απ' το Σάν Φραντσίσκο. Πάμε κάπου να πάρουμε ένα καφέ, για να συνέλθω!»

— Καλή ιδέα, σιμνήρησε ο Άνσον. Τπάραχη ένα νάπο, εδω αντίκει.

Στράφηκε στην Άννα και πρόσσεξε:

— Αν με ζήτηρη κανείς, θάχω γνωρίσει σε μισή ώρα.

Έπειτα από μερικά λεπτά, είχαν έγκυατασθί οι δυο τους σε μία ήσυχη γωνία του νάπο.

— Ξεσάθωσε λοιπόν ο Μάντοξ; ρώτησε ο Άνσον.

«Ο Χάρμας χαμογέλασε.
— Άκριάσε! είπε. Πιστεύω πως η κ. Μπάρλοου προσόβλησε τον άντρα της κι' ύστερα ένοκατήθηκε και διασώθηκε πονάχη της!»

«Ο Άνσον σούφρισε μία γονάκι καίε».

Αυτός ο Μάντοξ είναι παθολογικός τύπος... Θα πληρώσουμε την αποζημίωσι, θέλοντας και μη! Στο κάτω - κάτω, τι είναι 50 χιλιάρα για την «Εθνηκή Πίστι»; Οι εφημερίδες ξερούν την υπόθεσι. Αν η εταιρεία μας φέρη αντίρρησι, θα δυσφημηθή!

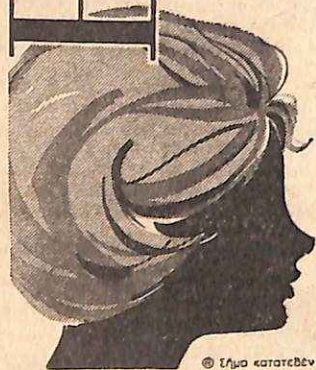
«Ο Χάρμας έκανε το πηνούνι του και ζύταξε προσεχτικά τον Άνσον».

— Πώς το ξερούν οι εφημερίδες; ρώτησε. Έσείς τις πληροφορούσατε;

— Γιατί όχι; Έδω πρόκειται για ένα συνταρακτικό εγκλημα. Με ξερούν όλοι. Ένώ ασφάλισα το

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
C T B A

Binafix

Τέλειο
χτένισμα
χάρης στην
ιδεώδη
ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΣΠΡΕΙ-ΛΑΚ
ΜΠΙΝΑΦΙΞΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΘΗΤΙΚΟΥ
Κ. ΓΕΩΡΓ. ΑΓΓ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Επέστρεψεν έξ Εδρώπης ο Αισθητικός-Προσωπολόγος Κ. Γεώργιος Αγγ. Καστριώτης. Δέχεται πάλι 9-1.30 και 4.30 - 8 μ.μ. τηλ. 612.010. Ως γνωστόν το επί της όδοις Ηρακλείτου 6 (Κολωνάκι) ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ, φημιζέται ως μοναδικό εις τα Βαλκάνια διά την καταπληκτικήν δεξιότητάς ΡΙΖΙΚΗ 100% ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΚΑΙ ΑΝΩΔΥΝΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ 100% καθώς και διά τις άσυναγώγιστες θεραπείας άναγεννήσεως και ξελεκίσματος άφουδατωμένων επιδερμίδων προσώπου με «PLACENTIN», έν συνδυασμό ειδικών λαπολόουτρων ΒΙΟΔΙΕΓΕΡΤΙΚΩΝ άποκλειστικότητος του Ινστιτούτου.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ. Η υπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΩΔΥΝΗ - ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ. Είματος άσυναγώγιστοι, μοναδικοί στο Βαλκάνιο. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΠΟΡΥΣ-ΠΑΛΛΑΡΕΝ-ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTIN, ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΑΣ ΑΓΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

Κ. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΣΤΟΥ
Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παραπλεύρην Ομόνοιας) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

— Σίμφονοι, είτε ο Τζένσον. Τό μόνο πού χρειάζομαι εγώ, γιά την ώρα, είναι η περιγραφή του σαδιστή. Τ' άλλα μπορεί να μου τά πη άργότερα.

Ο γιατρός, άπολοθυόμενος απ' τους δυό άντρες, ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Μπήκαν σ' ένα κάταστρο δωμάτιο. Μιά γυναίκα με κοκκινόξανθα μαλλιά κοιμότανε στο κρεβάτι, άκίνητη, με τά μάτια κλειστά.

Ο γιατρός έγνεψε στους άλλους να σταθούν εκεί πού βρίσκονταν, κι' αυτός πλησίασε στο κρεβάτι.

— Κυρία Μπάλοου, ελπε, θέλει να σας μιλήση ο άστυνόμεος Τζένσον. Τού ζήτησα να μη σας κοιτάσει. Είσαστε σε κατάστασι να τού άπαντήσετε;

Ο Χάρμας κι' ο Τζένσον ζήτησαν τη νέα γυναίκα με περιέργεια και συμπόνια. Τό μισό προσώπό της ήταν μελανιασμένο, τό άριστερό μάτι της πορημένο και μισοκλειστό, τό στόμα της γράτουν νοσμένο όλόγυρα. Παρ' όλη την παρωρόφωσή της όμως, ο Χάρμας δούκε πώς είχε μία άαταμάχητη γοητεία.

—Ναι, μπορώ να τού άπαντήσω, μονομύθισε εκείνη με τρεμουλιαστή φωνή.

Ο Τζένσον προχώρησε και εί-

πε: —Με συγχωρείτε πού σας ένοχλώ σε τέτοιες στιγμές, κυρία Μπάλοου. Είσαστε πολύ άδύνατη άζώμη. Μα θάθελα να μού περιγράψετε τόν κακούργο πού σας επιτέθηκε. Μπορείτε;

Η Μέγκ έκλεισε γιά λίγο τά μάτια της και τά ξανάνοιξε πάλι. Πάνω στο τραπέζι, κοντά στο παράθυρο, βρίσκονταν μερικά κόκκινα τριαντάφυλλα μέσα σ' ένα βάσο.

—Αν σου στείλω τριαντάφυλλα, θά ξέρης πώς πιόστηκε ο σαδιστής; της είχε πη ο Άνσον...

—Ήταν κοντός, μάλλον παχυντός... κι' έντελώς φαλακρός, είπε. —Αυτός είναι φωναξέ ο Τζένσον ζητάοντας τό Χάρμας. Αυτός, ο σαδιστής, πού...

Σταμάτησε, συγχροτώντας την έξωπύ του. Τότερα συνέχισε, γυρίζοντας στη Μέγκ:

—Πώς ξέρετε ότι ήταν φαλακρός, κυρία Μπάλοου;

—Εκείνη έκλεισε τά μάτια της κι' έμεινε άμλητη γιά ένα λεπτό. Τότερα είπε:

—Πάνω στην πάλη μου, έπεσε τό καπέλλο του... Δεν είχε τούχα στο κεφάλι του...

—Μήπως θυμίσαστε τί φορούσε;

—Ένα μαύρο παλτό και ρεμπουήματα έπίσης μαύρη.

Ο Τζένσον κούνησε τό κεφάλι του με ίκανοποίηση.

—Ο κεύ, κυρία Μπάλοου, είπε. Δέ θα σας ένοχλήσω άλλη φορά. Ξεκινάω τώρα.

Ο Χάρμας πλησίασε κι' αυτός. —Κυρία Μπάλοου, είπε, θά σας κάνω κι' εγώ μία έρώτηση, μία μονάχα, πού μπορεί να μάζ βοηθήσει. Γιατί πήγατε στο Βόλντε Τζένσον, έσεις κι' ο άντρας σας;

Η Μέγκ ξανάνοιξε άμέσως τά μάτια της και τόν ζήτησε.

—Γιατί... Τό ήθελε ο Φίλ...

Ήταν η επέτειος τού γάμου μας. Φάγαμε πρώτα σ' ένα καλό ρεστοράν... Είχε ρομαντικές διαθέσεις...

Σταμάτησε κι' έκοιψε τό πρόσωπό της στά χείρα της.

—Φτάνει πιά! έπενέθη ο γιατρός. Πρέπει ν' αναλαβή η άρρωστη.

Και ώδήγησε τους δυό έξω από πτες ως την πόρτα.

Στό κατώφλι, ο Χάρμας γούρισε κι' άπείχε τη Μέγκ: Έμεινε άκίνητη, με τό πρόσωπό της κολλημένο στις φούστες της.

—Είναί ο ίδιος κακούργος, εί-

πε ο Τζένσον ένδύ προχωρούσαν στο διάδρομο. Τό τομερό είναι πώς κυκλοφορεί άζώμη ελεύθερος και πώς μπορεί να ξαναζήσει τά ίδια κάπου άλλού!

—Πάμε να ρίξουμε μία ματιά στο Μπάλοου, πρότεινε ο Χάρμας. Αυτόν, τουλάχιστον, δεν πρόκειται να τόν ενοχλήσουμε!

—Μία γιατί θέλετε να τόν δείτε; —Θέλω να δω τόν έντυλισμένο άνθρωπο πού κατάφερε να παντρευτεί τέτοια όμορφη γυναίκα, άπάντησε ο Χάρμας. Τόν ζήτησε!

Ο ύπάλληλος τού νεκροτομείου, ένας εύστοχος νέγρος, άναστήριξε τό σετόνι πού σκέπαζε τό πτώμα.

—Νά τος, κύριε, είπε απλά.

Ο Τζένσον είχε δη τό νεκρό απ' την πρώτη μέρα. Δεν πλησίασε λοιπόν στο μαρμαρίνο τραπέζι. Τό πρόσωπό του πρόδιδε νευροζήτητα κι' άντιστοιμία.

Ο Χάρμας ζήτησε άρκετή ώρα τό πτώμα τού Φίλ Μπάλοου. Έγνεψε ύστερα στο νέγρο να τόν ξανασκεπάζει και πήγε κοντά στον άστυνομο.

—Έχετε έλθει γιά τη σφαίρα πού τόν σκότωσε; ρώτησε.

Ο Τζένσον τόν στραβοκάνταξε. —Όχι άζώμη, άπάντησε.

—Πότε θά την έχετε;

—Ίσως ναίνα έτοιμη τώρα. Γιατί;

—Μου ήθελε κάποια ιδέα. Πάμε να δούμε μήπως έτοιμάστηκε αυτή ή έλθεση;

Πήγαν ως τό γραφείο τού «κόρινθο» κι' ο Τζένσον τηλεφώνησε στο άμμόδιο εργαστήριο. Τού είπαν να περιμένη στ' άκουστικό.

Στό μεταξύ, ο Χάρμας είπε, με σκεπτικό ύφος:

—Απορώ πώς ένας κακομούτουνος φονεαφός, σαν τό Μπάλοου, κατάφερε μία τόσο όμορφη γυναίκα να την παντρευτεί!

—Είναί τόσο παρόξενος οί γυναίκες παρατήρησε ο Τζένσον.

Κι' έγνεψε στο Τζένσον να σιωπάσει, γιατί τού δύνανε την άπάντησή στο τηλέφωνο. Ζήτησε ύστερα να τού στείλουν την εκθεσι.

—Ο κεύ, Τέντ, πρόσθεσε, Έοχομαι άμέσως.

Έκλεισε τό τηλέφωνο και ζήτησε μ' άπορία τό Τζένσον.

—Μάγος είσαστε σεις; τού είπε. Οί δυό δολοφονίες γίνανε με πιστόλι τών 38, όχι όμως τό ίδιο! Οί δυό σφαίρες είναι διαφορετικές μεταξύ τους. Πώς τό ξέρατε;

—Δέν τό ξέρα, άπάντησε ο Χάρμας. Σας είπα... ύπάγει κάτι ύποπτο σ' αυτή την ιστορία... Ίσως να μην έχη καμιά σημασία...Μπορεί ναχε δυό πιστόλια τών 38 ο φαλακρός μας. Μα άμφιβάλλω πολύ... Δεν ξέρω να σας πω τό γιατί!

Λίγο μετά τις 6, ο Άνσον άφισε τόν τελευταίο πελάτη του και ξαναγύρισε στο Ξενοδοχείο «Μάμορο». Ένώ έκλεινε τ' αυτοκίνητό του, σκέφθηκε πώς ο Τζένσον κι' ο Χάρμας θά βρίσκονταν αήτην την ώρα κοντά στη Μέγκ.

Τι δέ θάδινε, γιά νάταν κι' αή τός μπροστά, στη συνουσία τους! Φτάνει να μην έχανε καμιά γκάφα ή Μέγκ...

Θάθελε να της τηλεφωνήση άργότερα, γιά να μάθη τί την είχαν ρωτήσει, μα κατ'αλάβαινε πώς θάταν πολύ επαινώνιο.

Δέν μπορούσε να περιέχει εκείνος: ο φάκελλος, πού είχε αναφέρει ο Χάρμας... Τού είχε πη ψέματα ή Μέγκ, όταν είχε ισχυρισθή πώς δέν είχε ποινικό μητρώο, ούτε καί τίποτα να τού ζήτηση; Είχε άνακαλύψει ο Μάντοξ πώς είχε φίλους άλλους;

Όσο περισσότερο τό σκεπτόταν ο Άνσον, τόσο κατάληγε στο συμπέρασμα πώς δέν ήταν δυνατό νά ζήσει ή Μέγκ τόσον καιρό με τό

Μάρολου, χωρίς νάχη ένα φίλο. Είχε κάνει γκάφα, λέγοντας στο Χάρμας πώς τά πήγαινε καλά τό άντρώπινο. Είχε ξεράσει τη λεπτομέρεια της χωριστής κρεβατοκάμαρας.

—Γιά σου Τζόννι... Ο Άνσον άναστήριξε και γύρισε τό κεφάλι του. Η Φέβ Λώλεϊ τού χαμογέλισε προσλητικά.

—Καλησπέρα, της είπε ξερά.

—Αρχίζε να τού γίνεται φόρτωμα, αυτή ή γυναίκα...

—Με συγχωρείς, έχω ένα ρανταβού γιά δουλειές, της είπε. Αργησα κι' εγώ.

Μά εκείνη τόν άρταξε απ' τό μπράτσο.

—Άσε τις δικαιολογίες! Θά με βγάλεις έξω άπ'αυτή και θά μού δώσης μερτικό απ' τό θησαυρό πού άνακαλύψης. Καρδός είναι ν' άνοίξης τό πορτοφόλι σου!

Ο Άνσον ελευθερώθηκε, μ' ένα τίναγμα.

—Ξεφορτώσου με! μούγκρισε. Πήγαινε να βρεις άλλο κορίθδο.

Τήν άφισε, εκεί στο πεζοδρόμιο, διέσχισε τό δρόμο και μπήκε στο Ξενοδοχείο.

Η Φέβ δέν έπιχείρησε να τόν άκολουθήσει. Τόν ζήτησε πού έφρευγε και, όταν τόν έβασε απ' τά μάτια της, χαμογέλασε άνιγκατικά και τραβήξε γιά ένα απ' τά συνηθισμένα της μάτο.

Ο Μάντοξ παραμέρισε με μία χειρονομία διάφορα χαρτιά, άναψε τσιγάρο, πέρασε τά δάχτυλά του άναμεσα στα μαλλιά του και πήρε ένα άλλο ασφαλιστήριο συμβόλαιο γιά να τό μελετήσει.

Η Πάττυ Σώου φάνηκε στην πόρτα.

—Ήρθε ο Στήβ, τού άνάγκρισε.

Ο Μάντοξ άφισε τό συμβόλαιο και την ζήτησε άνηρημένα. Γιά μία στιγμή, φάνηκε πώς δέν είχε άντιληφθή την παρουσία της. Τότερα ή ματιά του ζωήρεψε ξαφνικά.

—Ο Στήβ; είπε. Νά περάση! Γρήγορα!

Είτασε από μερικάς στιγμές, μπήκε στο γραφείο ο Χάρμας και κάθισε στην πολυθρόνα τών πελατών. Η ώρα ήταν 9 και τέτατο. Είχε ταξιδέψει όλη την νύχτα κι' έννοιθε κατακουρασμένη.

Ο Μάντοξ έπροσέε πίσω την πολυθρόνα του:

—Τί κανούργιο έχομε; ρώτησε.

—Πολλά πράγματα, άπάντησε ο Χάρμας. Μα δέ μού δόθηκε άζώμη καιρός να τά ξεκαθαρίσω όλα. Προτίμησα νάρθω άμέσως να σας τά άναφέρω.

—Λοιπόν, πρώτα - πρώτα, οί Μάρολου κοιμόνταν σε χωριστές κάμαρες. Ο άντρας ήταν έγκλημα, άρρωστος. Αν βλέπατε τά βιβλία πού βρήκα στο ντουλάτι του! Όλόκληρη σαδιστική βιβλιοθήκη!

—Η έπίθεσι κι' βιασμός της κ. Μάρολου γίνανε πραγματικά. Έχω εδω την ίατρική βεβαίωση, πού αναφέρει όλες τις λεπτομέρειες. Αποκλείεται ή σκηνοθεσία, απ' αυτή την πλευρά.

—Επισκεφθήκα τό σπίτι. Ήταν σωστό άχορτο... Είδα, επίσης τό Μάρολου. Είχε τά χείρα του! Δεν ξέρω τί τού βόηκε και τόν παντρεύτηκε ή γυναίκα του!

Ο Μάντοξ έγνεψε πίσω στην πολυθρόνα του. Χαμογέλασε ένθαρρυντικά και είπε:

—Εμπρός, συνεχίστε.

—Η κ. Μάρολου γράφει μυθιστορήματα της καλής ώρας. Σ' ένα απ' αυτά, λοιπόν, γίνεται λόγος γιά μία άπάτη εις βάρος κάποιας ασφαλιστικής έταιρίας.

Ο Χάρμας έβγαλε απ' την τσέπη του κάποιον χειρόγραφο και τά πέταξε πάνω στο γραφείο.

—Ρίχτε τους μία ματιά, θάχαγε καιρό, πρόσθεσε. Θά δите την ύποθεσι...

Ο Μάντοξ έγνεψε «ναι». Κι' ο Χάρμας εξακολούθησε:

Ο Μάρολου ήταν πρωταθλητής της σκοποβολής. Είχε ένα ρεβόλβερ τών 38... μα δέν τό βόηκα πονηρά. Κι' ή δολοφονία του έγινε άκριβώς μ' ένα τέτοιο ρεβόλβερ. Τό ίδιο κι' ή πρώτη, με τί διαφορά πώς οί σφαίρες έκείνες προέρχονταν από άλλο όπλο, τού ίδιου διαμετήματος.

Χρησιμοποιήθηκαν δηλαδή δυό πιστόλια τών 38.

Η κ. Μάρολου περιέγραψε τά χαρακτηριστικά τού φονιά. Είναί άκριβώς εκείνα πού δημοσίευσαν οί εφημερίδες, γιά τό δράστη τού πρώτου έγκληματος.

Ο Μάντοξ έτίριβε τά χείρα του, άκούγοντας την άναφορά τού Χάρμας. Άνοιξε έπειτα ένα σποτάκι τού γραφείου του, πήρε από μέσα ένα φάκελλο με χαρτιά και τόν έπροσέε προς τόν ύπιστάμενό του:

—Νά ο φάκελλος της κ. Μάρολου. Στήβ, τού είπε. Διαβάστε τον κι' ύστερα θά τά ξαναπείτε... Πολύ καλά τά καταφέρατε πάντως!

Ο Χάρμας έβγαλε απ' την τσέπη του κάποιον χειρόγραφο και τά πέταξε πάνω στο γραφείο.

—Ρίχτε τους μία ματιά, θάχαγε καιρό, πρόσθεσε. Θά δите την ύποθεσι...

Ο Μάντοξ έγνεψε «ναι». Κι' ο Χάρμας εξακολούθησε:

Ο Μάρολου ήταν πρωταθλητής της σκοποβολής. Είχε ένα ρεβόλβερ τών 38... μα δέν τό βόηκα πονηρά. Κι' ή δολοφονία του έγινε άκριβώς μ' ένα τέτοιο ρεβόλβερ. Τό ίδιο κι' ή πρώτη, με τί διαφορά πώς οί σφαίρες έκείνες προέρχονταν από άλλο όπλο, τού ίδιου διαμετήματος.

Χρησιμοποιήθηκαν δηλαδή δυό πιστόλια τών 38.

Η κ. Μάρολου περιέγραψε τά χαρακτηριστικά τού φονιά. Είναί άκριβώς εκείνα πού δημοσίευσαν οί εφημερίδες, γιά τό δράστη τού πρώτου έγκληματος.

Ο Μάντοξ έτίριβε τά χείρα του, άκούγοντας την άναφορά τού Χάρμας. Άνοιξε έπειτα ένα σποτάκι τού γραφείου του, πήρε από μέσα ένα φάκελλο με χαρτιά και τόν έπροσέε προς τόν ύπιστάμενό του:

—Νά ο φάκελλος της κ. Μάρολου. Στήβ, τού είπε. Διαβάστε τον κι' ύστερα θά τά ξαναπείτε... Πολύ καλά τά καταφέρατε πάντως!

Ο Χάρμας έβγαλε απ' την τσέπη του κάποιον χειρόγραφο και τά πέταξε πάνω στο γραφείο.

—Ρίχτε τους μία ματιά, θάχαγε καιρό, πρόσθεσε. Θά δите την ύποθεσι...

Ο Μάντοξ έγνεψε «ναι». Κι' ο Χάρμας εξακολούθησε:

Ο Μάρολου ήταν πρωταθλητής της σκοποβολής. Είχε ένα ρεβόλβερ τών 38... μα δέν τό βόηκα πονηρά. Κι' ή δολοφονία του έγινε άκριβώς μ' ένα τέτοιο ρεβόλβερ. Τό ίδιο κι' ή πρώτη, με τί διαφορά πώς οί σφαίρες έκείνες προέρχονταν από άλλο όπλο, τού ίδιου διαμετήματος.

Χρησιμοποιήθηκαν δηλαδή δυό πιστόλια τών 38.

Η κ. Μάρολου περιέγραψε τά χαρακτηριστικά τού φονιά. Είναί άκριβώς εκείνα πού δημοσίευσαν οί εφημερίδες, γιά τό δράστη τού πρώτου έγκληματος.

Ο Μάντοξ έτίριβε τά χείρα του, άκούγοντας την άναφορά τού Χάρμας. Άνοιξε έπειτα ένα σποτάκι τού γραφείου του, πήρε από μέσα ένα φάκελλο με χαρτιά και τόν έπροσέε προς τόν ύπιστάμενό του:

—Νά ο φάκελλος της κ. Μάρολου. Στήβ, τού είπε. Διαβάστε τον κι' ύστερα θά τά ξαναπείτε... Πολύ καλά τά καταφέρατε πάντως!

Ο Χάρμας έβγαλε απ' την τσέπη του κάποιον χειρόγραφο και τά πέταξε πάνω στο γραφείο.

—Ρίχτε τους μία ματιά, θάχαγε καιρό, πρόσθεσε. Θά δите την ύποθεσι...

Ο Μάντοξ έγνεψε «ναι». Κι' ο Χάρμας εξακολούθησε:

Ο Μάρολου ήταν πρωταθλητής της σκοποβολής. Είχε ένα ρεβόλβερ τών 38... μα δέν τό βόηκα πονηρά. Κι' ή δολοφονία του έγινε άκριβώς μ' ένα τέτοιο ρεβόλβερ. Τό ίδιο κι' ή πρώτη, με τί διαφορά πώς οί σφαίρες έκείνες προέρχονταν από άλλο όπλο, τού ίδιου διαμετήματος.

Χρησιμοποιήθηκαν δηλαδή δυό πιστόλια τών 38.

Η κ. Μάρολου περιέγραψε τά χαρακτηριστικά τού φονιά. Είναί άκριβώς εκείνα πού δημοσίευσαν οί εφημερίδες, γιά τό δράστη τού πρώτου έγκληματος.

Ο Μάντοξ έτίριβε τά χείρα του, άκούγοντας την άναφορά τού Χάρμας. Άνοιξε έπειτα ένα σποτάκι τού γραφείου του, πήρε από μέσα ένα φάκελλο με χαρτιά και τόν έπροσέε προς τόν ύπιστάμενό του:

—Νά ο φάκελλος της κ. Μάρολου. Στήβ, τού είπε. Διαβάστε τον κι' ύστερα θά τά ξαναπείτε... Πολύ καλά τά καταφέρατε πάντως!

Ο Χάρμας έβγαλε απ' την τσέπη του κάποιον χειρόγραφο και τά πέταξε πάνω στο γραφείο.

—Ρίχτε τους μία ματιά, θάχαγε καιρό, πρόσθεσε. Θά δите την ύποθεσι...

Ο Μάντοξ έγνεψε «ναι». Κι' ο Χάρμας εξακολούθησε:

Ο Μάρολου ήταν πρωταθλητής της σκοποβολής. Είχε ένα ρεβόλβερ τών 38... μα δέν τό βόηκα πονηρά. Κι' ή δολοφονία του έγινε άκριβώς μ' ένα τέτοιο ρεβόλβερ. Τό ίδιο κι' ή πρώτη, με τί διαφορά πώς οί σφαίρες έκείνες προέρχονταν από άλλο όπλο, τού ίδιου διαμετήματος.

Χρησιμοποιήθηκαν δηλαδή δυό πιστόλια τών 38.

Η κ. Μάρολου περιέγραψε τά χαρακτηριστικά τού φονιά. Είναί άκριβώς εκείνα πού δημοσίευσαν οί εφημερίδες, γιά τό δράστη τού πρώτου έγκληματος.

Ο Μάντοξ έτίριβε τά χείρα του, άκούγοντας την άναφορά τού Χάρμας. Άνοιξε έπειτα ένα σποτάκι τού γραφείου του, πήρε από μέσα ένα φάκελλο με χαρτιά και τόν έπροσέε προς τόν ύπιστάμενό του:

—Νά ο φάκελλος της κ. Μάρολου. Στήβ, τού είπε. Διαβάστε τον κι' ύστερα θά τά ξαναπείτε... Πολύ καλά τά καταφέρατε πάντως!

Ο Χάρμας πήρε τό φάκελλο, σηκώθηκε και είπε:

—Α, και κάτι άλλο! Ο Άνσον άνακίνησε στους δημοσίους γράφους πώς αυτή ή γυναίκα πρόκειται να ζητήσει τά λεφτά της ασφαλείας. Αν άσπυρνούμε να πληρώσουμε, χωρίς ναχουμε σοβαρό λόγο, θά είναι πολύ άσχημη ρεζιλία γιά την έταιρία μας!

Αυτή τη στιγμή ή κ. Μάντοξ συγκρούει τη γενική συμπάθεια.

—Διαβάστε αυτό τό φάκελλο. Ο Μάντοξ γέλασε σαρκαστικά, είπε. Όταν δώσουμε στις εφημερίδες τό περιεχόμενό του, δέ θαχουμε πιά να φοβηθούμε αυτή την άσχημη ρεζιλία πού λέτε... Πρό-

κειται γιά μία άπάτη! Τό ξέρω απ' την πρώτη στιγμή, από τότε πού έφτασε στο γραφείο μας τό ασφαλιστήριο... Και τώρα συνεχίστε την έρευνά σας. Πάτε πολύ καλά!

Ο Τζέρε Ντουνγκαν έβριξε μία έρωτηματική ματιά στο Σέιλορ Χόγκαν, πού έμπαινε στο γραφείο του.

—Κάθισε, τού είπε. Ξέρεις τί μέρα είναι σήμερα;

Ο Χόγκαν ξαπλώθηκε στην πολυθρόνα, άντίχρον στο Ντουνγκαν, κι' άναψε ένα τσιγάρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνεχίζεται.

Ίδωτε να είδατε βεις ή τυχερή...

Εάν ενδιαφέρεσθε να μάθετε την Κομμωτική Τέχνη

Λάβετε μέρος στον Διαγωνισμό της Τύχης των 20 δωρεάν Υποτρόφων.

Ο Διαγωνισμός λήγει εις τας 20 Νοεμβρίου έ. έ. Η κλήρωσις δά γίνη στο τέλος τού μηνός Νοεμβρίου. Και δά προδόμεν εις σχετικήν ανακοίνωσιν διά τού Τύπου, πριν από την κλήρωσιν.

Οι 20 τυχεροί δά άναδειχθούν διά κληρώσεως, ή όποια δά γίνη υπό ειδικής έπιτροπής ένώπιον τού κοινού και σας προσκαλούμεν όπως παραστήτε εις αυτήν.

Γι' αυτό συμπληρώσατε εύανάγνωστα με τά άκριβή σας στοιχεία τό παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ και άποστείλατέ το εις την Διεύθυνσιν της προτιμήσεώς σας από τας δύο κατωτέρω.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΟΝΟΜΑ: _____

ΕΠΩΝΥΜΟΝ: _____

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: _____

ΠΟΛΙΣ: _____ ΤΑΧ. ΤΟΜΕΥΣ: _____

ΕΠΑΡΧΙΑ: _____

ΝΟ: _____ ΗΜΕΡ. ΑΝΘΩΣ: _____

Ο μεγάλος Διδάσκαλος της Κομμωτικής Τέχνης Κ. ΑΝΤΩΑΝ ΚΑΜΜΕΡ

Δωροπρόσφερις επί τηρόν:

- Τό καλύτερο σύστημα εκπαίδευσεως: κατά τό πρότυπον της ECOLE DE COIFFURE DE PARIS
- Μετεκπαίδευσιν εις Γαλλίαν: Οι μαθηταί δά μετεκπαιδευόνται εις Γαλλίαν και δά λαμβάνουν Δίπλωμα της Σχολής των Παρισίων.
- Ο Πρόεδρος της Σ

Είς τὰς ἐφετεινὰς κώλυτεχνιὰς ἐπιδείξεις κατὰ τὴν διάφορειαν τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως Μιλάνου, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος 11 Ἑθνοπαῖκα Κοάτη, συμμετέσχε καὶ ἡ Ἑλλάς, ἀντιπροσωπευθεῖσα ὑπὸ τῆς Σχολῆς Κομμωτῶν Πέτρου Ἀμαράντου. Κατ' αὐτὰς, τὸ ἀνωτέρω πτενισμα ἀρχαίων ἐμπνεύσεως, ἀπέσπασε τὰ πλέον ἐνθουσιαστικὰ σχόλια καὶ ἐβραβεύθη με δύο χρυσὰ μετάρια.

ΔΩΡΕΑΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΝ ΣΑΣ ΠΑΡΕΧΕΙ Η
ΣΚΥΠ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ
ΚΛΩΣΤΙΚΗΣ - ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ - ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
 ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΟΜΟΣ 740(1)1943

Πλήρης μόρφωσις — Θεωρητική — Τεχνική καὶ Πρακτική κα. κάρτισις. Τὰ νέα διδασκάλια, ἐφωδιασμένα με πρότυπα μηχανήματα, εἶναι ἐγκατεστημένα εἰς τὰ ἰδιόκτητα καὶ εἰδικῶς ἀνεγερθέντα ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀθηνῶν — Πειραιῶς κτίρια τῆς Σχολῆς. Καθηγηταὶ Ἀνωτάτων Ἑλληνικῶν Σχολῶν καὶ τοῦ ἑξωτερικοῦ κατεργάζονται τελειῶς τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν ΚΛΩΣΤΙΚΗΝ — ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ — ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ — ΒΑΦΙΚΗΝ καὶ ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ.

Ἡ Σχολὴ λειτουργεῖ: 1) Ὡς Μέση Σχολὴ Ἑργοδηγῶν εἰς ἡμερήσια τμήματα. Ὅθεν οἱ φοιτῶντες εἰς τὴν ἡμερήσιαν Σχολὴν δύνανται, ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ φοιτῶσι καὶ εἰς νυκτερινὰν Γυμνάσιον. 2) Ὡς κατωτέρα Σχολὴ Τεχνιτῶν εἰς νυκτερινὰ τμήματα. Εἰς ἀμφοτέρους τὰς Σχολὰς γίνονται δεκτοὶ ἄρρενες καὶ θῆλειες μαθηταί. Ἡ φοίτησις εἶναι τριετής καὶ παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν Σχολῶν ἐξέρχονται με εἰδικότητες Κλωστοῦ — Ὑφαντουργοῦ — Πλεκτοῦ — Βαφῆος — Ἐξευγενιστοῦ Ὑφασμάτων. Ἑργοδηγοὶ ἐκ τῆς πρώτης καὶ τεχνίται ἐκ τῆς δευτέρας.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΝΤΑ : 1) Διὰ τὴν Σχολὴν Ἑργοδηγῶν ἡλικία 15ον ἔτος συμπληρωμένου, ἐνδεκτικόν Ε' τάξεως Ὁκτατάξιον Γυμνασίον ἢ Κατωτέρας Ὑφαντουργικῆς Σχολῆς. 2) Διὰ τὴν Κατωτέραν Σχολὴν ἀπολυτήριον Δημοτικῶν.

ΣΗΜ.— Οἱ κεκτημένοι ἀπολυτήριον Δ' τάξεως Ὁκτατάξιον Γυμνασίον ἢ ἱσοτιμία Σχολῆς δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν Β' τάξιν τῆς Κατωτέρας Σχολῆς κατόπιν κατατακτικῶν ἐξετάσεων εἰς τὸ μῆθημα τῶν Ὑφαντισμῶν Ὑλῶν.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ: Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Σχολῆς, ὁδὸς Πειραιῶς — Ἀθηνῶν 101, (ἐναντὶ ἐργοστασίου ΕΛΑΤΣ), τηλέφωνον 483.390, καὶ Ἑμμανουὴλ Μπενάκη 1 (6ος ὁροφος), τηλέφωνον 21.652

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὴν ἡμέρα, ποὺ ἀποβιβάσθηκα στὸ ἀφρικανικὸ χωριὸ Σελίντα— Οὐέμπ, παράξενες γυναικεῖες κραυγὲς μοῦ εὐχέθηκαν τὸ καλὸς ὥριες ἀπὸ τὰ «τουγούλ», ποὺ ἦταν ἀραδιασμένα κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ἐνῶ ἑκατοντάδες πελεκάνοι φτερογύζαν στὸν οὐρανόν.

Πάνω στὸν πέτρινο μύλο, περιμεναν γιὰ νὰ με ὑποδεχτοῦν ὁ «Φιταουράρι», δηλαδὴ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωριοῦ, οἱ ἐνοπλοὶ στρατιῶτες του, ὁ Ἰσμαήλ, ἕνας νεαρὸς μηχανικός καὶ οἱ πέντε ἀπὸ τοὺς δέκα ἰδυγενεῖς στρατιῶτες, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ φρουρὰ τοῦ ραδιοσταθμοῦ. Ἦταν ἀκόμη κι' ἕνας γενειοφόρος Εὐρωπαῖος, περίπου πενήντα χρόνων, με κοντὸ χακὶ πανταλόνι. Ὄταν μοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι, μοῦ εἶπε με ἔντονη γεμενικὴ προφορὰ:

— Ὀνομάζομαι Κορράντο Κάιλ καὶ εἶμαι ἰδιοκτῆτης ἐνὸς μεταλλείου. Ἐλπίζω ὅτι τὸ ράδιο σας θὰ μοῦ φανῇ χρήσιμο.

— Εὐτυχὴς γιὰ τὴ γνωριμία σας, κύριε Κάιλ, ἀπάντησα ψυχρὰ, θυμωμένος ἀπὸ τὸ αὐταρχικὸ ὕφος του καὶ ἀπὸ τὰ λόγια του, ποὺ ἦταν φανερό πὺς ζητοῦσαν νὰ καθορίσουν τὴν ἀπόστασι, ποὺ μᾶς χώριζε. Λυ-

μῶρης, μᾶς σεβόρισε, μιά σειρά ἀπὸ παράξενα καὶ πικάντικα φαγητά. Ἐκείνη, σύμφωνα με τὴν τοπικὴ συνήθειαν, δὲν κᾶθηκε μαζί μας στὸ τραπέζι. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ δείπνο, ὅμως, ὁ Κάιλ τὴν κάλεσε νὰ καθῆται ἀνάμεσα σὲ μὲνα καὶ σ' ἐκείνον γιὰ νὰ πῇ ἕνα ποτηράκι ρακῆ.

Σιγὰ — σιγὰ ἡ ἐγκαρδιότητα μεγάλωνε στὸ μικρὸ μας τραπέζι. Καθὼς τρώγαμε, ὁ Κάιλ καὶ ὁ «Φιταουράρι» μοῦ εἶχαν μιλήσει γιὰ τὶς φτωχικὲς συνθήκες ζωῆς τοῦ χωριοῦ καὶ γιὰ τὰ καθημερινὰ του προβλήματα.

— Ἐσεῖς «καβάζετε», μοῦ εἶπε ὁ «Φιταουράρι», πρέπει νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν κυβερνήτη ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ ὄπλα, ποὺ ἔχουν οἱ στρατιῶτες μας.

— Τὰ ὄπλα, ποὺ ὑπάρχουν ἐδῶ, ἀνέλασε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὁ Κάιλ, εἶναι ὅλα τοῦ περασμένου αἰῶνα! Πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν με πῖο μοντέρνα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ βουνοῦ τριγυρίζουν οἱ Ἀθρσωνοὶ ἐπιδρομεῖς καὶ δὲ θέλουν νὰ μᾶς βροῦν ἀπροετοίμαστους, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτεθῶν.

— Θὰ στείλω ἀπόψε κι' ὅλας τὸ

ΜΙΑ ΜΕΡΑ

ποῖμαι, ποὺ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Κυβερνήσεως, ποὺ συνάντησα στὴ Μασσάουα δὲ μοῦ μίλησε γιὰ σὰς. Ὅπως δὲ μοῦ εἶπε, ὁ Κάιλ τὸ ράδιο, τὰ τιμολόγια γιὰ κάθε τυπο μὴνυμάτος εἶναι καθορισμένα.

Ἀπότομα, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Κάιλ ἀλλάξε. — Ἐλπίζω, κύριε λοχαγέ, μοῦ εἶπε, ὅτι σήμερὰ δὲ δεχτήτε τὴν πρόσκλησί μου γιὰ τὸ δείπνο. Ἐγὼ δὺ ὁλόκληρος μῆνας νὰ συναντήσω Ἑυρωπαῖο.

Εὐχαριστήθηκα ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Κάιλ, γιατί στὸ κάτω — κάτω ἦταν ὁ μοναδικὸς λευκός, ποὺ βοισκόνταν στὸ χωριό, ἐκτός ἀπὸ μὲνα. Ἐτοὶ δέχτηκα πρόθυμα τὴν πρόσκλησί του.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ἀφοῦ προηγουμένως με τὴ βοήθεια τοῦ πιστοῦ Ἰσμαήλ τακτοποίησα τὶς ἀπαιτήσεις μου στὸ φτωχικὸ κατάλυμά μου, βοισκόμουν στὴ Βεράντα τῆς πολυτέστατης κατοικίας τοῦ Γερμανοῦ. Δίπλα μου καθόταν ὁ «Φιταουράρι», ποὺ ἦταν φυσικὰ προσκαλεσμένος κι' αὐτός.

Συλλογίζομαι ὅτι θὰ ἦταν μὴ λον μελαγχολικὸ καὶ δυσάρεστο γιὰ ἕνα νέο τῆς ἡλικίας μου νὰ περᾶσει πολλοὺς μῆνες σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό, ὅταν ξαφνικὰ, στὴ Βεράντα παρουσιάσθηκα μιά κοπέλλα, ποὺ μ' ἐκάλει νὰ ἡσυχάζω ὅλες τὶς μελαγχολίες μου. Ἦταν μιά μίγας με πλόρρα κασταὰνὰ χρόνια, με λεπτὴ καὶ ἑλκυστικὴ ὄψη ἦταν, δὲν εἶχε χνε περισσότερο ἀπὸ ἑκαπέντε. Φοροῦσε ἕνα κοντὸ γαλάζιο φουστάνκι καὶ με τὸ ἕνα χέρι τῆς χάρεινε τὸ κεφάλι μίας ἐξημερωμένης γαζέλλης — ποὺ εἶχε παρουσιάσθῃ διπλά τῆς.

— Αὕτῃ εἶναι ἡ Λιάνα, κόρη μου, εἶπε ὁ Κορράντο Κάιλ. — Κι' ἐγὼ ἔσφιξα ταραγμένως τὸ λεπτὸ χέρι τῆς κοπέλλας.

Ἐκείνη μοῦ ἀνταπέδωσε τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς με κύτταζαν με μιά παράξενη ἐκφρασί, ποὺ μοῦ φάνηκε ἱκετευτικὴ καὶ ἀπελπισμένη.

Ἀὕτῃ ἡ κοπέλλα δὲν εἶναι εὐτυχισμένη! συλλογίστηκε, νοιώθοντας ἕνα κόμπο ἀγωνίας.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγα λεπτά ἡ Λιάνα, με τὴ βοήθεια μίας ἡλικιωμένης

μῆνυμα γιὰ νὰ τακτοποιηθῇ τὸ γρήγορτερό αὐτὸ τὸ θέμα...

Ἀκολούθησε μιά μικρὴ σιωπὴ. Ἐνοῶσα παράξενα ταραγμένους καὶ χαρούμενους μαζί καὶ καταλάβαινα ὅτι αὐτὰ τὰ συναισθήματά μου τὰ προκαλοῦσε ἡ παρουσίαν τῆς Λιάνας κοντά μου. Ὑπῆρχε ὅμως κάτι ἄλλο, ποὺ με ἀνησυχόσε. Μέσα στὸ βλέμμα τοῦ Κορράντο Κάιλ, κάθε φορὰ, ποὺ συναντοῦσε τὸ δικό μου, διέκρινα μιά ἐχθρότητα, μιά εἰρωνία, ποὺ δὲ μπορούσα νὰ καταλάβω τὴν αἰτία τῆς.

Σὰς ἐνδιαφέρει τὸ κυνήγι; με ρώτησε ξαφνικὰ με τὴν ἴδια ἐιρωνικὴ λάμψη στὰ μάτια. Ἐδῶ, ξέρετε, ἀποτελεῖ τὴ μοναδική μας διασκέδασι, δὲ μπορούσαμε νὰ οργανώσουμε ἕνα, αὐτὲς τὶς μέρες. Φαντάζομαι, ἀγαπητὴ μου λοχαγέ, ὅτι δὲ θάχτετε δὴ ποτὲ ἕνα κοπάδι ἀγρίων γαζέλλων.

— Πραγματικὰ, ἀπάντησα ἡρεμὰ. Δὲν εἶχα ποτὲ τὴν εὐκαιρία. Καὶ σὲ δεσποινίδα ἀρέσει τὸ κυνήγι; ρώτησα γυρίζοντας στὴ Λιάνα.

— Ἡ κόρη μου δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὸ δάσος δὲν εἶναι μέρος γιὰ μιά κοπέλλα, μοῦ ἀπάντησε ὁ Κάιλ με φωνὴν παράξενα σκληρὴ.

— Τότε θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεῖς ὅτι οὐτὲ αὐτὸ τὸ χωριὸ εἶναι κατάλληλο γιὰ μιά κοπέλλα καὶ μάλιστα με τὸν κίνδυνον τῶν Ἀθρσωνῶν, παρατήρησα.

— Ἐσὰς δὲ σὰς ἀφορὰ ποῖο εἶναι τὸ πῖο κατάλληλο μέρος γιὰ τὴν κόρη μου, μ' ἔκοψε ἀπότομα ὁ Γερμανός.

— Ἐχετε δίκιο, ἀπάντησα. Ἀλλὰ ἡμουν ἱκανοποιημένος ποῦ, ἔστω καὶ γιὰ μιά στιγμή, μπόρεσα νὰ μιλήσω στὸν Κάιλ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια καὶ τὸ βλέμμα, ποὺ μὲ ἔριξε ἡ Λιάνα, γεμάτο θαυμασμὸ καὶ ἐγγνώμωσιν, μεγαλῶσε ἀκόμη περισσότερο τὴν ἱκανοποίησί μου.

— Ἐσεῖς, δεσποινίς, πᾶς περνᾶτε τὸν καιρὸ σας σ' αὐτὸ τὸ χωριό; τὴ ρώτησα, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Τὶς περισσότερες ὥρες διαβάζω. Ἐγὼ εὐτυχῶς μιά πολὺ καλὴ βιβλιοθήκη.

— Κι' ἐγὼ ἔφερα μαζί μου πολλὰ βιβλία, τῆς εἶπα. Ἀν τὸ ἐπιτρέμῃ ὁ κύριος Κάιλ, θὰ μπορούσα-

με νὰ ἐπωφεληθῶμε ὁ ἕνας ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἄλλου.

— Καὶ βέβαια, ἀπάντησε ὁ Γερμανός. Μὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔρχεστε καὶ στὸ κυνήγι μαζί μου.

— Ἀσφαλῶς αὐτὸ τὸ ἔχουμε συμφωνήσει! εἶπα εὐχαριστημένως, ποὺ ὁ Κάιλ φαινόταν τώρα πῖο φιλικός. Ἐνῶ πίνουμε τὸν καφέ, ἡ συζητήσι μᾶς ἔφερε στὴν ἱστορία καὶ τὰ ἔθιμα τῆς Σομαλίας.

— Ἀνάμεσα στὰ βιβλία μου, εἶπε ἡ Λιάνα, ἔχω κι' ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἡμερολόγιο κάποιου Γάλλου, ποὺ ἔζησε δέκα χρόνια στὴν Κένια, στὴν Αἰθιοπία καὶ στὴ Σομαλία.

— Θὰ θέλατε νὰ μοῦ τὸ δανείσετε; τὴ ρώτησα.

— Θὰ σὰς τὸ φέρω ἀμέσως, μοῦ ἀπάντησε ἡ κοπέλλα καὶ σηκώθηκε, ἐνῶ ἐγὼ, ὁ Κάιλ καὶ ὁ «Φιταουράρι» συνεχίζαμε τὴ συζητήσι μας.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, γυρίζοντας στὸ κατάλυμά μου εἶχα ἀκόμη μπροστά στὰ μάτια μου τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς Λιάνας. Ἐτσι, μόλις μπῆκα στὸ δωμάτιό μου, ἀνοῖξα τὸ βιβλίο ποὺ μοῦ εἶχε δώσει.

Ἐνα σημείωμα βρισκόταν διπλωμένο ἀνάμεσα στὶς πρώτες σελίδες! Ἡ κοπέλλα τὸ εἶχε γράψει ρισακτικὰ καὶ τὸ εἶχε τοποθετήσει ἐκεῖ βέβαιον ὅτι θὰ τὸ εὕρισκα.

«Κύριε λοχαγέ, ἔγραφε, σὰς ἱκετεῖνω, ὥστε με ἀπὸ τὸν Κορράντο Κάιλ, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός. Ὁ

Κάθησα μπροστὰ στὸν τραπέζι καὶ μέρι τις ἐντεκα ἀσχολήθηκα με τὴ μετὰδεσι τῆς πρώτης ἀναφοράς μου. Ὄταν τελείωσα, σηκώθηκα καὶ ἀρχίνα νὰ περπατῶ με νευρικὰ βήματα, μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ σκέψις μου, γεμάτη ἀγωνία, εἶχε γυρίσει πάλι στὴ Λιάνα. Ἐπρεπε νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ τὴ σώσω ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Κάιλ. Μὰ πῶς, με ποῖο τρόπο;

Ξαφνικὰ, ἐνοῶσα τὴν ἐπιθυμία ν' ἀκούσω λίγη μουσικὴ ἡ οποιοδήποτε ἄλλο σημάδι ἀπὸ τὸν πολιτισμένο κόσμον, σὰ νὰ ἦταν δυνατό νὰ βρῶ σ' αὐτὸ κάποια ἐμπνεῖσι. Πλητίζομαι στὸ δέκτη, ἀλλὰ δὲ τις αἰγυρτήτες καὶ νὰ ποῦ μιά ὑπόσχεσι σπράννο βγήκε ἀπὸ τὸ μέγαφωνο, τραγοῦντας τὸ φινάλε τῆς ρομαντικῆς «μῆς ὁμορφῆς μέρα θὰ δοῦμε...».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ χωριοῦ, κατὰ τὸ μέρος τῆς βίλλας τοῦ Κάιλ, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ὕστερὰ μερικοὶ ἄλλοι.

Μηχανικὰ, ἀντὶ νὰ κλείσω τὸν δέκτη, πλησίασα κοντὰ τοῦ μικροφῶνου, ποὺ ἐπικοινωνοῦσε με τὰ ἐξωτερικὰ μεγέφωνα. Τὸ τραγοῦδι εἶχε σταματήσει καὶ τώρα τὸ ἀκούσθησαν δυνατὲς κραυγὲς καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα, ποὺ χαιρετοῦσαν τὴν τέλεια ἐκτέλεσι.

Ὁ Ἰσμαήλ μπῆκε στὸ δωμάτιο, κρατώντας στὸ ἕνα χέρι τὸ τουφέκι του καὶ στὸ ἄλλο τὸ ρεβόλβερ μου.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Καὶ εἶναι πατριός μου. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας Ἀγγλὸς μηχανικός καὶ παντρεύτηκε κανονικὰ τὴ μητέρα μου, μιά εὐγενὴ «μπιλῆνα» ἀπὸ τὸ Κερν. Πρὶν πέντε χρόνια, ὕστερὰ ἀπὸ ἕνα κυνήγι, ποὺ εἶχε ὁργανώσει ὁ Κάιλ, ὁ πατέρας μου βρέθηκε σκοτωμένος. Πρὸς Θεοῦ, προσέφετε πολὺ, ἀν θὰ πᾶτε νὰ κυνηγήσετε μαζί με τὸν Κάιλ. Τὸ μετὰλλεῖο τὸ εἶχε βρῇ ὁ πατέρας μου, καὶ ὕστερὰ ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὁ Κάιλ ἐπέισε τὴ μητέρα μου νὰ τὸν παντρευτῇ καὶ ἰδιοποιήθηκε τὸ μετὰλλεῖο! Δυστυχῶς, πέθανε καὶ ἡ μητέρα μου, πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο ἀπὸ τὸ δάγκωμα ἐνὸς σκορπιῶ. Ἐγὼ βρισκόμουν αὐτὰ τὰ χρόνια σ' ἕνα κολλέγιο στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Κάιλ, σὰ μοναδικὸς συγγενὴς μου, ἦρθε καὶ με πῆρε. Στὴν ἀρχὴ νόμισα ὅτι ἤθελε μιά γυναῖκα γιὰ νὰ προσέχη τὸ σπῆτι, μὰ δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω τοὺς βδελυροὺς του σκοπούς. Μέχρι τώρα καταβεβῶσα ν' ἀντισταθῶ στὶς προτάσεις του. Μόνο ἡ ἀπειλὴ μου ὅτι θὰ αὐτοκτονήσω, τὸν κάνει δισταχτικὸ. Μὰ ὡς πότε θὰ συγκρατήσῃ τὸ τυφλὸ πάθος του; Εἶναι ἕνας ἀνθρώπος σατανικός. Σὰς παρακαλῶ, σᾶστε με Λιάνα».

Καθὼς διάβαζα ἐκεῖνο τὸ γράμμα ἐνοῶσα ὅτι εἶχα γίνῃ κατάχλωμος. Τώρα καταλάβαινα γιατί ὁ Γερμανός μοῦ εἶνε δείξει τὴν ὀργήν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ, βλέποντάς με, νὰ κατεβαίνω ἀπὸ τὸ πλοῖο, εἶχε βρεθῇ ἀντίκρου σ' ἕνα νέο. Ἡ νεοσφὴ τοῦ λῆλας τὸν ἔκανε νὰ σκεφθῇ ὅτι ἦταν δυνατό νὰ ἐρωτευθῇ ἡ Λιάνα. Τώρα, ὅμως, τὴ μπορούσα νὰ κάνω; Ἦμουν ἐτοιμὸς νὰ θυσιάσω καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκούη γιὰ τὴ Λιάνα, μὰ πῶς θὰ μπορούσα νὰ τὴ βοηθήσω;

Ἀκουσα νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ἦταν ὁ Ἰσμαήλ, ποὺ ἔρχοταν νὰ με εἰδοποιήσῃ ὅτι ἦταν ἡ ὥρα γιὰ τὴν πρώτη συνδεσι με τὸ ραδιοσταθμὸ τοῦ Κυβερνείου. Σηκώθηκα καὶ πῆγα στὸ δωμάτιο, ποὺ ὑπῆρχαν οἱ ἐγκαταστάσεις τοῦ μικροῦ ραδιοσταθμοῦ. Με τὴ γενικὴ ἐγκατάστασι ἦταν συνδεδεμένα καὶ μερικὰ ἐξωτερικὰ μεγέφωνα, γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ θὰ χρειαζόταν νὰ ἐπικοινωνῶμε με τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ.

Τὸ ἄρπαξα καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Ἰσμαήλ καὶ τοὺς δέκα στρατιῶτες μου, ὤρμησα ἔξω, ἐνῶ τὰ μεγέφωνα ἐκατονταπλασίαζαν τὶς φωνὲς καὶ τὰ χειροκροτήματα. Καὶ ἐνῶ ἔτρεχα πρὸς τὴ βίλλα τοῦ Κάιλ, νόμιζα ὅτι με ἀκολουθοῦσε ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα καὶ ὅχι μόνο οἱ δέκα ἰδυγενεῖς.

Φτάσαμε στὴ βίλλα τοῦ Κάιλ σὲ λίγα λεπτά. Μιά λάμπα ἦταν ἀναμμένη ἀπὸ τὴ Βεράντα, καὶ κανεῖς δὲ φαινόταν ὁλόγυρα. Καθὼς ἀνεβαίναμε τὰ σκαλοπάτια, τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα, ποὺ μετέδιδε ὁ δέκτης σταμάτησαν. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας ὑπῆρτης τοῦ Κάιλ, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπῆτι σαν τρελλός ἐπῆρε πάνω σὲ μὲνα καὶ τὸν Ἰσμαήλ.

— Τί εἶναι; τὸν ρώτησα.

— Οἱ ἐπιδρομεῖς!... φώναξε. Σκότωσαν τὸν κύριο! Ὑστερὰ ἀκούσαν τὶς φωνὲς καὶ ἔφυγαν.

— Καὶ ἡ δεσποινὴς Λιάνα;

— Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω...

Ἐτρεψα μέσα στὸ σπῆτι. Τὸ μεγάλο λίδινγκ—ροῦμ βρισκόταν σὲ ἐκθερὴ ἀναστάτωση. Ὁ Κάιλ ἦταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα, μπροστὰ με τὰ χέρια ἀνοιχτά.

— Λιάνα! φώναζε. Λιάνα!

Μιά φάθα κινήθηκε καὶ ἡ κοπέλλα γλίστρησε στὸ δωμάτιο κρατώντας ἕνα κυνηγετικὸ ὄπλο.

— Δόξα τῷ Θεῷ, σάθηκε! φώναζε, ἐνῶ ἔτρεχα κοντὰ τῆς καὶ τὴν ἐσφίγγα στὸ στήθος μου προστατευτικὰ.

Ἐκείνη κύτταξε με βλέμμα ἀπλό—νὲς τὸ πτόμα τοῦ Κάιλ.

— Μπῆκε στὸ δωμάτιό μου με τὴ βία... ψιθύρισε. Ἐγὼ ἡμουν ὀπλισμένη καὶ τὸν φοβόμην. Ὑστερὰ ἦσαν οἱ Ἀθρσωνοὶ ἔκείνος μοῦ ζήτησε τὸ ὄπλο. Τοῦ εἶπα νὰ πᾶν νὰ πάρῃ ἕνα ὄπλο. Βγήκε καί... τὸν σκότωσαν.

— Ἐπῆθε αὐτὸ ποὺ ἀξίζει Λιάνα, τῆς εἶπα χαδόνοντας τὰ κατάρματα μαλλιά τῆς. Δὲν πέπει νὰ τὸν λυπᾶσαι.

Βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ὅλο τὸ χωριὸ βρισκόταν τώρα σὲ κίνηση. Ὅτι ἰθαγενεῖς στρατιῶτες μου καὶ ὅλοι οἱ νέοι ἄντρες τοῦ χωριοῦ φουροῦσαν τὰ πῖο σημαντικὰ σημεία. Μὰ δὲν ὑπῆρχε πῖα κίνδυνος. Οἱ εἰσβολεῖς, τρομαγμένοι ἀπὸ τὶς

κραυγὲς, ποὺ εἶχαν ταραξεί τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, εἶχαν φύγει μακριὰ καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ξαναγυμνοῦν.

Με τὸ μπράτσο τυλιγμένο γύρω στοὺς ὤμους τῆς κοπέλλας, ποὺ ἔτρεπε σὰν τρομαγμένο πουλί, προχώρησα πρὸς τὸ σπῆτι μου...

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνω, μοῦ ρωτοῦσε μ' ἕνα λυγρὸ στή φωνή. Εἶμαι μόνη, δὲν ἔχω κανένα. Μὴ μ' ἀφήσετε... μὴ μ' ἀφήσετε, σὰς παρακαλῶ...

— Νὰ σ' ἀφήσω; ψιθύρισα, ἐνῶ

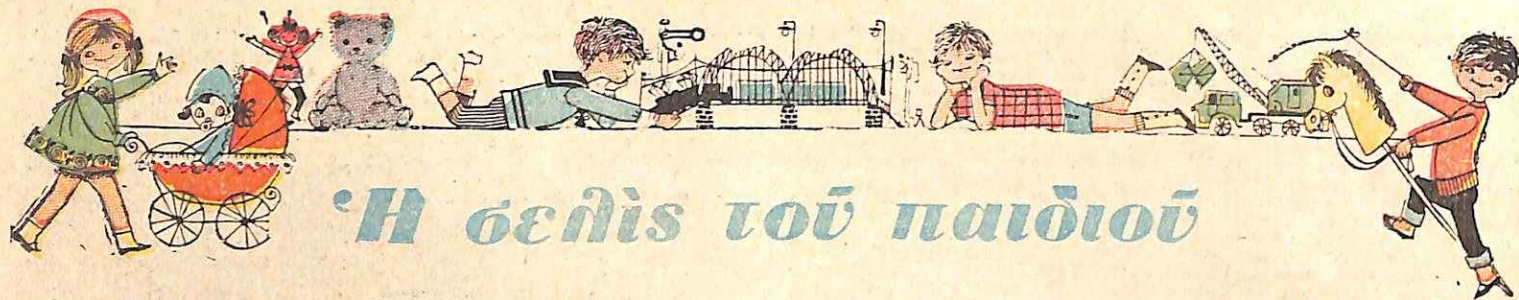
σταματοῦσα. Θὰ ἦμουν τρελλὴς! Τώρα ποῦ εἶς βρῆκα, δὲ θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ πιά.

Ἦταν μιά ὑπόσχεσι, ποὺ γι' αὐτὴν δὲ μετάνοιwsα ποτὲ. Παντρεύτηκα καὶ γυρίσαμε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ζοῦμε με τὰ δύο μας παιδιά. Μὰ ἀκόμη καὶ σήμερὰ ἡ σκέψις μου γυρίζει συχνὰ σ' ἐκεῖνο τὸ μακρινὸ ἀφρικανικὸ χωριό, ποὺ μέσα σὲ μιά μέρα καὶ σὲ μιά νύχτα μιά τραγικὴ ἀνγίξε τὴ ζωὴ μου καὶ τὴ ζωὴ τῆς Λιάνας, ἀποφασίζοντας τὸ περμένο μας.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΣΤΟΥΝ

Με τὸ μπράτσο, τυλιγμένο γύρω στοὺς ὤμους τῆς Λιάνας, προχώρησα πρὸς τὸ σπῆτι μου...

Η σελήνις του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΙΜΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, εδώ και χιλιάδες χρόνια, που έγινε ο μεγάλος κατακλυσμός, ο προφήτης 'Αβούλ—Μπέκ, πήρε έντολη να σώσει το χαρμί και τα ζώα του 'Αλλάχ.

Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, έβαλε τις γυναίκες και τα ζωντανά σ' ένα καϊκί κι' ανοίχτηκε, για να γλυτώσει από τον κατακλυσμό.

Το ταξίδι όμως του προφήτη δεν ήταν διόλου εύχρηστο. Γιατί οι γυναίκες του χαρμιού άρχισαν να φιλονεικούν με τα ζώα.

—Ανθρώποι και ζώα ήρθαν στα χέρια και το καϊκί άρχισε να κουνιέται έτοιμο να γείρει. Το χειρότερο ήταν ότι την τρίτη ημέρα του ταξιδιού, ένας ποντικός πεισματάρης άρχισε να ροκανίζει τον πάτο του καϊκιού, ανοίγοντας μία μεγάλη τρύπα.

Ο προφήτης αναστατώθηκε. Δε μπορούσε, βλέπετε, να περάσει από τον ποντικό. Είχε άσπρη έντολη του 'Αλλάχ να σώσει όλα τα ζώα.

Ευτυχώς το φίδι έσωσε την κατάσταση. —Προφήτη μου, του είπε. Αν μου δώσεις, τι σου ζητήσω, θα σώσω εγώ το καράβι σου, από την τρύπα του ποντικού.

Ο προφήτης μόνο που δεν πήδησε από τη χαρά του.

—Μετά χαράς. Να σου δώσω, τι ζητάς ή καρδιά σου, είπε. Φτάνει να σώσεις το καϊκί μας!

Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή το φίδι, σούρθηκε ως το μέρος που ο ποντικός ανοίγει την τρύπα του, έχωσε την ουρά του μέσα και τη δούλωσε!

Αυτό ήταν όλο! Έτσι το νερό σταμάτησε να μπαίνει στη σκάφη. Το καϊκί, χωρίς στη βοήθεια του φιδιού, είχε σωθεί!

Υστερα από δύο μήνες έπαψε η βροχή. Το καϊκί σταμάτησε σ' ένα μεγάλο βουνό και τα ζώα άρχισαν να βγαίνουν στη γη.

Το φίδι τότε ζύγωσε τον προφήτη 'Αβούλ—Μπέκ και του είπε:

—Μεγάλε μου προφήτη, έφτασε η στιγμή να εκπληρώσεις την υπόσχεση που μου είχες δώσει. Το φίδι σφύριξε περιπαιχτικά και πρόσθεσε:

—Θέλω να μου δώσεις το καλύτερο αίμα της γης!

—Ω! Μεγάλε 'Αλλά! Και πού να ξέρω εγώ πού είναι το καλύτερο αίμα της γης;

—Μη στενοχωριέσαι, προφήτη μου. Είναι πολύ εύκολο να το μάθεις. Θά στείλεις το κουνούπι να ρουφήξει αίμα απ' όλα τα πλάσματα της γης, κι όταν γυρίσει, θα μάς πη ποιο είναι το καλύτερο.

Ο προφήτης είδε ότι δε μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς, φώναξε το κουνούπι και το πρόσταξε να ξεκινήσει αμέσως για να δοκιμάσει το αίμα όλων των ανθρώπων και των ζώων, που είχαν σωθεί από τον κατακλυσμό.

Το κουνούπι έκανε «ββββββββ» και πέταξε να εκπληρώσει τη διαταγή του μεγάλου προφήτη, μα οι ημέρες κι' οι μήνες περνούσαν και το κουνούπι δε γύριζε.

Σά να μην τον έφτανε η δική του έγνοια, γιατί αν χανόταν το κουνούπι θα είχε να δώσει λόγο στον 'Αλλάχ, είχε και τη γκρίνια του φιδιού.

Φώναξε τότε το χελιδόνι και του είπε:

—Χελιδονάκι μου, κάνε μου μία χάρι...

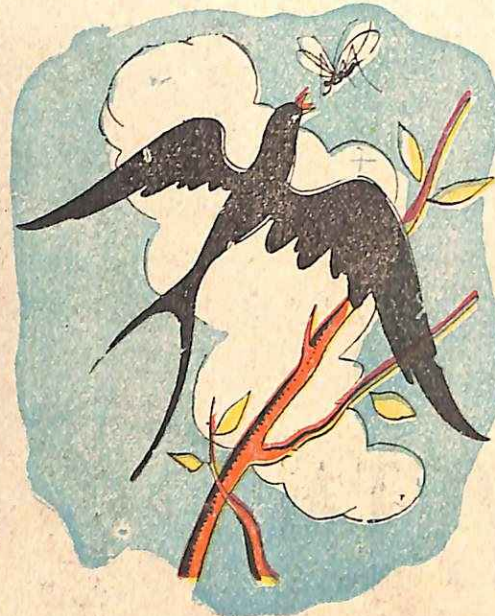
—Σαν τί χάρι θέλεις να σου κάνω, μεγάλε μου προφήτη;

—Θυμάσαι πού θα πνιγώμασται, αν το καλό μου το φίδι δεν έκλεινε εκείνη τη μεγάλη τρύπα, που άνοιξε ο πεισματάρης ποντικός; Γι' αυτό κι' εγώ υποσχέθηκα στο φίδι, να του δώσω, τι μου ζητήση. Κι' εκείνο μου ζήτησε να του βρώ ποιο είναι το καλύτερο αίμα!

—Λοιπόν; ρώτησε το χελιδόνι με περιέργεια.

—Λοιπόν, έστειλα το κουνούπι να δοκιμάσει όλα τα αίματα των ανθρώπων και των ζώων και να έρθει να μου πη! 'Αλλά δε γύρισε ακόμη. Γι' αυτό θα πετάξω σά σάϊτα και θα βρης το κουνούπι. Θα το ρωτήσης, να σου πη ποιο είναι το καλύτερο αίμα και θα ρθεις να μου το πης, για να το πω κι' εγώ, στο φίδι, να ησυχάσω.

Το χελιδόνι, που είχε τρυφερή καρδιά, τον λυπήθηκε κι' ανοίγοντας τα φτεράκια του χάθηκε πετώντας προς το βασίλειο των ανθρώπων.

Το χελιδόνι, βιαστικό καθώς ήταν, άνοιξε το ράμφος του και... «χράπ!» Τό κακό έγινε!

Δεν έκανε και πολύ δρόμο σχίζοντας τα σύννεφα, γιατί εκεί, κοντά στο μεγάλο βουνό, που βρισκόταν ο μεγάλος προφήτης με τα ζώα, που του έμπιστεύθηκε ο 'Αλλάχ, στην κορυφή μιας υψηλής λευκής, είδε το κουνούπι.

Το κουνούπι, καθώς είδε το χελιδόνι, άρχισε να το φωνάζει χαρούμενο.

—Αλλά το χελιδόνι, θυμωμένο καθώς ήταν, δεν είχε καιρό για κουβέντα.

—Τι κάθεται εδώ; του λέει.

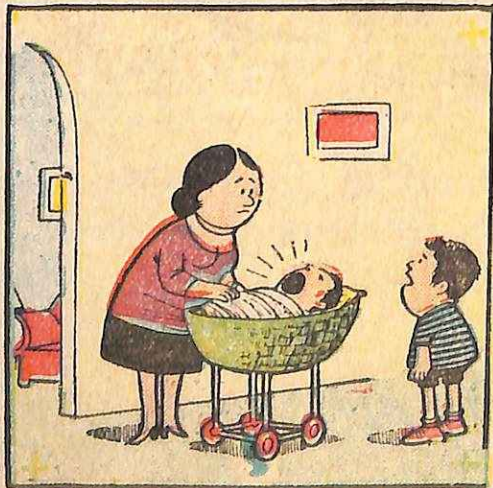
—Κάθεται για να ξεκουραστεί λιγάκι!

—Ορα! Έσύ ξεκουράζεσαι κι' ο μεγάλος προφήτης μας κινδυνεύει. Και η αίτια θα είσαι εσύ! Σ' έστειλε να του κάνης μία δουλειά κι' ή απεντίκ σου, μου ξεπλώθηκε στη λευκή!

Το κουνούπι τότε καημένο, που αγαπούσε κι' αυτό το μεγάλο προφήτη, στενοχωρήθηκε, ακούγοντας αυτά τα λόγια του χελιδονιού.

—Εμπρός, του είπε, πάμε. Δε θέλω ν' άσπρισουν κι' άλλες τριχες στο γένειά του μεγάλου μας προφήτη.

—Οχι εσύ θ' άργήσης. Πές μου ποιο είναι το καλύτερο αίμα και θα τρέξω εγώ να το πω

—Αν ήθελε από τον ουρανό το μωρό μας μαμά, φαντάζεσαι πόση ήσυχία θα έχουν τώρα εκεί πάνω;

στον προφήτη.

—Το ανθρώπινο, του άπάντησε το κουνούπι. Κι' έπειδή ο μεγάλος προφήτης μπορεί να μη το πιστέψει, έχω την κοιλιά μου γεμάτη, για να του δώσω να δοκιμάσει!

Το χελιδόνι στάθηκε για μία στιγμή σκεπτικό κι' αμέσως πήρε την απόφασή του:

—Έλα, του είπε, άνοιξε το στόμα σου.

Το κουνούπι ξαφνιάστηκε.

—Γιατί ν' άνοιξω το στόμα μου; είπε το κουνούπι.

—Για να πω στον προφήτη ότι το καλύτερο αίμα είναι το ανθρώπινο, πρέπει να το δοκιμάσω πρώτα εγώ! Δε μπορώ να πάω να πω ψέματα.

Το κουνούπι δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

Το χελιδόνι, βιαστικό καθώς ήταν, άνοιξε το ράμφος του και... «χράπ!», το μεγάλο κακό έγινε! Χωρίς να το θέλη, ρουφώντας τη σταγονίτσα το αίμα, έκοψε και τη γλωσσίδα του κουνουπιού!

Το καημένο το κουνούπι, είναι θαύμα πώς δεν πέθανε απ' τον πόνο!

★

Όταν ύστερ' από λίγο το κουνούπι παρουσιάστηκε στο μεγάλο προφήτη, φυσικό ήταν αφού δεν είχε γλώσσα, να μη μπορεί να μιλήσει.

—Μίλα, του είπε εκείνος. Το φίδι θέλει να μάθαι ποιο είναι το καλύτερο αίμα. Γι' αυτό σ' έστειλα στους ανθρώπους! Απάντησέ μου!

Βέγγεν — βέγγεν, έκανε το καημένο το κουνούπι.

—Μίλα, φώναξε άγριαςμένος και το φίδι! Μίλα, γιατί θα σου δώσω μία «ε» την ουρά μου και θα σ' άφισω στον πόνο!

Ο μεγάλος προφήτης, όμως, μπήκε στη μέση και έμπόδισε το φίδι.

—Μη θυμώνης, καλό μου φίδι, του είπε. Δε βλέπεις πού δεν έχει γλώσσα;

Και γυρίζοντας στο κουνούπι, το ρώτησε:

—Ποιός σου την έκοψε;

Το κουνούπι έμεινε βουβό. Δεν ήθελε να κάνει κακό στο χελιδόνι, γιατί ήταν βέβαιο πώς, ότι έγινε, έγινε χωρίς αυτό να το θέλη.

Μα ο μεγάλος προφήτης επέμεινε:

—Πές μου ποιός σου έκοψε τη γλώσσα, είπε. Γιατί, μα το όνομα του μεγάλου μας 'Αλλάχ, θα σου δώσω μία με το χέρι μου και θα σ' άφισω στον πόνο, να μείνι ο κόσμος χωρίς κουνούπια!

Το χελιδόνι, που καθόταν παράμερα και παρακολουθούσε τη συζήτηση, ακούγοντας τα λόγια αυτά, φτερούγισε γρήγορα και βρέθηκε μπρος στο μεγάλο προφήτη.

—Τι θέλεις, χελιδονάκι μου; το ρώτησε εκείνος ξαφνιασμένος.

—Εγώ φταίω, είπε, πού δεν έχει γλώσσα το καημένο το κουνούπι! Έγώ τού την έκοξα!

Ο μεγάλος προφήτης είχε πραγματικά πελαγώσει.

—Εξήγησέ μου να καταλάβω.

Το χελιδόνι αναστέναζε κι' άρχισε:

—Νά, είπε. Έτρεξα όπως με προστάξατε, μεγάλε μου προφήτη, για να βρώ το καλύτερο αίμα. Και το βρήκα να ξεκουράζεται στην κορυφή μιας λευκής. Το πλησίασα και το ρώτησα ποιο είναι το καλύτερο αίμα.

Το φίδι σηκώθηκε όλορθο στην ουρά του από την περιέργειά του.

—Και τί σ' άπάντησε; ρώτησε.

—Μου άπάντησε ότι το καλύτερο αίμα είναι το ανθρώπινο.

Μη μου τ' λές! φώναξε το φίδι και στριφογύρισε την ουρά του, σά σβούρα!

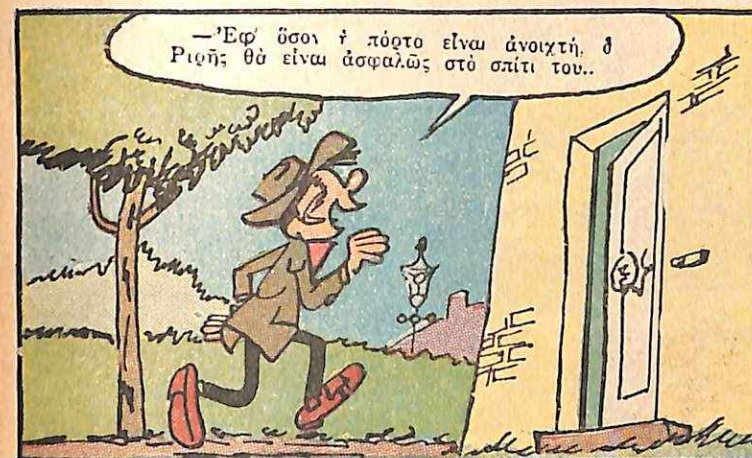
—Κι' έπειδή ήθελα να βρω, ωθώ, του είπα να μου δώσει ένα σταγονάκι απ' αυτό που έχει φυλαγμένο στην κοιλιά του. Τότε έγινε το μεγάλο κακό! Καθώς πήγα με το ράμφος μου να ρουφήξω τη σταγονίτσα, το έκοψε τη γλωσσίδα σου!

Δεν πρόφτασε να τελειώσει το χελιδόνι, όταν το φίδι τένιωσε το κορμί του σά σάϊτα και, πριν προλάβει ο μεγάλος προφήτης να το εμποδίσει, άρπαξε το χελιδόνι από την ουρά! Ευτυχώς, δηλαδή, πού το χελιδόνι πρόλαβε και πέταξε, γιατί αλλιώς θα το έχαστε ολόκληρο! Το μόνο κακό πού του έκανε, ήταν να το κόψη λίγα φτερά από τη μέση της ουράς του.

Από τότε, λοιπόν, τα χελιδόνια έχουν διπλωτή ουρά και τα κουνούπια βουίζουν. Όσο για τα φίδια; Από τότε άρχισαν να δαγκώνουν τους ανθρώπους, αφού έμαθαν ότι το πιο νόστιμο αίμα είναι το ανθρώπινο!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

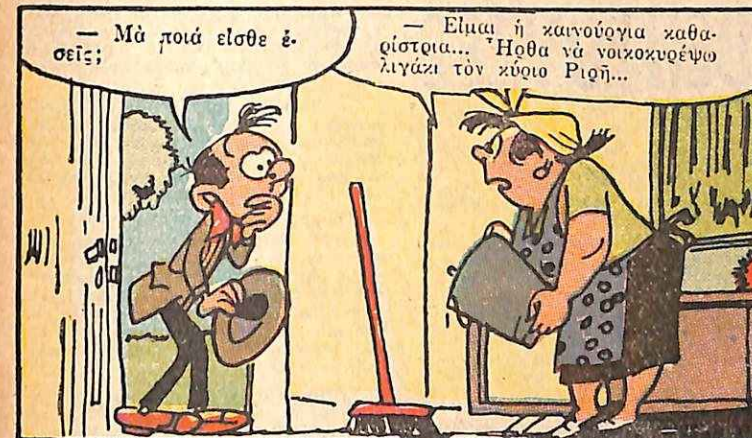
Ο Ριφής... νοικοκυρεύεται

—Έφ' όσον η πόρτα είναι ανοιχτή, ο Ριφής θα είναι ασφαλώς στο σπίτι του...

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ!...

—Μά ποιά ελσθε εσείς;

—Είμαι η καινούργια καθαρίστρια... 'Ηρθα να νοικοκυρέψω λιγάκι τον κύριο Ριφή...

—Εγώ είμαι ο φίλος του... 'Ο 'Αντώνης.

—Χάρηκα!...

—Θά περιμένω το Ριφή εδώ... 'Ασφαλώς δε θ' άργήσει να επιστρέψη.

—'Η άργία είναι μήτηρ πάσης κακίας...

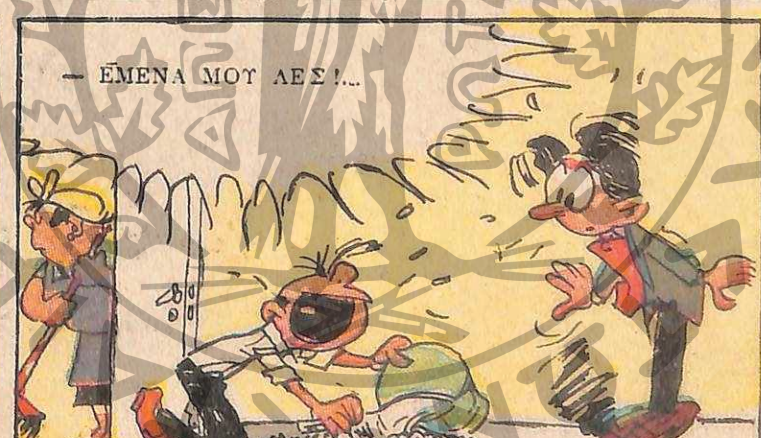

—Δεν είναι σωστό εσείς να κάθεστε, τη στιγμή που εγώ αμφιβάλλω αν θα προφτάσω να τελειώσω σήμερα το καθήκοντα!...

ΛΙΓΗ ΩΡΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

—'Εδώ είσαι 'Αντώνη;... Θά έμεινες ασφαλώς κατάληκτος μπροστά στην αλλαγή και στην καθαριότητα, πού θα βρήκες εδώ μέσα!...

—ΕΜΕΝΑ ΜΟΤ ΛΕΣ!...

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Ε... «Ο ΜΑΔΑΡΑ»

Ο μπάρμπα Λουκάς γύρισε στο σπίτι του το βράδυ της Παρασκευής νευρικός, ζοχαδιασμένος, σε κακή διάθεση. Τον παίδευε μικρός πυρετός και το χρώμα του θύμιζε χαλκωματένιο τσουκάλι. Η κυρά Μαριγώ ανησυχούσε.

— Είσαι άρρωστος, Λουκά μου; τόν ρώτησε με στοργικό ενδιαφέρον. Έχεις γούστο να σε πείραζε καλοκαίριατικά ή γριππολόγος;

— Ο φανατικός αμίλητος μπήκε στην κουζίνα.

— Η κυρά Μαριγώ τον ακολούθησε.

— Πρέπει να πλυνθείς, Λουκά μου, του άσπασε. Θά σε τρίψω με κολώνια, θά σου δώσω άσπιρίνες και θά σου ρίξω βεντούζες. Τό πρωί θάσαι περδικι, με τη θούθια του Θεού...

— Ο φανατικός χτύπαγε το ρουθούνι του με άνεκδήλωτη δυσφορία:

— Όχι δεν είμαι άρρωστος μωρμύρισε, επί τέλους, μονάχα πού νοιώθω σαν κομμένος, κακόκεφος. Λέω πως θά μου περάσει, γιατί αύριο τ' άπόγεμα...

Δεν άποτέλειωσε την κουβέντα, ώστόσο ή νοικοκυρά του μπήκε άμέσως στο νόημα. Όταν έλεγε πως αύριο τ' άπόγεμα, έννοούσε πως θάπρεπε να πάη στην πρεμιέρα του πρωταθλήματος, κοντολογής, στο μάτις «Ολυμπιακού» — «Δόξας Αράμους», πού θά γίνονταν το γύμα του Σάββατου.

Κι' έτσι για να τόν... ψώνισα, τούρριξε την πεπονόφλουδα:

— Κι' άν βρεθούμε στην άνάγκη, Λουκά μου, θά καθήσεις δυο-τρεις μέρες στο κρεβάτι να ξεκουραστής και να καρδαλώσεις. Είναι έλπίες και το Σάββατοκύριακο. Κι' έτσι κι' έτσι δεν έχεις δουλειά. Έτσι;

— Ο μπάρμπα Λουκάς την τήραξε με μισό μάτι πικρόχαλο.

— Μά τι κάθεται και μού τασιμπουνάς, Μαριγώ μου; Νά καθήσω κι' αύριο το άπόγεμα στο κρεβάτι; Δεν τρώω καλύτερα ένα μαγκάλι κάρθουνα να ζεσταίνω μιά και καλή τά σωθικά μου... Αύριο έχω κάποια σοβαρή δουλειά... Θά κλείσω ένα κοντράτο, πάει, τελειώσει... Κοντός φαλμός...

Η κυρά Μαριγώ χαμέλασε με σημασία. Δεν ήθελε να τόν άποκαρδίωση όλότελα. Όσο τούφερνε έμπόδια, ο φανατικός θά σούλαζε περισσότερο. Τι τ'όφελος, λοιπόν;

— Ωστόσο, το θράδυ, περσιμένες δέκα, ο άρρωστος χειροτέρεψε. Τό θερμόμετρο πούδανε στη μασχάλη του, έδειξε τριανταεννιά κι' έξη και ο πυρετός φούντωνε το πρόσωπο κι' αλάκαιρο το κορμί του. Η κυρά Μαριγώ τόν σκέπασε με κουβέρτα, τούτρινε τά μενιγύγια και τά χέρια, μ' μωροδάτη κολώνια, τόν υποχρέωσε να καταπιή δυό άσπιρίνες κι' άρχισε να έτοιμάη τά ποτηράκια για τις βεντούζες.

Ο άρρωστος μισοσηκώθηκε στο κρεβάτι του κι' έμπηξε τις φωνές: — Στο λέω καθαρά και ίσα, Μαριγώ! Άν σε δώ και μού κουδάλισης εδώ τά ποτηράκια για βεντούζες, θά κάνω, σ' όρκιζομαι, έγκλημα!

— Χριστέ και Παναγιά, μωρμύρισε ή γυναίκα, με τί παλάω-μέρες πλανείς και μού άραδιάζεις, Λουκά μου; Οι βεντούζες είναι σωτήριες.

Αυτό πού σου λέω και μη γελαστής, γιατί θά γενούμε εδώ μέσα από δυό χωριά!...

Η κυρά Μαριγώ, χαμογελώντας κρυφά, τό βούλωσε μιά κι' ήξερε τη συνέχεια. Θ' άναγκαζότανε να της γυρέψη τη νύχτα ή το πρωί να τού βάλη βεντούζες. Η γριππολόγος, πού τσαλακώνει και τά θεριά άκόμη, κρατάει για λογαριασμό της πάντοτε την τελευταία λέξη.

Τη νύχτα, ο καμμένος ψηφνόντων στον πυρετό, τούρτουριζε κι' άς ήτανε κάτω από κουβέρτα και δεν τούρρόντανε όρκει να βάλη στο στόμα του μίτη νερό! Μονάχα, πού ήπιε δυό-τρεις λειμονάδες...

Τό πρωί ήτανε πές χειρότερα. Σπαρτάραγε σαν ξενερωμένο ψάρι

και δογγούσε σαν λαθωμένη φώκια...

— Άμάν... Θεούλη μου! παρακαλούσε. Κάνε να γίνω καλά μέχρι τώ μεσημέρι, για να πάω στο γήπεδο! Τό άπόγεμα, Παναγιά! Έλεούσα μου, θά χτυπηθώ ή όμαδάρα μας και πρέπει να πάω!... Χριστούλη μου, κάνε τά θαύμα σου. Κάνε με ξανά άετόπουλο να πετάξω στο γήπεδο! Έλεήσου με, Μιχαήλ. Άρχάγγελε κι' άς μη γουστάρης ποδόσφαιρο, τó όποιοι λάθος και δεν έξέρεις, μά την πίστι μου, τί χάνεις!...

Η κυρά Μαριγώ, πού άρχισε ν' ανησυχή για καλά, κάλεσε τó γιαντρό Οικονόμου να τηρξέη τόν άρρωστο. Ο γιατρός ήρθε στις δέκα, στηθοσκοπήσε τόν μπάρμπα Λουκά, είδε τη γλώσσα του πού ήτανε άσπρη σαν σφουγγάρι, κάθησε κοντά του και τόν ρώταγε τó ένα και τó άλλο. Η κυρά Μαριγώ παρακολούθαγε την περιέργη διαδίκασια κομπόσο άπορριμένη. Τέντωσε τ' αυτί της ν' άκούση, μά τίποτε δεν πετύχαινε. Ο μπάρμπα Λουκάς έσκυψε δυό-τρεις φορές σ' αυτό του γιατρού και κάτι του ψιθύρισε. Ο μεσόκοπος φαλακρός γιατρός έγενεφε ναί και όχι... Ο άλλος ζώριζε κι' έδειχνε πως ήθελε να σηκωθώ. Τέλος πάντων, πήρε μολύβι κι' έγραψε σέ χαρτί τη συνταγή. Φώναζε την κυρά Μαριγώ και της σύστησε:

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

ΟΙ ΣΑΡΑΝΤΑ ΒΕΝΤΟΥΖΕΣ

αυτό του γιατρού και κάτι του ψιθύρισε. Ο μεσόκοπος φαλακρός γιατρός έγενεφε ναί και όχι... Ο άλλος ζώριζε κι' έδειχνε πως ήθελε να σηκωθώ. Τέλος πάντων, πήρε μολύβι κι' έγραψε σέ χαρτί τη συνταγή. Φώναζε την κυρά Μαριγώ και της σύστησε:

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

— Δέ θάρησω, είπε στόν άρρωστο... Σέ είκοσι τó πολύ-λίω λεπτά θάμαι πίσω!... Θά σε βρω γιατρέ μου στο σπίτι;

— Φυσικά, θά με έρθς. Πρέπει να δώ τά φάρμακα...

— Νά στείλετε γρήγορα να έτοιμάσουν τά φάρμακα!

Η κυρά Μαριγώ μιά κι' έλειπε ή κόρη της ή Τασούλα, ντύθηκε πρόχειρα κι' έζήγχε να πάη στο φαρμακείο.

Η κυρά Μαριγώ έζηκε χωρίς να δαλή στο νοή της κακό... Κι' όπως είπε γύρισε πίσω σέ είκοσι με είκοσιπέντε λεπτά με τά φάρμακα σέ μικρό πακετάκι.

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

— Άνοιξε την πόρτα τού δωματίου. Ταμπλάς. Κι' ο μπάρμπα Λουκάς κι' ο γιατρός είχαν γίνει άφαντοι! Τό κρεβάτι ξέστρωτο, άνω-κάτω, ή κουβέρτα κουδάρι.

— «Μοϋ την σκάσανε, σκέφτηκε! Μά θάπρεπε να λογαριάσω τó κά-ζο... Είναι, καλή του ώρα, αδιόρθωτος, μά θά πληρώση στά σύ-γουρα την κακοκεφαλιά του. Για να δεσώδωθ, άνοιξε τή ντουλάπα. Δεν ήτανε στην κρεμάστρα τó γκρι-μπέζ κοστούμι τού συζύγου... Κι' έκει πού έψαχνε, τó μάτι της έπε-σε σ' ένα σημείωμα. Τό άνοιξε και διάβασε:

«Μαριγώ μου, έπειδή άργησες στο φαρμακείο κι' ανήσυχασα, πώς μπορεί να γυρίσης περσιμένες τρεις, τύθηκα και πάω να βρω τόν μηχανικό Θεοδωράκη να υπογράψω τó κοντράτο. Δεν στέκει να τόν γελάσω, ένεκα πού ή δουλειά στην οικοδομή, όδός. Άχσρνών είναι μεγάλη κι' ο Θεός εσθθός. Μαζί μου είναι κι' ο γιατρός, πού θέλει να χαιρετίση τόν μηχανικό, παλιό του φίλο. Τό θράδυ θά γυρίσω περδικι και να μούχης λίγο συκώτι στην σάρα...

Ο άρρωστος συντροφόμενος άπό τó γιατρο Οικονόμου, πού ήτανε κι' αυτός φωτιά και λαύρα με τόν «Ολυμπιακό», μπήκανε στο γήπεδο τού «ΠΑΟ», στίς τρεις άκριώς. Είκοσιπέντε χιλιάδες λάος στίς κερκίδες. Μεγάλος ένθουσιασμός! Μιλάγανε για τά νέα ξεφτέρια, τόν Κυπριανίδη, τόν Τζίνη, τόν Γκαϊτατζή, τόν Παυλίδη. Ο γιατρός κάθε λίγο έπαιρνε τόν σφυγμό τού μπάρμπα Λουκά...

— Ο πυρετός σου άνεβαίνει, τού είπε μιά στιγμή...

— Άς άνεβαίνει, θά ζοριστή με τó δικό μου ζοριλίκι και θά κινέ-θω! Άσε να δής.

Πράγματι μόλις ο Ύφαντης πέ-τυχε τó πρώτο γκολ ο πυρετός του κατέβηκε στο τριανταεπτά κι' έδει-χνε πως ήτουσε πές καλά... στο δεύτερο γκολ τού Σιδηρή, κατέβηκε στο τριανταεπτά και στο τρίτο στά τριανταεπτά. Ο γιατρός πού έβγα-λε άπό τή μασκάλα τó θερμόμετρο άπόμεινε με άνοιχτο τó στόμα άπό την κατάπληξη.

— Μωρέ Λουκά, τού είπε, ή όμαδάρα σου και ή μπάλλα κανάνα τó θαύμα τους. Ο πυρετός σου κατέβηκε σέ φυσιολογικά επίπεδα. Κοντολογής, σέ κάθε γκολ κατεβαίνει ένα βαθμό. Θαύμα!

Ο μπάρμπα Λουκάς γέλασε:

— Μ' αυτά πού λες, γιατρέ μου, άν πετύχαμε σήμερα έξη μ' έφτά γκολ θά φθάσω στους τριανταέξι-σερις βαθμούς; Μωρέ γιατρική να σου λάξη. Καλά κάνω, λοιπόν, πού πετάω τά φάρμακα στά σκουπίδια και γίνομαι από μοναχός μου περδικι.

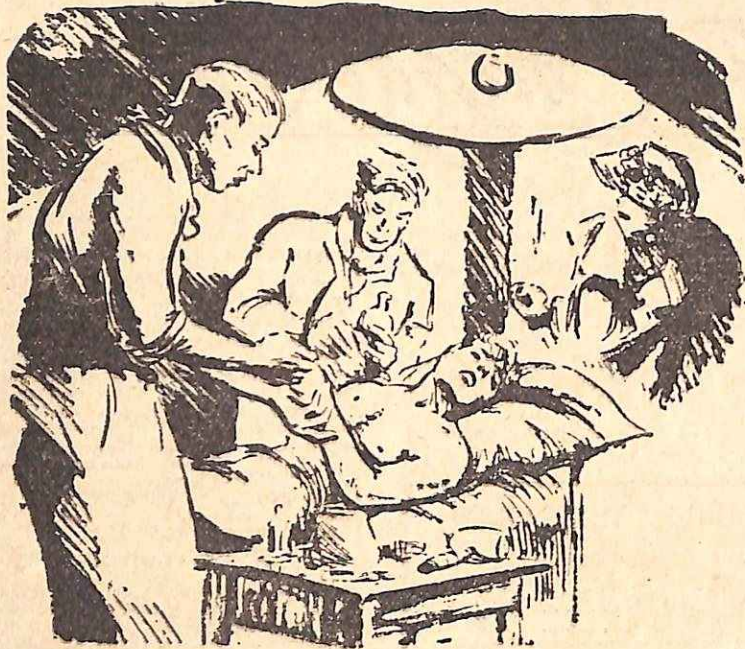
Βγαίνοντας άπό τó γήπεδο, καθήσανε σ' ένα κεντράκι κι' ήπιανε μπύρα. Σαφινικά ο μπάρμπα Λουκάς φώναζε ένα ταξί:

— Πρέπει να πάω στο σπίτι άμέσως, γιατρέ, τού είπε. Δεν νοιώ-θω καλά. Τό άγεράκι με χειροτέ-ρεψε...

— Δεν στάλεγα, Λουκά; Κρίμα στά τρία γκολ...

— Απόψε θά γίνω καλά!

Η κυρά Μαριγώ τόν υποδέχτηκε με ψυχρό ύ

Ο γιατρός Μοράν πετσόκοψε τόν Φρέντι, τὸ γυιὸ τῆς Μπάρερ, ὅσο μπορούσε καλύτερα...

Ο «ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡ»

Η μυθιστορηματική περιπέτεια του Ίωσηφ Μοράν

ΚΑΤΑ τὸ 1929, ἕνας γιατρός, πού λεγόταν Ίωσηφ Μοράν, ἐγκατέστησε τὸ Ιατρείο του στὴ «Μικρὴ Σικελία», τὴν περίφημὴ ἰταλικὴ συνοικία τοῦ Σικάγου. Οἱ τιμές, πού ζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς του ἦταν πολὺ μικρές καὶ γι' αὐτὸ δὲν δυσκολευόταν ν' ἀποχτήσῃ πελάτες. Ἦταν, ἀλλ' ὅμως, πολὺ γλυκοῦλη-τος καὶ συμπαιχνιτικός. Μερικὲς πελάτες του εὐρίσκον, μάλιστα, πὺς ἐμοίχαζε μὲ τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐάλλιας.

Τὸ μοναδικὸ τοῦ ἐλάττωμα ἦταν πὺς ἐπῆνε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐνδιέφε-ρε κανένα. Τὴν ἴδια ἀδιαφορία ἐδει-χναν ἐκεῖνοι, πού ζητοῦσαν εἰς συμ-βουλές του γιὰ τὸ παρελθόν του. Γιατὶ δὲν ἦταν μυστικὸ γιὰ κανένα τὸ ὅτι ὁ Μοράν εἶχε καταδικασθῇ στὸ Ἀσάλ τοῦ Ἰλλινόις γιὰ κάποια ἐπέμβασι σὲ μιά γυναίκα, ἀπὸ ἡ-κεῖνες, πού οἱ νόμοι ὁλῶν τῶν χω-ρῶν ἀπαγορεύουν καὶ τιμωροῦν. Εἰς, αὐτὸ ἀφορούσε τὸν ἴδιον. Τὸ ὅτι εἶ-χε καταδικασθῇ γιὰ παράνομη ἐπέμ-βασι, δὲ σήμαινε δὲν ἦταν καλὸς γιατρός.

Ἐκεῖνο, ὅμως, πού ἀγνοοῦσαν ὁ-λοὶ ἦταν ὅτι ὁ Μοράν ἦταν ὁ «για-τρός τῶν γκάνγκστερ», πού λυμαι-νόταν τότε τὸ Σικάγο καὶ τὶς ἀλ-λές μεγάλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ συγκρούσεις μεταξὺ δαπανημάτων καὶ γκάνγκστερ, καθὼς καὶ οἱ συγκρούσεις μεταξὺ ἀν-τιπάλων δυνάμεων, ἦσαν καθημερινὲς σχεδόν. Κι' ὡστόσο, στὰ μέρη ὅπου διεξάγονταν ἐρίσκονταν πάντα μόνο πτώματα κακοποιῶν. Κανεὶς τραυ-ματίας.

Ἦταν ὁλοφάνερο, ὅτι οἱ γκάν-γκστερ κατέφεραν νὰ πάρουν τοὺς τραυματισμένους συντρόφους τους. Ἀλλὰ πὺς τοὺς πῆγαιναν; Ποίος γιατρός περιπολοῦν τὰ τραύματά τους; Οἱ δαπανημαῖοι εἶχαν χαλάσει τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν ἐξακριβώσουν.

Μὰ τοῦ κακοῦ. Δὲν εἶχαν κα-τορθώσει ποτὲ ν' ἀνακαλύψουν τὸν παραμικρὸ ἴχνος. Καὶ τὸ μυαλό τους δὲν πῆγε ποτὲ στὸ Μοράν, αὐτὸ τὸν ταπεινὸ συνοικιακὸ γιατρὸ, πού φαί-νόταν ἀφωσιωμένος στὴ δουλειά του καὶ ζῶσε πολὺ περιωρισμένα.

Ἦ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ κέρδη τοῦ Μοράν ἀπὸ τοὺς γκάνγκστερ δὲν ἦταν τόσο σημαντικὰ, ὅσο θὰ μπο-ρούσαν νὰ φανταστῇ κανεὶς. Τὸν πλη-ρώναν μόνο ὅταν πετύχαιναν οἱ ἐπιμ-βάσεις του. Σὲ διαφόρους περι-πτώσεις, πού ἔχον ὅμως μὲρικὲς ἐρι-πτώσεις, πού ἔχον σπάνια συνοδεύονταν κι' ἀπὸ ἀπειλές.

Καί, γιὰ κακὴ του τύχη, οἱ ἀπο-τυχίες του ἦταν περισσότερες ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι,

πού τοῦ ἔφεραν, ἦταν συνήθως θα-ρεῖα τραυματισμένοι. Κι' ἐξ' ἄλλου, οἱ ἐγχειρήσεις γίνονταν σὲ πίσω μέρος ἑνὸς γκαράζ, πού εἶχε δια-σκευασθῇ σὲ χειρουργεῖο. Ἦ καθα-ριότητα ἐκεῖ μέσα δὲν ἦταν ὑποδει-γματική. Χρῆς ἐσθλὸν ἔκαναν οἱ σύν-τροφοί του, τραυματισθέντες κι' ὁ Μοράν ἐργάζονταν εἰς περισσότερες φορές κάτω ἀπὸ συνεχεῖς θοιές καὶ ἀπειλές, ἔτσι πού τοῦ ἦταν ἀδύνα-τον νὰ διατηρῇ τὴν ψυχραιμία του. Μὲ τὴν προϋπόθεσιν αὐτὴς, καὶ ἐγχεί-ρησι εἶχε περισσότερες πιθανότητες ν' ἀποτύχει παρά νὰ πετύχῃ.

Αὐτὸ συνέβη π.χ. στὴν περιπτώσι τοῦ Ζέντ Ντόλλερ, πού πέθανε πᾶ-νω στὴν ἐγχείρησι. Οἱ σύντροφοί του, ὅχι μόνο δὲν πληρώσαν τὸν για-τρὸ, μὰ τὸν ἐυλοκόπησαν τόσο ἀγρία, πού τὸν ἀφσαν ἀνάσθησι.

Σὲ μιά ἄλλη περιπτώσι, ἡ «μαμὰ Μπάρερ», μιά σατανικὴ διαβολογυ-ναίκα, τοῦ πῆγε τὸ γυιὸ τῆς Φρέντι. Ἐκεῖνο, πού ἤθελε ἀπ' αὐτὸν ἦταν νὰ τοῦ «κάνῃ ἕνα καινούργιο πρόσω-πο», γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸν ἀ-νακαλύψουν οἱ δαπανημαῖοι.

Ὁ Μοράν δὲν εἶχε καμιά ἰδέα ἀπὸ τὶς καλοῦμενες ἀισθητικές ἐγ-χειρήσεις, πού ἔγιναν πολὺ τῆς μό-δας στὰ κατεπὶνὰ χρόνια κι' ὁ ἀ-νιψιὸς του Τζέκ, πού ἔμενε μαζὶ του, τοῦ εἶπε καθαρά τὴν γνώμη του.

— Θέ ἀποτύχησι! Κι' ἀφοῦ ἔτσι ἡ ἀλλοίως, ἡ «μαμὰ Μπάρερ» θὰ γῆν ἐγθρά σου, εἶναι καλύτερα νὰ τῆς ἀρνήθῃς.

— Θὰ μὲ σκοτώσῃ! παρατήρησε ὁ Μοράν.

— Καὶ μήπως θὰ γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, ἀν ἀποτύχησι, ὅπως εἶναι βέβαιο!

Ὁ Μοράν, ὡστόσο, τὸ ἀποφάσισε. Καὶ πετσόκοψε τὸν Φρέντι, ὅσο μπο-ρούσε καλύτερα. Στὸ τέλος, παρου-σίασε τὸ λογαριασμό: πέντε χιλιά-δες δολάρια. Ἦ «μαμὰ Μπάρερ» τοῦ πέταξε μόνο χίλια.

— Χασάπη! τοῦ εἶπε μ' ἀπειλη-τικό ὄφρ. Ἄν τοῖλας, πὺς εἶπε δὲν εἶσαι εὐχαριστήσιμος! Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Μο-ράν δὲν μπορούσε νὰ βρῇ ἡσυχία. Ὅλοι οἱ γκάνγκστερ ἦθελαν νὰ τοὺς κάνουν «καινούργιο πρόσωπο». Κάθε μεταμόρφωσι διαρκεῖσε τρεῖς ὥς ἐπὶ ἑβδομάδες. Γιατὶ, οἱ πολλὲς περιπτώ-σεις, χρειάζονταν ὅχι μιά, ἀλλὰ περισσότερες ἐπεμβάσεις. Φεύγοντας, οἱ ἄνθρωποι, πού εἶχαν ἀποχτήσῃ «καινούργιο πρόσωπο» τὸν πετοῦσαν μερικὰ δολάρια, πού δὲν ἐκλύ-πταν οὔτε τὰ ἐξοδά του. Κι' ἂν ἔ-λεγε τίποτα, τὸν ἀπειλοῦσαν.

Ὁ Μοράν ἦταν ἀπογοητευμένος κι' εἶχε καταλάβει — ἂν καὶ ἀργά —

πὺς τὸ νὰ εἶναι «γιατρός τῶν γκάν-γκστερ» δὲν τὸν εἶχε ὠφελήσει σὲ τίποτα.

Μιά μέρα, τὸν εἰδοποίησαν νὰ τρέ-ξῃ στὸ προσκεφάλο τοῦ Τζὼν Χάμιλ-των, πού εἶχε χτυπηθῇ μὲ μιά σφαί-ρα στὸ στήθος κατὰ τὴ διάρκεια μίας συμπλοκῆς.

Ὁ Χάμιλτων ἦταν ὁ «ἐγκέφαλος» τῆς συμμορίας Ντίλλινγκερ κι' ὁ-λοὶ οἱ γκάνγκστερ τὸν ἐκτιμοῦσαν καὶ τὸν σέβονταν. Μετὰ τὸν τραυμα-τισμό του, τὸν εἶχαν κρύψει στὴν ἀ-ποθήκη ἑνὸς μπάρ καὶ περίμεναν τὸν γιατρὸ Μοράν.

Μὰ ὁ «γιατρός τῶν γκάνγκστερ» ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ προσ-φέρῃ τὶς ὑπηρεσίες του.

Εἶχε θυγατέρι ὡς τότε πέντε σφαί-ρες ἀπὸ τὸ στήμα τοῦ Χάμιλτων καὶ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πάρῃ οὔτε χίλια δολάρια ὡς ἀμοιβή.

Οἱ σύντροφοί του Χάμιλτων τὸν περιέφεραν ἐπὶ ἐννέα ἡμέρες ἀπὸ κρυψώνα σὲ κρυψώνα, χωρὶς νὰ κα-τορθώσουν νὰ ἐρῶν ἕνα γιατρὸ, πού νὰ δεχθῇ νὰ τρέξῃ στὸ προσκεφάλο του. Τὸ ἔραδον τῆς ἐνάτης ἡμέρας ὁ Χάμιλτων πέθανε. Τὸν ἔθαψαν τότε μέσα σ' ἕναν ἀμμόλοφο, κοντὰ στὴ λίμνη Μίταιγκαν καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἐ-κεῖνους πού παρακολούθησαν τὸν ἐν-ταφιασμό του ὠρκήστηκαν ἐκδίκησι.

Ὁ Μοράν κατάλαβε πὺς ὁ ἀέρας τοῦ Σικάγου δὲν ἦταν πιά «εὐγενε-ρὸς» γι' αὐτὸν καὶ διάσπηξε νὰ φύ-γῃ μαζὶ μὲ τὸν ἀνιψιὸ του. Ἀρχί-σαν τότε νὰ γυρίζουν ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ στὸ τέλος, ἀποφάσισαν νὰ ἐγκατασταθῶν σὲ μιά ἀπὸ τὶς πιὸ φτωχικὲς συνοικίες τοῦ Νητρώιτ.

Ἐκεῖ, ὁ Μοράν ἄρχισε νὰ ἐργά-ζεται ὡς γιατρός καὶ δὲν ἀργήσε ν' ἀποχτήσῃ κάποια πελάτες. Γιὰ πρῶ-τὴ φορά τὴν ζοῦ τοῦ, ἐξ' ἄλλου, συνδέθηκε μόνιμα μὲ μιά γυναίκα. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα ἐ-κεῖνα πλάσματα, πού ἐμπορεύονταν τὸ κορμὶ τους. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζε, ὁ-μως, τὸ «γιατρός τῶν γκάνγκστερ» νὰ τὴν πάρῃ στὸ σπίτι του.

Ἐνὰ ἔραδον, κάποιοι χτύπησε τὴν πόρτα του.

Ὁ Μοράν πῆγε ν' ἀνοίξῃ, νομι-ζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κανέναν πελάτη. Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔρισκό-ταν μπροστὰ του ἦταν ψηλός, γερο-δέμενος καὶ ντυμένος μὲ κάποια ἐκ-ζητήσι. Χαμογέλουσε. Ἀντίθε-στὴ συμμορία Ντίλλινγκερ.

— Ἐμαθα πὺς μένεις ἐδῶ κι' ἦρ-θα νὰ σὲ χαστήσω, συνέχισε. Μὰ τὸ σπίτι σου μοῦ φαίνεται πολὺ στε-νόχωρο... Ἐλα, ἔγω πὺς κατὰ τὸ αὐτοκίνητό μου... Μερικοὶ φίλοι μὲ περιμένουν στὸ Σάουθον, μιά ὁμορ-φὴ γυναικὴ στὴν ἀκρὴ τῆς λίμνης... Φαντάζομαι πὺς θὰ εὐχαριστηθῶν πολὺ νὰ σὲ δούω... Πᾶμε...

Ὁ Μοράν σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

Προτὸν διασκελιστὸν τὸ κατώφλι, πῆγε νὰ φιλήσῃ τὴν γυναίκα μὲ τὴν ὁποία συζῶσε κι' ἔπειτα ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ ἀνιψιῦ του.

Ἐἶχε τὸ ὄφρ τοῦ ἀνθρώπου, ἀ-φηγήθηκε αὐτὸς ἀργότερα, πού ἔξε-ρι πὺς δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ μοῖρα του... Νομίζω πὺς εἶχε κουραστῇ καὶ πὺς προτίμοσε τὸ θά-νατο ἀπὸ τὴν ἐθλια ζωῇ, πού ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κάνει...

Τὴν ἀπάντησιν ὁ γιατρός Μοράν: — Κανείς δὲν τὸ ἐμαθε ποτὲ. Ἐνὰ γκαρσόνι τοῦ κέντρου «Ὁ Παράδει-σος» τῆς λίμνης κατέβησε κατόπιν αὐ-τοῦ, ἐκεῖνο τὸ ἔραδον, πέντε ἡ ἕξ ἄνθρωποι κατέβηκαν ἀπὸ ἕνα αὐτο-κίνητο καὶ διευθύνθηκαν σὲ μιά μι-κρὴ θάρακα, πού ἦταν δεμένη σ' ἕνα μέρος τῆς λίμνης. Στὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς ἀναγνώρισε τὸν γιατρὸ Μο-ράν.

Ἦ θάρκα ἄρχισε νὰ προχωρῇ κα-τὰ μῆκος τῆς θάλας καὶ τὸ γκαρ-σόνι ἀκούσε κείνους, πού ἔρισκονταν μέσα σ' αὐτὴν νὰ συζητοῦν σὲ βίαιον τόνο. Ἐπειτα ἀπὸ μισή περίπου ὥ-ρα, ἀντήχησαν μερικοὶ πυροβολι-σμοί...

Ἦ πιθανώτερη ὑπόθεσι εἶναι ὅτι οἱ γκάνγκστερ θέλησαν νὰ ἐξαναγκά-σουν τὸν Μοράν νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τοὺς παρέχῃ τὶς ὑπηρεσίες του κι' ἐπειθε τοὺς ἀρνήθηκε, τὸν ἀκό-τωσαν. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, νὰ τὸν σκοτώσαν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατο τοῦ Χάμιλ-των...

Τὸ πῶμα τοῦ Μοράν δὲν ἐβρέθ-ηκε ποτὲ. Φαίνεται ὅτι οἱ γκάνγκστερ τὸν ἐρίσαν στὴ λίμνη, ἀφοῦ ἔδωσαν σ' αὐτὸ μερικὰ κομμάτια σιδήρου ἢ κάποιο ἄλλο θορὸ ἀντικείμενο.

Αὐτὸ ἦταν τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ «γιατρός τῶν γκάνγκστερ».

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ἄνω—κάτω σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

- 1) ΡΑΚΙΝΑΣ — ΚΑΔΕΝΕΣ. 2) ΑΜΑ — ΑΜΑΖΟΝΑ — ΟΤΙ. 3) ΠΗ-ΡΑ — ΕΛ — ΜΙ — ΟΤΕΛ. 4) Α-ΛΟΘΗΚΗ. 5) ΣΥΝΑΤΕΣ — ΣΑ-ΜΑΡΑΣ. 6) ΜΠΟΥΤ — ΝΙΣΑΦΙ. 7) ΑΛΣ — ΑΣΤΑΤΟΣ — ΣΟΑ. 8) ΕΚ — ΕΙΡ — ΤΙ. 9) ΑΤΙ — ΑΜΑΝΑΤΙ — ΑΤΑ. 10) ΣΗΜΑΙΑ — ΑΧΑΙΟΙ. 11) ΤΕΛΑΠΟΝΙ — ΣΚΙ-ΛΑΣΙΣ. 12) ΣΤΟΥΠΗ. 13) ΚΛΑΚ — ΕΝ — ΑΤ — ΜΠΑΚ. 14) ΟΥ'Ι — ΑΜΙΚΤΟ — ΟΛΟ. 15) ΙΣΑΥ-ΡΙΑ — ΑΣΚΗΣΙΣ.

Καθ' ὅτως:

- 1) ΡΑΠΙΣΜΑ — ΑΣΤΑΚΟΙ. 2) ΑΜΗ — ΟΠΛΙΤΗΣ — ΛΥΣ. 3) ΚΑΡΙΝΟΣ — ΙΜΑΛΑΙΑ. 4) ΑΥ — ΑΠ. 5) ΝΑ — ΑΤΤΑΚΙΟΣ — ΑΡ. 6) ΜΕΛΕΙΣ — ΜΑΝΤΕΜΙ. 7) ΣΑΛΟΣ — ΤΕΑ — ΙΟΝΙΑ. 8) ΚΑΙΝΑ. 9) ΚΟΜΗΣ — ΤΡΑ — ΣΠΑΤΑ. 10) ΑΝΙΚΑΝΟ — ΤΑΚΙ-ΤΟΣ. 11) ΔΑ — ΗΜΙΣΤΙΧΙΑ. 12) ΑΣ — ΑΛ. 13) ΝΟΤΑ-ΡΑΣ — ΑΙΣΩΠΟΣ. 14) ΕΤΕ — ΑΦΟΡΤΟΙ — ΑΛΙ. 15) ΣΙΛΕΣΙΑ — ΑΙΣΑΚΟΣ.

Μικρά προσέληματα

- 1) 8 : 2 X 7 = 28
6 X 3 : 1 = 18
9 - 5 + 4 = 4
- 2) Τὸ κάθε μῆλο ζυγίζει 1/4 τοῦ κίλου (250 γραμμάρια).

Οἱ ἀσημεϊάδες τῆς οἰκονομικῆς Παπατρέχα

Τὸ σχέδιον πού ὑπάρχει καὶ μέσα στὴ μεγάλη εἰκόνα εἶναι τὸ ὅπ' ἀρ. 4. Τὸ τριμψοῦν σχηματίζεται πᾶ-νω ἀπὸ τὸ κορροτάκι μὲ τὰ πα-γωτά. μὲ τὸ κάτω μέρος τῆς τένας καὶ τὸ ἐξόλο, πού τὴν στηρίζει.

★

Ἡ λύσις τοῦ ὅπ' ἀριθ. 972 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

- 1) ΠΑΚΙΣΤΑΝ — ΟΝΑΡ. 2) ΔΑΜΩΝ — ΠΑΡΑΝΟΜΑ. 3) ΟΡΑ-ΜΑ — ΚΟΝΙΣ — ΤΟΚΟΣ. 4) ΛΙΡΑ — ΠΑΡΟΣ — ΚΑΝΟΝΙ. 5) ΟΞΑ — ΑΛΛΟΣ — ΑΟΡΙΣΤΑ. 6) ΣΤ — ΑΙΔΩΣ — ΑΡΠΑ — ΑΙ. 7) ΑΤΙΜΟΣ — ΑΡΜΟΣΙΣ. 8) ΑΜΕΣΟΣ — ΟΥΤΟΣ — ΚΟΠΗ. 9) ΜΑΙΣ — ΑΛΛΟΣ — ΜΑΚΑΡ. 10) ΑΙΜΑ — ΑΙΜΟΣ — ΜΑΝΙΑ. 11) ΑΙΡΕΤΟΣ — ΠΑΓΩΝΙ. 12) ΚΑ — ΑΙΡΕΤΟΣ — ΚΟΙΟΣ — ΡΜ. 13) ΟΥΡΑΝΙΑ — ΚΕΝΟΣ — ΟΡΑ. 14) ΠΡΑΞΙΑ — ΜΑΡΟΣ — Α. ΝΟΙ'Ι. 15) ΤΑΓΟΣ — ΜΕΛΑΣ — Α. ΟΜΟΙ'Α. 16) ΑΚΙΝΗΤΟ — ΤΟ-ΜΑΙ. 17) ΣΑΣΙ — ΙΑΤΡΙΚΑΙ.

Καθ' ὅτως:

- 1) ΔΟΛΟΣ — ΑΜΑ — ΚΟΠΤΩ. 2) ΠΑΡΙΣΤΑΜΑΙ — ΑΥΡΑ. 3) Α-ΜΑΡΑ — ΤΕΛΑΜΑ — ΡΑΓΑΣ. 4) ΚΩΜ — ΙΣΙΙ — ΑΣΟΚΑ. 5) ΙΝΑ — ΑΙΜΟΣ — ΡΙΝΙΣΙΣ. 6) ΠΑ-ΔΟΣ — ΑΕΡΙΑ — ΝΙ. 7) ΚΑΛΩΣ — ΑΙΤΙΑ — ΜΗ. 8) ΑΠΟΡΟΣ — ΑΥΛΟΣ — ΚΑΛΟΙ. 9) ΠΙΣ — ΑΡΤΟΣ — ΚΕΡΑΙΑ. 10) ΑΣ — ΑΡΜΟΣ — ΠΟΝΟΣ. 11) ΟΝ — ΚΟΠΟΣ — ΜΑΙ'ΙΟΣ. 12) ΟΝ — ΡΑΣ — ΜΑΓΟΣ — ΟΤΙ. 13) ΝΟΤΑ-ΜΝΙ — ΙΚΑΝΟΣ — ΑΜΟΚ. 14) Α-ΡΑΚΟΣ — ΣΟΚΙΝ — ΟΝΟΜΑ. 15) ΟΝΤΑ — ΠΑΛΙΡΡΟΙΑΙ. 16) ΟΞΙΑΙ — ΗΡΑ — ΜΑΙΑΙ.

☼

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἰνστιτούτου Αἰσθητικῆς «Α-ΤΗΝΑ» Ἡροδότου 10, τῆς κ. Ἀ-θηνᾶς Παλαιολόγου, ἡ ὁποία ἐσοῦ-σας τὴν τέχνη τῆς αἰσθητικῆς στὴν Ἀθήνα καὶ τὸ Παρίσι, καὶ ἐξασφα-λίσεν γιὰ τὸ Ἰνστιτούτο τῆς τὰς πρὸ συγχρονισμένα μηχανήματα τῆς αἰ-σθητικῆς.

Εἰς ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἱατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στίς: Μαρῖαν Ἀθα-νασόγλου, Πάτρας, Ἑλένη Παρθε-νιάδου, Βόλον καὶ Καίτη Κανα-ρέλλη.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἦ Σταυρούλα Φυλακτοῦ καὶ ἡ Κλεοπάτρα Κωνσταντινίδου, Ἀνεσάρτης Νο 77Α, Λεμεσός, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφεύ-σουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ηλικίας ἀνω τῶν 20 χρόνων.

Ἦ Ρ. Μιχαήλ, Κυπριανὸς Νο 4, Καϊμακλί, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφεύσῃ μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν ὅτι ἦτελε προ-κύψει φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἦ Νία Γεωργιάδου, Κα-θεδρικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Νάπας, Λε-μεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φεύσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων σὲ διάφορα θέματα.

Ἦ Δημήτρης Χρίστου καὶ ἡ Λουκία Κωνσταντίνου, Ποτάμι, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφεύ-σουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαι-τέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ στα-θερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Στέλιος Μαυρογέ-νης, Κάτω Τσερβόλια, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φεύσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ-λικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸν ὅτι ἦτελε προκύψει φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Λούης Ἰωαννίδης, Περιβόλια, Λάρνακα, Κύπρος, ἐπι-θυμεῖ ν' ἀλληλογραφεύσῃ μὲ Ἑλλη-νίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματισμῶν.

Ὁ Ἀνδρέας Ν. Κασά-ππ, Κάτω Πύργος, Τυλληριά, Λευ-κωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φεύσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἡ-λικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Μάκης Νεοφύτου, ὁ Τάκης Ἰωάννου καὶ ὁ Γιάννης Παρτασιδῆς, Γρηγορίου Αὐθεντίου Νο 183, Ἅγιος Δομέτιος, Λευ-κωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλλη-λογραφεύσῃ μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλ-λάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθή-να, ἡλικίας 18—26 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Κωνσταντῖνος Μ. Σοφιανός, Διόριος, Κυρηνεία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφεύ-σῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματισμῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Κυριάκου, Νικητὰ Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφεύσῃ μὲ μαθητὲς καὶ μα-θητρίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἐλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γ. Χριστοφόρου καὶ ὁ Χ. Χριστοφί, Ὁδυσσεύς Νο 7, Βαράκσια, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλλη-λογραφεύσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἐλληνικὴ γλῶ-σσα μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας κα-λῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πρόδρομος Ρομπό-τ ὁρῆς, Μαραθόδουνον, Ἀμμόχω-στος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φεύσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνταλλα-γὴν γραμματισμῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

φιλικῆς γνωριμίας.

Ὁ Σ. Σκουράκης καὶ ὁ Α. Χρ. Ἀνθίμου, Κάτω Δίκωνον, Κυρηνεία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφεύσῃ μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀναστάσιος Χρή-στου, Μαραθόδουνον, Ἀμμόχω-στος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογρα-φεύσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὴν Ἀμερικὴ, ἡλικίας ἀνω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου, Ἐπικτήτου, Κυρηνεία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφεύσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—22 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Νίκος Σιαχάτης, γιὰ τὸν ὁποῖο ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσις.

Ὁ Νίκος Καρεκλάς, Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφεύσῃ μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—17 χρόνων, μὲ σκοπὸν τὴν ἀνάπτυξιν μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φω-τογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Παῦλος Βαλιαντῆς, (16 χρόνων), Εὐαγόρα Παλκαριδῆ Νο 5, Λυκαβηττός, Λευκωσία, Κύ-προς, θέλει ν' ἀλληλογραφεύσῃ μ

129., KHARTOUM SOUTH SUDAN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 32—36 χρόνων, που ν' αγαπούν την κλασική μουσική, με σκοπό την σύνταξη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΟΣ, (26 χρόνων), 505 PORT RHEIN KAISER STR. 127., GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αμερική, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό την δημιουργία μιας καλής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Γ. ΜΟΡΑΙΤΗΣ και ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΑΜΟΠΟΥΛΟΣ, M.V. ANAGREON, M. C. FRED HUNTER, 34 GR. ST. HELENS, LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

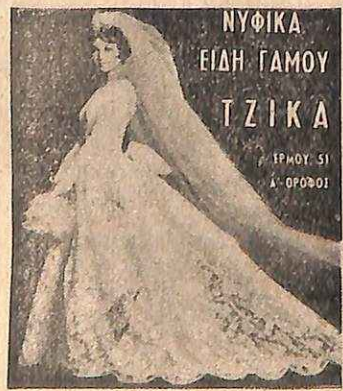
Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΧΑΝΤΖΙΣ, (18 χρόνων) και ο Γ. ΛΙΝΑΚΙΣ, (19 χρόνων), M.V. DIAMANTIS PATERAS, Co D. PATERAS LTD., LLOYD'S CHAMBERS FRIARS LONDON E. C. 3., ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. Α. Ρ. ΣΥΣ ΔΕΜΟΣΤΕΝΕΣ Co MESSRS VERGOTTIS LTD., CRECHURCH HOUSE LANE LONDON E. C. 3., ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18—21 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, S/S ARTEMIS MISSION Co NORTHERN SHIPS AGENCY INC., 80 PINE STR. NEW YORK 5., N. T., USA., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία εύτοδοσε κτλ.

Ο ΜΑΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΑΝΟΣ, M.V. DESTREHAN, A. G. PAPAΔΑΚΗΣ Co LTD., AFRICA HOUSE 44/46 LEADENHALL STREET LONDON E. C. 3., ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—27 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ν. ΣΤΕΦΑΝΟΣ και ο ΙΟ-ΑΝΝΙΣ ΚΟΝΤΟΔΙΔΙΣ, S/T EUGENIA NIARCHOS, S. E. M. C. O., Co PORT SAID, EGYPT, UAR, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ντομένικο Καντίλε, έπονομαζόμενος «Ιούδας». Ο τρελλός του έρωτας για την Κονστέττα τον έκανε να γίνει δολοφόνος της.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό δράμα στην Ιταλία

«**ΗΤΑΝ** όμορφη, ή πιο όμορφη από τις κόρες μου. Ήταν καλή, ή πιο καλή απ' όλες. Οί άντρες την κύτταζαν με θαυμασμό, οί μητέρες τη ζηλευαν. Τόν τελευταίο καιρό, γιά να αποσύγῃ τις φοβερές ενοχλήσεις του «Ιούδα», αποφάσισε να γίνη μοναχή. Ήθελε να φορέσει τὸ ράσο, γιατί έτσι νόμιζε, ότι θα φορούσε τὸ άσπρο νυφικό φόρεμα. Ή Κονστέττα δὲν είχε γεννηθῇ, γιά νά γίνη γυναίκα τοῦ «Ιούδα», κι' έτσι πῆθανε σκοτωμένη από πέντε σφαίρες, από τις εικοσιδυό, που ὁ «Ιούδας» κι' ὁ ἀδελφός του έφριξαν σ' αὐτήν, σὸν άντρα μου καί σέ μένα. Έκείνο τὸ πρωί άκουσα τὰ σφυρίγματα από τις σφαίρες, που έπεφταν τριγύρω, μά καμιά δέ με χτύπησε. Μακάρι νά είχα σκοτώσει έμένα, αντί γιά τήν κόρη μου, έκεινο τὸν άγγελό, καί τὸ σύζυγό μου, που ήταν τόσο καλός...».

Ή Αντζέλα Πετρίλλο, χήρα Ντέλλα Κόρτε, ξαναθυμάται τὰ τραγικά επεισόδια, που συνέβησαν τὸ πρωί τῆς 3ης Μαΐου 1959, στην οδό Ρώμης, σὸ χωριό Βίλλα ντι Μπριάνο. Κάθεται στην αὐλή τοῦ χωριότικου, μά περιποιημένου καί πεντακάθολου σπι-

τιοῦ της καί πλέκει ένα πουλόβερ από μαῦρο μαλλί, όπως μαῦρα είναι όλα τὰ ρούχα τῆς οικογενείας. Τὸ πένθος, σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς επαρχίας τῆς Καζέρτας, διαρκεῖ τὸ λιγώτερο πέντε χρόνια, μά πολλές γυναίκες εξακολουθοῦν νά τὸ φοροῦν μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους.

Ή χήρα πλέκει γρήγορα, σηκώνοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι της. Κοντὰ της είναι οί κόρες της Έμιλία, εικοσιτριῶν χρόνων, καί ὁ Τζιακομίνια, εικοσιενός. Ο Τζιουζέππε, τὸ τελευταῖο παιδί της, πού είναι εἰκοσι χρόνων, βρίσκεται σὸν κάμπο, όπου μαζεύει μαζί με τούς εργάτες, ροδάκινα. Τὸ πρώτο της παιδί ήταν ἡ Κονστέττα, πού σήμερα θά ήταν εικοσιόχτώ χρόνων.

Ο πατέρας της τὴν αγαποῦσε ξεχωριστά. Ήταν ένας φιλήσυχος άνθρωπος ὁ Μπαρτολομέο Ντέλλα Κόρτε, άφωσιωμένος στην οικογένεια καί τὴν εργασία του. Ήταν πενήνταεξή χρόνων κι' έκανε τὸ γεωργό. Ήταν ένας από τούς λίγους σ' αὐτή τὴν περιοχή καί δὲν παραδεχόταν τὴ συνήχη καί δὲν παροτρύνει τὴν αποδοχή τὸν τρόπο νά αποδίδῃ μόνα του δικαιώματα. Καί αὐτὸς οί πολιτισμένες ιδέες του είχαν θεωρηθῇ σὰν άδυναμία. σά δι-

λίας, από τούς ανθρώπους τοῦ τύπου τοῦ «Ιούδα», πού, στην πραγματικότητα, ονομάζεται Ντομένικο Καντίλε καί πού γεννήθηκε σὸ χωριό Βίλλα ντι Μπριάνο, στίς 30 Ἰουλίου τοῦ 1923.

Τὸ Ντομένικο Καντίλε τὸν έλεγαν «Ιούδα», όχι γιατί ήταν προδότης ἢ κατάσκοπος, αλλά γιατί χτυποῦσε ὑποῦλα. Καί ὕποῦλα χτύπησε κι' αὐτὴ τὴ φορά, όπως αποδείχτηκε στή δίκη, πού γίνεται σὸ κακουριοδικεῖο τῆς Νεαπόλεως κι' όπου ὁ «Ιούδας» κατηγορεῖται γιά διπλὴ δολοφονία.

Επίσης γιά τὸ ἴδιο έγκλημα κατηγορεῖται καί ὁ ἀδελφός του Ἰζίντορο, πού είναι εικοσιεὶς χρόνων, δώδεκα χρόνια μικρότερος απ' αὐτόν. Ή πολιτικὴ άγωγή θά ζήτησῃ νά δικασθοῦν καί οί δυὸ σέ ἰσόδια δεσμά.

Εἶναι θρία, δὲν είναι άνθρωποι, λέει ἡ χήρα. Οί ἴδιοι οί δικό τους αισθάνονται πώς είναι ελεύθεροι, τώρα πού αὐτοί οί δυὸ βρίσκονται στή φυλακή.

Ή οικογένεια Καντίλε άποτελεῖται από τὸν πατέρα Σαλβατόρε, τὴ γυναίκα του Ἀντονιέττα Κατσαπονότι, κι' από τὰ παιδιά, τὸν Ντομένικο - «Ιούδα», σαράντα χρόνων, τὸν Ἀττίλιο, τριανταόχτώ, τὸν Οὐλντερίκο τριανταεσσάρων, τὸν Ἰζίντορο, εικοσιόχτώ, καί τὴ Λίδια, εικοσιτεσσάρων. Ο πατέρας τους βρίσκεται στή φυλακή, καταδικασμένος σέ κάθειρξι δεκαεπνιά χρόνων. Τὸ 1951, γιά νά ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ τελευταίου γιου του, τοῦ Ἀλφρέντο, πού είχε δολοφονηθῇ από τὸν ἐξαδελφό του Γκαετάνο, τὸ 1950, σκότωσε τὸ σύζυγο τοῦ δολοφόνου Μαργαρίτα Γκάλλο, πού ήταν εικοσιεννιά χρόνων καί μητέρα ὀχτώ παιδιών. Σά συνένοχοι γι' αὐτὴ τὴ σκληρὴ βεντέτα κρατήθηκαν στή φυλακή, τὸν πρώτο καιρό, καί τὰ τρία πρώτα ἀδελφία Καντίλε. Στὴ δίκη τοῦ Κα-

«ΙΟΥΔΑΣ»

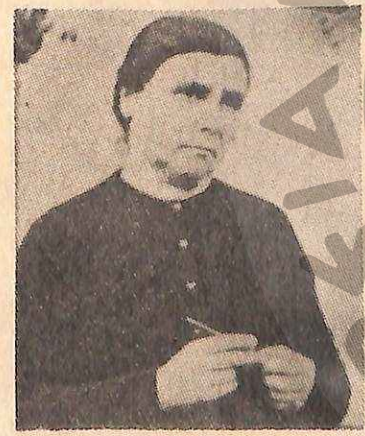
τὸν άρραβώνα.

»Υστερα από αὐτὸ τὸ επεισόδιο, ἡ Κονστέττα αποφάσισε νά ἀφαιρωθῇ σὸ Θεό. Πήγε νά περάσῃ ένα μεγάλο χρονικό διάστημα σ' ένα μοναστήρι τοῦ Σορρέντο, κοντὰ σέ μία βεῖα τῆς μοναχῆ. Όταν γύρισε γιά λίγο κοντὰ μας, δέ βγήκε από τὸ σπίτι ποτέ μόνι. Φαινόταν ἡσυχία καί σοβαρή, έλεγε, ότι μόνο πλησί-

Ο ἀδελφός τοῦ «Ιούδα» Ἰζίντορο, συνένοχος στή δολοφονία τῆς Κονστέττας καί τοῦ πατέρα της.

λισσε σφιχτὰ καί τῆς έγειρε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πίσω. Νόμισα πώς ήθελε νά τὴ φιλήσῃ, μά εκείνος τῆς ἀκούμπησε τὴν κνήμη τοῦ περιτρώφου σὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους, σὸ ὕψος τῆς καρδιάς καί τράβηξε τὴ σκανδάλη. Ο πυροβολισμός δὲν ἀκούστηκε σχεδόν. Εἶδα τὴν Κονστέττα νά πέφτῃ άργά σὸ πλακόστρωτο, ἐνῶ ένας μεγάλος κόκκινος λεκές σχη-

Ή μητέρα τῆς Κονστέττας Ἀντζέλλα. Ήταν μαρτυρας στή δολοφονία τῆς κόρης καί τοῦ συζύγου της.

Ή Κονστέττα Ντέλλα Κόρτε, τὸ θῦμα τοῦ τρελλοῦ έρωτα τοῦ «Ιούδα».

ματιζόταν πάνω σὸ γαλάζιο πουκάμισό της. Ο πατέρας της προσπάθησε νά τρέξῃ γιά νά τὴ βοηθήσῃ, μά ὁ Ἰζίντορο Καντίλε τὸν σταμάτησε μ' έναν πυροβολισμό. Ο «Ιούδας» κόπησε στὰ σκαλοπάτια τοῦ ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ καί με τὰ δυὸ πιστόλια στὰ χέρια άρχισε νά πυροβολῇ, σά νά έκανε σκοποβολή, τὰ άτυχα θῦματά του. Ο πατέρας τῆς Κονστέττας, τραυματισμένος, προσπάθησε νά συρῇ μέχρι τὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς κόρης του, αἰώνοντας πίσω του μία μακρεῖα κόκκινη γραμμή. Ή μητέρα τῆς στεκόταν στή μέση τοῦ δρόμου, σὰν ἀπολιθωμένη από τὸν πόνο καί τὸν τρόμο, άνικανὴ νά φύγῃ ἢ νά φωνάξῃ. Ο «Ιούδας» εξακολουθοῦσε νά πυροβολῇ.

Κόρη μου, πεθαίνουμε κι' οί δυό! — Κι' έπεσε πάνω σὸ πτώμα τῆς Κονστέττας.

Από τις εικοσιδυὸ σφαίρες, τῆς δεκάεξη τῆς έφριξε ὁ «Ιούδας» καί τις έξι ὁ Ἰζίντορο. Τὴν ἴδια μέρα οί δυὸ δολοφόνοι συνελήφθησαν. Ο «Ιούδας» δήλωσε, ότι οί Ντέλλα Κόρτε τοῦ είχαν υποσχεθῇ τὴν Κονστέττα με τὴ μεσαλοδοσι τῆς Κραμέρας Μπαττα. μιας γυναίκας, πού είχε πεθάνει από τὸ 1948. Αὐτὸ, βέβαια, είναι παράλογο, γιατί τότε ἡ κοπέλα ήταν μόλις δεκατριῶν χρόνων. Στὸ δικαστήριο ὁ δολοφόνος πρόσθεσε:

— Ή Κονστέττα ήθελε νά έρθῃ μαζί μου. Με έκανε νά τὸ καταλάβω τὴν προηγούμενη μέρα (από τὸ διπλὸ έγκλημα), όταν άνοιξε τὸ παράθυρο καί με κύτταξε...

Καί πῶς μπορεῖς νά σέ κάνῃ νά καταλάβῃς μ' ένα μόνο βλέμμα, ότι ήθελε νά τὴν ἀπαγάγῃς; ρώτησε ὁ πρόεδρος.

Κύριε πρόεδρε, ἀπάντησε ὁ «Ιούδας», γελώντας κυνικά, οί γυναίκες έξερουν νά μιλοῦν με τὰ μάτια!

Μά ἡ δυστυχισμένη Κονστέττα δὲν είχε μιλήσῃ ποτέ, οὔτε με τὰ μάτια σὸ δολοφόνو «Ιούδα».

Ο Μπαρτολομέο Ντέλλα Κόρτε, τὸ δεύτερο θῦμα τοῦ «Ιούδα» καί τοῦ Ἰζίντορο.

Για την αγάπη της ΒΑΝΗΣ

Ο Καρέζ, ο γιος του Έλάν, βγήκε απ' την καλύβα του, τη στερεωμένη με πασσάλους στο βυθό της λίμνης και στάθηκε στο ξύλινο γεφύρακι, που συνέδεε την καλύβα με την όχθη.

Κύτταζε τον ουρανό και τα νερά που άρχιζαν να παίζουν χορόμα γαλάζιο. Μά κυττάζοντας τον ουρανό και τη λίμνη ο Καρέζ δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά μία γυναίκα...

Η γυναίκα αυτή λεγόταν Βάνη. Ήταν κόρη του Ταούν, ενός από τους τρεις μεγάλους άρχηγους της φυλής του.

Η Βάνη ήταν ψηλή κι' επιβλητική. Οι άντρες την κυττάζαν με άγρια επιθυμία και πολλοί τη λαχταρούσαν για γυναίκα τους. Τη λαχταρούσαν για το καλοζωμισμένο και σφοδρό σώμα της, το γεμάτο δύναμη σώμα. Μά ο νέος και λεπτοζωμισμένος Καρέζ θαύμαζε τη λεπτή ομορφιά του προσώπου της και τη γλυκύτητα των ματιών της.

Μέσα στην καρδιά του πρωτόγονου αυτού νέου, άρχιζε να γαυιάζει γλυκύτατα και μυστική, ή αλλιώς το έρωτα.

Ο Καρέζ συλλογιζόταν ότι ή μέρα που άντελλε ήταν ελπίση. Η μέρα που άνοιγε την επάνοδο της 'Ανοίξεως και του 'Ηλιου και θα γαυιάσει στη Φωτιά.

Ήταν όμως και για κάτι άλλο ελπίση. Τρεις από τους άντρες, που λαχταρούσαν τη Βάνη, θα προσπαθούσαν να την κερδίσουν πολεμώντας μ' έναν άγριο ταύρο.

Έτσι είχε αποφασίσει ο πατέρας της Βάνη. Θά έδινε την κόρη του, αυτή την ήμερα της Φωτιάς, στον πολεμότη εκείνον, που θα ήλεγχε μ' ένα χτύπημα της χάλκινης λόγχης του νεκρό ένα ρομαλέο ταύρο.

Ο Καρέζ λυπόταν, που δεν του επιτρέπονταν να λάβει μέρος σ' αυτή τη δοκιμασία. Γιατί ο πατέρας της Βάνης είχε διαλέξει τους άντρες, που θα κινδύνευαν τη ζωή τους για την κόρη του, χωρίς να συμπεριλάβει κι' αυτόν.

Καθώς το φως της αυγής γινόταν πιο λαμπερό, οι άνθρωποι κατέβαιναν με τις ξύλινες προβάτες. Οι γυναίκες φορούσαν άπλωτους χιτώνες κι' ήταν στεφανωμένες με νηφάδες. Οι άντρες είχαν ενδυμένο το σώμα τους με δέρμα ζώου. Κι' όλοι έπαυαν στις προβάτες τους νεοολλούλινδα, καλάματα, σπόρους λιναριού και σιταριού, ύφασματα ζωοδόχομα και πέτσες λαμπερές για να τα προσάψουν στο θεό 'Ηλιο και στη θεά Φωτιά.

Εκεί κάτω, στο νησί της θυσίας, οι τρεις μεγάλοι άρχηγοι είχαν στείλει κιόλας για την τελευταία θύματα: προβάτα άγρια, ταύρους, χοράκια και κοκκοβάβριες.

Με τη θυσία ζώων και πουλιών, ήλπιζαν οι πρωτόγονοι αυτοί να επιτύχουν την ευνοία των θεών τους: Να νικούν τους έχθρους στις μάχες, να θριαμβεύουν στην καλλιέργεια της γης, στο ψάρεμα και στο κυνήγι.

Ο Καρέζ μπήκε κι' αυτός σ' ένα μικρότερο.

Ο Καρέζ μπήκε κι' αυτός σ' ένα μικρότερο.

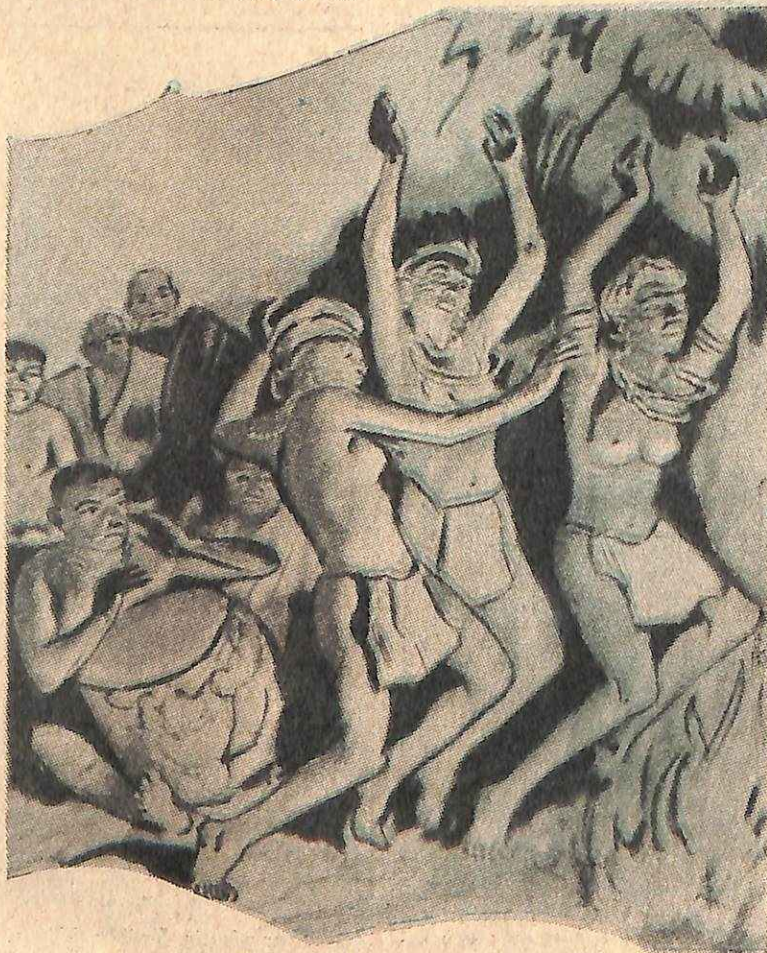
Ο Καρέζ μπήκε κι' αυτός σ' ένα μικρότερο.

Ο 'Ηλιος είχε προβάλλει μέσα απ' τα νερά πελώριος, πορφυρός. Κραυγές ενθουσιασμού χαρτίσαν την άσπρη πηγή της ζωής, τον 'Ηλιο. Οι προβάτες τράβηξαν προς το νησί της θυσίας. Σε λίγο έφτασαν μπροστά στο ιερό νησί. Οι ιερείς περίμεναν στις όχθες τους πιστούς. Ο πιο ήλιοζαμένος απ' αυτούς φώναζε:

—'Ηλιε, βασιλιά της Φωτιάς του Ουρανού και της Γης, σε δοξάζουμε και σε προσκυνούμε!... 'Ηλιε, πατέρα των ανθρώπων και των ζώων, δίνε μας δύναμη να νικούμε τους έχθρους μας!... Κάνε να μας δώσουν οι γυναίκες μας απογόνους αμέτρητους. Γέμισε τα νερά και την ξηρά με άφθονο κυνήγι... Κάνε να μεγαλώνη το λιβάδι και το σιτάρι, που τρέφει τους ανθρώπους... Δόξα σ' έμένα, 'Ηλιε, Θεέ του Ουρανού, δόξα σ' έμένα, Φωτιά θεά της Γης!...

Τότε ο ιερέας εξακολούθησε: —Χορίς έσένα, 'Ηλιε και χωρίς την κόρη σου, τη Φωτιά, δεν υπάρχει ζωή. Σου προσφέρουμε θυσία τ' άνηθ, τους σπόρους, τις λαμπερές πέτσες, τους πελέκει, τα καλοθεμαμένα χοράκια και τους θεωριμένους ταύρους...

Τότε όλοι βγήκαν απ' τις προβάτες και μαζεύτηκαν γύρω στον γοιαντίνο βωμό, ενώ οι ιερείς άναβαν πιο κάτω την ιερή φωτιά.

Άρχισαν όλοι να χορεύουν γύρω από το βωμό...

Μεγάλη φλόγα υψώθηκε κι' άντρες και γυναίκες άρχισαν να σκωτούν γύρω από το βωμό.

Αξάφνα μία βαθεία σιωπή διαδέχτηκε τις κραυγές και τους θύμους.

Πέρα σ' ένα στίβο, τοιγυρισμένο από μεγάλες πέτρες ψάνηξαν τρεις ψηλοί κι' ευφώστοι άντρες κι' ένας φοβερός ταύρος. Οι άντρες κρατούσαν ρομφαίες χάλκινες κι' ήταν φορεμένοι και γιγαντίσμοι. Ήταν οι τρεις, που θα κινδύνευαν την ζωή τους για την καλοδεμένη Βάνη. Όποιος απ' αυτούς θα νικούσε τον ταύρο, θα έπαυε γυναίκα του την ομορφιά καπέλλα. Εκείνος όμως που θα θάβωνε νικητής—άλλοιμόνο του!

—Θα τον θυσίασαν κάτω στον βωμό του 'Ηλιου, και θα έφωτιζαν το σώμα του στη φωτιά!

Ένας - ένας οι τρεις γίγαντες πάλησαν με τον ταύρο.

Μά ένας-ένας, έπεσαν νικημένοι κάτω από τα τρομερά κέρατα του θηρίου.

Ο νέος ιερέας τότε φώναζε: —Νικήθηκαν οι ήρωες!... Ένας - ένας οι τρεις 'Ηλιος!... Μά δεν υπάρχει φοβερότερος θάνατος απ' αυτόν, που τους περιμένει. Τα πνεύματά των νικημένων θα πάνε να σιέζον με τον 'Ηλιο και θα γίνουν ένα με τη φωτιά του!...

Το πλήθος κύτταζε λυπημένο τους τρεις άντρες, που θάγαναν τη ζωή τους για την αγάπη της ομορφιάς Βάνης.

Κι' αξάφνα, τη στιγμή αυτή ο γενναίος Καρέζ προχώρησε κοντά στους ιερείς και φώναξε:

—Εγώ, ο γιος του Έλάν, θέλω να παλέψω με τον ταύρο, για να κερδίσω την ομορφιά Βάνη!

Το πλήθος κραύγασε μ' ένθουσιασμό κι' οι ιερείς αναγκάστηκαν να δεχτούν την πρόταση του Καρέζ.

Ο τολμηρός νέος γύρισε και κύτταζε τη Βάνη, που του χαμογέλασε περήφανα. Ήταν κατασπινγμένη γιατί ένας άνδρας άκονη θα κινδύνευε τη ζωή του γι' αυτήν.

Ο Καρέζ πήρε τώρα περισσότερη δύναμη και μπήκε στο στίβο. Ο φοβερός ταύρος πογγύρισε κι' ώρμησε καταπάνω του με λύσσα. Μά ο Καρέζ, λεπτοζωμισμένος και σβέλτος καθώς ήταν, κατόρθωσε μ' ένα πήδημα κι' ανέβηκε στη ραχιά του ζώου.

Το γόργα κατόπιν κάφωσε τη χάλκινη λόγχη του στον τράχηλο του θηρίου. Α! ήξερε ο Καρέζ να νικήσει τους ταύρους!... Το γιγαντίσμο ζώο σοματίστηκε νεκρό στο χομιά. Ο Καρέζ νίκησε!...

Οι άντρες και οι γυναίκες άρχισαν να φωνάζουν μ' ένθουσιασμό.

Και τότε ο πατέρας της Βάνης, ο μεγάλος άρχηγος Ταούν, προχώρησε προς τον Καρέζ, και του είπε:

— Νικήσες! Ο,τι δεν κατόρθωσαν οι γιγαντίσμοι πολεμιστές, το κατόρθωσες εσύ, το λεπτοζωμισμένο παλληκάρι. Θά σου δώσω για αμοιβή την κόρη μου...

—Κι' εγώ θά σου δώσω, για έξαγορά της, είπε ο Καρέζ, έναν πέλεκυ από πολεμική πέτρα, μία λόγχη χάλκινη κι' ένα κυνηγετικό κέρατο μ' ωραία σκαλίσματα.

—Οχι, είπε ο Ταούν, δέ θά μου δώσης τίποτα! Έξαρρόμασε την Βάνη μου με τη δύναμή σου και την γενναιότητα σου.

Τότε, άρρη έθυσίασαν τα ζώα και τους τρεις νικημένους άντρες, καθώς και τον σκοτωμένο ταύρο. Όλοι, νέοι, γέροι, άντρες, γυναίκες και παιδιά έφαγαν, ήπιαν και χορεύαν γύρω στο βωμό.

Και στο τέλος της γιορτής ο Ταούν ώδηγησε την Βάνη κοντά στον Καρέζ, λέγοντας:

—Νά, η γυναίκα που κέρδισες, παιδί μου!

Η Βάνη ολότοιμη από χαρά και συγκίνηση, έπεσε και προσκύνισε αυτόν, που ο θεός 'Ηλιος της προώρισε για κόρη της και για σύντροφο της ζωής της.

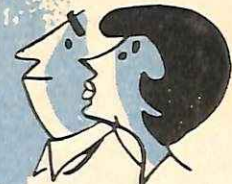
Και τότε ο Καρέζ, που δέ φόλαζε στην καρδιά του η κτηνώδης επιθυμία του πρωτόγονου ανθρώπου, αλλά έστρεψε μία στίβα από τη θεία φωτιά του έρωτα, έσπινψε, σήκωσε την ομορφιά αγαπημένη του στα δυνατά του μπράτσια και την ώδηγησε στην καλύβα του, ενώ το πλήθος γύρω τραγουδούσε κι' έψαλλε ύμνους στο θεό 'Ηλιο...

Z. PONT

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 26 Σεπτεμβρίου — 21 Οκτωβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Παρουσιάζονται μοναδικές ευκαιρίες να δείξετε την αξία σας και να αξιοποιήσετε τα έσοδά σας. ★ Δεν πρέπει για κανένα λόγο να χαλαρώσετε τις προσπάθειες και να επαναπαυθείτε στις δάφνες σας. ★ Πρόθυμα θα σας βοηθήσουν.	★ Κερδίζετε εύκολα τη συμπάθεια των άλλων, μη κάνετε όμως κατάχρηση αυτής της ικανότητας. ★ Ένας καλός λόγος, ένα χαμόγελο θα σας βοηθήσουν να κάνετε αγαπημένο πρόσωπο να σας συγχωρήσει μία στραβοτιμονιά.	★ Υγεία καλή στο σύνολό της, γι' αυτό δε δικαιολογείται καμιά σοβαρή ανησυχία. ★ Προσέξτε μόνο τα τραύματα, ακόμα και τα πιο ασημένια, γιατί υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Αποφύγετε ό,τι έρεθίζει τα νεφρά σας.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Εξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες για τα οικονομικά σας. ★ Η διαίσθησή σας καθοδηγεί σωστά και σας βοηθάει να φτάσετε πιο εύκολα στα ποθητά τέλη. ★ Βασιστείτε περισσότερο στις ικανότητές σας, παρά σε ξένη βοήθεια.	★ Τα άστρα εξακολουθούν να επηρεάζουν ευνοϊκά τον αισθηματικό τομέα και σας επιτρέπουν να συσφίξετε τους δεσμούς με πρόσωπο που αγαπάτε. ★ Ένα διαρκή θα είχε ευνοϊκό αντίκτυπο στις σχέσεις με το άλλο φύλο.	★ Οι γυναίκες, ιδίως, πρέπει κατά το χρονικό αυτό διάστημα να προσέχουν την καρδιά τους και γενικά το κυκλοφορικό σύστημα. ★ Παρακολουθείτε την πίεσή σας και αποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Τυχερό το 7.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Τα άστρα αυξάνουν την επίδειξη-τα και σας εξασφαλίζουν έτσι μία θετική επιτυχία, που θα κάνει προϊστάμενο ή στενό συνεργάτη να αλλάξει στάσι απέναντί σας. ★ Θα γνωρίσετε πρόσωπο που θα σας βοηθήσει στο μέλλον.	★ Απότομες εναλλαγές, που όφειλονται σε άσπρη επιρροή. ★ Αποφύγετε πάντως να λυπηθείτε πρόσωπο, που αγαπάτε και που σας αγαπά. ★ Μία διαμάχη θα σας φέρει αντιμετώπιση με συγγενικό πρόσωπο. Φανήτε διαλλακτικός.	★ Τα νεφρά παρουσιάζουν μία ξεχωριστή ευαισθησία. Πρέπει γι' αυτό να αποφύγετε τις απότομες κινήσεις, τα ρεύματα και την υγρασία. ★ Αν περνάτε την περίοδο αυτή κοντά στη θάλασσα αποφύγετε τα μπάνια με συννεφιασμένο νερό.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Ευνοϊκή περίοδος, που σας επιτρέπει να σημειώσετε επιτυχίες και να θριαμβεύσετε επικινδύνου αντιμετώπιση. ★ Θα έχετε με σημαίνον πρόσωπο μία συζήτηση, που θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντά σας. ★ Οπλιστείτε με τόλμη.	★ Ο Κρόνος επηρεάζει το χαρακτήρα σας και δημιουργεί κίνδυνο προστριβών στον αισθηματικό τομέα. Δεν πρέπει να τα βλέπετε όλα κακά. ★ Αποφύγετε τη συντροφιά προσώπων, που σας στενοχωρούν με την απάισιοδότη τους.	★ Προσέξτε πολύ κατά τις μετακινήσεις. Κίνδυνος να παραπατήσετε με συννεφιασμένες δυσάρεστες και δύσπρεστες, για τα κάτω σας άκρα. ★ Κατά τα άλλα, υγεία καλή και αισθητή βελτίωση στην ισορροπία του νευρικού συστήματος.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Παρουσιάζεται μία σπουδαία ευκαιρία, που κινδυνεύετε να χάσετε λόγω δυσταγμών. ★ Είναι ασυγχώρητη, αν δεν επωφεληθείτε των ευνοϊκών συνθηκών, γιατί δύσκολα θα ξαναπαρουσιαστούν. ★ Νά μη σας φοβίζουν οι αλλαγές.	★ Πρόσωπο, που δε σας συμπαθεί, θα προσπαθήσει να σκοπίσει ζιζάνια στις σχέσεις σας με αγαπημένο πρόσωπο. ★ Θα πιστέψετε γι' αυτό τίποτα αν προηγουμένως δεν το εξακριβώσετε. ★ Μη αρνηθείτε έκδουλεύσει, που σας ζητούν.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δε σας απειλεί. Αντίθετα τα άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά την υγεία και το νευρικό σύστημα και σας επιτρέπουν να αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, χωρίς να νοιώσετε κόπωση. ★ Τυχερό το 9.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τα άστρα ευνοούν τα νέα σχέδια και ιδιαιτέρως τα τολμηρά. Νέες ιδέες θα διευκολύνουν την πραγματοποίησή τους. ★ Θα σας γίνει μία ενδιαφέρουσα και απροσδόκητη πρόταση από πρόσωπο που γνωρίσατε πρόσφατως.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο θα σας εμπνεύσουν ωριμένες ανησυχίες. Τα άστρα σας ώθούν στη διευκρίνιση και σας κάνουν φιλόποτο. ★ Προσέξτε, γιατί κινδυνεύετε να τη στάσι σας να πληγώστε αγαπημένο πρόσωπο.	★ Σας απειλούν ζάλες, πονοκέφαλοι και άλλες μικρονευχλησίες. Μη κουράζεστε τα μάτια σας, εργαζόμενοι κάτω από ανεπαρκή φωτισμό και συμβουλευτείτε έναν οφθαλμίατρο, γιατί πιθανόν όλα να προέρχονται από το οπτικό νεύρο.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα λάβετε ένα γράμμα, που θα δαλίσει τη καρδιά σας με πολλές ανησυχίες σας. ★ Πρέπει τις ημέρες αυτές η σκέψη και ο υπολογισμός να προηγούνται της δράσης, άλλως θα δοκιμάσετε μεγάλες απογοητεύσεις. ★ Απρόδεκτο έσοδο.	★ Μην περιμένετε θαύματα. ★ Φανήτε τρυφερός και διαλλακτικός, για να επιτύχετε από αγαπημένο πρόσωπο τη συγγνώμη, που επιδιώκετε. ★ Σχημάτισε με φίλους κι' αυτή τη ζωή σας πιο ευχάριστη. ★ Ενδιαφέρον γράμμα.	★ Στοιμαγικές ανωμαλίες θα σας χαλάσουν το κέρι και θα σας κάνουν να ανησυχήτε. Τρώτε ελαφρά τα θέρδια, φροντίστε ότι τρώτε να είναι φρέσκο και καθαρό, περιορίστε το κάπνισμα και αποφύγετε τα οινόπνευμα.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η εργασία θα παρουσιάσει τις ημέρες αυτές ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. ★ Αύξηση των ικανοτήτων και ευνοία της τύχης σας επιτρέπουν να πραγματοποιήσετε παλαιά σας επιθυμίες. ★ Ευχάριστη έκπληξη στον οικονομικό τομέα.	★ Ο Έρμης επηρεάζει ευνοϊκά τόσο τις αισθηματικές όσο και τις φιλικές σχέσεις. Θα εμπνεύσει νέες συμπάθειες και θα προσπαθήσουν να σας φανούν ευχάριστοι, προθυμοποιούμενοι να σας προσφέρουν διάφορες έκδουλεύσεις.	★ Όσοι οδηγούν αυτοκίνητο ή τροχοφόρο, αξ προσέξουν πολύ κατά την περίοδο αυτή. Κινδυνεύουν να πληρωθούν ακρίβια με απερισκεψία ή μιας στιγμής άφρημα. ★ Οι κίνδυνοι αυξάνουν και επιβάλλεται αύξηση των προφυλάξεων.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Ηρεμη περίοδος, κατά την οποία έχετε συμφέρον να μη βάζετε σ' εφαρμογή κανένα νέο σχέδιο, γιατί θα είναι προκαταβολικά καταδικασμένο. ★ Περιμένετε την κατάλληλη στιγμή, για να δρέψετε τους καρπούς των κόπων σας.	★ Τα αισθηματικά ραντεβού δε σας επιφυλάσσουν τίποτα το ευχάριστο, ενώ οι φιλικές σχέσεις και οι θραυνοί έσοδοι με φίλους θα είναι πολύ πιο διασκεδαστικές. ★ Αποφύγετε τη μοναξιά, που σας ώθει σε μαύρες σκέψεις.	★ Προσέξτε τα δόντια σας. Έπισκεφθείτε το ταχύτερο τον οδοντίατρο σας, αν βελέτε να αποφύγετε πόνους και δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Εξασφαλίστε στον οργανισμό σας ένα ήρεμο ύπνο, από τον οποίο έχει μεγάλη ανάγκη.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μικροαπογοητεύσεις, που γρήγορα θα ξεχαστεί και θα παραχωρήσει τη θέση της σε μία θετική επιτυχία και βελτίωση των οικονομικών. ★ Θα επιτύχετε κάτι, που θα ικανοποιήσει απόλυτα τον έγωισμό σας.	★ Κάποιο μέλος της οικογενείας θα σας κάνει να δοκιμάσετε τις ημέρες αυτές μία μεγάλη χαρά ή μία ευχάριστη έκπληξη. ★ Σοβαρός κίνδυνος απειλεί τους έρωτες, που γεννήθηκαν κατά το τελευταίο τρίμηνο.	★ Προσέξτε τα χέρια. Τα απειλεί κάψιμο ή άλλος τραυματισμός. ★ Προσέξτε πολύ τις επαφές με ηλεκτρικές συσκευές και μη πιάνετε τίποτα με θερμμένα τα χέρια. ★ Τρώτε άργα και σε ώριμμένες πάντα ώρες.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τίποτα το εξαιρετικό δε θα συμβεί κατά τις ημέρες αυτές. Τα άστρα θα σας επιτρέψουν όμως να φέρετε σε αίσιο πέρας μία δύσκολη και λεπτή αποστολή, που θα σας αναθέσουν. ★ Σας παρακολουθούν.	★ Πρόσωπο ξένο προς το συνηθισμένο περιβάλλον σας θα σας κάνει να δοκιμάσετε κατά το Σαββατοκύριακο μία εξαιρετική ευχάριστη έκπληξη. ★ Εγκρίει ζήλειες, που πρέπει να αποδίδονται στη συμπεριφορά αγαπημένου προσώπου.	★ Έχετε ανάγκη από καθαρόν αέρα γι' αυτό μη χάνετε καμιά ευκαιρία να έλθετε από την πόλη και να παραμείνετε όσο το δυνατόν περισσότερο στην εξοχή. ★ Μάθετε να κοιμάστε πάντα με ανοιχτό παράθυρο.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Οι οικονομικές επιδιώξεις σας δεν πρόκειται να στεφθούν από επιτυχία, γι' αυτό καλύτερα να αναβάλετε γι' αργότερα την εφαρμογή νέων σχεδίων. ★ Η διαίσθησή θα έμποδισι μία ιδέα ν' αποδότη καρπούς. ★ Τυχερή η Τετάρτη.	★ Προκειμένου να διαλέξετε το σύντροφο της ζωής σας προτιμήστε πρόσωπο του ταύρου, δεδομένου ότι ταυτίζονται καλύτερα οι χαρακτήρες σας. ★ Θα έχετε, κατά τις ημέρες αυτές την εντύπωση πως όλα στρέφονται εναντίον σας.	★ Λίγη νευραστική κάθε πρωί, μπροστά σ' ένα ανοιχτό παράθυρο, θα ωφελέσει πολύ την υγεία. ★ Αποφύγετε τις ζωηρές συζητήσεις και το θόρυβο, γιατί το νευρικό σύστημα έχει ανάγκη από ηρεμία. ★ Τυχερό το 8.

Ο καπετάνιος: Είδες που
σε σκέφθηκα, χρυσή μου; Σούφερα
μιά καμαριέρα από την Τζακή!...

ΓΑΛΛΙΑΣ